

Liza Marklund

03:14

Nueva Andalucía: 03:14

Era o noapte neagră ca smoala. Cu greu reușea femeia să distingă conturul portocalilor înșirați pe lângă drum, umbre întunecate la marginea câmpului vizual. Trei pisici își ițiră capul dintr-o pubelă și ochii le sclipiră în lumina farurilor.

Ploaia se opri, dar panglica de asfalt strălucea încă de apă, reflectând lumina becurilor de pe stâlpi. Geamul coborât al mașinii lăsa să se audă fișuitul anvelopelor pe asfaltul ud, cântecul greierilor, șoapta vântului printre copaci. Aerul mustea de umezeală, rece.

În rest, liniște.

Femeia călcă frâna și opri la intersecție, ezitând. Aici trebuia să vireze la stînga sau la următoarea? Mîinile strîngeau crispat volanul, poziționate la două fără zece. Puzderie de construcții ridicate la întîmplare — fără sistematizare, fără reguli, prin urmare fără hartă. Nici măcar Google Earth nu reușea să ajute în cartierele acestea noi.

Ei bine, aici trebuia să fie. Recunoscuse mînerile rotunde, aurii în partea de sus a porții de pe dreapta. Pe întuneric, locul arăta cu totul diferit. Aprinse semnalizatorul ca să vadă și camionul din spate pe unde s-o ia.

Cele două vehicule înaintau cu faza scurtă. Nici nu s-ar fi putut altfel pe drumurile acestea groaznice. Iar o mașină

cu farurile stinse ar fi stîrnit mai multe suspiciuni decît una cu ele aprinse. Trase brusc de volan ca să evite o groapă din mijlocul carosabilului și verifică în oglinda retrovizoare dacă șoferul care venea în urma ei face și el același lucru.

Farurile își plimbară fasciculul de lumină pe poarta de acces din capătul lotului de proprietăți, o lucrare alambicată din fier forjat de culoare neagră, flancată de o parte și de cealaltă de o pereche de lei; umerii femeii se relaxară. Tastă codul pe plăcuța de pe stîlpul de sprijin al unuia dintre lei și porțile începură să se deschidă, glisînd domol. Ridică privirea spre cerul nopții.

Pe parcursul după-amiezii, norii se adunaseră dinspre Africa și se așternuseră într-o pătură groasă peste întreaga faleză. Undeva dincolo de ei era lună plină. Observă că vîntul se întetea și speră că-și vor termina treaba înainte de a se destrăma protecția pe care le-o oferea cerul acoperit.

Dincolo de poartă, în contrast izbitor cu cel din afară, drumul se așternea neted, mărginit de trotuare cu borduri regulate și garduri vii, tunse îngrijit. Făcu trei curbe înainte să vireze la dreapta și să continue apoi în jos, pe o pantă lină.

Vila se afla pe partea stîngă, cu terasele și piscina orientate spre sud.

Mai înaintă vreo zece metri dincolo de casă, opri pe pavajul din vecinătatea unei parcele goale și așteaptă cu răbdare să tragă în spatele ei și șoferul camionului. Apoi își luă servieta, încuie mașina, se duse la camion și urcă în cabină lîngă cei doi bărbați.

Își puse o pereche de mănuși de latex, scoase seringile și fixă primul ac.

— Apleacă-te, îi spuse ea primului bărbat.

Acesta mormăi slab și se supuse — abia dacă-i încăpea burta sub bord. Nu-și bătu capul să-i dezinfecteze fesa și înfipse acul în mușchi.

— Gata, zise ea. Apucă-te să descarci.

Îi făcu loc bărbatului să coboare. Apoi se așeză lîngă șofer.

— E mai eficientă decît o mască de gaze? întrebă șoferul

privind cu oarecare neliniște acul din mîna femeii.

Vorbea spaniola destul de bine, dar, desigur, romîna este tot o limbă latină.

— Și eu îmi voi face injecția, îl asigură ea.

Bărbatul își slăbi cureaua, puse mîinile pe volan și se aplecă înainte, făcîndu-i loc să ajungă la spatele lui.

— Doare, se plînsese el.

— Nu fi copil!

După aceea își ridică fusta și își înfipse ultima seringă în pulpă.

— Deci, nu vrei decît seiful? întrebă bărbatul deschizînd portiera și coborînd.

Femeia zîmbi, se aplecă spre servietă și puse două sticle de San Miguel, de cîte un litru, în spațiul îngust dintre scaunul șoferului și cel al pasagerului.

— Doar seiful, răspunse ea. Restul este al vostru. Luați ce vreți!

Șoferul se uită la bere și rîse pe înfundate.

Cel gras scosese uneltele și tubulatura și le așezase lîngă poarta casei.

— Garantezi că astea îi vor da gata? întrebă el privind cu suspiciune canistrele. Nu arătau deloc ca unele obișnuite. Cînd luna plină se ivi dintre nori, ridică ochii spre casă. Trebuia să se grăbească.

Femeia se concentrează și tastă codul de deschidere a porții. Pe panoul de siguranță se aprinse un led verde și încu- ietoearea produse un clinchet.

— Oh, da, confirmă ea. Cu siguranță îi va da gata.

Agenția de știri TT, 09:13 *URGENT*

PROCURORUL GENERAL CERE REVIZUIREA SENTINȚEI ÎN CAZUL TRIPLEI CRIME

STOCKHOLM (TT) Luni, procurorul general Lilian Berg-

qvist va înainta solicitarea de revizuire a sentinței împotriva așa-numitului criminal cu satîrul, finanțistul Filip Andersson, a aflat agenția TT.

Filip Andersson a fost condamnat la închisoare pe viață pentru trei crime odioase, comise pe insula Sodermalm, din Stockholm. El și-a susținut permanent nevinovăția.

„În decembrie anul trecut, după ce adevăratul criminal a fost ucis, Filip Andersson a putut, în sfîrșit, să spună adevărul”, afirmă avocatul acestuia, Sven-Goran Olin. „Sora lui Filip, Yvonne Nordin, este autoarea omorurilor”.

Cu aproape patru ani în urmă, Filip Andersson a fost găsit vinovat atît de Tribunalul Municipal, cît și de Curtea de Apel și a primit sentința maximă prevăzută de lege pentru trei acuzații de crimă: șantaj, extorcare și profanare de mormînt. Toate cele trei victime — doi bărbați și o femeie — au fost mutilate în timpul atacului.

Dovezile împotriva lui Filip Andersson au fost considerate neconvingătoare chiar din timpul proceselor desfășurate pînă acum. El a fost condamnat pe baza unei probe de ADN găsite pe pantalonii cu care era îmbrăcat și provenite de la una dintre victime, a unei amprente de pe o clanță și a unei datorii neachitate.

Solicitarea procurorului general către Curtea de Apel va conține rezumatul dovezilor pe care intenționează să le prezinte procurorii.

(vom reveni)

© Agenția de știri TT și autorul depeșei

10

Prințesa de la castelul dintre nori

/

Lumina era cu desăvîrșire albă. Se revărsa prin încăperi ca un rîu, înfășurîndu-se în jurul candelabrelor, al draperiilor și al capetelor de armăsari. Fetița o auzea sușotind și chicotind printre grinzile plafonului.

Era atît de ușor să respiri!

De fapt, aerul era atît de curat și de pur, încît uneori avea impresia că devenise o pană, o pană de un albastru-deschis, tăcută, ce plutea în lumina albă rotindu-se printre razele de soare și tapiseriile cu scene de vînătoare.

Tăcută am spus, nu-i așa?

Da, era tăcută, pe deplin tăcută, pentru că Fuhrerul nu trebuia să fie deranjat.

În castelul dintre nori, toți vorbeau cu glas șoptit și cu mult respect, iar covoarele groase de pe podele și de pe scările de piatră furau șoaptele și le ascundeau în loc sigur.

Locul ei preferat era *die Halle*, încăperea întinsă, cît un ocean, ale cărei ferestre priveau spre nori și spre muntele de dedesubt, cu căciulă de zăpadă.

Uneori dansa în *die Halle*, în tăcere, desigur, abia pășind, cu tălpile desculțe, iar sculpturile, picturile și păpușile erau publicul ei încîntat. Rochița, o țesătură subțire și învolburată, flutura în jurul ei însuflețită de o viață proprie, în timp ce ea țopăia și se rotea pînă ce o cuprindea amețeala. Da, era prințesă, Prințesa de la castelul dintre nori, și dansa pentru caii și cerbii morți și pentru minunatele făpturi sculptate pe plafon. Nanna încerca mereu s-o oprească, desigur, dar ea n-o băga în seamă. Nanna nu era decît o *Landwirtmadchen* neîngrijită, care nu avea dreptul să-i dicteze ei ce să facă, pentru că ea era *Prințesa de la castelul dintre nori*.

O dată, a dansat pînă ce s-a ciocnit chiar de Fuhrer.

Nanna, proasta aceea de femeie, a zbughit-o din loc pentru că a mușcat-o ea de mîină, așa că fetița a rămas să danseze și să danseze în *die Halle*, nestingherită, dar Fuhrerul nu s-a supărat pe ea, absolut deloc.

Doar a prins-o cu brațele lui lungi, s-a aplecat și și-a pus mîinile pe umerii ei. Avea ochi albaștri, cu contururi roșii, dar Prințesa nu s-a uitat în ochii lui. În schimb, și-a pironit privirea, încîntată, pe firele de păr care-i ieșeau din nas.

Își dădea seama că nu se purtase cum se cuvenea.

Acum, mama se va supăra pe ea!

Și totul numai din cauza Nannei!

— Ești o mică ariană pursînge, nu-i așa? i-a spus Führerul și i-a atins cu mîna una dintre buclele blonde, iar ea a simțit întreaga forță ce-l străbătea, exact așa cum tata îi explicase mamei.

— Acum sunt binecuvîntată? a întrebat ea.

El i-a dat drumul și s-a dus mai departe spre apartamentul său, iar Blondi a țopăit în urma lui, cu coada în vînt. Atunci l-a văzut ultima oară.

Prințesa nu locuia permanent la castelul dintre nori, desigur.

Cînd se aflau la Obersalzburg, tata și mama trăgeau la Hotelul Zum Türken, laolaltă cu familiile celorlalți ofițeri. Mama îi spunea Turk: „De ce noi nu putem sta decît la Turk, în timp ce familia Goebbels stă la Berghof?”

Mama vorbea des despre apartament, cel de pe Friedrich-strasse, transformat într-o ruină după ce fusese bombardat de *verdamnten Verbündeten*, blestemații de Aliați. „Noroc că unul dintre noi mai gîndește încă rațional”, avea ea obiceiul să spună privindu-l sever pe tata, pentru că tata nu a fost de acord cu plecarea lor: el considera că evacuarea reprezenta o trădare a Führerului, semn că și-au pierdut *credința*, dar mama a insistat. Ea a fost cea care a golit apartamentul și a luat toate măsurile pentru mutarea bunurilor lor cu trenul, la casa din Adlerhorst.

Cînd s-au apropiat rușii, mama a cerut o mașină de la Partid și a trimis-o pe Prințesă, împreună cu Nanna și cu trei cufere pline cu frumoasele ei păpuși și rochițe, la Harvestehuder Weg.

Prințesa n-a vrut să plece. A vrut să rămînă la Adlerhorst; a vrut să meargă la castel.

Dar mama i-a atîrnat o etichetă în jurul gîtului și a fost categorică; avea fața roșie și i-a dat o sărutare ciudată, de rămas-bun, pe care Prințesa a șters-o cu mîna de îndată. Apoi ușa mașinii s-a închis, trîntită.

N-au mai ajuns niciodată la Harvestehuder Weg.

Au fost oprite la marginea unui oraș al cărui nume nu-l cunoștea, soldații i-au luat lucrurile și au tîrît-o pe Nanna cu ei în pădure, iar pe șofer l-au împușcat în cap, împrôșcînd haina Prințesei cu sînge și alte cele.

Pînă să ajungă la Cudagîrden a rămas doar cu haina și rochița, și cu păpușa Anna. Adresa unchiului Cunnar și a mătușii Helga, *Cudagîrden în Sodermanland\ Suedia*, era înscrisă pe eticheta atîrnată la gîtul ei și acolo a fost trimisă Prințesa cînd nu a mai existat nimeni care să aibă grijă de ea.

Eu nu-mi amintesc nimic, dar mi s-a povestit.

Onkel Cunnar a adunat grămadă în fundul curții hainele și păpușa copilului de bogătani, a turnat peste ele parafină și a aprins un foc despre care avea să se mai vorbească încă și peste decenii.

— Păcătosul trebuie să ardă în iad, ar fi spus el și s-ar putea chiar așa să fi fost.

¹ Provincie istorică de pe coasta sud-estică a Suediei. (N.t.)

Annika Bengtzon băgă capul pe ușa întredeschisă a biroului redactorului-șef și bătu în tocul de lemn. Anders Schyman era cu spatele la ea și făcea ordine prin maldărele de hîrtii răspîndite pe birou și pe jos, peste tot. Se întoarse, dădu cu ochii de figura ei nerăbdătoare și îi făcu semn spre un scaun.

— închide ușa și ia loc, spuse el prăbușindu-se pe propriul scaun.

Acesta scîrții îngrijorător.

Ea aruncă o privire suspicioasă spre teancul de hîrtii de la picioare, remarcînd ceea ce părea a fi un plan al Camerei știrilor.

— Să nu-mi spui că iarăși schimbăm totul, spuse așezîndu-se.

— Am o întrebare pentru tine, zise Schyman. Care crezi că va fi viitorul tău aici, la ziar?

Annika îi susținu privirea.

— Ce vrei să spui?

— Am să fiu foarte direct. Vrei să fii editor-șef?

Femeii i se puse un nod în gît. Deschise gura să zică ceva, o închise la loc, apoi rămase cu ochii la propriile mîini, pe care și le ținea pe genunchi.

— Ai răspunde de știrile zilei, de dimineată pînă seara. Lucrezi cinci zile, le ai libere pe următoarele cinci. Coordonezi deopotrivă sportul și partea de divertisment, cu tot cu editoriale, comentarii și știri. Iei decizia finală privind articolul de fond. Va trebui să stabilești organizarea diferitelor departamente cu șefii respectivi. N-ai de-a face cu pagina de web și cu nimic din ce ține de prostia asta. Participi la ședințele de management și ai un cuvînt de spus în deciziile legate de buget și de strategiile de marketing. Aș vrea să începi cît mai repede.

Editor-șef era o funcție uriașă: ar deveni a doua persoană ca autoritate de la acest ziar, imediat sub redactorul-șef și peste toate departamentele subordonate acestuia. Ar răspunde de editorii de la Știri, de cei de la Divertisment, de șeful de la Sport și de toți ceilalți responsabili mai mărunți, care-și dau mare importanță.

— Trebuie să fac restructurări, spuse Schyman cînd văzu că ea nu răspunde. Am nevoie să mă pot baza pe subordonații mei direcți.

Continua să-și privească mîinile. Vocea lui îi trecea pe deasupra capului și se izbea de pereți, pentru a reveni apoi să o lovească în ceafă.

— Te interesează?

— Nu, răspunse Annika.

— Îți dublez salariul.

— Am mai fost în situația de-a avea bani mulți, răspunse ea. Nu e chiar atît de vesel cum se zice.

Redactorul-șef se ridică și se duse la fereastră.

— Anul trecut pe vremea asta eram în pericol de a fi desființați, spuse el. Știi?

Se uită peste umăr să-i surprindă reacția. Ea continuă să se joace cu inelul de pe arătătorul mîinii stîngi, un inel cu smarald pe care-l avea de la bunica ei.

— Am reușit să repunem nava pe traseu, spuse Schyman,

revenind cu fața spre redacție, aflată dincolo de peretele de sticlă. Cred că va merge bine, dar nu știu cât voi mai rămîne eu aici.

O privi. Ea întoarse capul și se uită dincolo de el, spre redacție.

- Nu vreau postul tău, spuse ea.
- Nu-ți ofer postul meu. Îți ofer funcția de editor-șef.
- Dar de Berit ce zici? Ea ar fi foarte bună pentru așa ceva.
- Ce te face să crezi că ar vrea?
- Atunci Jansson? Sau Spike.

Redactorul-șef se așază la birou oftînd.

— Nu duc lipsă de voluntari. Dar am nevoie de cineva cu o judecată de bun-simț.

Annika nu reuși să se abțină și izbucni în rîs.

— Îmi ceri mie așa ceva? Asta spune multe despre nivelul de competență din redacție.

— Alternativa este să lucrezi în ture. Ai sta la un birou, ai da telefoane și ai executa ce-ți spune editorul de la Știri.

Brusc, Annika simți că scaunul era extrem de incomod și își schimbă poziția, încercînd să mai reducă tensiunea din spate.

- N-am avea nevoie de aprobarea sindicatului? întrebă ea.
- Sindicatul nu este o problemă, crede-mă, spuse el.
- Să mă pui să lucrez în ture ar fi o nebunie, zise ea. Știi că vin cu subiecte mult mai bune dacă mă lași de capul meu.

Bărbatul se aplecă spre ea, iar femeia își fixă privirea pe genunchii lui.

— Annika, spuse el, reducerile pe care le-am operat toamna trecută au fost aprobate toate. Nu mai avem resurse să susținem reporteri pentru situații speciale. O să i te subordonezi lui Patrik, el va fi șeful tău direct.

Ea ridică privirea.

- Glumești.

El își încrucișă brațele.

— Am luat deciziile între Crăciun și Anul Nou. Ca editor-șef ai fi deasupra lui. L-ai putea controla, asigurându-te că stă în banca lui. În schimb, dacă începi să lucrezi ca reporter în ture, va trebui să faci tot ce-ți cere el.

— Dar eu sunt cea care l-a adus aici! protestă Annika. Nu pot fi subalterna lui. Iar dacă ești în căutarea cuiva cu discernământ, atunci Patrik este probabil ultima persoană...

— Avem nevoie de o judecată sănătoasă mai sus în structura organizației. La nivel de șef al Știrilor am nevoie de cineva cu entuziasmul lui Patrik, de cineva pentru care totul este interesant.

Annika întinse gâtul și privi spre biroul decimat al celor de la Investigații criminalistice, unde Patrick stătea vîrît cu nasul în calculator, scriind de zor, cu coatele în aer. Reușise să obțină în exclusivitate comentariul premierului după demisia ministrului pentru Mediul de afaceri: alergase după coloana oficială de mașini prin tot centrul Stockholmului și în cele din urmă fusese recompensat cu un „Ești nebun, nenorocitul?” Cînd se întorsese în redacție, descrisese întregul episod ca pe un triumf.

— Păi, dacă pasiune este ceea ce cauți, atunci cu siguranță trebuie să-l promovezi pe Patrik.

— Vei fi în tura de zi, de luni pînă vineri, spuse Schyman ridicîndu-se în picioare. Fără ore peste program și fără plata suplimentară a muncii la ore neobișnuite. Am desființat echipele locale din diferite părți ale țării, așa că ai putea fi trimisă oriunde în ultima clipă, chiar și în străinătate. Ar trebui să preiei, de exemplu, seria de articole despre traficul de cocaină de pe Costa del Sol, pe care intenționa să o scrie Patrick. Te poți duce la birou, iar Patrik va veni să-ți aducă ziarele.

— N-a fost doar o scuză pentru Patrik, ca să se ducă la fața

locului, să-și înfrumusețeze bronzul și să înoate?

— Greșești. Cazul Cocaina Costa cuprinde o serie de exclusivități. Inițiativa a plecat de la echipa de management editorial a ziarului. Am stabilit o colaborare cu Poliția și cu Ministerul Justiției pentru a avea acces la informații privilegiate. Așa că mergem cu ele mai departe.

— Ce se va întâmpla cu biroul meu din tura de zi? întrebă ea aruncînd o privire spre locul în care obișnuia să lucreze, cu calculatorul ei, jacheta, geanta și un teanc de notițe.

— Acolo vor sta realizatorii de reportaje, spuse Schyman, arătîndu-i planul de pe podea. Departamentul de investigații criminalistice se transformă în secție de dezbateri și opinii.

Annika se ridică și ieși din biroul cu pereți de sticlă al redactorului-șef.

Nu-i păsa absolut deloc pe ce scaun urma să se așeze și ce articole va trebui să scrie. Soțul o părăsise răpindu-i jumătate din timpul pe care l-ar fi putut petrece cu copiii, casa îi arsese din temelii și nu putea obține banii de la Asigurări. Acum locuia într-un apartament cu trei camere dintr-o clădire a Poliției, de care îi făcuse rost omul ei de legătură cu această structură, inspectorul-detectiv Q, în condiții mai mult decît dubioase: în orice moment putea apărea cineva care să o scoată de acolo.

Își adună lucrurile și se îndreptă spre un spațiu înghesuit din sectorul principal al Știrilor. Calculatorul abia încăpea pe birou, așa că-și lăsă haina, geanta și notițele pe jos, lângă scaun. Luă loc, ridică nivelul șezutului, controlează conexiunile computerului și îi trimise un e-mail inspectorului Q: „M-am mutat în apartament, dar pînă acum n-am văzut nimic care să semene a contract. Și, doar ca să știi, mă gîndesc să fac unele cercetări privind extrădarea Piscuței¹. A".

Iată ceva ce îi va da de gîndit.

¹ Personaj din romane publicate anterior. (N.f.)

Apoi luă telefonul și sună la Ministerul Justiției. Ceru legătura cu secretara de presă a ministrului, iar aceasta îi răspunse cu o voce tensionată.

Annika se prezintă, specificînd unde lucrează.

— Aș dori un punct de vedere al ministrului în legătură cu extrădarea unei asasine plătite, o americană, i se spune Pisicuța, explică ea.

— Despre ce? întrebă secretara de presă.

— Știu că femeia a fost predată Statelor Unite, în schimbul celui care l-a ucis pe polițist, Victor Gabrielsson, eliberat dintr-o închisoare din New Jersey. Vreau să știu motivul acestei înțelegeri și cum s-a ajuns la ea.

— Ministrul nu face comentarii cu privire la problemele ce țin de securitatea națională, îi răspunse secretara de presă încercînd să adopte un ton neutru și neinteresat.

— Dar cine a zis ceva despre securitatea națională? spuse Annika. Vreau să știu doar ce-ați făcut cu Pisicuța.

— Pot să revin eu cu un telefon?

Annika îi dădu femeii numărului ei de mobil și pe cel al liniei directe, ca și cînd ar fi existat vreo șansă de a fi apelată. Da, bine! închise, apoi îi telefonă lui Berit Hamrin pe mobil. Colega ei îi răspunse imediat.

— Și tu ai fost retrogradată? o întrebă Annika.

— îl am șef pe Patrik, confirmă Berit.

în fundal se auzea vuietul traficului.

— Unde ești acum?

— Tocmai am intrat pe E18.

Annika îl zări pe Patrik venind spre ea cu un teanc de însemnări în mîna dreaptă, așa că-și apropie gura de microfon.

— Vine șeful, șopti ea. Va fi interesant.

Cînd Patrik se așeză pe birou, ea închise telefonul și împinse calculatorul ca să-i facă loc.

– OK. Acum, să ne punem pe treabă, zise proaspăt numitul n I șef de la Știri, frunzărindu-și notițele. Avem un incendiu într-un apartament din Hallunda, niște oameni care au murit gazați pe coasta Spaniei și un accident de autocar în I)anemarca. Începe cu autocarul și verifică dacă erau suedezi printre călători.

– Lilian Bergqvist solicită revizuirea cazului lui Filip Andersson, spuse ea pornind calculatorul de lângă coapsa lui Patrik.

– E o știre veche, răspunse Patrik. Știam cu toții că asta va face, imediat după ce am dezvăluit noi că sora lui a comis crima, de fapt. Berit va redacta o notă pe acest subiect.

Eu am dezvăluit cine a fost adevăratul ucigaș, se gândi Annika, dar nu zise nimic.

– Povestea cu gazarea din Spania sună destul de rău, conlinuă el întinzându-i însemnările. Se pare că a murit o familie întreagă, plus ciinele. Vezi dacă poți scoate ceva de-aici, o imagine a lor ar fi cea mai bună, inclusiv cu numele și vârsta ciinelui. Pe oameni îi interesează Spania – probabil că mai este încă principala destinație turistică pentru suedezi.

– N-avem un colaborator acolo? întrebă Annika aducându-și aminte de o fotografie ce însoțea o semnătură într-o pagină a ziarului, imaginea unui bărbat bronzat, cu un zîmbet forțat.

– S-a întors acasă, la Tärnaby, de Crăciun. Incendiul din Hallunda e cam subtil, dar poate că au fost evacuați, iar biata Hedvig n-a putut coborî pentru că era într-un scaun cu rotile, sau poate găsești altceva care să dea bine în treaba asta.

– în regulă, răspunse Annika.

Se vede că Patrik a învățat deja jargonul. *Să dea bine în treaba asta. La dracu'!*

– Mai erau câteva lucruri pe care voiam să le verific, zise ea, făcând un efort să pară calmă și serioasă. Am primit un pont

că guvernul este implicat într-un caz neobișnuit de extrădare și am o întâlnire la ora două, din care ar putea ieși un interviu despre...

Dar Patrick se ridicase deja și se îndrepta spre Reportaje.

Annika se uită lung după el. Se hotărî să nu se necăjească. Dacă el prefera să nu asculte ce aveau de spus... subalternii era problema lui. Se rezemă de spătarul scaunului. Rămăsese singură în redacție.

În dimineața aceea, Schyman o chemase la redacție la ora 8, iar ea presupusese că voia să încerce din nou să o convingă să accepte una dintre funcțiile editoriale importante. De obicei treceau mai mulți ani pînă să apară asemenea ocazii, dar acum situația era diferită. Schyman mai încercase și altă dată să o determine să preia conducerea la Știri și la suplimente, iar ea chiar acceptase și, o scurtă perioadă de timp, fusese șefă la Investigații criminalistice, dar poziția de editor-șef nu-i mai fusese oferită niciodată pînă acum.

Annika oftă. După cum i-a spus el că va avea programul, cinci zile de muncă, urmate de cinci zile libere, va trebui să mai împartă locul cu cineva, probabil cu Sjolander. Nu numai că ar fi răspuns de toate idioțeniile care se ivesc, inevitabil, cînd stabilești sumarul știrilor, dar ar fi trebuit să mai și participe la nenumărate ședințe despre bugete, planuri de marketing și distribuire de sarcini. *Mai bine mă ocup de incendii în apartamentele din Hallunda*, își spuse ea în timp ce îi telefona șefului Secției de pompieri de la Dispeceratul Serviciilor de Intervenții.

„Au fumat în pat, i-a spus șeful, un mort, o persoană care s-a pensionat anticipat. Cîteva pagube provocate de lum, nu mare lucru. Nimeni evacuat.”

— Dar persoana decedată cine este? întrebă Annika.

El căută prin hîrtii.

— Apartamentul îi aparținea lui... am pe-aici pe undeva...
Jonsson... Oricum, nu era cineva cunoscut.

Nimeni cunoscut înseamnă că nu avem știre.

Au închis telefonul amândoi.

În accidentul de autocar era implicat un grup de copii, o echipă de hochei în drum spre un meci în deplasare, la Aalborg. Accidentul s-a produs când autocarul a derapat pe un drum din Jutland, acoperit cu polei, și s-a răsturnat pe o parte, în șanț. Copiii au ieșit, tirându-se, prin geamul de pe partea șoferului.

Annika trimise un e-mail colegilor de la secția Foto, .ivertizându-i să urmărească dacă apar fotografii cu copii speriați. Evenimentul nu merita mai mult de o imagine și o explicație dedesubt.

Cazul de gazare din Spania era mai delicat de abordat. Notița pe care o primise de la Patrik era o depeșă, scoasă la imprimantă, a principalei agenții de știri și cuprindea trei rînduri în care se spunea că o familie cu trei copii și cîinele lor au fost găsiți morți după ce au fost intoxicați cu gaze în li mp ce le era spartă casa.

Începu prin a verifica site-ul singurului ziar de limba spaniolă pe care îl cunoștea, *El País*, unde îi atrase atenția titlul principal: *España es el país europeo con más atropellos mortales des peatones*.

Se uită chiorîș la ecran. Ar fi trebuit să înțeleagă ceva. Doi ani de spaniolă la școală nu însemnau mare lucru, dar limba folosită de ziarele online nu era prea sofisticată. Presupuse că se spunea că Spania era țara europeană cu cea mai mare mortalitate în rîndul pietonilor — 680 anul trecut.

Închise articolul și continuă să caute ceva de genul *Familia muerto Costa del Sol*.

Nada, ninguno, vacío.

El País era ziar național, cu sediul la Madrid, probabil.

Poate că nu se ocupa de întâmplări petrecute în celălalt capăt al țării, mai aproape de Africa. Cu toate acestea, moartea unei familii întregi ar fi trebuit să fie pomenită, măcar în ediția online.

Se ridică și se duse să-și ia un pahar de plastic cu cafea, de la automat, reveni la birou, se așează și începu să se gândească. Intoxicați cu gaze în timpul unei spargerii în casa lor? Nu mai auzise niciodată de așa ceva. Scrise cuvintele pe Google și trimise solicitarea de căutare.

Era ceva în neregulă cu traducerea?

Suflă cu grijă în cafea și sorbi o înghițitură mică. Era și mai rea decât ieri.

Reveni la Google, încercînd cu „gazare” și „spargere”, iar de această dată obținu rezultate mai bune.

„Șofer adormit cu gaze în timpul unei spargerii”, era a patra trimitere pe listă. Articolul provenea de la Radio Suedia și fusese publicat pe 14 decembrie 2004. Mai mulți paleți încărcăți cu display-uri de calculator au fost furați dintr-un camion aflat într-un garaj al firmei Shell de la Våstra Jara, pe autostrada 40, imediat la vest de Jonköping. Nici șoferul, nici ciinele, care au adormit amîndoi în cabină, nu au simțit nimic în timpul furtului. Cînd șoferul s-a trezit, îl Curea capul și-i era greață. Poliția bănuia că a fost scos din circulație cu un produs gazos. I-au prelevat probe de sînge iu încercarea de a afla despre ce era vorba.

Așa, *deci*, se gîndi ea și continuă să caute mai jos pe ecran.

„Hoții au drogat ciinele cu ajutorul unor gaze — creștere dramatică a numărului de spargerii la Stockholm”, citi ea. Articolul apărea în *Metro* și fusese publicat cu doar vreo săptămînă în urmă.

Intră în arhiva ziarului și continuă să caute.

„Hoții au folosit gaze împotriva turiștilor — Patru persoane au

fost intoxicate într-o caravană de vacanță — I) ozele mari de gaz hexan pot produce vătămări grave" și „Regizorul unor filme de acțiune, jefuit cu ajutorul gazelor — O poveste înspăimântătoare."

Articolul se referea la un regizor suedez a cărui casă de la coasta Spaniei fusese spartă. Regizorul și partenera lui s-au trezit a doua zi și au constatat că toate ușile erau larg deschise, iar apartamentul gol.

— Deci, suntem din nou soldați de trupă, spuse Berit lăsându-și geanta pe partea cealaltă a biroului.

— Orice-ar fi, să fim sănătoase, zise Annika.

— Ce mai faci? întrebă Berit atârându-și haina pe spătarul scaunului.

Annika continuă să scrie la tastatură.

— Nu mă plîng, mulțumesc. Anul acesta trebuie să fie mai bun decît anul trecut, pentru că mai rău nu se poate.

Berit își puse laptopul pe birou.

— N-am mai rămas decît noi două? întrebă ea.

Annika se uită în jur.

Patrik vorbea agitat la telefonul mobil, lîngă sectorul celor de la Sport, mai erau cîțiva oameni de la ediția online la biroul la care stătuseră cîndva cei de la Divertisment și care se ocupau acum de ediția electronică, iar unul dintre editorii suplimentului de duminică își făcea de lucru pe la Fototecă. Tore, administratorul, se ocupa aferat să fixeze pe avizier sumarul zilei — fluturașii galbeni ai ziarului.

— La ziar războiul este ca oricare altul, spuse Annika. Se ia de la infanterie și se dă pentru tehnologie și bombe inteligente. Cînd ai vorbit cu Schyman?

Berit Hamrin arată cu degetul cafeaua Annikăi.

— Vineri. Chestia aia are vreun gust?

— Negativ. Pe mine m-a sunat azi-dimineață. A vrut să te

ademenească în echipa de management?

— Șefă la Știri, răspunse Berit. I-am spus mulțumesc, dar nu, mulțumesc.

Annika se uită la ecranul calculatorului. Ei îi oferise o poziție mai sus.

— Caut un caz fatal de intoxicare cu gaze în Spania, spuse ea. O familie întreagă a fost ucisă când le-a fost spartă casa pe Costa del Sol.

Berit își porni calculatorul și se duse să-și ia o cafea.

— Sună-l pe Rickard Marmen, îi spuse peste umăr. Nu-i știu numărul, dar, dacă se întâmplă ceva în Spania și merită a fi cunoscut, el este sigur informat.

Annika ridică receptorul și formă numărul serviciului de informații telefonice.

Ocupat.

Reveni la Google, se gândi o clipă, apoi tastă *buscar numero telefono espana*. Așa se scria? Caută numere de telefon în Spania?

Primul rezultat trimitea la ceva numit *Paginas Blancas*.

Bingo!

Restrînse căutarea la Málaga și tastă „Rickard Marmén”, apoi apăsă *encontrar*.

Cine s-ar fi gândit?

Locuia la Marbella, pe Avenida Ricardo Soriano; erau specificate numerele de telefon pentru fix și mobil.

Berit se așează pe scaun, cu cafeaua în față.

— Deci, cine zici că este Rickard? întrebă Annika, cu receptorul în mână.

— Un vechi prieten al cumnatului meu. Locuiește acolo de douăzeci de ani, a încercat cam tot ce se poate încerca și nu i-a ieșit nimic. A închiriat șezlonguri, a crescut armăsari și a administrat o pensiune, iar la un moment dat a avut acțiuni într-o firmă care vindea căsuțe de lemn.

- Pe Costa del Sol? întrebă Annika suspicioasă.

- Cum ți-am zis, nimic nu-i reușește.

- Ce cod are Spania?

- Treizeci și patru.

Berit se strîmbă gustînd cafeaua.

Annika încercă mai întîi la telefonul fix. După cinci apeluri, o voce de robot spuse ceva neinteligibil în spaniolă, iar ea închise. Încercă numărul telefonului mobil și după două secunde o voce de bărbat răspunse cu glas puternic:

- *Sí, dígame!*

- Hmm, mă numesc Annika Bengtzon, vă sun de la *Kväll- spressen* — Stockholm. Vorbiți suedeza, nu-i așa?

- Bineînțeles. Cu ce te pot ajuta?

Avea un pronunțat accent de Göteborg.

- Te sun pentru că mi s-a spus că știi tot ce mișcă pe Costa del Sol, zise ea uitîndu-se la Berit. Aș vrea să știu dacă ai aflat ceva despre o spargere comisă acolo, în care s-au folosit și gaze?

- Gaze? într-o *singură* spargere? Draga mea, pe-aici nu mai avem niciun alt fel de spargere zilele astea. La toate spargerele se folosesc gaze. Detectoarele de gaze sunt mai folosite decît alarmele de incendiu în vilele din Nueva Andalucía. Mai vrei să știi și altceva?

Zgomotul de fond era destul de puternic.

- Păi, bine, zise Annika. Mai exact, ce este o spargere în care se folosesc gaze?

- Hoții pompează un gaz neutralizant pe fereastră sau prin instalația de aer condiționat. Și după aceea, cînd locuitorii au adormit, pot scotoci toată casa. De obicei nu se grăbesc, mai și mănîncă ceva pe la bucatărie, deschid o sticlă de vin.

- Și zici că acesta este cel mai des întîlnit tip de spargere? întrebă Annika.

— Este o epidemie. A început acum cinci sau șase ani, deși s-au mai folosit gaze și înainte.

— De ce este atât de frecvent utilizată acolo această metodă?

— Aici sunt o mulțime de bani, draga mea. Teancuri substanțiale de bancnote sub saltele, peste tot în Puerto Banús. Și mai există și un element infracțional semnificativ, desigur și o mulțime de săraci nefericiți, care ar face orice pentru un bănuț. Toamna trecută au prins o bandă de români. Curățaseră peste o sută de vile de pe litoral, de la Gibraltar pînă la Nerja.

— Agenția de știri tocmai a anunțat că a fost ucisă o familie întreagă într-o spargere în care s-au folosit gaze, spuse Annika. Știi ceva despre acest caz?

— Cînd? Aseară? Unde?

— Nu știu, spuse Annika. Nu se spune decît că au murit toți, inclusiv doi copii și un ciine.

Rickard Marmen nu răspunse. Dacă nu s-ar fi auzit zgomotul de trafic din fundal, Annika ar fi fost gata să creadă că s-a întrerupt legătura.

— Știe ceva? întrebă Berit.

Annika dădu din cap că nu.

- Uciși cu gaze într-o spargere? spuse el, iar zgomotul de irafie din spatele lui se modifică. Pot să te sun înapoi?

Annika îi dădu numerele ei de telefon.

— Tu ce înțelegi din toate astea? întrebă ea după ce închise.

Berit mușcă dintr-un măr. Părea că a renunțat la cafea.

— Despre crima de pe Costa del Sol sau despre reorganizarea noastră?

— Despre reorganizare.

Berit își puse ochelarii de citit și se aplecă peste ecranul calculatorului.

— Trebuie să vezi partea bună a lucrurilor, spuse ea. Dacă altcineva răspunde de ceea ce fac eu, îmi rămîne mai mult timp pentru ceea ce vreau eu să fac cu adevărat.

— Cum ar fi? Propriile tale articole? Grădinărit? Scufundări la adîncime?

— Scriu cîntece, răspunse Berit și se concentrează asupra display-ului.

Annika se uită la ea uluită.

— Ce fel de cîntece? Muzică pop?

— Uneori. O dată am trimis o melodie pentru concursul Lurovision.

— Glumești! Ai reușit să ajungi în *camera verde*? Cum a fost?

— Cîntecul n-a ajuns prea departe. Tot ce știu este că a fost ales de o formație locală din Kramfors, care cîntă pe cont propriu în Îngermanland, în sud-est. Ai citit adresa trimisă de Lilian Bergqvist Curții de Apel?

— N-am avut timp. Cum îi zice?

— Solicitare de revizuire a cazului în justiție...

— Cîntecului.

Berit își scoase ochelarii.

— „Eu, la modul absolut”, răspunse ea. Unul dintre versuri este desăvîrșita noutate „a fi sau a nu fi”. Lucrez la ziarul ăsta de treizeci și doi de ani și, dacă am noroc, voi mai răzbi încă zece. Voi avea atunci șazece și cinci de ani și voi fi în pragul pensiei. Îmi place să descopăr informații, să scriu articole, dar chiar nu-mi pasă cine îmi dă de lucru sau la ce secție lucrez.

Se uită insistent la Annika.

— Ți se pare că sunt cinică?

Annika trase adînc aer în piept.

— Deloc, spuse ea. Și eu simt exact la fel. Nu că aș putea ieși la pensie curînd, dar am schimbat direcția de atîtea ori, încît

nici măcar nu mi se mai face rău pe drum. „A fi sau a nu fi." Și mai departe?

— „Fără să verși lacrimi, fără să spui nu", zise Berit punându-și din nou ochelarii și revenind la calculator. Ce șanse crezi că are Filip Andersson să fie exonerat?

— Faptul că solicitarea este adresată chiar de procurorul general îi dă greutate, spuse Annika.

Deschise site-ul procurorului general și accesă solicitarea.

— L-ai găsit la închisoarea Kumla acum câteva luni, nu-i așa? întrebă Berit. Crezi că este nevinovat?

Annika parcurse textul în fugă. întotdeauna o tulbura să citească despre ucigași. în seara cu pricina se afla în mașina de patrulare care ajunsese prima la locul faptelor, iar ea a umblat vioaie printre victime. Apoi toamna trecută a dat de mai multe ori peste numele lui Filip Andersson când a lăcut investigații legate de uciderea celebrului ofițer de poli- | le David Lindholm. Filip Andersson a fost un om de afaceri cu oarecare succes — mai bine cunoscut pentru aparițiile m tabloide —, apoi a devenit faimos în toată Suedia ca „ucigașul cu satîrul, din Sodermalm". A fost prieten apropiat cu David Lindholm.

— Oamenii aceia au fost omoriți de sora lui Filip, o nebună, spuse Annika. închise site-ul. îl cunoști bine pe It ickard Marmen?

— N-aș zice, răspunse Berit. Cumnatul meu, Fiarald — I bord merge uneori cu el la pescuit — are un apartament la I uengirola încă de pe la sfîrșitul anilor șaptezeci. Când erau copiii mici, îl foloseam și noi o săptămînă în fiecare vară. It ickard este genul de individ pe care, mai devreme sau mai lîrziu, îl întâlnești precis dacă petreci timp pe-acolo. Eu nu sunt chiar atît de sigură că Filip Andersson este nevinovat.

— Este un personaj destul de nesuferit, spuse Annika scri-lud pe Google *suedezi Spania Costa del Sol*. Dădu click pe un

link și se trezi pe www.costadelsol.nu. O clipă mai târziu (ți că pe Costa del Sol exista un post de radio comercial m limba suedeză, care emitea douăzeci și patru de ore pe /i. Mai existau o revistă suedeză lunară, un ziar suedez, agenți imobiliari suedezi, terenuri de golf suedeze, restaurante suedeze, magazine cu specialități culinare suedeze, dentiști, veterinari, bănci, firme de construcții și tehnicieni de televiziune, de asemenea suedezi. Găsi un orar care anunța, printre altele, că Biserica Suedeză intenționa să sărbătorească „ziua prăjiturii cu scorțișoară”². Se dovedea că pînă și primarul din Marbella era de obicei suedez sau cel puțin căsătorit cu un cetățean suedez. Acum în funcție era Angela Muñoz, dar toată lumea o știa de Titti.

— Fir-ar al naibii, zise ea, Marbella pare a fi tot atît de suedeză ca sărbătoarea Miezului verii¹.

— Dar cu ceva mai multe șanse de a beneficia de soare, răspunse Berit.

— Cîți suedezi locuiesc acolo?

— Vreo patruzeci de mii, zise Berit.

Annika ridică din sprîncene.

— Mai mulți decît la Katrineholm, observă ea.

— Și aceștia sunt doar rezidenții permanenți, preciză Berit. Mai sunt mulți alții care se duc acolo doar o parte din an.

— Iar în mijlocul acestei idile suedeze a fost ucisă o familie întreagă, spuse Annika.

— Bună perspectivă, aprecie Berit ridicînd telefonul ca să sune la biroul procurorului general.

Annika mai făcu un clic și citi „Ultimele informații din Spania”. Poliția spaniolă a capturat un transport uriaș de narcotice în La Campana, 700 de kilograme de cocaină, ascunse într-un container plin cu fructe. Au fost arestați trei lideri ai

² Sărbătoare anuală la 4 octombrie. (N.t.)

controversatului partid ANV³. Existau temeri că va fi din nou secetă anul acesta; o balenă a eșuat pe plajă lângă San Pedro, iar tatăl lui Antonio Banderas va fi înmormântat la Marbella.

Închise Google și intră în arhiva ziarului. Nenumărate celebrități suedeze păreau a fi proprietari de case sau apartamente în acea localitate, actori și artiști, vedete din lumea sportului și oameni de afaceri.

I uă telefonul, formă numărul Informațiilor internaționale și de această dată avu mai mult succes. Ceru numărul tir telefon al restaurantului La Garrapata, al *Revistei suedeze*, al ziarului *South Coast* și al agenției imobiliare Wasa, toate aliate în districtul Málaga.

Apoi le luă la rînd.

Niciunul dintre suedezii care răspunseră la hîrîitele telefoane spaniole nu aflase nimic despre vreo ucidere prin intoxicare cu gaze în timpul unui jaf, dar toți puteau povesti 11 »pios despre alte spargerî, despre trecutul zonei și dezvoltarea ei, despre vreme, personalități și trafic rutier.

Annika află că populația provinciei era de peste un milion de oameni, jumătate dintre ei în Málaga și cîteva sute de mii în Marbella. Temperatura medie era de șapte- •I>rezece grade iarna și douăzeci și șapte vara, iar numărul /Helor însozite, de 320 pe an. Marbella a fost întemeiată de romani în 1600 î.Hr., sub numele de Salduba. În 711 orașul a lost cucerit de arabi, care l-au redenumit Marbi-la. Partea vechă a fost construită peste ruinele romane.

Noi eram încă îmbrăcați în piei de animale, cînd acolo locuitorii aveau apă curentă și aer condiționat, spuse Annika, după ce închise telefonul.

Vrei să mergem să mîncăm de prînz? întrebă Berit.

Își blocază calculatoarele ca să nu poată nimeni trimite e-

³ Partid separatist basc, Acțiunea Naționalistă Bască. (/V.t.)

mailuri false din conturile lor. Annika scotocea în geantă după un tichet de masă când sună telefonul de pe birou. Numărul de pe ecran avea unsprezece cifre și începea cu 34.

Annika Bengtzon? Sunt Rickard Marmén. Am cercetat puțin cazul acela de spargere. Pare a fi adevărat.

Probabil că ieșise de pe autostradă, pentru că acum era liniște în jurul lui.

— Aha, zise Annika pierzându-și speranța de a găsi vreun tichet de masă, apoi descoperi unul mototolit în buzunarul lateral.

— Știai că era vorba despre familia lui Sebastian Söderström?

— A cui? fu pe punctul să întrebe, dar exclamă uluită: Jucătorul de hochei?

Tichetul îi căzu din mână.

— Păi, n-a mai jucat în Liga Națională de Hochei de zece ani. Locuiește aici de mai mult timp și a înființat un club de tenis. Din câte am aflat, toată familia lui a fost omorâtă, inclusiv soacra.

— A murit Sebastian Söderström? întrebă Annika făcându-i semn lui Berit, care pornise spre restaurant, să se întoarcă din drum.

— Avea soție și doi copii destul de mici.

— Ce-ai spus despre Sebastian Söderström? întrebă Patrik materializându-se pe neașteptate lângă ea.

Annika îi întoarse spatele și își astupă cu degetul urechea liberă.

— Cît de sigură este informația? întrebă ea.

— Sută la sută.

— Cine o poate confirma?

— Habar n-am, draga mea. Dar acum știi.

închise fără să mai aștepte răspunsul ei.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă Patrik.

Berit se întoarse la birou și își lăsă geanta jos.

— Verifică-l pe Sebastian Söderström pe paginasblancas.es, zise Annika.

Berit intră din nou în programul de calculator, tastă detaliile și citi: „Las Estrellas de Marbella, Nueva Andalucía”. Numărul avea nouă cifre și începea cu 952.

— Ce se întâmplă? întrebă Patrik.

- Trebuie doar să verific ceva, spuse Annika formînd numărul de telefon al vilei din Las Estrellas de Marbella. I)upă cinci apeluri, o voce feminină de robot spuse „*Ha llmado a nuevo cinco dos...*” întrerupse și formă numărul de telefon al Ministerului de Externe.

- Nu-ți pune mari speranțe, zise Berit, care vedea ce număr apelase. De obicei, ei află ultimii.

După povestea cu tsunamiul din Asia, Ministerul de I xterne se mobilizase și fusese de ajutor, o vreme, dar acum n-venise la vechile obiceiuri.

Mă numesc Annika Bengtson și vă sun de la *Kvälls- jussen*, spuse ea cînd, în cele din urmă, răspunse cineva li telefon. Aș dori să-mi confirmați că familia care a murit .isoară intoxicată cu gaze cu ocazia unei spargerii la Las I strei las de Marbella, în sudul Spaniei, avea cetățenie suedeză.

N-am primit nicio informație de acest fel, spuse femeia de la Ministerul de Externe.

Ar trebui să verificați, îi dădu replica Annika și închise telefonul.

Nu vorbesc destul de bine spaniolă pentru Poliția din Spania, zise Berit.

Nici eu, răspunse Annika.

I nterpolul, sugerează Berit.

Europolul, spuse Annika. Sunt mai activi.

— CE? strigă Patrik.

Annika sări în sus.

Am o sursă care zice că oamenii care au fost uciși cu ga/e pe Costa del Sol făceau parte din familia lui Sebastian soderstrom. El era acolo cu soția, copiii și soacra.

Patrik se răsuci pe călcâie și urlă.

— Sportul!

Din trei pași uriași, Annika ajunse lângă el și îi puse mîna pe umăr.

— Calmează-te, îi spuse cînd el se întoarse spre ea. Trebuie să obțin o confirmare. Nu le poți cere celor de la Sport să-i scrie necrologul pînă nu știm sigur că este adevărat.

— Trebuie să începă să dea telefoane, spuse Patrik.

— Și ce să spună? Că noi *credem* că a murit? Și, chiar dacă este adevărat, nu știm dacă familia a fost anunțată.

— Ai zis că au murit toți.

Annika mormăi.

— Poate are părinți, frați și surori. Mai făcu un pas înainte și se opri fix în fața lui: Un sfat, domnule șef de la Știri. Mai domol cu entuziasmul. Dacă mai continui așa, vei sfîrși în șanț.

Patrik se îngălbeni.

— Asta pentru că nu ai fost promovată tu, zise el îndreptîndu-se cu aroganță spre biroul celor de la Sport.

— Trebuie să încercăm să obținem confirmarea, zise Berit ridicînd receptorul.

După mai multe apeluri telefonice, Poliția spaniolă confirmă că cinci persoane fuseseră ucise în seara precedentă în apropiere de Marbella, în ceea ce părea a fi un atac cu scop de jaf. Nu avea să existe nicio informație despre identitatea victimelor pînă a doua zi la prînz, cel puțin.

Făcură o pauză și se grăbiră să se ducă la bufet.

— Sportul nu este punctul meu forte, zise Berit după ce se așezară la o masă de lângă fereastră, cu cîte o farfurie de stufat de

vită în față.

Annika rupse o bucată de pâine și privi cenușiul de dincolo de geam.

— A jucat mai mulți ani la profesioniștii din Liga Națională de Hochei, spuse ea, mai întâi cu Anaheim Ducks și apoi cu Colorado Avalanche. Era apărător. La începutul anilor nouăzeci a fost selecționat ani la rând în echipa națională a Celor Trei Coroane. Cred că a făcut parte din echipa care a câștigat aurul la Campionatul Mondial din Finlanda în nouăzeci și unu și din Cehoslovacia în nouăzeci și doi...

Berit lăsă furculița jos.

— Cum de știi toate astea?

Annika luă o înghițitură de apă minerală.

A fost idolul fostului meu partener, zise ea, iar Berit nu insistă.

- Se întîmplă ceva cu stelele apuse din sport, spuse ea. I-ar că atrag nenorocirile.

Picături mari de ploaie băteau în fereastră.

Imaginează-ți cum trebuie să fie să atingi gloria la douăzeci și patru de ani, spuse Annika. Tot restul vieții îl petreci ca fost.

Renunțară la cafea și se întoarseră în redacție.

Patrik sărea pur și simplu ca o minge lângă scaunul Annikăi.

— Am ceva pentru tine, spuse el. Începînd de azi după-amiază, Kicki Pop va prezenta emisiunea care precede principalul program de știri de pe programul unu. Vreau să-l suni pe Erik Ponți de la Radio News și să afli ce crede despre acest lucru.

Annika se uită uluită la... șeful de la Știri, așteptînd hohotul de rîs care i-ar fi spus că nu era decît o glumă. Iar acesta nu veni.

— Glumești? întrebă ea. N-am timp, mă ocup de crimele

din Marbella. Este un subiect uriaș. Sunt o mulțime de suedezi acolo, care...

— De asta se poate ocupa Berit. Tu vreau să te ocupi de ce-ți spun eu.

Annika nu-și putea crede urechilor.

— îmi ceri să vorbesc cu Erik Ponți ca să-l fac să clevetească despre una dintre colegile mele? Una care, întâmplător, este tânără și blondă?

— Știe toată lumea ce zice el, că pițipoancele sunt cele mai de jos între cele de jos.

Annika se așează cu spatele drept ca o scîndură.

— Poate că Ponți este pompos și plin de importanță, spuse ea, dar prost nu este. A criticat-o pe-o colegă blondă o dată, și pe bună dreptate. Dar, avînd în vedere cîte a încasat pentru asta, chiar crezi că va repeta gestul?

Patrik se aplecă spre ea.

— Pune mîna și sună, zise el.

Annika ridică receptorul și formă numărul de la Radio News.

Erik Ponți nu avea chef să facă niciun comentariu neplăcut, nici despre Kicki Pop în persoană și nici despre programul ei.

— Ce surpriză! zise Annika îmbrăcîndu-și jacheta și îndreptîndu-se spre biroul administratorului.

— Unde te duci? strigă Patrik după ea.

— Am o întîlnire la ora două, îi răspunse ea peste umăr.

— Cu cine?

Se răsuci spre el și-l privi drept în ochi.

— Există ceva ce se numește confidențialitatea surselor, spuse ea. Ai auzit vreodată de așa ceva?

— Nu în ceea ce-i privește pe șefii tăi, ripostă el înroșindu-se pînă în vîrfurile urechilor.

— Nu în ceea ce-l privește pe editorul care poartă răspun-

derea conform legii, îl corectă ea.

Apoi se duse la biroul administratorului și rezervă o mașină de la Tore.

Se pornise o ploaie deasă, așa că trebui să lase ștergălo.i rele de parbriz în funcțiune. Nu era decît ora unu și Imnătate, dar deja începuse să se lase întunericul, învălu- indu-i deopotrivă pe trecători, stîlpîi de lumină îmbîcsiți si camioanele cu farurile aprinse.

Se îndrepta spre vest, spre Enköping, trecînd pe lîngă Itissne, Rinkeby și Tensta. Lăsă în urmă blocuri de apartamente, locuințe terasate, școli goale și un teren de fotbal abandonat. Traficul de pe șosea se opri cu totul în fața gării llarkarby, iar Annika cercetă curioasă terenul prin parbrizul mașinii din față, ca să vadă dacă nu avusese loc vreun accident pe care să-l anunțe la redacție. Nu părea. Poate a fost doborît la pămînt vreun pieton. Ori s-a aruncat cineva în lața trenului. Se întîmpla destul de frecvent.

Nu peste mult timp, vehiculele se puseră din nou în mișcare, dar foarte lent. Clădirile rezidențiale deveniră din d in ce mai rare, înlocuite de păduri de pin și de construcții industriale. Suprafața drumului era groaznică, o mîzgă maroniu-cenușie improșcată pe parbriz. Porni aparatul de i.idio, dar nimeri în plin calup de publicitate, așa că îl opri din nou.

Peisajul din jur deveni din ce în ce mai monoton. Unitățile industriale dispărură, lăsînd în loc doar pinii. își întindeau ramurile spre mașină, același Volvo murdar cu care se dusesse la Garphyttan în ziua aceea de decembrie, cînd l-a găsit pe Alexander.

La Brunna viră la dreapta, spre Roligheten. Ploaia se opri dintr-odată. Annika nu avea deloc simțul orientării și îi compensa absența cercetînd hărțile și notîndu-și indicațiile detaliate. Stînga la Lerberga, apoi stînga din nou după 800 de

metri, trecînd pe lîngă Fornsta. Traversezi terenul de antrenament al armatei, apoi la dreapta.

Se îndrepta spre Lejongården, un centru de recuperare pentru familişti, amplasat pe malul lacului Lejondalssjön, unde se adăpostise Julia Lindholm împreună cu fiul ei, după ce fusese găsit.

Annika promisese să-i viziteze, dar amînase de mai multe ori. Nu ştia la ce să se aştepte. Se mai întîlnise cu Julia doar de două ori pînă acum, de fiecare dată în condiţii dificile. Prima dată descoperiseră înfiorătoarea scenă a crimei de la Sankt Paulsgatan pe Södermalm. în seara aceea Annika le-a însoţit pe Julia şi pe colega ei Nina Hoffman în maşina de patrulă numărul 1 617. Apelul nu a părut prea grav, aşa că Annika a primit permisiunea să meargă cu ele, dacă era de acord să rămînă în spate. Cînd au găsit cadavrele, Nina a retras-o repede de acolo.

A doua oară cînd se întîlniseră, Julia era arestată sub suspiciunea că şi-a ucis soţul, ofiţerul de poliţie David Lindholm, şi pe fiul ei, Alexander. Tribunalul municipal a condamnat-o la închisoare pe viaţă. Nimănui nu părea să-i pese că ea şi-a susţinut neîncetat nevinovăţia şi a afirmat că altă femeie, pe care ea nu o cunoscuse niciodată, l-a împuşcat pe soţul ei şi i-a răpit fiul.

Annika îl întîlnise pe Alexander o singură dată, în M Mia în care îl eliberase din casa lui Yvonne Nordin, de l.lng.l Garphyttan. Băiatul lipsea de şapte luni.

harurile luminară o faţadă de lemn finisată neglijent, n rac, acea culoare roşie care reflecta lumina dovedind că nu ci a o vopsea adecvată, veche, ci un sortiment nou, pe bază ilr ulei. Acesta era locul pe care îl căuta ea. Opri maşina în i.iţa casei, trase frîna de mînă, stinse farurile, dar rămase mau litru pe întuneric, cu motorul la ralanti.

I. ejongården era o clădire sumbră, mai mult

lungă

- ii i al înaltă, cu un singur nivel, amplasată pe malul lacului I cjondalssjon. Părea un centru de zi sau mai degrabă mi azil pentru vîrstnici. în lumina lămpii de sub portic se în a un mic teren de joacă. Apa se întindea nemișcată și
- cnușle în fundal.

Vreau neapărat să-ți mulțumesc, îi spusese Julia la telefon. î>i aranjă părul, opri motorul și coborî pe alea de pie- 11 lș Ajunsă sub portic se opri să privească lacul. Cîteva «AK II desfrunzite fremătau șovăitor pe țărm, cu crengile la ii l de întunecate ca apa. Cam la o sută de metri de mal, în inl|l(icul lacului, se afla o insulă. în depărtare se distingeau v ii: zumzetul estompat al șoselei.

I)șa se deschise, iar o femeie îmbrăcată în jachetă de I a „ A cu model norvegian și papuci din piele de oaie se iiplcă în afară.

Annika Bengtson? Bună ziua! Eu sunt Henrietta.

Au dat mîna. Henrietta? Ar trebui să o cunoască pe Ifinclă aceasta?

Iulia și Alexander vă așteaptă.

I recu pragul. Se simțea un miros vag de igrasie. Podele ii nprite cu un linoleum decolorat, tapet roz cu fibră de .1 o 1,1, plinte de plastic. Drept în față, dincolo de o ușă întredeschisă, se afla ceea ce părea a fi o sală de întruniri. Zări cîteva scaune de plastic maro în jurul unei mese furniruite și auzi pe cineva rîzînd.

— V-aș ruga să vă purtați cît se poate de firesc, spuse Henrietta, și Annika se simți imediat încordată. Poftiți pe aici.

Henrietta o conduse pe un coridor îngust cu mai multe uși pe dreapta și ferestre care dădeau spre parcare, pe stînga.

— îmi aduce aminte de singura dată cînd am călătorit cu

InterRailing⁴, spuse Annika sperînd că vorbea normal.

Henrietta se prefăcu a n-o fi auzit. La jumătatea coridorului se opri în dreptul unei uși.

Nu existau încuietori sau numere de camere, remarcă Annika. A citit pe site-ul azilului că se străduiau să întrețină „o atmosferă de confort, care să le dea oamenilor sentimentul că sunt bine îngrijiți și în siguranță”.

Ușa se deschise. Un triunghi de lumină galbenă se întinse spre coridor. Henrietta se trase un pas în spate.

— Alexander a copt o prăjitură, spuse ea invitînd-o pe Annika să intre. Să mă anunțați dacă vreți să-l duc puțin afară, să se joace.

Această ultimă remarcă o formulă după ce intră în încăpere.

Annika se opri în prag. Camera era mult mai mare decît se așteptase, dreptunghiulară, cu o fereastră amplă în capătul opus și o ușă care dădea pe terasă. Un pat dublu și un pătuț de copil erau amplasate unul lîngă altul imediat în spatele ușii, iar ceva mai încolo se aflau o canapea, un televizor și o masă, cu patru scaune.

Iulia Lindholm ședea la masă, îmbrăcată într-un pulo- M i cu mîneci prea lungi, cu părul strîns în coadă la spate. I Iul ei era cu spatele la ușă și își mișca brațele ca și cînd ar 11 Icsenat cu frenezie.

Iulia se ridică, alergă la ea și o strînse puternic în brațe. Sunt atît de bucuroasă că ai reușit să vii! spuse ea prelungind îmbrățișarea.

Annika, pregătită să-i strîngă mîna, o îmbrățișă la rîndul ei, stîngace. Ușa se închise în urma ei.

Am vrut să te văd.

Nu sunt mulți cei care au primit permisiunea să mă v

⁴ Program de transport feroviar internațional, la care participă treizeci de țări europene. (N.t.)

Îl teze, deocamdată, spuse Julia dîndu-i, în fine, drumul și înliptîndu-se spre canapea. Părinții mei au venit de Cră-

■ iun, iar Nina ne-a vizitat și ea de cîteva ori, dar pe naiva ai rri de mamă a lui David n-am primit-o. Nu vreau să vină .i li l. Ai cunoscut-o?

- Nu.

Annika își lăsă jos geanta, iar haina matlasată, lingă

■ ui.ipea. Se uită la băiat, văzu un profil fragil sub o coamă di păr. Desena cu niște creioane groase, concentrat, apă-.ii Se apropie de el, se așeză alături și încercă să-i prindă plivirea.

Ilună, Alexander! spuse ea. Eu sunt Annika. Ce desenezi?

Băiatul își încleștă maxilarele și continuă să deseneze

i n și mai multă concentrare. Liniile erau groase și negre.

Mama lui David este teribil de tulburată, spuse Julia, și

ii 11 mai rău pentru ea dacă am întâlni-o într-un loc atît de i im lat, ca acesta. Așteptăm să ne vedem cu Bunica atunci i and vom ajunge acasă, nu-i așa, scumpul meu?

Băiatul nu reacționează. Foaia de hîrtie era acoperită cu brieri zi negre. Annika se așeză lingă Julia.

— Deocamdată nu prea vorbește, spuse Julia cu glas scă-zut. Mi s-a spus că nu este grav, numai că are nevoie de timp.

— Dar spune ceva? întrebă Annika.

Zîmbetul Juliei dispăru. Dădu din cap că nu.

Cu mine a vorbit, se gîndi Annika. în noaptea aceea. A spus mai multe lucruri. Mai sunt dulciuri? Femeia asta e foarte nesuferită. Este chiar foarte nesuferită. îmi plac cele verzi.

Julia se apropie de fereastră și se opri cu spatele la cameră; Annika văzu în reflexia din geam că își rodea unghia. Deodată se rezezi la telefonul aflat pe peretele de lingă ușa de la terasă.

— Henrietta, poți avea puțin grijă de Alexander? Chiar acum. Mulțumesc foarte mult.

Cînd închise telefonul, se lăsă o tăcere apăsătoare. Annikăi i se uscă gura și începură să o mănînce degetele. Strînse mîinile așezate pe genunchi și se uită în jos, la inelul cu smarald al bunicii. Trecură cîteva clipe bune pînă ce apăru îngrijitoarea sau ce-o fi fost ea, care îl luă pe Alexander de mînă.

— Mergem împreună să vedem un film? *în căutarea lui Nerno?*

Se întoarse spre Annika.

— Este despre un peștișor care s-a rătăcit în timp ce se afla lîngă tatăl lui, dar care își găsește mai apoi drumul spre casă.

— Da, spuse Annika. Știu.

Tăcerea persistă după ce rămaseră doar ea și Julia.

— Ei bine, după cum știi, lucrez la *Kvällspresen*, spuse Annika pentru a rupe tăcerea. Vrei să scriu despre tine în ziar? Despre tine și despre Alexander? Despre cum o duceți aici?

Julia își rodea unghia de la degetul mare.

Nu încă, spuse ea. Poate mai încolo. Da, mai încolo. Vreau să explic, dar deocamdată e prea multă vraiste în mintea mea.

Annika nu scoase o vorbă. Nu se aștepta din partea lui să dorească să povestească prin ce a trecut de cînd a fost eliberată, cu siguranță nu în după-amiaza aceea, dar spera că o va face la un moment dat. Pentru cei din presă, >1 u i Ic despre o crimă se sfîrșeau odată cu rezolvarea cazului și condamnarea vinovatului. Prea puțini mai urmăreau i ousecințele crimei, lungul și sinuosul drum al victimei spre revenirea la o viață relativ normală.

Sunt atît de supărată! spuse Julia liniștită, aproape surpi înzător. Sunt de-a dreptul furioasă pe toată lumea.

Se apropie încet de masă și se așeză pe scaunul lui Alexander. Era atît de slabă, încît părea că dispăre complet sub puloverul amplu.

Iar ei îmi spun că și asta este ceva normal. Totul este al
iii. icului de normal! Ridică brațele frustrată.

Ești aici de când ai fost eliberată? întrebă Annika.

Julia încuviință dînd din cap.

Era la miezul nopții. M-au dus la tribunalul de permanență și au desfășurat audierea pentru custodie la unu și jumătate noaptea, apoi m-au adus aici cu mașina. Alexander mă aștepta.

Privi afară pe fereastră. Se făcuse deja întuneric.

La început nu mi-a fost bine nici aici. Alexander nu voia să știe de mine. Voia să fie cu Henrietta.

- Și asta este la fel de normal? întrebă Annika, iar Julia rîse.

- Te-ai prins, zise ea. Totuși, sunt profesioniști cei de aici. Așa zicea Nina — i-a verificat ea. Acesta este ca un Rolls-Royce, între centrele de reabilitare familială, după părerea Ninei, și este foarte normal ca societatea să compenseze nedreptatea pe care am suferit-o...

Annika auzea vocea Ninei Hoffman în spatele cuvintelor Juliei. Prietena cea mai bună a Juliei, ofițerul de poliție lângă care se specializase ea, cu care participase la patrulare cu mașina; a fost una dintre sursele ei cînd a investigat cazul David Lindholm. Annika o vedea pe Nina aieva, cu părul strîns în coada de cal, privirea dirză, expresia fermă.

Julia se ridică din nou în picioare.

— Apropo, vrei cafea? Este în termos. Și nu Alexander a făcut prăjitura, ci Henrietta, în timp ce Alexander, lângă ea, mîzgălea cuiburi de păsări.

Ridică desenul de deasupra teancului și i-l întinse Anni- kăi. Un hățîș de linii negre, groase acoperea aproape fiecare milimetru al foi mari de hîrtie.

— Și asta este ceva normal, spuse ea lăsînd-o jos, la loc.

— Puțină cafea, da, zise Annika. Ceea ce avem în redacție este de nebăut. Ne întrebăm dacă n-a turnat cineva pipi de pisică în rezervorul de apă.

Julia îi arată cu mîna termosul, dar nu făcu efortul să se ridice.

— Rămînem aici cel puțin trei luni, spuse ea. Pentru binele lui Alexander, zic ei. El este cel de care au grijă. Deocamdată reprezentăm o urgență, în curs de investigare.

Vocea i se stinse pe ultimele silabe.

— Doctorii au nevoie de opt săptămîni ca să stabilească nivelul nostru de tulburare. Pe urmă vom primi tratament pentru două, pînă la șase luni. După aceea vom putea trăi pe cont propriu, dar tot în apropierea refugiului. În locul acesta se pune accent pe relația dintre părinți și copii. Voi primi sprijin și sfaturi ca să știu cum să mă comport ca părinte. Mai tîrziu voi beneficia în continuare de sprijin la domiciliu...

Își lăsă capul în mîini și începu să plîngă.

Annika își turnă cafea din termos, apoi înșurubă capacul și puse vasul înapoi pe masă, pe cît posibil fără să facă nîlun zgomot.

Este normal să fii supărată, zise ea. La fel și Alexander. Nu mi plac neapărat psihiatrii, dar îndrăznesc să cred că au dreptate. Probabil că este firesc să fiți amîndoi deosebit de lurioși.

Julia luă un șervețel din teancul de lingă prăjitură și își suflă nasul.

Ei zic că șase luni valorează cît o viață pentru un copil .îtit de mic. Alex a stat șapte luni în pădure cu femeia aceea, i i mrmal să fie supărat. Probabil că nu primea niciun răs- puns cînd întreba unde eram eu și David, așa că, din punctul lui de vedere, puteam la fel de bine să fi murit. Iar doctorii zic că a înțeles că viața îi era în pericol. Avea pe corp o mulțime de vînatăi și tăieturi, pentru că probabil lemeia aceea l-a bătut fără remușcări.

— Cum se simte acum?

– Vine la mine, dar nu vrea să mă privească. Noaptea doarme agitat, de multe ori se trezește plîngînd. A trebuit să-i punem din nou scutece în timpul nopții, deși de doi ani nu mai avusese nevoie.

– Ziua cum îți petreci timpul? întrebă Annika sorbind »1 în cafeaua care era foarte bună.

– Am sesiuni de consiliere individuală și curînd voi putea participa la ședințele de terapie în grup și voi putea sta de vorbă cu alte mame. Ar trebui să-mi fie foarte util. Alexander se joacă în nisip, desenează și se joacă cu mingea. Cînd vom pleca de-aici, cazul lui va fi preluat de clinica de psihiatrie infantilă.

Devenind în mod neașteptat agitată, izbucni într-un hohot de rîs.

– Oh, auzi ce-mi mai merge gura! spuse ea. Nu voiam decît să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru noi. Vreau sa spun că, tu ai fost cea care...

Annika strîngea între degete ceașca de cafea.

– Este în regulă, spuse ea. Mă bucur c-am putut fi de folos.

Se lăsă din nou tăcerea.

– Așadar, ai petrecut bine de Crăciun? întrebă Julia.

Annika așază ceașca pe farfurie. Să-i spună adevărul? Că ea și copiii petrecuseră ajunul Crăciunului înconjurați de cutii de carton, în Gamla stan⁵, mîncînd felii de șuncă gata tăiate de la Co-op și uitîndu-se la Rățoiul Donald pe laptop? Că după aceea i-a predat pe copii tatălui pentru Anul Nou și Bobotează și că erau mult mai fericiți alături de el?

– Ah, da, zise ea. Acum am o mulțime de lucru la redacție. Astăzi m-am ocupat de o crimă într-adevăr oribilă, de pe Costa

⁵ Orașul vechi, una dintre cele mai vechi și mai bine păstrate cetăți medievale din Stockholm, leagănul capitalei suedeze. (N.t.)

del Sol.

Julia se ridică în picioare.

— Costa del Sol este un loc îngrozitor, zise ea, în special Estepona.

Annika lăsă ochii în jos, privindu-și mâinile. De ce a ales acel subiect pentru o discuție lipsită de importanță? Știa că Julia a trăit momente teribile acolo, lângă soțul ei.

— Scuză-mă, spuse ea. N-am vrut să...

— Am stat acolo șase luni, continuă Julia, iar David era aproape tot timpul plecat. Eu eram gravidă și nu aveam mașină, iar pînă la cel mai apropiat magazin erau cîțiva kilometri. Trebuia să tîrăsc sacoșele de la băcănie pînă >H .isa, pe o temperatură de treizeci de grade.

Trebuie să fi fost groaznic, spuse Annika.

Julia ridică din umeri.

El lucra permanent sub acoperire. Uneori lipsea săpuni.mi la rînd fără să-mi dea niciun semn. Așa am dus-o tini întregi, cît a durat nenorocita aia de operațiune. Ani de zile!

Se răsuci brusc.

Și nici n-am aflat niciodată despre ce-a fost vorba. Dro- i'.ui i sau spălare de bani, sau ceva de genul ăsta.

Se apropie de Annika.

Și știi care a fost partea cea mai rea? Eram îngrozită că ' .11 i rănit. Că i se va întîmpla ceva, ceva periculos. Și ce s-a întîmplat?

Izbucni în rîs.

S-a culcat prea des cu o tîrfă, ea i-a tras un glonț în cap și altul între picioare, ei m-au închis pe mine, iar Alexan- der...

Acum ședea lângă Annika și o privea drept în ochi.

Ei zic că Alexander va duce cu el urmele acestei povești i < >i i estul vieții. Dar pe mine nu m-a crezut nimeni.

Izbi cu palma în masă atît de puternic, încît zăngăniră porțelanurile.

Nimeni nu m-a crezut!

Annika își dădu deodată seama că timpul de vizită se st ursesese. Împinse ceașca de cafea la o parte și se ridică.

Julia se trînti pe scaun și rămase privind în gol, înainte.

Cane s-ar fi gîndit că dintre toți, a fost tocmai Yvonne Nord in? spuse ea.

Annika încremeni.

(mm? Ai cunoscut-o?

Devenind în mod neașteptat agitată, izbucni într-un hohot de rîs.

– Oh, auzi ce-mi mai merge gura! spuse ea. Nu voiam decît să-ți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru noi. Vreau să spun că, tu ai fost cea care...

Annika strîngea între degete ceașca de cafea.

– Este în regulă, spuse ea. Mă bucur c-am putut fi de folos.

Se lăsă din nou tăcerea.

– Așadar, ai petrecut bine de Crăciun? întrebă Julia.

Annika așeză ceașca pe farfurie. Să-i spună adevărul?

Că ea și copiii petrecuseră ajunul Crăciunului înconjurați de cutii de carton, în Gamla stan⁶, mîncînd felii de șuncă gata tăiate de la Co-op și uitîndu-se la Rățoiul Donald pe laptop? Că după aceea i-a predat pe copii tatălui pentru Anul Nou și Bobotează și că erau mult mai fericiți alături de el?

– Ah, da, zise ea. Acum am o mulțime de lucru la redacție. Astăzi m-am ocupat de o crimă într-adevăr oribilă, de pe Costa del Sol.

Julia se ridică în picioare.

– Costa del Sol este un loc îngrozitor, zise ea, în special Estepona.

⁶ Orașul vechi, una dintre cele mai vechi și mai bine păstrate cetăți medievale din Stockholm, leagănul capitalei suedeze. (N.t.)

Annika lăsă ochii în jos, privindu-și mâinile. De ce a ales acel subiect pentru o discuție lipsită de importanță? Știa că Julia a trăit momente teribile acolo, lângă soțul ei.

— Scuză-mă, spuse ea. N-am vrut să...

— Am stat acolo șase luni, continuă Julia, iar David era aproape tot timpul plecat. Eu eram gravidă și nu aveam mașină, iar pînă la cel mai apropiat magazin erau cîțiva kilometri. Trebuia să tirăsc sacoșele de la băcănie pînă la magazin, pe o temperatură de treizeci de grade.

Trebuie să fi fost groaznic, spuse Annika.

Julia ridică din umeri.

Iar ea lucra permanent sub acoperire. Uneori lipsea săptămîni la rînd fără să-mi dea niciun semn. Așa am dus-o ani întregi, cît a durat nenorocita aia de operațiune. Ani de zile!

Se răsuci brusc.

Și nici n-am aflat niciodată despre ce-a fost vorba. Drogrăd și sau spălare de bani, sau ceva de genul ăsta.

Se apropie de Annika.

Și știi care a fost partea cea mai rea? Eram îngrozită că va fi rănit. Că i se va întîmpla ceva, ceva periculos. Și ce s-a întîmplat?

Izbucni în rîs.

S-a culcat prea des cu o tîrfă, ea i-a tras un glonț în cap și lăptășul între picioare, ei m-au închis pe mine, iar Alexander...
tlvr...

Acum ședea lângă Annika și o privea drept în ochi.

Ei zic că Alexander va duce cu el urmele acestei povești li îi restul vieții. Dar pe mine nu m-a crezut nimeni.

Izbi cu palma în masă atît de puternic, încît zăngăniră porțelanurile.

Nimeni nu m-a crezut!

Annika își dădu deodată seama că timpul de vizită se sfîrșise. Împinse ceașca de cafea la o parte și se ridică.

Julia se trînti pe scaun și rămase privind în gol, înainte.

(line s-ar fi gîndit că dintre toți, a fost tocmai Yvonne Noulin)

spuse ea.

Annika incremeni.

C Aim? Ai cunoscut-o?

Julia clătină din cap.

— Nu, de fapt n-am întâlnit-o niciodată, și nici pe Filip Andersson.

Annika se duse să-și ia haina.

— Că tot a venit vorba de Filip Andersson, zise ea, procurorul general a făcut o solicitare pentru revizuirea cazului său.

— Nina se va bucura, spuse ea pe un ton neutru.

Annika se opri cu haina în mână.

— Nina Hoffman? De ce s-ar bucura ea de treaba asta? Julia se scărpină pe dosul mîinii stîngi.

— Bineînțeles că se va bucura. Filip este fratele ei.

Annika nu apucase bine să deschidă ușa mașinii când își scoase telefonul mobil, apoi se așeză pe scaunul șoferului și tastă din memorie numărul Ninei Hoffman. De ce naiba im i spusese că era sora lui Filip Andersson și a lui Yvonne Nortlin? Trecu un veac pînă se făcu legătura. Annika se uită lung la ferestrele întunecate ale casei de reabilitare în timp ce telefonul suna.

I Je cîte ori a discutat cu Nina despre crimele din Soder- i na lin și despre vinovăția sau nevinovăția lui Filip Anders-? Și despre contactele lui Filip Andersson cu lumea Interlopă și cu David Lindholm? Toamna trecută, după ce i a făcut o vizită lui Filip Andersson la închisoare, s-a dus la Nina, să-i povestească despre asta...

Telefonul suna ocupat, ca și cînd apelul ar fi fost respins.

în toate conversațiile lor, Nina a avut o agendă ascunsă, l' < >ate că a mințit în permanență. Poate că a stat de vorbă cu Annika numai ca să afle ce știa ea și ca să încerce să influ- ențeze ceea ce scria.

Annika tastă din nou numărul de telefon, privind cum se aprindeau luminile pe coridorul din clădire. Henrietta îl străbătea împreună cu Alexander. Era atît de mic, încît Annika nu-i vedea decît buclele din creștet.

Se auzi un declic și interveni serviciul de mesagerie. Annika se grăbi să întrerupă legătura, de parcă ar fi fost prinsă făcînd ceva nepermis.

A avut încredere în Nina, dar Nina n-a fost sinceră cu ea. Annika a rugat-o să facă rost de fotografia de pașaport a lui Yvonne, iar Nina nu i-a spus că erau surori.

Annika încercă și a treia oară numărul de mobil. Din nou, mesageria vocală. își drese glasul.

— Hmm..., sunt Annika Bengtzon, spuse ea. La mulți ani! Ascultă, te rog să mă suni cînd primești mesajul? OK? La revedere!

Telefonă la centrală, la sediul Poliției și ceru să i se dea legătura la dispeceratul secției din strada Torkel Knutssonsgatan. Bărbatul care răspunse se prezentă cu numele Sisulu.

— Nina Hoffman este în concediu spuse el. Revine dumi-

nică.

Annika îi mulțumi și lăsă telefonul pe scaunul pasagerului, porni mașina și ieși pe șosea, cu intenția să se întoarcă la birou.

Cînd ajunse la Kallhäll își aduse aminte că nu avea niciun motiv să se grăbească. Nu voia să se întoarcă la Patrik și la amărățile lui de notițe și nici nu avea vreun zor să revină la apartamentul încă nemobilat din Agnegatan.

Cînd sună mobilul de pe scaunul de alături și văzu pe ecran numărul de telefon al fostului ei soț, se simți cuprinsă, în mod neobișnuit, de entuziasm.

— Bună, sunt Thomas!

Trase adînc aer în piept.

— Bună! răspunse ea un pic prea veselă.

— Ce faci? Ești la volan?

Annika rîse, cuprinsă de căldură.

Am fost plecată cu o treabă și acum sunt pe drum, mă mlorc.

Nicio problemă.

Ascultă, facem planuri pentru Paște și ne întrebam: tu mm lucrezi în săptămîna aceea?

fericirea îi era smulsă din trup cu o forță aproape fizică.

Vorbești cu pluralul majestății? întrebă ea, încercînd să pară amuzată.

Nu ținea.

Paștele cade tîrziu primăvara asta — Joia Mare este pe douăzeci și unu aprilie, iar săptămîna următoare e cam aglomerată. Voi fi plecat la o conferință, dar aceea va fi i | ilămîna mea de stat cu copiii, așa că mă întrebam dacă u ai putea să facem schimb...

Nu-ți pot spune acum, zise Annika. Azi am primit o m înă nouă la ziar și va implica unele schimbări.

Nu crezi că ar fi trebuit să discuți asta cu mine mai || ii ai? întrebă el răstit.

O cuprinse o furie aprigă. Strînse din dinți și înghiți în sec.

Nu va afecta timpul pe care-l petrec cu copiii, așa că im văd de ce ar fi trebuit să-ți spun.

OK, zise el supărat. Sophia vrea să vorbească cu tine.

ii transferă telefonul noii lui partener.

bună, Annika!

bună! zise Annika.

Am discutat cu prietenele mele și avem o mică invitație pentru tine.

Annika trase adânc aer în piept și se strădui să rămână **fermă**.

Tu lucrezi cu cuvântul scris, așa că ne întrebam dacă n ai vrea să participi la grupul nostru de lectură.

Grup de lectură? Isuse Cristoase!

— Păi..., Annika frână la semafor, la intersecția cu Rissne.

— Săptămîna asta citim dintr-o carte minunată de Mărie Hermanson, *Fiul Regelui-Ciupercă*. Este vorba despre cum abordăm ceea ce este cu adevărat important, despre cum ne găsim locul în lume. Fiul crește în pădure, dar locul lui este pe litoral. Ți place Mărie Hermanson?

Annika citise *Plaja Clam* și începuse o carte despre un bărbat care trăia sub o scară, dar pe asta nu o terminase.

— Nu știu, spuse ea. Lucrurile sunt un pic mai complicate acum, de azi am început să fac ceva nou la ziar, așa că pentru o vreme totul este în imponderabilitate.

— O muncă nouă? întrebă Sophia. Dar cum va afecta săptămînile pe care le petrecem cu copiii?

Aici, chiar în acest punct, era limita pînă la care putea suporta Annika mizeriile lor.

— Ascultă, zise ea, există o șansă minimă să discut despre o schimbare majoră în activitatea mea, cu tatăl copiilor mei, dar nu voi discuta niciodată cu tine despre cariera mea. Am vorbit destul de clar?

Sofia Grenborg Tîrfa Ticăloasă părea ofensată.

— De ce ești atît de agresivă? Eu doresc tot ce poate fi mai bun pentru copiii tăi.

Annika scoase un hohot de rîs răutăcios.

— Ești o ipocrită nenorocită! spuse ea mult prea tare. Dacă ai fi vrut ce-i mai bun pentru copiii mei n-ai fi destrămat familia, fir-ai să fii de...

A fost pe punctul să spună „cățea în călduri”, dar simți că n-ar fi fost tocmai potrivit.

— N-am timp de tine și de grupul tău de lectură, zise ea în schimb. Nu există nici cea mai mică șansă afurisită să mă împrietenesc cu tine, așa că renunță, OK?

închise telefonul fără să mai aștepte răspunsul.

Într-o primă oară nu se simți cîtuși de puțin stînjinită. Iar sfîșiasese Sophiei suportul absurd de scump, la o benzi-

11. n ie de lîngă Kungsör. Și cu atît mai puțin se simți vino- n al.l pentru pontul trimis către un ziar, de pe o adresă de r mail falsă, prin care se asigurase că cercetarea desfășurată de l liornas la Ministerul Justiției fusese oprită fără niciun Ini-iviz. El nu părea să fie afectat. Era acum în curs de a »labora o lege nouă în domeniul infracționalității financiare internaționale și nu considerase oportun să discute cu ra despre acest subiect, desigur.

Pentru o oră de vîrf, traficul era surprinzător de degajat, ilai era o săptămînă scurtă după o sărbătoare națională, așa i l mulți oameni erau încă plecați, la fel ca Nina Hoffman.

Se întoarse la ziar cînd era vremea să-și strîngă lapto- Iml și să se ducă acasă.

Salut! strigă Patrik dînd cu ochii de ea. Mîine-dimi- iiii .iță, la prima oră, pleci la Málaga.

Annika își puse din nou lucrurile pe birou.

Ce tot spui acolo? întrebă ea.

Ai bilet pentru zborul de 6:30 dimineața, răspunse Patrik.

Pe dracu', zise ea. Nu pot să plec nicăieri. Abia m-am miit.it — nici n-am avut timp să despachetez.

Nu le poți avea pe toate, nu-i așa? răspunse Patrik. Ți-a iis casa, parcă. Clobbe, de la Sport, este în vacanță la Mărimii,i. Nu va primi niciun premiu, dar mîine poate să se i n u pe el de subiectul principal. Te întîlnești cu el după ce .i |ungi acolo, ca să-ți predea ție totul. Pe urmă va trebui să le ocupi de confirmarea identității victimelor și, dacă este ml i-adevăr vorba despre Sebastian Soderstrom, vei rămîne probabil acolo tot restul săptămîinii.

Annika se uită cu atenție în propria geantă. În uree îi mai răsunau încă minciunile arogante ale lui Erik Ponți, care susținea că o prețuiește în mod deosebit pe Kicki Pop și că nu are nimic

împotriva umplerii programului unu cu talk-show-uri gălăgioase.

Ea însă lucra în ture acum, se înțelege.

— Și biletele? întrebă Annika. Unde sunt? Sau nu am decît numărul rezervării? Unde voi sta? Vrei să închiriez o mașină? Interpret avem? Am stabilit o legătură cu poliția locală? Iar fotografiile cine va face?

Patrik se holbă o clipă la ea, apoi își umflă pieptul.

— Te vei ocupa de toate astea după ce vei ajunge acolo, răspunse el. Există fotografi independenți în Spania. Și profită de ocazie să te interesezi puțin și de cazul Cocainei Costa. Va trebui să scrii mai multe articole despre droguri și spălarea de bani, cele pe care le-aș fi scris chiar eu, dacă nu eram promovată.

Plecă grăbit spre biroul celor de la Divertisment.

Annika se întoarse spre Berit.

— Incredibil! exclamă ea. El crede că să fii șef înseamnă să alergi de colo-colo și să le spui oamenilor cum să facă diferite lucruri care sunt oricum foarte clare.

— Ai numărul rezervării pentru zborul spre Málaga pe e-mail, zise Berit fără să ridice privirea. Există o echipă de polițiști scandinavi cu baza în Andalucia. Ai numele lor și numerele de telefon în alt e-mail. Începe cu ei — nu se poate să nu știe ei de vreun interpret local. Fă singură fotografiile. Am reușit să-ți rezerv un aparat de fotografiat complet automat. Nu trebuie decît să apeși pe buton. Și sună-mă imediat ce ai aflat ceva.

Arătă cu mîna spre o cutie cu un aparat de fotografiat mic, așezată pe birou lîngă Annika.

Ai grijă pe drum, spuse ea, și succes!

Annika mormăi.

Hi de ce n-ai acceptat funcția, Berit?

*

(înd închise ușa apartamentului, se auzi un ecou. IIA mase cîteva clipe pe loc, în vestibul, așa cum făcea de obi- i i l i a să prindă zgomotele străzii, și simți curentul intrînd di¹ pe casa scării.

Apartamentul era mai întunecos decît cele în care mai « »
muse pînă acum. Era mai sus, la etajul al patrulea. Copacii
0 i ipereau lumina stîlpilor de pe stradă. Pe geamul
dormiți nu lui nu vedea decît cerul fără stele.

I »in vestibul privirea traversă livingul spre întunericul iliu
încăperea care va fi a lui Ellen. Bucătăria se afla ime- m.m.m.
stînga, modernă, minimalistă, îi displăcu instinctiv.

Aprinse luminile, își scoase jacheta matlasată și o lăsă să
1 n l.i grămadă. Trecu repede de bucătărie și intră în
camera • I, unde se ghemui pe pat.

Apartamentul în sine nu era rău. De fapt, era chiar des- l ui
de frumos. Avea trei camere, pe lingă bucătărie și baie, i n .i
destul de spațios, cu un hol mare la intrare, pe care îl puteau
folosi drept cameră de zi, ceea ce însemna că ea i i upiii ar avea
fiecare propria cameră. Cheile îi fuseseră ninse de un curier la
locuința lor temporară din Gamla sl.ui, cu două zile înainte de
Anul Nou. Ultima zi din an a o petrecuse mutînd cele cîteva
lucruri pe care reușise să >1 le procure după incendiu.

Se uită în sus, la tavanul neted. Probabil că la un moment
dai avusese niște muluri, dar la sfîrșitul anilor '30 clădirea lu a
se renovată și toate ornamentațiile fuseseră date jos.

Aflase că imobilul, cunoscut din punct de vedere admi-
nistrativ sub numele de Blocul Nucă nr. 1, era în acte o
proprietate colectivă, fiecare locuitor deținînd cîte o parte din el.
Acest apartament aparținea Comisiei Naționale de Proprietăți.
Habar nu avea cum reușise Q să pună mîna pe el sau cît timp va
putea ea să locuiască acolo.

Aprinse veioza de pe noptieră și își aranjă pernele la spate,
apoi întoarse puțin capul la dreapta și privi cerul. în fața ochilor
ii apăru vila de pe Vinterviksvägen. Se simțise teribil de singură
și abandonată acolo. închise ochii și își aminti focul, fumul,
panica.

Thomas nu era acasă. în seara aceea își părăsise familia și se
dusesese să stea cu Sophia Grenborg. Annika a trebuit să-și
salveze copiii și pe ea însăși. Pe Kalle și Ellen i-a coborît pe
fereastra dormitorului de la primul etaj folosind cearșafuri, apoi
a sărit și ea și a aterizat pe masa de pe terasă.

Fusesse bănuită că ar fi pus ea focul.

După mai multe luni de cercetări criminalistice, în resturile casei s-a găsit o amprentă pe un cocktail Molotov, care i-ar fi putut aparține adevăratului vinovat: o ucigașă plătită, o americană, cunoscută sub numele de Pisicuța.

Ceea ce era prea puțin important pentru Annika.

Pisicuța nu va fi niciodată pusă sub acuzare pentru incendiere.

în loc să o aresteze, inspectorul Q a folosit-o în negocierea unui schimb de prizonieri cu autoritățile americane: FBI-ul o primea pe Pisicuța, iar sistemul american de justiție trimitea acasă un suedez reținut într-o închisoare din New Jersey.

– Mi-ai lichidat casa, *căminul copiilor mei*, numai ca să obții puțină bunăvoință de la CIA și s-o aduci acasă pe uci- gașa unui polițist, i-a reproșat ea inspectorului Q.

I I a glumit spunînd că-i va organiza un cămin nou și l.ii o acum aici, pe strada Agnegatan la nr. 28, același bloc

- .in- adăpostea și apartamentul în care locuise atunci cînd \ ci usc pentru prima oară la *Kvällspresen*, ca stagiară pentru perioada verii, în urmă cu zece ani. Ferestrele nu dădeau I» aceeași parte, altfel ar fi privit probabil căsuța din grădina în care își petrecuse acea vară fierbinte, cînd începuse lutul, înainte de copii, înainte de Thomas, cînd Sven mai
- ia mcă în viață...

Undeva în apartament sună telefonul, linia fixă. Sări în I di li »are, incapabilă să-și amintească unde îl băgase în priză. I)upă patru sonerii, îl găsi pe podea, în camera lui Kalle. Annika Bengtzon? Sunt Jimmy Halenius. Subsecretarul de stat de la Ministerul Justiției, mîna dicaptă a ministrului, fiul lui Thomas.

Fa își drese glasul cu zgomot.

I homas nu mai locuiește aici, v-am spus.

(ai dumneata vreau să vorbesc, nu cu el.

Mută receptorul la urechea cealaltă.

Ah, exclamă ea. Da?

Am aflat de la Britta că voiai o declarație despre extră- d.uva unui cetățean american, pe la sfîrșitul anului trecut. I lupă cum

știi, ministrul nu comentează cazurile individuu-ii Ir, dar pot să mă refer, în mod mai oficial, la câteva dintre problemele implicate aici.

Britta? întrebă ea.

Voi fi la Järnet pe strada Osterlinggatan după șapte UMia. Vino, dacă te interesează.

- Oficial? întrebă ea.

— Cu siguranță nu, spuse el. Dar plătesc eu cina.

Eu nu iau masa cu politicienii, răspunse ea.

— Cum vrei. Bine, mulțumesc și la revedere! spuse el și închise.

Annika închise la rîndul ei și așeză telefonul pe podea, în camera lui Kalle încă nu erau becuri, așa că stătea pe întuneric, lîngă fereastră, uitîndu-se lung la vîrfurile copacilor desfrunziți.

Ar trebui să despacheteze.

Se uită la ceas.

Nu era obligatoriu să se apuce în această seară. Nu se așteptase să primească vreun semn de la cineva din minister. N-ar fi bine să se ducă și să audă ce avea el de spus? Și pe urmă, îl mai întîlnise pe Halenius, mai demult, cînd Thomas își invitasese cîțiva colegi la masă.

Ochii îi căzură pe cutii.

E o decizie grea, se gîndi ea. Cina la un restaurant cu pretenții, cu o sursă sus-pusă sau o seară cu trenulețul lui Kalle?

*

Järnet se dovedi a fi unul dintre restaurantele din Gamla stan pe lîngă care Annika a trecut de multe ori; s-a uitat înăuntru, ca și cînd oamenii de acolo ar fi trăit într-o lume diferită de a ei, una mult mai frumoasă. Părea întotdeauna deosebit de intim, cu lumînări, tacîmuri strălucitoare și pahare pline cu vin. Afară, pe stradă, sufla mereu I un vînt deosebit de rece.

Deasupra intrării atîrna scîrțîind o firmă simplă, j împinse unul dintre canaturile ușii verzi-cenușii și se trezi în vestibul.

Imediat apărură un chelner, nu se știe de unde. îi luă haina matlasată fără să-i dea în schimb vreo fișă și fără să-i ceară taxa de cincisprezece coroane pentru garderobă.

La ora șapte și zece minute. își alesese cu grijă ora de *u*. Iar, nu voia să pară nerăbdătoare, dar nici să-l lase să (și pie prea mult, de unul singur.

Sala era micuță, doar vreo zece mese. Jimmy Halenius • i, i .ișezat într-un colț, în capătul opus, cufundat în lec- l«ii.1 unuia dintre ziarele de seară, cu un pahar de bere în țiuț.1 Nu era *Kvällspresen*, remarcă ea, ci principalul ziar iniK urent.

Bună seara! salută ea. Nu citești ziarul potrivit.

Iărul castaniu stătea răzvrătit în toate direcțiile, ca și i ,hnl bărbatul ar fi avut obiceiul să și-l aranjeze cu mâna, pliu de frustrare. Se ridică în picioare și îi întinse mâna «Inaptă.

Bună! spuse el. Ia loc. Am citit deja ziarul potrivit. De l. ipt, l-am învățat pe dinafară. Bei ceva?

Apă minerală, spuse ea agățându-și geanta de spătarul ■«« nunului.

I asă baltă spiritul de prevedere și bea o cola. Tratația Mira.

Annika se așază.

I)eci, nu apelăm la bunăvoința statului?

I I își încrucișă brațele și ridică ușor din umeri, zîmbind.

Spre deosebire de ale tale, cheltuielile mele sunt din bugetul statului, spuse el. Dar asta rămâne între noi.

Annika își despături șervețelul, uitându-se pe furiș la | inuta lui și la felul în care era îmbrăcat. Nu transmitea toc- «II.ii o imagine de putere. Purta o cămașă cu dungi bleu sub n b.iină destul de mototolită. Fără cravată. Jeansi.

Trebuie să înțeleg că și extrădarea Pisicuței este un uihiect care rămâne între noi? întrebă ea privindu-l în ochi. I >» • ce ești atât de secretos în această privință?

Jimmy Halenius împături ziarul și îl vîrî în servieta lui uzată.

— Trebuie să fiu sigur că ceea ce vorbim rămâne între noi, spuse el.

Annika nu răspunse.

— Pot să-ți spun o parte din ceea ce vrei să știi, continuă el, dar nu poți publica.

— De ce te-aș asculta, dacă nu pot să scriu nimic din ce-mi

spui? întrebă ea.

Zîmbi și ridică indiferent din umeri.

— Mîncarea de-aici e bună, zise el.

Ea se uită la ceas.

El se rezemă de spătar.

— Pisicuța poartă răspunderea crimelor de la banchetul Premiilor Nobel de anul trecut, zise Annika.

— Corect, zise Jimmy Halenius.

— Și tot ea l-a omorît pe cercetătorul acela tînăr de la Institutul Karolinska.

— După toate probabilitățile.

— Și a dat foc casei mele aruncînd bombe incendiare în dormitoarele copiilor.

— Presupunem că asta s-a întîmplat.

Annika se frecă pe frunte.

— Este cu totul de neînțeles pentru mine, spuse ea. Cum putești să nu o punești sub acuzare pe una dintre cele mai crude criminale prinse vreodată de Poliția suedeză?

— Evident că are legătură cu ceea ce am obținut în schimb, spuse subsecretarul de stat.

— Este ceea ce ai de gînd să-mi spui?

El rîse.

— Ce vrei să mănînci? o întrebă. Bine că măcar meniul este ușor de înțeles, în cea mai mare parte.

Annika îl deschise.

Nn poate fi vorba doar despre un ucigaș oarecare al unul polițist din Newjersey, observă ea.

Îți-« unoștea multe dintre felurile oferite, heringi prăjiți cu uni și mărar și piure de cartofi, de exemplu. Dar lucruri pre- 11im „sos gremolata cu cartofi confit" erau ceva mai dificile.

Ilmmy Halenius alese la antreuri carpaccio de vînat nit Iuperci negre chanterelle și brînză Văsterbotten, apoi li lpl mă la grătar cu piure de ceapă eşalotă, pătrunjel prăjit ■ i' 11. im burg și crochete Văsterbotten.

1.1 comandă icre de coregon și ren la tîgaie.

Se pare că-ți place foarte mult brînză Văsterbotten, ea cînd chelnerul dispăru să le aducă vinul, un Mm.iz din Africa de Sud.

Iar dumneata rămîi la Norrbotten, spuse el. Ren și core-

I(i III.

I >eși sunt din Sodermanland, spuse ea ridicînd paharul i ii apă.

Știu, răspunse el.

Vru să întreb de unde știa, dar pe urmă își aminti de nil lina lor întîlnire, la vila din Djursholm.

Ai un Volvo vechi, nu-i așa? o întrebase el atunci. Un 1 1 1 , albastru-îchis, foarte ruginit?

Annika mai simțea și acum că îi zvîcnise sîngele în viile și se înroșise puternic la față. Lăsă jos paharul cu apă minerală.

I je unde ai știut că vîndusem mașina lui Sven? întrebă ea.

A cumpărat-o vărul meu, spuse el și mai bău puțină bere.

1.1 îl privi uimită.

Roland Larsson? exclamă ea. Este vărul dumitale?

bineînțeles. Am fost cei mai buni prieteni în copilărie.

— Am fost cu el în clasă la Școala de meserii, la Håalle-forsnäs! spuse ea.

Jimmy Halenius rîse.

— Și făcuse o pasiune uriașă pentru dumneata.

Annika izbucni în rîs și ea.

— Da, într-adevăr, a făcut, spuse ea. Aproape că-mi părea rău de el.

— Vara stăteam seara în podul plin cu paie al bunicii, la Vingiker, și Roland vorbea ore întregi despre dumneata. Avea o fotografie mai veche, tăiată dintr-un ziar, erați dumneata și alte cîteva persoane, dar el o îndoise astfel încît să te vezi numai dumneata. O ținea în portofel.

Chelnerul aduse antreurile și le turnă vinul. Mîncară în tăcere.

Annika împinse farfuria și îl studie pe bărbatul din fața ei.

— Cîți ani ai, de fapt? întrebă ea.

— Sunt cu doi ani mai mare decît Roland, răspunse el.

— Care era mai mare cu un an decît mine, pentru că a trebuit să repete un an.

— Educația nu prea era o prioritate în familia Halenius. Eu am fost primul care am ajuns la universitate.

— Și dumneata ești din Sodermanland?

El luă o înghițitură de vin și negă dînd din cap.

— Ostergotland, Norrköping. Am crescut la etajul trei al

unui bloc de apartamente de pe strada Himmelsta- lundsvägen.

— Așadar, ești dintr-o familie de social-democrați? Știi ce vreau să spun, mama consilier local și tatăl șef de sindicat?

— Doamne Sfinte, nu! zise el. Tata era comunist. Eu am fost la Tineretul Roșu la început, dar mișcarea de tineret a social-democraților avea echipe mai bune. Și fete mult MMI li plăceau. L-am făcut pe Roland să se înscrie și el. Mai i nlr și acum în consiliul orășenesc din Flen, din partea «ui lai democraților.

Annika îl vedea în fața ochilor pe Roland Larsson, silu- t i, i Iul cam bondoacă și brațele lungi. Semăna foarte bine > u limmy Halenius, de fapt. Nu știa că intrase în politică Iti nivel local.

(II ce se mai ocupă Roland acum?

I >c obicei lucrează vara la fabrica de înghețată, dar în IHi vent este șomer.

Mai stă la Hälleforsnäs?

Anul trecut a făcu un salt și s-a dus tocmai la Mellosa.

S a mutat cu o femeie divorțată, cu trei copii, care are o Im ulnță imediat în spatele magazinului local, cel de pe diurnul spre Harpsund.

Nu vorbești despre Sylvia Hagtorn?

I)a, așa o cheamă! O cunoști?

ir a în clasa următoare. Trei copii? Mă întreb cu cine.

(Ihelnorul strânse farfuriile și le aduse felul principal.

II umplu din nou paharul lui Jimmy Halenius.

I.ști căsătorit? întrebă Annika uitându-se la inelarul mîinii lui stîngi.

I)ivorțat, spuse el atacînd friptura.

(topii? întrebă ea, ciugulind din stufatul de ren.

I)oi, răspunse el. Gemeni. Pereche. Au șase ani acum.

!si îi vezi o dată la două săptămîni?

I)e cînd aveau un an și jumătate.

— Cum funcționează treaba asta?

LI bău puțin vin.

— Li, așa, spuse el. Dumneata cum crezi că funcționează?

Annika agită paharul cu vin. De obicei nu-i plăcea vinul roșu, iar acesta era deosebit de greu.

— Nu-mi place să fiu divorțată, spuse ea întîlnindu-i privirea. Îmi lipsesc atît de mult copiii, încît îmi vine să mor cînd nu sunt cu mine. Și am... Ei bine, am unele probleme cu noua...

parteneră a lui Thomas.

Mai că-i veni să spună „O urâsc pe fufa lui Thomas”.

— Chiar așa? De ce?

Părea aproape amuzat.

— Este banalitatea personificată. Nu înțeleg ce vede Thomas la ea.

— Deci nu consideri că ți-a distrus familia?

Annika apucă strâns tacîmurile.

— Ba da, bineînțeles că asta a făcut. Dacă n-ar fi fost ea, aş avea copiii la mine tot timpul.

Jimmy Halenius luă din cartofi cu furculița.

— Ești convinsă? întrebă el. Nu cumva dumneata și Thomas ați reușit să vă distrugeți familia fără ajutorul nimănui din afară?

Annika era atît de uimită, încît scăpă cuțitul.

— De unde dracu' știi dumneata așa ceva? întrebă ea.

El rîse încetișor.

— Oh, spuse el. Nu știu nimic despre voi doi. Dar știu ce greșeli am făcut eu. Era imposibil să trăiești lîngă mine. Nu comunicam. Puteam declanșa un război mondial pentru un nimic, dar cînd se puneau probleme cu adevărat importante, mă așteptam ca ea să știe ce voiam. Iar acum am formulat patru propoziții la persoana întîi. Mai sunt și destul de preocupat de propria-mi persoană. Asta am spus deja?

Annika izbucni în rîs.

— Parcă mă descrii pe mine, spuse ea uimită. Am fost o soție îngrozitoare.

în clipa în care roști cuvintele, știu că erau adevărate.

Nu i-am spus nici măcar că știam că m-a înșelat. M-am U/luinat pur și simplu, luni la rînd, fără să-i explic de ce. I n el nu și-a dat seama singur, bineînțeles.

Chelnerul îi întrebă dacă mai doreau ceva și Jimmy I lilenius se uită la ceas.

Mergem în altă parte, să bem ceva? întrebă el.

Annika își aminti de zborul spre Málaga de a doua zi dimineată.

I ir-ar să fie! exclamă ea uitîndu-se la ceas. încă nu m! am făcut bagajul!

I'leci undeva?

Trebuie să fiu la Arlanda la patru și jumătate.

Atunci nici nu mai merită să te culci, spuse el vesel.

Nu sunt de acord, răspunse ea căutându-și geanta.

I Halenius ceru nota de plată și achită cu banii jos. îi solicită chelnerului să cheme un taxi, apoi o ajută să-și îmbrace haina.

Afară începuse să ningă, fulgi mici și duri, înghețați, și învîrteau în aer și o izbeau în obraji ca niște ace. Firma i se înaldea deasupra ușii scîrțîia bătută de vînt. Un grup de tineri, tu părul pieptănat lins, pe spate, îmbrăcați în impermeabile englezești, mergeau pe mijlocul străzii agitănd prin aer niște sticle cu vin și telefoanele mobile.

Un taxi patină spre ei. Jimmy Halenius ieși pe stradă, iar în fața restaurantului se închise în urma lor. Nu era prea înalt, poate cu vreo zece centimetri mai înalt decît ea.

Unde pleci? întrebă el.

Málaga, răspunse ea în timp ce se apropia taxiul.

Ah, España, zise el. *Entonces, vamos a salutar como los españoles!*

O apucă de umeri, o trase spre el și o sărută pe obrazul ung, apoi pe cel drept, fără să o atingă cu buzele.

— Spaniolii se sărută de două ori, zise el cu buzele lîngă urechea ei. E bine să ții minte cînd vei fi acolo.

îi dădu drumul și îi zîmbi, cu ochii strînși în două fante înguste.

Un taxi trase lîngă ei și opri.

— Ținem legătura, spuse el și îi deschise ușa.

Annika se urcă cu o mișcare automată și-l lăsă să închidă portiera în urma ei. îl văzu întorcîndu-se și plecînd spre Järntorget, ridicîndu-și gulerul ca să se apere de vînt și dispărînd după colț.

— Unde mergem? întrebă șoferul.

Și abia atunci își dădu seama că nu știa mai multe acum despre Pisicuță decît atunci cînd venise.

A

I ,ii inina era atît de puternică, încît trebui să închidă • M iui. Cîteva clipe se opri clătînîndu-se pe scara avionului, înainte de a-i putea deschide suficient cît să vadă pe muie calcă pînă ajunge pe sol. O dureau genunchii și spa- lele I iniile aeriene ieftine nu glumeau cînd avertizau că pi unești atît cît plătești. Autobuzele din Stockholm erau ■ • utopie din punctul de vedere al spațiului alocat fiecărei I II • i M >ane, în comparație cu cutia de conserve în care a zbu- i ii ea pînă la Málaga.

f.ra cald, aproape douăzeci de grade. Pe platforma de i linent mirosea a kerosen și cauciuc încins. Se simți împinsă spre autobuzul care-i înghiți pe toți pasagerii și își dădu teama că a făcut o greșeală îmbrăcîndu-se cu o jachetă căp- lușlă. încercă să și-o scoată. Imposibil. Reuși doar să tran- ■I ilre și să sufere și mai mult în timp ce vehiculul o hurduca înaintînd printre nenumăratele construcții ale terminalului, către poarta de acces.

Aeroportul părea a fi un nesfîrșit șantier de construcții. Zgomotul asurzitor al betonierelor și excavatoarelor Inunda holul de bagaje. O mulțime de benzi transportoare,

înghesuite una într-alta, zăngăneau și scîrțiau revărsînd neîncetat un torent de valize și echipamente sportive.

— Nu știți de unde aș putea închiria o mașină? întrebă ea o persoană mai în vîrstă. Bărbatul căra o valiză și un uriaș sac de golf.

îi arătă direcția spre Vamă și apoi la dreapta.

Annika îndesă haina în geanta de mînă și se lăsă dusă de puhoi.

La etajul de sub holul de bagaje se întindea o altă sală, la fel de mare, plină de firme care închiriau mașini. Trecu ezitînd de la un ghișeu la altul. Erau reprezentate toate numele cunoscute, Hertz și Avis, dar și cîteva opțiuni mai ieftine, în fața cărora se formaseră cozi imense. La capătul opus se aflau cîteva firme locale. într-un colț înghesuit descoperi un ghișeu ponosit, cu o fetișcană pe jumătate adormită, așezată sub o firmă pe care scria „Helle Hollis”.

„Măi să fie!” gîndi Annika și închirie un Ford Escort.

După un sfert de oră reuși să identifice mașina în garajul uriaș. Era mică, albastră și nu ieșea în evidență prin nimic. își aruncă valiza în portbagaj, puse pe scaunul pasagerului geanta, carnetul de notițe, telefonul mobil, aparatul de fotografiat, ghidul pe care-l cumpărase dintr-o librărie din Arlanda și harta primită de la firma de închirieri auto, apoi se strecură la volan și își deschise mobilul.

Articolul complet inutil scris de Clobbe îl citise deja online la Arlanda. Se intitula „Moarte în Paradis”. Textul scurt era plin de clișee: „Soarele strălucește sus pe cer, dar inimile locuitorilor au înghețat. Nu-și doreau decît să trăiască o viață liniștită, în schimb se confruntă cu o moarte violentă, prematură”.

Se hotărî pe loc să nu-l deranjeze pe Clobbe cu nicio solicitare.

Aveți patru mesaje noi, o anunță mesageria vocală.

ITImul era de la Patrik; îi spunea să sune la redacție de

Indiita ce ajunge la destinație.

Al doilea era de la Patrik; o întreba dacă a ajuns.

Al Ireilea era de la Patrik; striga entuziasmat că Poliția și el îl ir mat moartea lui Sebastian Soderstrom și a familiei lui piln asfixiere cu gaze și se întreba cum de ea nu reușise *fi il le acest lucru, din moment ce se găsea la fața locului.

Al patruea era de la Berit.

Ne-am împărțit în felul următor.

Annika o auzi frunzărind notițele.

În scriu povestea vieții lui Sebastian Soderstrom, pe baza unor informații din articole mai vechi. Cei de la Spi și I se vor ocupa de prietenii lui din echipa de hochei, iar el are a jucat în Liga Națională și de la care vor obține informații. Îți revin și trei articole: „Ce știm despre crimile prin asfixiere cu gaze”, „Viața familiei pe Costa del Sol” și nelipsitul clasic „Criză în mijlocul idilei”. Ne auzim

■ Li rară. Succes!

Un bărbat se apropie gesticulând cu ambele brațe și, auzind ceva la Annika, deși ea se afla în mașină. Presupunând că omul voia să-i ocupe locul, încuie portiera și își luă

■ ...netul de notițe și telefonul mobil.

Omul bătut cu pumnul în parbriz.

Annika lăsa geamul în jos un centimetru.

— Ce este? întrebă ea.

Bărbatul făcea mișcări ample cu brațele, dar ea se pre-lăcu a nu înțelege.

— Îmi pare rău, spuse ea. *No comprendo.*

Omul amenință că va chema Poliția.

N-ai decît! îi trînti ea și ridică geamul la loc. Bună idee!

Tastă numărul de telefon al primului dintre cei doi polițiști scandinavi, obținut de la Berit, un oarecare Knut Garen, care se dovedea a fi norvegian.

— Mă numesc Annika Bengtzon, sunt reporter la ziarul *Kvällspresen*. Mi-a dat numărul de telefon...

— Știu, am vorbit ieri cu Berit Hamrin, răspunse polițistul. Mi-a spus că o să telefonezi. Ești la Marbella?

— Mă duc acum acolo.

— îți propun să ne întâlnim la La Cañada la ora două.

— Lackanyarda? întrebă Annika.

— Lingă H&M, preciză polițistul și închise telefonul.

Lackanyarda, notă ea, pe urmă porni motorul și în drum spre ieșirea din garaj fu cît pe ce să-l calce pe bărbat, care continua să gesticuleze.

*

Traficul era îngrozitor. înțelese perfect de ce spaniolii erau campioni europeni la accidente cu pietoni călcați în intersecții. Peste tot răsunau claxoane, iar șoferii amenințau cu pumnii.

Calmează-te înainte să faci infarct, își spuse ea.

încercă să distingă semnele de circulație. Dar nu reuși.

Modernizarea aeroportului din Málaga era un proiect colosal. în orice parte te uitai, schelete imense de beton se ridicau spre cer, în timp ce pe marginea drumului erau depozitate mormane uriașe de fiare. Camioane, stivuitoare și excavatoare concureau pentru spațiu cu limuzinele, mopedele și autobuzele care transportau oamenii de la parcurile pe termen lung la terminale. Toate căile de acces erau provizorii, marcate cu un hățiş de benzi de separație și săgeți.

(omplet lipsite de logică erau și direcțiile spre care treimi, i să se îndrepte — angajata firmei Helle Hollis o preveni .(în această privință. Ca să ajungă la Marbella trebuia să n i, i spre Cádiz sau spre Algeciras și pentru început să între | h , 1111 (>sl rada cu plată, iar imediat după aceea să se îndrepte i Al ie San

Pedro de Alcántara. Era important, pentru că altfel i-ai îngheța la Estepona.

Iar acela este un loc oribil. Așa am auzit, a spus Annika,

- n gândeai la Julia.

Iată a privit-o consternată.

Iu acolo locuiesc, a replicat ea.

Annika trecu de Torremolinos, care rămase mult mai mic, pe stînga, un talmeș-balmeș grotesc de construcții născute, dărăpănate, înșirate pe coasta Mediteranei. Depăși mai multe rulote Volkswagen cu numere de înmatriculare illogice în ranța, pe capotele cărora ocupanții păreau să-și fi legat înalce bagajele, și fu la rîndul ei depășită de un Mercedes lung parcat în Germania. Un BMW spaniol făcea slalom pe lumile de circulație și aproape că se lovi de un Seat. Annika însă nu leștă cu toată puterea mâinile pe volan, întrebîndu-se cum ai putea să însemne *lackanyarda*.

(Înd ajunse în zona barierelor de plată de pe autostradă, traficul se rări simțitor. Acum se mai putea relaxa puțin și își putea îngădui să admire peisajul spectaculos.

Munți înalți de o mie de metri se întindeau pînă la tîmnișul mării. Autostrada cu patru benzi, largă și lină, se învîrte pe versanți și traversa văile. Panouri uriașe, înșirate în partea și de cealaltă a drumului, făceau publicitate unor

- liile de noapte și agenții imobiliare, uneori în imediate apropiere a ruinelor abandonate ale unei ferme vechi. Cum trecu de ghișeele de control, începură să răsară zone uvidențiale noi, cu vile în culori îndrăznețe. Fu nevoie să

scotocească în geantă după ochelarii de soare, pentru că ei dureau ochii, într-atît de vii erau culorile, cerul de un albastru strălucitor, verdele văilor, pastelurile caselor și marea scînteind ca o oglindă.

Lîngă Marbella, în vecinătatea unui centru comercial carii amintea de Kungens Kurva, la periferia Stockholmului, autostrăzile se uneau din nou, iar traficul devenea la fel de aglomerat ca mai înainte. Annika rămase pe partea dreaptă și reuși să se încadreze pe

banda corectă cînd șoselele se despărțiră încă o dată. Nu voia să ajungă la Estepona. La bretea de ieșire spre Istîn, autostrada făcea o curbă amplă către mare. Nu mai erau case. *Va trebui să opresc în curînd și să încerc să găsesc un hotel*, se gîndi Annika. În clipa următoare apăru unul pe partea stîngă. „HOTELPYR.com” citi pe firma înălțată spre cer. Se îndreptă spre o arenă de corida.

*

Hotelul Pyr era amplasat în mijlocul localității Puerto Bands. Primi o cameră pe colț, la etajul al treilea, cu vedere splendidă spre autostradă.

— Știi ce este *lackanyarda*? îl întrebă ea pe recepționar.

— La Cañada? Este un centru comercial. Unul uriaș, pe drumul spre Málaga. Nu-l puteți rata. Luați-o spre Ojén.

Aha, se gîndi ea. *Locul acela care seamănă cu Kungens Kurva*. Era ora unu și jumătate. Ieși la mașină.

Văzu cum complexul rămîne pe partea stîngă și realizează că s-a dus prea departe. După un moment de panică, reuși să evite să intre din nou pe autostrada cu plată. Ajunse prin hățîșul de nedeslușit al reclamelor comerciale în spaniolă, semnelor rutiere și mesajelor electronice la o bretea care îi |H'iinllt'ii să întoarcă și să revină în locul din care plecase, i» găsi Imediat după Spitalul Costa del Sol.

Abia cînd intră în parcare supraaglomerată a hiper- Mî n l ei ului își dădu seama că stătea cu umerii ridicați pînă l.i met Iii. Și-i îndreptă cu greu, strecură mașina lîngă un lngiMi cu număr de Marea Britanie și parcă în apropiere *I» Ieșire.

înăuntru era o mare de oameni. Citise în ghid, în tim- Im\1 borului cu avionul, că zilele ce precedau *el dia deReyes*, Mi >1H ileaza, erau perioada de cumpărături cea mai aglome- i iii ,i Majoritatea copiilor spanioli nu primeau daruri decît în a|unul Bobotezei, iar în sudul Spaniei se părea că toate »in li uirile de ultimă oră puteau fi cumpărate numai de aici. Mină si înăuntru era

aceeași temperatură, observă ea pășind IH | muloseala de granit lustruit. Cîteva etaje mai sus, soarele ili.ilm ea prin plafonul de sticlă, întărindu-i impresia că se mal al l.i încă afară. Șuvoiul de oameni o împingea înainte, i" lîngă exact aceleași magazine care se găseau și în cen- lu lt comerciale de acasă: Mango, Zara, Lacoste și Swatch. ' i.tsl planul etajului și constată că se afla lîngă intrarea de l i I INM. în masa aceea de oameni nu vedea pe nimeni cu liilăȚIșare de polițist, așa că se opri cu spatele la vitrina din panouri de sticlă, ca să nu fie călcată în picioare.

I)rept în față se înălța un brad de Crăciun, cu vîrfurile pline la plafon, acărui culoare verde aprins trăda materialul • li plastic. De sus atîrnau ghirlande late de doi metri, iar ■ aȚ I va palmieri se rezemau de un stîlp de beton. Pentru că »•iau deosebit de urîți, Annika presupuse că erau naturali.

Annika Bengtson?

Erau doi și arătau ca niște polițiști scandinavi în civil, i Inul avea părul blond-deschis, celălalt blond-cenușiu; îmbrăcați amîndoi în jeanși, cu pantofi comozi și foarte eleganți, trădau încrederea specifică persoanelor conștiente de autoritatea incontestabilă pe care le-o oferă poziția în care se află.

Le strînse miinile zîmbind.

— Ne cam grăbim, spuse Knut Garen, dar la etaj este un restaurant cu tapas și o vedere excelentă peste parcare.

Colegul lui se prezintă Niklas Linde, un nume probabil specific zonei profunde din Norrland.

Urcară cu scara rulantă și își croiră drum spre o masă de lîngă fereastră, unde, așa cum promiseseră, beneficiau de privilegiul imaginii magnifice a platformei cu zece mii de mașini.

— Vă mulțumesc că v-ați făcut timp să ne întîlnim, spuse Annika punînd pe masă carnetul de notițe și pixul.

— Păi, zise Knut Garen, așa este regula. Toate contactele dintre Poliția spaniolă și autoritățile suedeze trebuie să treacă prin noi. Noi coordonăm comunicarea.

— De la bun început, trebuie să vă întreb dacă știți vreun translator bun, zise Annika. Preferabil din suedeză în spaniolă, dar ar fi bun și cineva care traduce din engleză.

— Nu vorbești spaniola? întrebă Garen.

— Nu *mucho*, spuse Annika. *Comprendo un poquito*.

— Carita, spuse Niklas Linde. Este suedeză, locuiește aici cu familia și se ocupă de traduceri și treburi similare, când nu lucrează ca interpret. Îți dau numărul ei de telefon.

Garen scoase telefonul mobil.

— Povestea asta cu familia Soderstrom este o tragedie, spuse el căutînd în agendă numărul de telefon al interpretei. Spargerile în care se folosesc gaze sunt din ce în ce mai frecvente, dar pînă acum n-am mai văzut să se termine vreuna atît de tragic. Am găsit, Carita Halling Gonzales.

Annika scrise repede numerele femeii, cel fix și mobilul.

V.Î ocupați de acest caz? întrebă ea.

l'ollția spaniolă face investigațiile, spuse Linde. Noi nu NVrin drept de intervenție aici.

În prezent ne ocupăm de alt caz, spuse Garen. Poate că tu viitor vei avea ce să scrii despre el. Săptămîna trecută, (un o șl Udyco au capturat șapte sute de kilograme de coca- In.i într-un depozit din La Campana și credem că există o Vrrlgă suedeză.

(li eco? întrebă Annika.

I Initatea spaniolă specializată, care se ocupă de narco- Ili c șl c rimă organizată. Colaborăm mult cu ei.

Se uită la ceas.

Vreau să vă pun cîteva întrebări generale despre infrac- 11' 'i i.ilitatea de-aici, spuse Annika. Am citit că regiunii Costa i Id Sol i se mai spune și Costa del Crime. Este o exagerare?

I Jepinde cum privești lucrurile, răspunse Garen. Aici e s istă patru sute douăzeci de organizații criminale, impli- i iic m de toate, de la cultivarea hașishului și traficul de cocaina la traficul de persoane și jocurile de noroc ilegale. Se pii supune că anual numai

la Málaga au loc treizeci de crime

li i omandă. Industria prostituției este uriașă și implică peste 1 mii de persoane. Există cel puțin o sută de bordeluri cunoscute.

Cît de frecventă este folosirea gazelor toxice în spargeri?

Extrem de frecventă, spuse Linde. Victimele sunt adesea ■a i.l in ii, dar și spaniolii bogați, desigur. Se crede că bandele își identifică victimele de la aeroport, le urmăresc pînă la \ I lele sau apartamentele lor, apoi le doboară folosind gaze în timpul somnului. Au fost cazuri în care oamenii s-au i i ezit și și-au găsit locuințele golite, le-au fost luate pînă și Inelele de pe degete. De multe ori rămîn cu sechele extrem de grave și nu mă refer numai la efectele gazelor.

– Te pot cita cu aceste afirmații?

– Bineînțeles, spuse el, dar fără să-mi dai numele. Mă aflu aici incognito.

Annika rămase cu privirea la el: care era rolul lui, mai exact?

– Și înțeleg că suedezii au mai fost victime ale intoxicației cu gaze și înainte de cazul acesta, spuse ea.

– Avem cam o sută de cazuri de suedezi în fiecare an, spuse Garen aplecîndu-se peste încă o farfurie cu *jamón serrano*.

– Ce părere aveți despre cazul acesta? întrebă ea.

Cei doi polițiști schimbă cîteva priviri.

– Adică, spuse Annika, nu exista un detector de gaze? Am auzit că în ziua de azi toată lumea are așa ceva, în Nueva Andalucía.

– Există indicii că acesta n-a fost un atentat cu gaze obișnuit, spuse Linde.

– Nu știu dacă ar trebui..., observă Garen.

Linde se aplecă peste masă și vorbi cu glas scăzut.

– Victimele n-au fost găsite în pat, spuse el. Femeia zăcea moartă în spatele unei uși, iar bărbatul era prăbușit peste un

birou. S-a declanșat detectorul de gaze și probabil asta este ceea ce i-a trezit. Cineva l-a întrerupt.

— Și copiii? întrebă Annika.

— Ei erau pe palierul din fața dormitorului părinților. Numai bunica lor, pensionară, a fost găsită în pat. Poate că nu se putea mișca prea ușor, nu știm.

Annika se gîndea intens. Nu-și pierdu vremea solicitînd detalii, cum ar fi numele și vîrsta victimelor — probabil că agențiile de presă obținuseră deja informațiile de acest fel.

— Cum au pătruns gazele în casă?

82

Prin aparatul de aer condiționat din spatele clădirii. Terii îi islalele din interior fuseseră fixate la douăzeci de grade, i n III noaptea dinainte a fost frig, doar opt sau nouă grade, i .nul a scăzut temperatura în exterior, a pornit încălzirea a in același timp gazele au pătruns în toată casa.

Annika își cercetă notițele.

întrebarea mea poate părea neobișnuită, spuse ea, dar i r l.kea bărbatul la birou?

Nu-i venea să-i pronunțe numele.

Biroul se afla direct sub grila de ventilație, spuse Linde. t aiul l-au găsit, avea o pilotă lingă el. Se pare că a obser- v.il că intră gaze în casă și a încercat să le oprească folosind nșin nuturile, ceea ce face acest caz cu atît mai neobișnuit.

făcu, și cei doi polițiști se uitară unul la celălalt.

C !um? se miră Annika. De ce?

(iazele toxice obișnuite, cum sunt hexanul, izopropano- lul și bioxidul de carbon sunt incolore, spuse Linde. Dacă ar li lost folosit vreunul dintre acestea, nu l-ar fi putut vedea.

Annika își notă denumirile gazelor, întrebîndu-se dacă Ic .1 scris corect.

Așadar, de această dată s-a folosit altceva? Ce anume?

Linde dădu din cap.

Trebuie să fi fost ceva mai puternic decât normal, avînd 111 vedere că i-a ucis cînd erau treji și încercau să scape și probabil că a fost vizibil. Cum sunt aburii sau fumul.

Annika se cutremură.

înseamnă că au murit destul de repede?

Ei bine, au fost paralizați mai mult sau mai puțin Instantaneu.

- Și copiii la fel?

Polițistul nu răspunse, iar Annika simți că i se face rău. Mai era ceva ce ar fi trebuit să afle?

— Cine i-a găsit? întrebă ea frunzărindu-și notițele și străduindu-se să nu vomite.

— Menajera. Lucra acolo cinci zile pe săptămînă și avea propria cheie.

— Și este cert că nu ea i-a ucis folosind gazele?

— Dacă ar fi vrut să-i jefuiască, ar fi putut-o face săptămîna trecută, cînd familia a fost plecată în Florida, de Crăciun.

— Așadar, s-au furat și obiecte?

— Tot ce era de valoare. Lipsește seiful. Hoții sau mai degrabă criminalii au spart peretele în care era încastrat seiful și l-au luat cu ei, probabil fără să-l deschidă. Lipsesc toate operele de artă, la fel calculatoarele, televizoarele și alte echipamente electronice, toate bijuteriile și banii lichizi. Se pare să nu s-au grăbit.

— Ce înseamnă că „nu s-au grăbit?” întrebă Annika.

— Cel puțin douăzeci de minute pentru seif și cam tot atît pentru restul operațiunii.

— Aveți idee la ce oră din noapte s-a petrecut?

— Ucigașii au pătruns în casă la trei și treizeci și patru de minute.

Annika făcu ochii mari.

— De unde știți?

— Este ora la care a fost deconectat sistemul de alarmă de la poartă.

— Deconectat? întrebă Annika. Au întrerupt curentul electric? Au smuls cablurile?

Garen se uită din nou la ceas.

— Singura explicație pe care o găsesc eu este că ucigașii cunoșteau codul, spuse el ridicându-se în picioare.

S

I)upă ce pleacă ofițerii de poliție, Annika rămase așezau l.i masă și își scoase telefonul mobil. începu cu numărul de acasă al Caritei Halling Gonzales.

Niciun răspuns.

formă numărul de mobil și auzi vocea femeii.

Si, diga?

(Iarita Halling Gonzales?

în fundal se auzeau strigînd glasuri de copii.

•Soyyo.

Sunt Annika Bengtzon. Am numele dimitale de la I nul Garen. Sunt reporter la ziarul suedez *Kvällspresen* și .un nevoie de un interpret pentru cîteva zile. Este adevărat i .i iaci traducere din suedeză în spaniolă?

Vreți să faceți liniște, vă rog? spuse ea vorbind în spatele Irlelonului, iar risul copiilor se potoli. Da, sunt interpret, ilar acum este puțină nebulie. Adică, mîine este ajunul Bobotezei... Nu! Ascultați-mă!

Annika își apăsă puntea nazală între degetul mare și ai.ltător, încercînd să-și adune toată răbdarea. Trebuia să fi ■ erut mai multe nume.

Despre ce este vorba? întrebă Carita Halling Gonzales.

— *Estî libre?*

Annika ridică privirea și văzu trei femei grase arătînd pline

de speranță spre scaunele libere din jurul mesei.

— *No*, zise Annika lăsînd la o parte telefonul. *No libre*.

Femeile dădură să se așeze totuși.

— *No libre!* strigă Annika, gesticulînd cu brațele.

Femeile îi aruncară priviri indignate și plecară spre celălalt capăt al restaurantului.

Dacă te afli în Spania, vorbește ca un spaniol, își spuse ea și luă din nou telefonul.

— Sunt aici ca să investighez cîteva decese, spuse ea. O familie de suedezi, un anume Sebastian Soderstrom, cu soția și copiii. Poate ai auzit de acest caz.

— Of, Doamne, da! exclamă Carita. Am aflat abia azi-dimi- neață. îngrozitor! Ne așteptam să se întîmple așa ceva. Au fost foarte multe spargerî pe-aici, în care s-au folosit gaze toxice.

Annika făcea însemnări care să o ajute mai tîrziu să recupereze citatul.

— Cunoșteai familia?

— Pe Sbderstromi? Nu, nu pot spune că-i cunoșteam. I-am întîlnit, bineînțeles. Copiii mei erau la aceeași școală.

— Fa care?

— Colegiul Internațional Marbella. Ce aș avea eu de făcut pentru dumneata?

Annika se scărpină în cap. Nu-i plăcea să facă deplasări și pe cît îi stătuse în putere, le evitase. Pînă acum nici nu mai lucrase cu un interpret.

— Nu vorbesc spaniola suficient de bine încît să mă pot face înțeleasă, spuse ea, și n-am mai fost aici niciodată. Am nevoie de ajutor pentru probleme elementare, ca să vorbesc cu oamenii și ca să aflu cum să ajung unde am nevoie.

I u'huie să mă consult cu Nacho, spuse ea, dacă reușesc ■ dau de el. Probabil că acum are pacienți, desigur.

Nai ho? întrebă Annika.

'»I > | ul meu. Este pediatru. Pot să revin cu un telefon?

Annika se rezemă de spătarul scaunului și puse tele- 1« m o
1 pe masă. Ar trebui să-l sune pe Patrik, deși nu prea îi iiv m
rost. închise ochii și își sprijini capul de perete. Era ml ic urilor
de obosită. Când a sunat deșteptătorul la ora trei il nn slert azi-
dimineată, i-a venit să vomite. Acum simți i mu l se relaxau
mușchii de la ceafă și capul îi căzu într-o | im Ir, cu bărbia în jos.
Tot corpul ei avea nevoie de somn, ilai •.<• ridică tresărind,
clipi de mai multe ori, apoi puse din in>n mîna pe telefon.

I' ilrik răspunse imediat, bineînțeles.

Abordez subiectul din mai multe perspective, spuse m <) să
scriu despre detaliile otrăvirii cu gaze — am făcut losl de
informații destule. Am stat de vorbă cu o mamă ai • li i i copii
urmează aceeași școală și o să mai scriu și despre In m II le și
cum trăia ea aici.

I | 11inu respirația sperînd să evite nelipsitul articol „Criză ni
mijlocul idilei”.

Și cum rămîne cu „Criza în mijlocul idilei”? întrebă l'.iirrk.
De-asta ești acolo, ca să scrii despre panica din colonia
suedezilor.

De-asta? se întrebă Annika.

- „Criză în mijlocul idilei” este prea puțin spus, răspunse r.i
Din fiecare cuvînt va răzbate oroarea. *No te preocupes.*

1 Imm, făcu Patrik nu prea convins.

Două semnale sonore o avertizară că mai avea un apel.

Trebuie să te las, anunță ea și răspunse apelului.

Era Carita Halling Gonzales.

— Bună, spuse ea, e în regulă. Pot să te ajut. Iau patruzec'
de euro pe oră, plus cheltuielile.

— Păi, bine, răspunse Annika presupunînd că acesta era
tariful normal pentru interpreți. Ce înseamnă „cheltuieli”?

— Dacă va trebui să te duc cu mașina înapoi și încolo, voi
deconta prețul benzinei, lucruri de genul acesta.

— Mașină am, spuse Annika. Bine, este doar un Ford. Poți începe imediat?

— Stai așa, o mașină de poliție...

în telefon se auzi o pîriitură, urmată de o tăcere îndelungată.

— Carita? făcu Annika o încercare.

— Scuze, gata, au plecat. N-avem voie să folosim telefonul mobil cînd suntem la volan. Nacho a luat o amendă de șaizeci de euro săptămîna trecută. Unde ești acum?

— Lackanyarda, spuse Annika.

— Vai, sărmana, pe o zi ca asta! Vrei să ne întîlnim acolo sau în altă parte?

— Stau la un hotel care se numește Pyr. Este...

— Haide să ne întîlnim acolo peste vreun sfert de oră. Pe curînd!

— Stai așa! strigă Annika. Poți aduce ultimul anuar al școlii?

*

Carita Halling Gonzales avea exact înfățișarea doamnelor care își fac cumpărăturile la La Cañada: subțire, blondă și bronzată, ceva mai în vîrstă decît Annika. Cercei de aur și brățări zornăitoare. O bluză strîmtă, scurtă și o poșetă cu desen leopard.

Imi pare bine să te cunosc! spuse interpreta strîn- mîna călduros și dînd drumul în poșetă unui ruj și i-im auriu. Ce vrei să faci mai întîi?

SA merg la vila în care locuiau. Știi unde se află?

(uita Halling Gonzales ridică din sprîncene.

I Indeva în Nueva Andalucía, spuse ea. N-ai o adresă HMI exactă sau *supermanzanal*

Annika se holbă la ea: o ce? Un super... măr?

Blocul, cartierul? preciză interpreta.

Ah, exclamă Annika, scoțind carnetul de însemnări, li i i Io! pînă ce ajunse la detaliile pe care le găsise Beritîn P₄V/muv Mancas. *Las Estrellas de Marbella*, citi ea.

Stelele Marbellei, traduse Carita dînd din cap. Habar nu Ulii V.i trebui să-l sunăm pe Rickard.

Marmén? întrebă Annika.

II cunoști? exclamă Carita Halling Gonzales surprinsă.

Cine nu-l cunoaște pe Rickard? spuse Annika, găsind numărul lui printre notițe.

(>h, da, Rickard știa unde erau Stelele Marbellei, desi- | iiu Avusese o mică firmă de decorațiuni nu cu mult timp In III mă și reușise să facă niște livrări acolo înainte de a da faliment.

(, irita scrise instrucțiunile de orientare pe carnetelul Annikăi.

Merci, te pup! spuse ea și îi înapoie telefonul Annikăi.

(londuci dumneata sau conduc eu? întrebă Annika.

I himneata. Eu aș avea destulă bătaie de cap să descurc lo.ile îndrumările astea.

Urcară în mașină și trecură pe sub autostradă.

freci de arena de corida, spuse interpreta arătînd-o cu nu deget cu unghia lăcuită. Ce fel de articole vei scrie?

— Am stat deja de vorbă cu doi ofițeri de poliție care mi-a dat cîteva detalii despre crime, spuse Annika. Acum vrei să arunc o privire la casă, ca să pot descrie zona în care s află, poate să și vorbesc cu cîțiva vecini. Pe urmă, m-a gândit să discut cu cîțiva suedezi care trăiesc aici și să vă dacă îmi pot spune cum le va afecta viața un eveniment de acest fel, dacă le-o afectează într-adevăr.

— Crime? întrebă Carita.

Annika aruncă o privire spre femeia de lingă ea, ocu: pată să se privească într-o oglindă de poșetă și să-și scoată ceva

dintre dinți.

— Polițiștii cred că nu este vorba despre o spargere obișnuită. Hoții au folosit un tip special de gaze, cu care i-au ucis pe oamenii aceia aproape instantaneu.

Se gîndi o clipă.

— Nici nu i-au numit hoți, ci criminali.

— Ce cumplit! spuse Carita. La sensul giratoriu, la stînga.

Drumul șerpuia printre pereți înalți de beton, garduri dese de chiparoși și tufe de hibiscus și bugainvillea. Dincolo de ziduri și de vegetație se zăreau acoperișuri cu țigle de teracotă, grădini cu alei pavate și gazon tuns scurt.

— Ce case mari! spuse Annika.

— Și scumpe totodată, răspunse Carita. Cea care urmează, de exemplu, este de vânzare cu nouă milioane și jumătate.

în trecere pe lîngă ele, Annika cercetă porțile de fier forjat.

— Este mult, desigur, spuse ea, dar atît costă vilele și în Djursholm.

— Nu coroane, euro, spuse Carita atentă la indicatoare. Chiar aici, cred.

Mai merseă încă vreun kilometru. Interpreta privea în jur, extrem de atentă.

Într-un moment în care ea pare că abia a fost terminată, spuse ea arăc stînga. Nu cred că-am mai văzut-o pînă acum. Ai grijă la groapa aceea!

Apoi începu să se aplece brusc ca să o evite.

Într-un moment în care ea pare că abia a fost terminată, spuse ea arăc stînga. Nu cred că-am mai văzut-o pînă acum. Ai grijă la groapa aceea!

Apoi începu să se aplece brusc ca să o evite.

Într-un moment în care ea pare că abia a fost terminată, spuse ea arăc stînga. Nu cred că-am mai văzut-o pînă acum. Ai grijă la groapa aceea!

înaintară de-a lungul unui gard viu înalt pînă ajunseră l' i i poartă uriașă, cam ca cele din westernurile vechi. *Las I \ltcllas ile Marbella*, scria pe ea cu litere ondulate, aurii. Un înger cu aripi de marmură cînta la harpă chiar în vîrfurile Doi lei de piatră roz răgeau fără să scoată niciun sunet.

N-am văzut ceva mai lipsit de bun-gust, remarcă Annika.

0 să-ți treacă, spuse Carita. După ce stai aici cîțiva ani, le obișnuiești.

1)eschise portiera pe partea pasagerului și coborî din mașină.

Mă întreb pe unde se intră.

în fața unuia dintre lei de piatră se afla un panou cu i.islatură. Annika îl arătă cu degetul. Carita trecu pe lîngă el și apăsă la întîmplare pe cîteva butoane numerotate. Nu se întîmplă nimic.

- Va trebui să așteptăm pînă intră sau iese cineva, spuse ea.

Annika opri motorul, luă aparatul de fotografiat și coborî m soarele după-amiezii.

— Ce vreme! se minună ea. întotdeauna este așa?

— Din noiembrie pînă în martie, spuse interpreta. Pe urmă se încălzește din nou.

Annika făcu mai multe fotografii cu poarta.

— Stai de mult timp aici?

Carita se încruntă și numără pe degete.

— S-au făcut aproape șapte ani, spuse ea. Soțul meu este columbian și n-am putut trăi acolo din mai multe motive, așa că ne-am mutat în Suedia, mai întîi, dar n-a mers. Știi ce se întîmplă în Suedia?

Annika dădu din cap că nu și ascultă zgomotul vîntului. Auzea apropiindu-se o mașină.

— Nacho, care are diplomă de pediatru, nu putea nici măcar să vîndă ziare. Agenția pentru locuri de muncă în spitale

voia să-l trimită la un curs ca să ajungă om de serviciu într-un spital. Ai mai pomenit ceva atât de ridicol?]

Un Jaguar cabriolet argintiu luă curba îndreptându-se spre poartă și un bărbat acționă butonul unei telecomenzi. Porțile se deschiseră alunecând lin. Annika și Carita săriră înapoi în mașina lor. Când intrară, Carita îi făcu veselă semn cu mîna bărbatului din Jaguar.

— Așa că ne-am mutat aici, spuse ea. Nacho a primit imediat un loc de muncă la spital. Suntem foarte mulțumiți. Seamănă puțin cu sudul Californiei.

Se uită din nou în instrucțiuni.

— Aici, spuse ea. Trebuie să fie pe partea stîngă a drumului, puțin mai jos pe deal.

Casa apăru deasupra lor, greoaie și solidă. Era amplasată izolat, într-o fundătură, cu fața spre sud, spre mare, cu un munte în partea de vest. Aleea era blocată, parțial, de o poartă foarte mare și parțial de un cordon al Poliției.

Annika parcă ceva mai departe, la marginea trotuarului | Angă o parcelă de pămînt pe care creșteau bălării, cu Rlțc.l.l. ie abandonate în mijloc. Coborîră. Ea luă apara- ■d Iniit de pe bancheta din spate. Se îndreptară spre casă plținM i tarecum solemn.

I »încolo de poartă aleea continua să urce și făcea brusc § i nl liură spre stînga, către o parcare. Două mașini fuse- tii îl n | II Ho în acel loc, un jeep urban și încă un vehicul mai (ți h III capotă de pînză. Annika ridică aparatul și făcu nhir poze.

< asa se înălța dreaptă spre cer, un amestec de volume i ii două și trei etaje, într-un design neregulat și compli- i ai luată numai terase și balcoane, bovindouri, coloane ti nu adc de diferite tipuri, parapete curbe și balustrade cu IU na montații de fier forjat. în vîrf se ridica un turn cu feres- In au uite. Grădina era plină de pomi fructiferi și palmieri lua111 In fața casei se

întindea un paviment cu bazin de apă.

II > t u I era în întregime umbrit. Annika își dădu brusc M
ama că dinspre munte bătea un vînticel răcoros. Trase i Aleea
cadre cu casa profilată pe apusul soarelui.

Al idee de cît timp locuia familia aici? întrebă ea strîn-
giinii-și brațele la piept ca să se încălzească.

(arita ridică privirea spre casă.

Nu poate fi de mult timp, spuse ea. Proprietatea este li tai le
nouă.

I »ar copacii? întrebă Annika. Par a fi maturi.

Aici palmierii se cumpără cînd au zece metri înălțime. Se
livrează în camioane cu remorcă și excavator. Crezi că iu casta
este o sonerie?

Apăsă ceva ce părea a fi un comutator instalat pe unul
dintre stîlpii porții.

în cîteva secunde ușa terasei se deschise și pe pavimentul
însorit apăru un ofițer de poliție în uniformă. Carita îi făcu
semne ample cu mîna. Bărbatul se apropie de poart și se opri la o
distanță rezonabilă.

Carita turui ceva în spaniolă și ofițerul păru a-i răspunde pe
un ton iritat. Carita o arătă pe Annika și spuse *Suecia* și *amiga* cu
un ton rugător, dar și multe altele, pe car Annika nu le înțelese.
Polițistul părea acum mai prietenos, dar dădu din cap cu regret,
hoy no, imposible, mañana si.

— Mîine-dimineață, la prima oră, vei putea intra în casă,
spuse Carita, trecîndu-și cu părere de rău brațul pe după umărul
ei și bătînd-o pe umăr cu mîna cealaltă, într-un gest de consolare.
I-am spus că ești o prietenă din Suedia, că ești distrusă de
tragedie și că vrei să intri ca să-ți iei rămas-bun de la prietenii
dumitale aici, în casa lor.

— De obicei nu mint cînd spun ce fac sau cine sunt,
comentă Annika stînjenită.

— Nu cred că polițistul citește *Kvallspressen*, spuse Carita,

pornind înapoi spre mașină.

Annika își pusese aparatul de fotografiat la locul lui în husă și era pe punctul de a se urca la volan, când sună telefonul. Verifică display-ul. Era Bosse.

Bosse?

— Alo? răspunse ea ezitînd.

— Annika? Sunt Bosse. Bosse Svensson.

Bineînțeles. Reporterul de la celălalt ziar de seară — flirtase cîndva cu el, în mod insistent. încă mai avea numărul lui de telefon în agendă. Se îndepărtă de mașină făcînd cîțiva pași pe terenul abandonat.

— Ce dorești? întrebă ea cu glas scăzut.

— OK, spuse el, este în legătură cu munca noastră. Am în față o fotografie și mă întreb dacă ai avea ceva de comentat despre ea.

I'Acere.

► < e Îotografie? Despre ce vorbești?

<) iotografie cu tine în fața unui restaurant, în care îl țiul M .1(1 șezi pe subsecretarul de stat de la Ministerul Justiției.

Annika înlemni și lăsă cuvintele să-și croiască drum *(ur i reler.

II îmbrățișez? întrebă ea.

UI ne, atunci îl săruți.

Annika rămase cu gura căscată, holbîndu-se la funcțiile părăsite.

Il sărut? Pe Halenius?

Iar eu îți dau ocazia să comentezi.

Annika închise ochii și își duse mîna la frunte. Săru- (in IU- in aer, cum fac spaniolii, înainte de a se urca ea în Ins I (impui zgomotos de copii de bani-gata, cu telefoanele limbile în mînă.

()ftă adînc.

În regulă, spuse ea. Uite ce am de comentat. Sunt atît i Ir bucuroasă că nu m-am culcat cu tine, Bosse! Am auzit i i nu ești

bun de nimic la pat. Altfel, trebuie să păstrez •oul identității sursei. Cu cine stau de vorbă, despre ce vi »1 ii m și cum facem, toate acestea sunt protejate prin Conul u ț ie. N-am nici cea mai mică intenție să încalc regulile i h ».ii pentru că tu nu accepți să fii respins, Bosse.

Urmă o lungă tăcere. Annika distingea zgomote din i IM I. ic ție la celălalt capăt al legăturii. Era conștientă că Bosse ■ i înregistra. Nu avea de gând să spună nimic care să-i ofere Iul șansa de a-i edita vorbele și a le posta pe urmă pe site ori a le trimite propriilor șefi.

Am aflat c-ai băut vin mult. E-adevărat?

— N-am vrut să beau vin cu tine, nu-i așa, Bosse? Asta le a făcut să te simți insultat?

— Deci nu vrei să comentezi?

— Ești căsătorit, nu-i așa? întrebă Annika. O soție și trei copii la Mălarhojden?

Din nou, tăcere.

— Annika, spuse el. Vorbesc serios. Vom scrie despre asta. Avem informații că Halenius era de serviciu în seara aceea,¹ dar în loc să muncească s-a dus la restaurant, să bea și să flirteze. Cu tine, care faci întotdeauna atât de mult caz de standardele tale morale înalte și de integritatea jurnalistică. Nu-ți dai seama ce vor însemna toate astea pentru credibilitatea ta?

— Te-ai oferit singur să-mi dai acest telefon, Bosse, sau ți s-a cerut imperios?

El oftă și Annika auzi un țcănit. Probabil că oprea aparatul de înregistrare.

— Îți dai seama că vom cere Ministerului să ne prezinte nota de plată? întrebă el. Chitanța cărții de credit, chitanțele de taxi... Va ieși la iveală totul.

— A fost ideea ta să dai telefon, ceea ce înseamnă că nu m-ai uitat și că acum vrei să te răzbuni. Iar dacă ți s-a solicitat, ești în

mod remarcabil lipsit de coloană vertebrală, din moment ce n-ai refuzat. Cu asta am terminat?

– N-ai să scapi așa ușor, de data asta, spuse Bosse.

Annika închise telefonul.

– Probleme? întrebă Carita.

– Nimic grav, răspunse Annika neputîndu-se reține să-și imagineze figura lui Thomas cînd va citi mîine ziarul concurent. Să încercăm să batem la ușile vecinilor?

Niciunul nu deschise.

Nimeni nu văzuse nimic.

Nimeni nu voia să vorbească.

I hule mergem acum? întrebă Carita cînd ajunseră la IM imul sens giratoriu de pe drumul de întoarcere spre auto- il iad A.

I tel>uie să existe undeva niște suedezi dispuși să stea de Viuli.1 cu un reporter de la ziarele de seară din Stockholm,

Aimika.

1.1 restaurantul La Garrapata sau la clubul Los Naranjos, .1. i l.u.1 Carita. Atunci ia-o la stînga aici.

Aimiika trase de volan, dar interpreta o apucă de braț Utilg.mdu-i atenția.

Al grijă, spuse ea arătîndu-i un Land Rover roșu, care se •«I M • ipla din dreapta. Pare a fi britanic și aceștia sunt letali. Iltluldauna se uită în cealaltă parte la sensurile giratorii, ft .ui obișnuit să conducă numai pe stînga.

Așa se și întîmplă, șoferul intră în fața Annikăi fără lA .. asigure din direcția ei. Annika apăsă frîna pînă la I imlea și claxonă, iar șoferul celuiilalt vehicul îi arătă un dogot ridicat.

Nu conduc mai bine după ce-au băut cît e ziua de lungă, spuse

Carita. Ia-o la dreapta aici. Mergem la clubul i le gc>lf sau la restaurant?

— Aș prefera să nu ne ducem la golf, răspunse Annika. :
își aminti ce-i spusese Sven despre golf: „Cel mai ușor sport din lume. Lovești o minge care stă pe loc".

Interpreta o dirijă pe drumuri întortocheate printre terenuri de golf, vile masive și blocuri de locuințe uriașe, într-un fel sau altul, toate aduceau cu locuința familiei Sdderstrom. Zero modestie, zero bun-gust. Annika privi fascinată o clădire cu patru etaje, împodobită cu auriu și alb, ca un tort de aniversare — accesul se făcea pe un drum localizat mai sus, ceea ce însemna că parcare se afla la nivelul podului. Urma o casă verde-fistic, cu acoperiș roz și cinci domuri de culoarea cepei galbene.

— Așa arată și sudul Californiei? întrebă Annika.
— Cartierele mondene din Los Angeles, spuse Carita. Am crescut în Beverly Hills. Aici găsim cea mai mare asemănare cu Statele Unite, din toată Europa. Ce mai zice Poliția despre spargere? Are vreun indiciu?

Annika își dădu seama că nu pusese această întrebare, ceea ce era o neglijență ridicolă.

— Nimic despre care să fi dorit să-mi vorbească, răspunse ea. Ce fel de oameni vom întâlni la restaurant?

Carita cumpăni puțin.

— Obişnuieți, zise ea. Cei care s-au săturat de clima din Suedia, câțiva care s-au stabilit aici pentru binele copiilor și alții care și-au vândut afacerile, iar acum își petrec timpul la băut sau la golf. Cât are mașina asta garda la sol, apropo? Ah, nu-i nimic, probabil are destul. Ia-o prin râu.

Annika opri mașina.

— Cum?
— Prin râu. Este ciment pe fund. în felul ăsta nu trebuie să ne luptăm cu urcușul spre N340. La ora asta sunt blocaje teribile din cauza lucrărilor de pe carosabil.

Citi scepticismul pe figura Annikăi.

> Nu este adînc.

Annika trecu cu precauție peste mal, printre tufe de iMiitiicui și întrăm albia riului. Așa era, apa avea doar cîțiva milimetri adîncime. Urmă cursul ei pe mai multe zeci de lin lil și ieși pe partea cealaltă a autostrăzii.

Intr-adevăr, se pare că în fiecare an construiți o mul- jlme ile șosele noi, spuse Annika uitîndu-se în retrovizoare fi 11 umarii amorțiți pe lîngă lucrări.

le referi la N340? Drum nou? A fost construit de e mi.mi și de- atunci nici n-a mai fost reparat vreodată. Gata, Min .i|uns. Poți parca.

IV trecerea de pietoni? întrebă Annika, dar Carita cobo- |Ase deja din mașină.

Se aflau într-o zonă rezidențială mai veche, cu locuințe li i .sate, albe precum creta. Annika își luă aparatul de foto- pi.it iat cu bliț și o urmă spre restaurant.

I.u Garrapata, citi Annika pe reclama de deasupra intră- i li, nude era afișat și meniul, în trei limbi străine. Numele ine vreo semnificație deosebită?

Garita își aranja coafura.

Căpușă. De ce și-ar numi cineva restaurantul după o insectă care se hrănește sugînd sînge, mă depășește, dar îiș.i s-a întîmplat.

La Garrapata era un local modest. Ușa din panouri de i Iclă dădea direct din stradă, printr-un cadru de aluminiu i are trosnea cînd o deschideai. între geamuri se acumulase condens. Carita păși înăuntru și scoase un țipăt scurt. \poi începu să sărute diferite persoane în vînt pe obraji, mai întîi pe cel drept, apoi pe stîngul, așa cum făcuse și Innmy Halenius.

Fotografiile nu puteau fi foarte compromițătoare, se gîndi Annika. A fost întuneric, nu a observat niciun bliț și cu siguranță nu au folosit limba.

Se aflau într-o încăpere cu circa treizeci de mese și un bar la care mai încăpeau încă vreo douăzeci de oaspeți. Pe un ecran uriaș de pe perete rula programul televiziunii suedeze.

— V-o prezint pe Annika Bengtzon, spuse Carita. A fost trimisă de *Kvällspresen* să scrie despre bieții Soderstromi și ar dori să știe dacă vreunul dintre voi ar vrea să-i spună ceva despre ei... Lasse, tu l-ai cunoscut pe Sebastian! Povestește!

Se lăsă o tăcere de mormînt. Annika simți că roșește. Nu obișnuia să lucreze așa. Era mîndră de felul în care aborda persoanele intervievate, mai blind, dar fără ambiguități. Avea grijă să explice clar scopul interviului, pentru ca nimeni să nu se simtă păcălit sau indus în eroare. Oricum asta era impresia tuturor, pentru că li se părea că Annika nu le făcea un portret suficient de măgulitor.

Dar Lasse își dresе glasul, se apropie și începu să vorbească despre prietenul său, Sebastian, cu glas tare și emoționat, în fața întregului restaurant.

Nu se potrivea cu felul de-a fi al suedezilor, se gîndi Annika scriind atît de repede, încît o durea brațul.

— Sebбе ar fi putut alege orice sport, spuse Lasse. Era la fel de bun la toate. Faptul că a rămas la hochei a fost o pură întîmplare — era la fel de bun și la golf, și la tenis. Știa că are talent și voia să dea lumii ceva înapoi.

Lasse își trase nasul și mai mulți oaspeți încuviințară dînd din cap și ștergîndu-și ochii cu șervețelele.

— Voia să facă ceva de valoare cu banii și cu timpul lui, continuă Lasse, nu doar să stea acasă și să-și lustruiască trofeelee. De aceea a înscris copii săraci la clubul de tenis și l-a angajat pe Francis să-i antreneze. Cînd era mic, i s-a dat lîm să-și cultive talentul, iar acum voia să le ofere și el lîm copii aceeași ocazie.

11 icepu să plîngă.

Îmi amintesc cînd am fost la ei ultima oară, cu Leo și Jllfv

cred că era puțin înainte de Crăciun. Sebbe organici M mi turneu la club, iar câștigătorul primea nu numai n utpă și un costum de sport nou, ci și un loc la Colegiul Iul II național Marbella, pînă își lua bacalaureatul interna- (luu.il, la optsprezece ani.

Din rîndul oaspeților se ridică un murmur, iar Lasse Imuviință înclinînd capul.

I)a, spuse el, un loc la CIM. Fetița care a câștigat avea $m < \bullet$ ani. Premiul l-a costat pe Sebbe o jumătate de milion, ilm rl era deosebit de bucuros. Fetița este nemaipomenită, »punea el. Va ajunge departe. închipuiește-ți că voi putea »A I iii măresc progresele de-a lungul timpului, că voi fi acolo la absolvire...

Mai multe femei plingeau și ele.

Annika se întrebă dacă să scoată aparatul de fotografiat, < lui se hotări să aștepte pînă se uscau lacrimile. Cine erau My si Leo? Copiii care au murit?

Se uită la ceas. Nu trebuia să mai dureze mult. Trebuia i I sune din nou pe Niklas Linde, ca să-l întrebe dacă aveau v imn indiciu despre asasinii; în plus, mai avea și de scris lu i articole. De asemenea trebuia să se culce la o oră rezonabilă: mîine, cu siguranță, urma încă o zi lungă. întrebă i ii glas tare, limpede:

Pe soția lui Sebastian o cunoștea cineva?

O femeie cu părul blond, tuns paj, și jeanși de firmă se ridică în picioare.

— Vivve făcea parte din SWEA, spuse ea, așa că toate o cunoșteam.

Aproape toate doamnele încuviințară dînd din cap.

„Vivve făcea parte din SWEA”: ce Dumnezeu mai însemna și asta? Annika făcu o însemnare pe carnet și nu ridică ochii, ca să nu-și trădeze nedumerirea, așteptînd ca femeia să continue.

— Deși era atît de ocupată cu copiii, cu școala și cu Sebastian, Vivve își făcea întotdeauna timp pentru activitatea

asociației și să nu uităm că, de câte ori venea aici, se mai ocupa și de mama ei și de Suzette.

— Avea serviciu? întrebă Annika.

Femeia strînse din buze.

— Da, avea, dar aici a avea serviciu nu este la fel de important ca în Suedia, spuse ea, apoi se așează.

Hopa! își spuse Annika. Am călcat pe cineva pe bătăături.

— îmi dau seama că cei din familia Soderstrom erau oameni cunoscuți și foarte populari în colonia suedeză de pe coastă, continuă ea cu speranța că s-a exprimat corect.

Era evident că reușise, pentru că se ridică un murmur aprobator.

— Veronica — Vivve — era încă o fetiță când a venit aici, spuse o femeie mai în vîrstă, așezată de una singură la masa de lingă bucătărie, cu o sticlă de vin aproape goală, în față.

Annika trebui să-și întindă gîtul ca să o poată vedea.

— Eu am sosit aici împreună cu Astrid, mama ei. Astrid avea darul de-a face pe toată lumea să se simtă bine. Iar Veronica a fost cea mai frumoasă copilă din lume. Pînă la urmă a devenit manechin, bineînțeles...

Femeia părea să se piardă în amintiri.

Astrid trebuie să fi fost soacra, care murise și ea.

— De cînd o cunoșteți pe Astrid? întrebă Annika.

I finóla își umplu din nou paharul.

► I v aproape patruzeci de ani. A fost domnișoara mea • a n
1,1 re cînd m-am măritat cu Edgar și a stat lingă mine ml I .1111
îngropat anul trecut, în cinstea ta, Astrid!

II ineia bău paharul pînă la fund și Annika simți că i se
ne un nod în gît. Trebui să tușească pentru a-și recăpăta iul Se
ridică, se apropie de femeie și se așează lingă ea. «pețll
înțeleseră din acest gest că interviul general luase
«Iii i li și începură să discute între ei pe la mese.

Annika o întrebă cum o cheamă, câți ani are și dacă Mi Mir să-i facă o fotografie. Se numea Maj-Lis, avea șaiszeci «i inni, 1 de ani și se bucura să fie fotografiată, dacă trebuia în apărare. Annika făcu mai multe poze folosind blițul, din fff|ă, lără îmbunătățiri artistice. Apoi puse mîna consolați H pe brațul ei, înainte de a se deplasa spre Lasse și a lua lutul de la început.

II știa pe Sebastian de cinci ani. îl cunoscuse cînd Lasse a im i'put să joace tenis la clubul lui Sebastian, un așezămînt l unilial de mică anvergură, doar cinci terenuri, dar cu o i nlere panoramică fantastică, sus, la El Madroñal. Copiii lui I iisse aveau aceeași vîrstă cu My și Leo, opt și cinci ani, dar

I iisse a divorțat între timp și soția lui s-a întors în

Suedia, așa

II ii al copiii nu vin la el decît uneori, în timpul vacanțelor.

femeia cea blondă, care și ea făcea parte din SWEA, urlce o fi însemnînd aceasta, nu părea să o fi cunoscut prea bine pe răposată. Ca de altfel niciuna dintre celelalte doamne.

Annika făcu mai multe fotografii cu celelalte membre SWEA, apoi îi adună pe oaspeți într-o tristă poză de grup. Și cu asta, treaba era aproape gata.

- Această tragedie va schimba ceva în viața dumneavoaș- 11ă de-aici? întrebă ea.

Un bărbat masiv, blond, care pînă atunci nu spusese nimic, ieși în față.

— Cred că ne arată cît este de important să montăm detectoare de gaze, zise el. După cum știți cu toții, eu vînd sisteme de alarmare de primă calitate în atelierul meu din San Pedro, așa că recomand tuturor celor care încă nu și-au cumpărat, să-și ia unul acum. Avem deschis pînă mîine la ora 14:00.

Annika își dădu deodată seama că nu mai suporta situația. Se duse la Carita, pe care o găsi adîncită în conversație cu doi

bărbați îmbrăcați în pantaloni scurți pînă la genunchi și o bătut pe umăr.

— Am terminat, spuse ea și interpreta se ridică imediat în picioare.

Le mulțumiră tuturor, își luară rămas-bun făcîndu-și cu mîna și ieșiră din restaurant.

— Pare c-a mers bine, comentă Carita cînd ajunseră înapoi la mașină. Unde ne ducem acum?

— Trebuie să aștern totul pe hîrtie, zise Annika pornind motorul. Te duc cu mașina acasă?

— Mulțumesc pentru ofertă, dar pe urmă n-ai să nimerești singură drumul înapoi, pînă la hotel. Ia-o drept înainte, Hotelul Pyr se află imediat după colț. Oricum, mașina mea este în parcare de la Corte Inglés. Iată anuarul școlii, apropo. Pe mine lasă-mă în față. Dacă nu te superi, am să emit factură pentru costul parcării.

— Bineînțeles, spuse Annika.

Luă cartea îngrijit legată, imprimată pe hîrtie lucioasă.

— Ah, Verónica făcea parte din SWEA. Despre ce este vorba?

— Asociația Educativă a Femeilor Suedeze⁷. Peste tot te lovești de membrele ei. Una dintre prietenele mamei mele ti l nis bazele acestei asociații la Los Angeles, la sfîrșitul arului '70.

Și dumneata?

I u nu am timp. Oprește aici.

Un minut mai tîrziu, Annika trase în fața hotelului.

încă ceva, mai spuse ea. Crezi că moartea membrilor fumIIIei Soderstrom va avea vreun efect asupra vieții suedezilor de pe Costa del Sol?

(u siguranță, răspunse Carita. Toată lumea va fi mult in.il

⁷ Organizație nonprofit din care fac parte suedeze sau vorbitoare de suedeză cu domiciliul în afara Suediei. (N.t.)

atentă de-acum înainte. Pe mâine!

li înti portiera mașinii și se îndepărtă pășind șovăitor | n locurile ei înalte.

A miika respiră adânc. „Toată lumea va fi mult mai atentă de acum înainte.”

Acesta va fi citatul de la sfîrșitul zilei.

*

întunericul se lăsă rapid. Un zumzet slab răzbătea dinspre autostradă. Luminile galbene, strălucitoare, care semnalizau lucrările de pe drum, aruncau în cameră umbre Onlstre.

Annika își lăsă pe pat geanta, aparatul de fotografiat și sacoșa de plastic cu toate carnetele și hărțile și se duse .1 I ragă draperiile. Se opri la fereastră să privească peisajul ilriis. Sub geamul ei se întindea solitar un teren de tenis. I louă dintre luminile nocturnei nu funcționau, astfel încît ■ apățul îndepărtat era cufundat în beznă. Dincolo de auto- ■.i iadă, casele construite pe versant se cățarau spre aglomerația de pe faleză. Luminile de la ferestre, reclamele de neon și ic-Hilarele stradale străluceau și pîlpîiau în întuneric. Apoi munții deveneau atotstăpînitori. Sierra Nevada se întindea pînă departe, numărînd peste douăzeci de piscuri cu înălțimi mai mari de trei mii de metri; dealurile de la poalele acestora se profilau ca niște giganți pe cerul înstelat.

Deschise fereastra. Seara era încă blîndă.

Copiii au terminat probabil de mîncat la ora asta. Probabil că s-au instalat la televizor, la emisiunea lor preferată, dacă nu cumva s-a terminat și ea. Ellen trebuie să fie aproape adormită, iar dacă ațipește și o trezești, greu o mai faci să adoarmă din nou în pat. în consecință, mâine-dimi- neață va fi insuportabilă.

închise fereastra, își luă telefonul și tastă numărul lui Thomas. Fostul soț îi răspunse pe un ton nepoliticos.

— Erai la masă? întrebă ea cu intenția de a-și cere scuze.
— Sophia și cu mine ne bucurăm de un pahar cu vin, răspunse el. Copiii se uită la programele lor de la televizor. Vrei ceva anume?

Annika se așează pe pat, cu genunchii ghemuiți.

— Aș vrea să vorbesc cu ei, spuse ea.

El oftă teatral și îi strigă.

— Kalle, e mama la telefon, și Annika îl auzi pe fiul ei răspunzându-i.

— Dar mă uit la sport.

— Ai concurență serioasă, îi spuse Thomas.
în clipa următoare se auziră pași în alergare.

— Bună, mami! zise Ellen.

Umerii Annikăi se relaxară și un zîmbet îi înflori din inimă.

— Bună, scumpa mea, ai adormit pe canapea?

O ezitare de o clipă.

— Posibil, răspunse Ellen. Ne putem lua un câine?

— Un câine? Dar locuim într-un apartament mic, nu putem ține acolo un câine.

Auna are un câine, unul maro, și nu este mare.

Annika își reținu un oftat. Această discuție revenea îiii 11le cîte ori copiii de la grădiniță primeau cadou un nou animal de casă.

I ste grozav că îți plac animalele, și mie îmi plac, dar
i n Imie să ne gîndim la ce este mai bine pentru ele. Te
poți | lli a cu Zico atunci cînd mergem la bunicul și la bunica, fi
V.ixholm.

Zico e drăguț.

I ste minunat! Ce-ai făcut azi la grădiniță?

fetița, care în mod evident adormise buștean în fața televizorului, era acum plină de energie și povestea de-a în i păr ce a făcut în timpul zilei. în cele din urmă veni și I .il le și se

amestecă în discuție. Nu s-au petrecut dezastre,
ii li I (rize, nici orori care să le slăbească copiilor stima de
Illie, și așa redusă.

I ,e spuse la revedere trimițându-le o mulțime de săru- lilt I
și îmbrățișări de noapte bună, apoi rămase pentru o i llp.i sau
două cu o apăsare caldă, tristă în piept.

Afară se întunecase de-a binelea. O ambulanță trecu pe n
iii»stradă, cu sirena la nivel maxim. Se ridică și trase complet
draperiile, apoi aprinse lumina principală și lampa de pe birou
și își scoase laptopul. Se simțea extenuată.

De câte ori pornise calculatorul acesta? De fiecare dată ■ .11
id ajungea la serviciu și de fiecare dată când venea acasă.

Când se așeză, simți o durere în spate. Scaunul scîrții. Se
conectă la rețeaua hotelului; cincisprezece euro pe zi. I Vntru
cîteva minute rămase cu fruntea sprijinită în palmă, apoi se puse
pe treabă. Scoase telefonul mobil și îl sună pe l'atrik Nilsson.

Annika! strigă acesta. Pe unde ai umblat toată ziua?

— Pe ici, pe colo, la cafea, răspunse ea. îți trimit trei arti-
cole: utilizarea letală a gazelor și spargerea, familia și cri în
mijlocul idilei. Am fotografii pentru toate. Cît trebuie să scriu?

— Nu știi de ce informații dispui, zise Patrik.

— Cît spațiu mi-ai rezervat?

— Trei pagini duble și articolul de la mijloc, deși Berit
scrie ceva din sport pentru acolo.

— Ți le trimit pe măsură ce le termin, ca să puteți începe să
lucrați cu ele, zise Annika. Pe primul îl primești cam într-o oră.

încheiară convorbirea și Annika îi telefonă lui Niklas Linde.

îi răspunse la a patra sonerie, în fundal răsuna o muzică de
club.

— O singură întrebare, îi spuse ea. Poliția spaniolă are
vreun indiciu despre făptuitori?

Zdup, zdup, zdup.

— Mă dezamăgești, răspunse el și Annika se mușcă de obraz.

Ce greșise?

O femeie rîdea atît de tare undeva prin bar, încît practic urla.

— Eu credeam că te interesează trupul meu, și tu nu-mi vrei decît creierul.

Aha, deci era unul dintre aceia.

— Mă întreb dacă polițistul Linde a luat la bord cîteva pahare de *vino tinto* de la ultima noastră întîlnire? spuse Annika uitîndu-se la ceas: opt și jumătate. În momentul acela își aduse aminte că nu a mai mîncat nimic după send- vișul oribil pe care l-a primit de dimineață în avion.

Și t ateua *cavas*, adăugă el. Vii și tu pentru un pahar, »/
/dup, zdup, zdup.

Nu .istă-seară, zise Annika. Trebuie să-mi scriu artico- \șă
ue-am înțeles, tn altă seară, atunci.
/dup, zdup, zdup.

I'« iate. Cine știe? Vreun indiciu în acest caz?

Slal puțin, răspunse el devenind brusc serios.

Se auziră un trosnet și o bubuitură, încît Annika trebui tn -a
scoată casca din ureche.

Alo? rosti el. Zgomotul din fundal dispăruse. Acum se
Hti/iMU zgomote din trafic.

le întrebam de indicii, repetă Annika.

Avem mai multe, va trebui să le cercetăm pe toate, răs-
puuse Niklas Linde. Urme de la două vehicule și ambele Iti.lrlcl
au fost identificate. Urme de tălpi de la trei presupuși l .i|
ilultori, de mărimi confirmate. Și mai există și alte dovezi, di
spre care nu pot să vorbesc deocamdată.

I jeci Poliția este aproape sigură că-i va găsi pe autorii acestei crime?

Este doar o problemă de timp, zise Linde. Ai mâncat i «va»?

Păi, spuse Annika, nu, dar...

— Unde stai?

- La un hotel care se cheamă Pyr. Este...

- Ei poftim! Eu sunt la barul Sinatra, lângă port — la 100 mai trei sute de metri distanță. Vrei să-ți aduc un send-vlș de urgență?

Annika nu se putu abține să nu rîdă.

— Ha, ha, nicio șansă! răspunse ea. Somn ușor!

Încheie convorbirea, ridică receptorul de la telefonul hotelului și sună la Recepție. Hotelul nu servea masa în cameră.

Minibarul era plin de băuturi alcoolice în sticle miniaturale, la un preț ridicol, dar în spatele acestora descoperi două tablete de ciocolată și un tub ruginit cu migdale prăjite. Le mîncă pe toate în timp ce scria articolul despre crimă. Făcu trimiteri la surse din Poliție, care își păstrau anonimatul, și descrie cum hoții, trei persoane în două vehicule, au deschis poarta care ducea de la șosea la casa familiei Soderstrom la ora trei și treizeci și patru de minute noaptea, au ajuns la aparatul sistemului de ventilație, în spatele clădirii și au introdus pe acolo un gaz încă neidentificat. Scoase în evidență teoria enunțată de Poliție privind reacția de panică a familiei cînd oamenii și-au dat seama că au fost otrăviți cu gaze: cum i-a trezit detectorul, cum tatăl a încercat să-l blocheze aruncînd peste el pilota, în timp ce mama s-a repezit să deschidă ușa copiilor, apoi paralizia instantanee și moartea. După aceea hoții au golit casa luînd toate obiectele de valoare și au plecat cu mașinile.

Describe în ce poziții au găsit legiștii cadavrele, indiciile de care dispunea Poliția cu privire la autori și faptul că prinderea vinovaților era doar „o chestiune de timp”.

Mai adăugă câteva informații despre gazele utilizate în acțiunile de spargere. Hexan: un banal solvent industrial, care se găsește și în benzină și motorină, cu miros; pentru a ucide un om este nevoie de cantități mari. Izopropanol: un solvent folosit în spray-uri precum dejivrării, lichidele de spălat parbrize și detergenții, cu miros caracteristic, puternic; este nevoie de câteva sute de grame pentru a ucide un om. Bioxidul de carbon: un component natural al aerului, care reprezintă cam 0,03 procente din volum; este nevoie de

liti multe kilograme pentru a aduce pe cineva în stare de li i i mstiență și ar produce un zgomot considerabil dacă ar fi |n niip.it cu viteză într-o încăpere. Gaze narcotice: folosite ca rtindezice în medicină, cum ar fi enfluranul și izofluranul; 111 .u ț iu ne rapidă, procente mici pot să doboare un om. Mai n iu li de 2 la sută din volum poate fi fatal. Gazul ilariant: li iI< islt în scopuri medicale și ca oxidant în motoarele perii H mante; pentru a adormi pe cineva este nevoie de con- i i ul i.iții mari, aproximativ 67-70 de procente din volum.

Se întrebă cum au evitat hoții să moară ei înșiși din i III/I gazului. Probabil că au purtat măști.

în timp ce trimise articolul, se întrebă ce scria celălalt , -i.ii de seară. Undeva, pe drum, ar fi trebuit să dea peste imul dintre reporterii lor. Niciuna dintre cele două posibili- l.țtl nu i-a trecut prin cap: fie a ajuns ea mult mai departe — descoperind informații considerabil mai consistente —, fie . i înșelat cu totul și a trecut pe lângă adevărul profund al liil regii întâmplări.

'impui va arăta, se gândi ea fără menajamente și des- i .Ircă în calculator fotografiile din aparat.

Sună telefonul mobil. Era Anders Schyman.

Tocmai am primit un telefon ciudat de la un reporter i le la celălalt ziar, zise el. Te-ai dragălit cu un mahăr de la Ministerul Justiției în fața unui restaurant?

Nu, răspunse Annika. Am luat cina împreună. Mi-a il. it
cîteva informații despre un subiect, apoi m-a sărutat I ie obraz
cînd am plecat. Te îngrijorează?

- Deloc. Treaba merge bine?
- Bine, deși am mult de lucru.
- Nu te mai rețin.

Fotografiile casei ieșiseră bine. Arăta așa cum era, mare și
ostentativă, aruncînd umbre lungi peste grădină.

Propuse chiar și un titlu: UCIGAȘII CUNOȘTEAU
CODUL.

Apoi se apucă să scrie despre criza din mijlocul vieții idilice.
Describe zona rezidențială, cît de speriați erau vecinii, atmosfera
tristă din barul frecventat de suedezi și citatele Caritei,
păstrîndu-le anonimatul: „Ne așteptam să se întîmple așa ceva.
Au fost foarte multe spargerî pe-aici, în care s-au folosit gaze
toxice" și „Toată lumea va fi mult mai atentă de-acum înainte."

Adăugă fotografia cu poarta mare de la intrarea în zona
rezidențială, apoi fotografiile suedezilor, precizîndu-le numele
și vîrsta.

Mai rămînea articolul cel mai dificil: cel despre familie.
Intră pe site-ul ziarului *Kvällspresen*. Articolul principal se
referea la un scandal dintre un prezentator de televiziune și un
politician și era urmat de un text despre o vedetă de reality-
show, care a fost insultată în timpul unei emisiuni difuzate în
direct. Urmau celelalte știri, în ordinea importanței. Atacul cu
gaze letale era pe locul al șaptelea.

Erau fotografii ale celor cinci victime: Sebastian Soder-
strom, 42 ani, Veronica Soderstrom, 35, My Soderstrom, 8, Leo
Soderstrom, 5, și Astrid Paulson, 68. Fotografiile erau una mai
reușită, alta mai puțin și niciuna nu părea recentă.

începu prin a studia anuarul școlii – sau mai curînd

raportul anual — pe care i-l împrumutase Carita. Anuarul Colegiului Internațional Marbella depășea, din punct de vedere al dimensiunii și calității, toate cărțile de pe măsura ei de cafea din Suedia. Cuprindea o prezentare a școlii, o dare de seamă privind materiile de studiu, facilitățile și sediul, apoi fotografiile tuturor claselor, cu elevii așezați ordonat în uniformele lor albastru-deschis.

În câteva minute găsi fotografiile lui Leo și My.

Leo era mult mai mare decât în imaginea din pagina wrl) a ziarului, avea un păr blond zbîrlit și strungăreață lni re dinții din față. Arăta de parcă era pe cale să devină mi copil-problemă. My purta o rochie albastru-deschis și părul împletit în codițe. Annika își simți gîtul uscat, dar trlefonă la Recepție și ceru să-i fie scanate fotografiile și lihnise pe calculatorul personal. Un tînăr plictisit, cu lița ciupită de acnee, veni să ia cartea și promise să facă i cea ce i s-a cerut.

Se părea că familia Soderstrom dusesese o viață idilică.

< li Iar așa? Nu fusese cam rigidă și limitată? Veronica a activat într-o asociație de femei, iar Sebastian a lucrat cu niște copii talentați la sport. Leo părea cam zurbagiu, My era dulce. Izul de roluri stereotipe era atît de puternic, încît îi venea să se țină de nas.

Își acoperi ochii cu mîinile; din cauza oboselii, se învîrtea camera cu ea.

Apoi se apucă de scris. Povesti despre Sebastian și dorința lui de a da înapoi ceva din ceea ce primise el însuși cu asupra de măsură, despre înSORITELE turnee de tenis din care copii amărîți aveau de cîștigat șansa unei vieți mai bune, despre cît de mult se implicase Veronica în viața lamiliei și a prietenilor, despre cît de veselă fusese bunica și ce mult sprijin le oferise, la bine și la rău.

Cînd termină avea ochii în lacrimi.

Trimise prin e-mail ultimul articol și fotografiile scanate, apoi se duse la culcare renunțînd pînă și să se mai spele pe dinți. Ultimul gînd a fost la Jimmy Halenius și fotografia care urma să fie publicată a doua zi în ziarul de seară concurent. Încercă să-și dea seama dacă o deranja, dar adormi înainte de a ajunge la o concluzie.

Ploua. Annika se afla în fața porții de la vila familiei SOderstrom. Casa abia se zărea prin pînzele de apă revărsate | iese grădină, ca o cascadă.

— „Costa del Sol ploaie torențială”, zise Carita Halling < ionzales, apropiindu-se de ea sub o umbrelă uriașă de golf. Nu sună la fel de atractiv, nu-i așa?

Apăsă scurt pe butonul soneriei și cercetă casa cu privirea.

- Crezi că este tot polițistul de ieri? întrebă Annika. Și (li iar o să ne lase să intrăm?

Carita apucă ferm poșeta, azi avea una în carouri.

— Oh, da, zise ea. E aici, poți fi sigură. Dar nu vei putea intra cu aparatul acela mare de fotografiat. Își va da seama imediat că ceva nu este în regulă.

Ușa de la terasa casei se deschise. Annika alergă înapoi la mașină și aruncă aparatul pe bancheta din spate.

— Pot lăsa lucrurile aici sau crezi că vor fi furate?

— Cred că drumul acesta și-a consumat rația de violență pe anul acesta, răspunse Carita făcîndu-i cu mîna polițistului.

Annika îl privi apropiindu-se de poartă, o imagine estompată de ploaie. Verifică dacă avea telefonul mobil în geantă. Mai făcuse poze cu el și altă dată. Destul de slabe, este adevărat, dar publicabile.

— Vii, Annika? îi strigă Carita.

Alergă înapoi spre interpretă în timp ce polițistul deschise poarta grea.

— îmi pare rău, zise el într-o engleză bolovănoasă și îi strînse ceremonios mîna Annikăi.

Ea înclină capul și își șterse de pe față stropii de ploaie.

Bazinul din fața casei era uriaș. Șezlongurile din lemn de culoare închisă se înnegriseră în ploaie. Nu-și putea da seama cum arăta peisajul, pentru că totul în grădină era acoperit de o perdea de apă.

— Pe-aici au intrat, spuse polițistul, arătându-le ușa spartă de la terasă

— Vrei să-ți traduc? întrebă Carita.

— Mă descurc în engleză, spuse Annika.

Intrară în casă și polițistul închise ușa în urma lor. Liniștea din jur era la fel de densă ca și ploaia. Deodată, Annika simți că nu putea să respire.

— Gazul? întrebă ea răsucindu-se spre polițist. A fost evacuat?

— Evacuat de mult, răspunse el.

Se aflau într-un hol spațios, înalt pînă la plafonul etajului al doilea, la cel puțin șase metri deasupra, dacă nu și mai mult. Două scări, cîte una de fiecare parte a lui, duceau la etaj. În centrul tavanului atîrna un candelabru de fier forjat. Pardoseala, de marmură bej-alburiu, era lucioasă și rece ca gheața. Nișele din pereți găzduiau copii ale unor statui clasice.

118

fiction connection

Nu putea scăpa de sentimentul că respira greu. Aerul | Au a umed și stătut.

I | e unde vreți să începem? întrebă polițistul și Annika **Imfiri**.

Scotoci pe fundul genții și scoase una dintre jucăriile • li- pluș ale lui Ellen, rămasă acolo din întîmplare. Era un ■ np'luș de culoare galbenă, cîștigat de fiica ei la o tarabă ¹¹ piomitea premii pentru toți, la un tîrg din Stockholm.

I lica mea, spuse ea, a vrut să-i dau jucăria lui My.

Aveți o fiică? întrebă polițistul.

I | c vîrsta lui Leo, răspunse ea în timp ce polițistul le ¹¹ uidecea în sus pe scara de marmură.

Annika îl urma cît putea de liniștită, secondată de i arlta la cîțiva pași în spate. În casă se simțea un curent MM r Nu voia să mai întrebe încă o dată, dar nu-și putea if | lne gîndul că, poate, gazele nu fuseseră eliminate cu totul.

I a etaj, în fiecare dintre cele două direcții se deschis- ilr.i cîte un coridor. Ploaia răpăia pe țiglă. Polițistul o luă la i.mga. Sunetul

pașilor răsună pe podeaua de piatră. De o parte și de cealaltă a coridorului se aflau câte două uși, iar la capăt una dublă, încărcată de ornamente.

Polițistul o arată cu degetul.

Acolo au fost găsiți copiii, explică el.

Annika simți un nod în gât. *Dormitorul părinților*, se gândi ea, străduindu-se să judece limpede și rezonabil.

Iar aceasta era camera fetei, dar probabil că știți, desigur, spuse el deschizând ușa primei camere de pe stînga.

Încăperea împodobită cu roz și auriu era destul de mică, iar ușa-fereastră dădea pe o terasă largă, cu vedere spre bazinul de apă. Terenul de golf se zărea vag prin perdeaua de ploaie. Într-un colț se afla un birou acoperit cu piele și plin de desene, pensule și hîrtii. Exista și un pahar cu apă

murdară, în care înmuiase My pensulele cînd schimbase culorile. Patul din colțul opus era desfăcut, rămas neatins de cînd se săduse jos copilul, trezit de alarma senzorilor de gaze.

Annika tuși, intră în încăpere și se duse spre pat. La picioarele lui zăcea o păpușă cu păr castaniu, ondulat. O ridică.

— *Creo que la señora quiere estar sola*, îi spuse Carita polițistului și Annika prinse ideea: cred că doamna ar dori să rămîină singură.

Polițistul închise ușa în urma ei. În cameră persista o tăcere mormîntală. Ploaia răpăia încă pe terasa de marmură din exterior.

Annika încheștă dinții și scoase telefonul mobil. Focaliză pe pat și declanșă camera foto. Apoi se apropie de desenul de pe birou. O fetiță călare pe un cal arămiu. Soarele strălucea, iarba era verde. Fetița rîdea. Ochii i se umplură de lacrimi și Annika se mușcă de obraz. Ridică telefonul și făcu mai multe poze. Cînd termină îl puse la loc în geantă, privi spre ușă, luă desenul, îl făcu sul și îl băgă în geantă. Lăsă cățelușul cel galben pe pernă și ieși înapoi pe coridor, închise ușa încetișor, totuși plăcuța pe

care era scris „camera mea” zornăi.

Carita și polițistul intraseră în dormitorul părinților, îi auzea discutînd liniștit. Unul dintre canaturile ușii duble era întredeschis și lumina cenușie se strecura în capătul îndepărtat al culoarului.

Annika scoase telefonul. îi tremură mîna cînd fotografie ușa lîngă care fuseseră găsiți morți mama și copiii.

înaîntă pe coridor fără niciun zgomot, băgînd telefonul la loc în geantă. Pe plăcuța de pe ușa următoare scria „Camera lui Leo”. Scotoci din nou pe fundul genții și găsi una dintre ii 1,1 >1 iuțele stricate ale lui Kalle. Deschise ușa și intră în dorinii« irului băiatului.

în cameră era o dezordine de nedescris. Patul era nefă- i ut și aproape că păstra căldura trupului de copil adormit. |V podea zăceau de-a valma haine, mașinuțe, dinozauri tir |ucărie. O bibliotecă uriașă era încărcată cu echipamente sportive, rachete de tenis, mingi de golf și mănuși dr baseball.

Pe biroul de culoare verde se aflau o farfurie cu un M’ialviș mîncat numai pe jumătate și un pahar de lapte cu i înrolată. Marginile feliei de brînză se îngălbeniseră și se mi.li iseră. Laptele prinsese pojghiță. Scoase mobilul și făcu iii,ii multe fotografii: patul, laptele cu ciocolată, un ursuleț < Ic pluș pe podea.

Señora?

Polițistul ședea în prag. Annika se răsuci pe călcîie. Avea încă în mînă telefonul mobil și mașinuța lui Kalle. înghiți cu noduri.

Pentru Leo, spuse ea așezînd mașinuța pe pernă.

Pe urmă ieși, o luă la stînga și se opri direct în dormi- i< irul părinților, fără să mai privească în urmă.

încăperea era de cîteva ori mai mare decît camerele 11 ipiilor. Un birou masiv domina peretele din dreapta. Ochiul îl luseră atrași imediat în sus de grila de ventilație.

- Señora, trebuie să vă rog să vă grăbiți. Detectivii sunt pe drum.

Vreți să lăsați ceva și pentru fetița cea mare înainte de a pleca?

Fetița cea mare?

Se întoarse spre polițist și încuviință dînd din cap.

Bărbatul îi făcu semn să iasă din cameră.

- O clipă doar, îi spuse Annika, ducînd o mîină la frunte.
- Desigur, cum să nu, spuse polițistul și ieși pe coridor.

Patul era mare, cu o tăblie înaltă de doi metri, din lemn de culoare închisă. Pilota cu care tatăl încercase să stăvilească gazul nu mai era pe jos. Poliția o adunase grămadă în mijlocul patului.

Iată unde și-au petrecut ultima noapte din viață, unde s-au trezit în urlatul detectorului de gaze, unde au murit, fără a putea ajunge la copiii lor...

Făcu o fotografie cu patul. Apoi îndreptă mobilul spre birou și spre grila de ventilație și mai declanșă de cîteva ori.

După aceea se grăbi să iasă pe coridor. Polițistul avu grijă să închidă bine ușa în urma ei. Coborîră împreună scările. Carita îi aștepta lîngă ușa de la terasă.

- încă una doar, zise polițistul, luînd-o la stînga pe hol.

Trecură pe lîngă bucatărie, o amenajare rustică avînd în mijloc o masă de lemn masiv și rafturi de culoare închisă de-a lungul pereților, acoperite cu ceramică pictată.

Bărbatul se opri în fața unei uși de lîngă bucatărie. O plăcuță era atîrnată și acolo: „Camera lui Suzette”.

Cine era Suzette? se miră Annika, dar evident că nu putea întreba.

- Unde este Suzette? se interesă ea în schimb. Nu era aici cînd s-a întîmplat, nu-i așa?

Polițistul deschise ușa. Annika aruncă o privire în dormitorul ordonat al unei adolescente. Patul era strîns, acoperit de cuverturi bine întinse. Pe birou se afla un laptop la fel ca al ei, dar oprit. Pe peretele din spatele ușii era lipit un afiș cu Britney Spears, decolorat de soare.

Polițistul se uită la ceas.

- Señora, spuse el, trebuie să vă cer să plecați.

Annika încuviință dînd din cap.

— Vă mulțumesc c-ați fost atît de bun, zise ea și se întoarse repede spre bucătărie.

Cînd reveni în holul de la intrare, aruncă o privire și m i delalte încăperi. Văzu un living amplu, cu mobilier de |ii< le maro-închis, și o bibliotecă cu rafturi încastrate.

Muchas gracias! spuse Annika, apoi împreună cu Carita le>! pe terasă.

*

l'loaia torențială se opri. în urma ei ieșeau aburi din vil, iar apa se prelingea pe dalele de piatră.

Se îndreptară fără grabă spre șosea; polițistul le des- ■ lilse poarta.

Ai obținut ce-ai vrut? întrebă Carita.

Annika se rezemă de mașină și închise ochii.

Puterea ta de persuasiune este uimitoare, comentă ea. (iim ai reușit?

Mă gîndeam să emit factură la capitolul „cheltuieli diverse". Doar nu-ți închipui că ne-a dat drumul în casă numai pentru că suntem noi drăguțe și pentru că a fost el bun?

într-adevăr sunt incredibil de naivă, se gîndi Annika.

— O sută de euro a fost de-ajuns, spuse Carita. La urma urmei, ești o prietenă care plînge de durere. N-ar fi lăsat niciodată să intre un reporter, dar nimeni nu va sesiza dife- icnța. Poate că ziarele de seară ajung și pe-aici, dar nu se vînd prea multe. Acum unde ne mai ducem?

— Știi ceva despre o anume Suzette? întrebă Annika.

Interpreta dădu din cap că nu.

— Cine este?

— Chiar lângă bucătărie există camera încă unui copil, .1 unei adolescente. Pe ușă scria „Camera lui Suzette"... Ia stai, parcă a spus ieri cineva ceva despre Suzette. Femeia care făcea parte din SWEA, împreună cu Veronica.

- încă un copil? păli Carita.
- Trebuie să verific, zise Annika deschizînd portiera. Pe unde ne întoarcem la hotel?

*

Lăsă umbrela pe podea, își aruncă geanta pe pat, jacheta tot pe jos și se repezi la calculator. Cu degetele tremurînd, deschise pagina de web a ziarului concurent.

Înainte de plecarea ei, nu apucaseră să posteze nimic, nici despre crima cu gaze letale, nici despre ea și Halenius, dar acum ambele povești erau acolo. Crima cu gaze era în frunte, dar Annika se simți obligată să înceapă cu ea însăși și cu subsecretarul de stat.

Fotografia din fața restaurantului Järnet arăta mai rău decît își închipuise. Nu era prea clară — din cauza întunericului și a rezoluției mici —, dar se vedea limpede că în lumina ce răzbătea prin vitrina restaurantului ea era. Părul răvășit de vînt îi cădea în cascadă pe umeri. Halenius părea să o strîngă în brațe cu drag, cu buzele în apropierea urechii. O săruta pe obraz sau îi șoptea ceva.

„Petrecerea nocturnă a unui renumit reporter cu un celebru politician!” striga titlul.

Măcar au recunoscut că era un reporter renumit. Se așeză și citi începutul articolului:

Schyman: Am încredere deplină în ea.

Jurnalistul de investigații criminalistice Annika Beng-tzon și-a petrecut seara trecută împreună cu bărbatul care este mîna dreaptă a ministrului Justiției.

Au băut vin și s-au sărutat în public, ne-a informat o sursă.

își îndreptă spatele simțîndu-se atacată. Ce era prostia .nla?
Telefonul mobil începu să sune lîngă pat. Să citească in.il

departe sau să răspundă?

în cele din urmă scoase telefonul din geantă și verifică în lanul.

Alo? rosti ea remarcînd stridența propriei voci.

Am văzut fotografia, zise Thomas.

Ah, și? întrebă Annika.

Ai făcut-o ca să mă pui pe mine într-o situație jenantă?

Făcu ochii mari, surprinsă.

Oh, Thomas, spuse ea, doar nu ești gelos?

Pentru numele lui Dumnezeu, Halenius este unul din- Ii șefii mei! Nu-ți dai seama în ce situație jenantă mă pui? Nii-ți dai seama ce vor spune oamenilor?

Tu îmi ții mie predici despre a pune oamenii în situații («•liante?

Thomas pufni.

Nu te gîndești decît la tine?

Era atît de furioasă, încît nici nu putea să vorbească.

Ipocritule! Ne-ai lăsat și pe mine și pe copii într-o casă în care ii prinsă de flăcări și ai dat fuga la tîrfa ta. De șase luni nu ni-i am adăpost, sunt acuzată pe nedrept de incendiere și risc să-mi pierd copiii pentru că *tu* încerci să mi-i iei, iar drum tot tu ești supărat. Îmi faci greață!

Era pe punctul să închidă telefonul, așa cum făcea de obicei, dar se răzgîndi.

Așteptă în schimb, respirînd rapid și superficial.

— Annika? spuse el.

Ea tuși.

— Aici sunt, răspunse ea.

— Cum poți să spui că te-am abandonat într-o casă cuprinsă de flăcări?

— Asta ai făcut.

— Ești teribil de nedreaptă. M-am dus la Sophia pentru că ne certaserăm, iar cînd m-am întors să stăm de vorbă, casa era o ruină. Cum crezi că m-am simțit? Nu știam dacă erați bine, dacă

copiii mai erau în viață...

– Numai despre tine este vorba! spuse ea. Bietul Thomas!

El oftă.

– întotdeauna reușești să faci ca totul să pară greșeala mea...

– M-ai înșelat, spuse Annika. V-am văzut împreună în față la NK. O țineai în brațe și o sărutai, rîdeați împreună.

Acum era rîndul lui Thomas să rămînă fără grai.

– Cînd? întrebă el în cele din urmă.

– în toamna anului trecut, spuse ea. Eram pe trotuarul celălalt, împreună cu copiii. Tocmai îi cumpărasem lui Kalle niște ghete de cauciuc și ne duceam spre casă, cînd...

Lacrimile i se adunară în ochi și nu le mai putu opri, i se scurseră printre degete și peste telefon, de parcă se rupsesse un baraj. Plînse îndelung, urît și nestăpinit.

– Scuză-mă, spuse ea cînd sughițurile se mai potoliră.

– De ce nu mi-ai spus nimic? întrebă el stins.

– Nu știu, șopti ea. Probabil pentru că mi-a fost frică să nu mă părăsești.

în tăcerea care urmă reverbera surprinderea.

– Dar, spuse el, tu m-ai alungat. N-ai mai vorbit cu mine, ai refuzat să mă lași să mă ating de tine...

– Știu, spuse ea. îmi pare rău.

Mult timp tăcură amîndoi.

– Și acum îmi spui, zise el.

Ea rîse și își șterse lacrimile.

126

Așa este, recunosc eu.

C lopiii spun că ai un apartament nou, continuă el. L-ai t i împărat?

Annika își suflă nasul într-o batistă pe care o găsi prin geantă.

1,-am închiriat, răspunse ea. L-am căpătat printr-un i ntract.

l'e-a ajutat noul tău prieten Halenius sau altcineva?

Provocarea o mușcă din nou, dar se reținu.

Nu, spuse ea. Nu prin el am reușit. Iar fotografia din /lai este o

făcătură. Am luat cina împreună și mi-a furnizat niște informații despre un subiect la care lucrez. La despărțim tn-a sărutat pe obraji pentru că plecam în Spania a doua /I dimineață. N-am băut niciun pic de vin, știi că nu-mi pl.ice vinul roșu...

I)oamne, ce sunteți în stare să faceți voi, jurnaliștii!

/ho el.

își șterse cu batista rimelul scurs sub ochi.

Lste mai ales ridicol, spuse ea. Dar pentru Halenius trebuie să fie și mai rău.

în articol scrie că era de serviciu în seara aceea.

N-am avut timp să-l citesc, spuse Annika. Iar dacă lînmy Halenius a încălcat în vreun fel disciplina muncii, i li iar nu este problema mea. Este mai degrabă a ta, de fapt.

Rîseră amîndoi, cu o căldură care o surprinse pe Annika.

Pe urmă Thomas oftă.

- Oh, Doamne, o să iau ceva bîte pe spate luni, spuse el.
- Nu vei fi singurul, spuse Annika.

Rîseră din nou, apoi amuțiră.

- Pot să vin și eu cu copiii duminică seară? Aș putea .111 unea o privire prin noul apartament.

Nu-i mai făcuse niciodată o propunere de felul acesta. Nu fusese nici măcar o dată la biroul din Gamla stan unde locuise ea timp de șase luni.

— încă nu este mare lucru de văzut, spuse Annika. Nici măcar n-am avut timp să despachetez.

- Unde se află?
- Agnegatan 28.
- Dar este...
- Fostul nostru bloc.

Tăcură din nou cîteva clipe.

- Ce fac copiii? întrebă Annika.
- Bine. Suntem în parc. Aleargă unul după altul. Vrei să vorbești cu ei?

Ea închise ochii câteva secunde.

- Nu, spuse pe urmă. Lasă-i să se joace.
- Deci, pot să vin pe la șase duminică?

Sfârșiră convorbirea și Annika rămase în picioare cu telefonul în mână. Pe urmă se prăbuși pe pat și se strecură sub cuvertură. Cărămida cu margini ascuțite pe care se obișnuise să o poarte pretutindeni în piept deveni brusc mai puțin prezentă. Părea mai mică, mai ușoară, iar muchiile parcă nu mai erau chiar așa de ascuțite. Doar pentru puțin timp, doar câteva minute, suficient cât să se poată bucura...

Era pe punctul de a adormi când tresări și se ridică în capul oaselor. Trebuia să citească articolul în care era vorba despre ea.

Își îndreptă spatele, își dresе glasul, ca și când s-ar fi pregătit să țină un discurs.

- De Bo Svensson, citi ea.

Gorilă nenorocită, își spuse.

Slujba Annikăi Bengtzon pe timp de zi este să-i urmărească pe cei ce sunt la putere în Suedia. Astăzi putem dezvălui că ea merge mult mai departe. Acum două seri a fost văzută la restaurantul jărnет din Stockholm cu cel care este mîna dreaptă a ministrului Justiției, subsecretarul de stat Jimmy Halenius, un social-democrat.

Fotografia îi arată pe cei doi bucurîndu-se de ieșirea în oraș, sărutîndu-se și dezmierdîndu-se.

O declarație a ziarului *Kvällspresen* arată că angajatorii .iu încredere deplină în jurnalista lor. „Am încredere deplină în raționamentul ei”, spune redactorul-șef Anders Schyman.

Impietează acest lucru asupra credibilității Annikăi Bengtzon?

„Cu siguranță, nu.”

Alți comentatori au însă o părere diferită.

„Annika Bengtzon a încălcat o limită cînd a sărutat o persoană care este sursa informațiilor sale", spune jurnalistul specializat în domeniul politic, Arne Pihlson.

Cum va afecta acest gest credibilitatea Annikăi Bengtzon ca jurnalist care scrie despre politicienii aflați la putere?

„Cu siguranță, comentariile ei vor părea acum lipsite de credibilitate..."

Simți nevoia să se ridice și să se plimbe prin cameră.

(line naiba era Arne Pihlson să o judece pe ea? Un „porter popularizat excesiv, de genul doi la leu, prezentat ilu pt un fel de expert în probleme de etică și moralitate.

Se întoarce la laptop.

La Ministerul Justiției, unde Jimmy Ffalenius este unul dintre cei mai importanți oficiali, semnificația fotografiilor nu este just apreciată.

„Faptul că politicienii și jurnaliștii sunt în contact unii cu ceilalți nu este o noutate", susține secretarul de presă al ministrului justiției.

Ministerul nu dorește să confirme sau să infirme că jimmy Halenius era de serviciu în seara cu pricina.

Annika Bengtzon, la rîndul ei, a făcut trimitere la confidențialitatea surselor și a refuzat să comenteze.

împinse calculatorul la o parte și se ridică în picioare. Inima îi bubuia în piept. Incredibil cît de neplăcut era să citească despre ea însăși la persoana a treia. Ca ființă umană nu valora nimic: era doar un simbol, un sac de box; fusese inclusă într-o anumită versiune a vieții, care era însă falsă.

își dădu seama că era complet neputincioasă în fața generalizărilor distrugătoare ale ziarului. Nu avea importanță că

ceea ce au scris era ori greșit, ori irelevant. Nu conținea decît judecata presei, imaginea ziarului despre lume, adevărul redactat de jurnaliști.

Ridică laptopul, dar rezistă tentației de a da cu el de perete.

Se așeză, respiră adînc de trei ori și se frecă la ochi. Apoi citi articolul din nou.

Nu era bine scris. Este adevărat că toate articolele de felul acesta erau formulate conform unui tipar ridicol, dar cel de față, în mod special, era plin de clișee. Se vedea limpede că Bosse avusese dificultăți de exprimare.

Annika se jenă de prima ei reacție: i-a fost milă de ea însăși.

Dar oare și ea proceda la fel? Și ea călca oamenii în picioare în articolele ei, fără milă?

Bineînțeles. Zilnic, probabil.

(are era alternativa? Ar trebui să nu mai caute titluri și fi a. r.iafii, ci să relateze, pur și simplu, dar fără să mai arate?

Se plimbă prin cameră, apoi alungă acest gînd. Se așeză tîlîi nou și caută pe restul paginii de web a ziarului, să vadă ii' ei a scris despre povestea cu gazele. Autor era corespon- ilrnlul lor la Madrid, o femeie elegantă de cincizeci și ceva iii .mi, care vorbea probabil fluent limba spaniolă. Fotore- I" m Ierul avea și el rezervat un rînd, un nume spaniol. Așa- .l.ii, lormau o echipă și s-au deplasat probabil la fața locului .. v .l mai devreme în cursul zilei.

Articolul conținea informațiile pe care Annika le obținuse de la Niklas Linde, dar aici erau atribuite Poliției spaniole. Era clar că reporterii trecuseră pe la clubul de golf

I. is Naranjos, pentru a sta de vorbă cu suedezii îndoliați de .i. i »Io. încheiau cu același gen de citate pe care le obținuse .i Annika la restaurantul La Garrapata.

(cu alte cuvinte, competiție zero între ea și jurnalista ilin Madrid.

întotdeauna era o ușurare să vezi că nu ți-a luat-o nimeni

înainte...

Telefonul mobil sună din nou, dar de data aceasta parcă moi supărat. îl lăasă să sune de două ori înainte de a întinde mona după el. Oftă.

Bună, Patrik! spuse ea.

- Clubul de golf este în doliu! strigă Patrik. Clubul de în lis este în doliu! Vezi dacă nu poți aduna un grup de vedete mai vechi din hocheiul pe gheață, pentru un minut. Îc reculegere în memoria lui Sebastian Soderström, pe un Îc ren cu iarbă, undeva. De fapt, de ce să ne mulțumim cu jucători vechi? Ia orice vedetă din sport pe care poți pune mâna!

— Am mai multe alte puncte de vedere, spuse Annika. Fotografii din casă, din locul în care au murit. S-ar putea să mai existe un copil al familiei, o fată care a supraviețuit. Trebuie să caut mai mult în direcția asta.

— Vedetele din sport sunt o perspectivă mai bună. Și ai grijă să arate cu toții al dracului de triști.

Annika închise ochii.

— Nu am cu mine fotoreporter, spuse ea.

— Dar ai aparat de fotografiat, nu-i așa? Sună imediat ce-al trimis fotografia. Apropo, cum ai cataloga tu un comportament ca ăsta: să-ți petreci timpul cu subsecretarul de stat și să-l mîngii pe obraz în public?

Și închise.

Annika scăpă telefonul pe podea. Era o nebunie!

Se ridică și se duse la fereastră. Nu mai trecuse de mull printr-o asemenea situație. Cît lucrase ca jurnalist independent, nu fusese obligată să redea imaginea despre lume a șefului de la Știri. Scrisese în schimb despre ceea ce consideră ea a fi mai potrivit și mai important. Una era să creezi realitatea și alta să o descrii.

Dacă un grup de foști mari sportivi decideau să organizeze o ceremonie pentru colegul lor, inclusiv un moment de reculegere, nu avea nicio problemă să relateze despre eveniment, dar să însceneze

ea însăși această imagine era cu totul altceva.

Reveni la calculator, deschise site-ul Serviciului de Informații Telefonice din Spania și căută numerele de telefon ale clubului de tenis al lui Sebastian Soderstrom și ale clubului de golf Los Naranjos.

Clubul de tenis era închis, îi spuse un bărbat într-o engleză cu accent spaniol. Nu, nu era nimic prevăzut pentru comemorarea proprietarului dispărut. Da, o va anunța dat .1 sv i.l /gîndeau. Nici cei de la clubul de golf Los Naranjos nu l<l.urniseră vreo ceremonie cu prilejul decesului lui Sebas-

ll.in Sderstrom, dar omul fusese membru al clubului lor ț! |»| >.ile că ideea nu era rea. Dimineață s-au gîndit la ceva di genul acesta. Pe la patru după-amiază...

Annika își mușcă buzele și închise telefonul. A adaptat lealitatea făcînd-o să se încadreze în formatul ei tabloid, |n i luci coloane.

Se întoarse la fereastră.

Norii coborîseră atît de jos, încît învăluiseră munții tlln lață cu un strat gros de vată. Traficul se țira anevoios |u vechiul drum roman.

(iui putea să-i telefoneze ca să afle mai multe despre Sii/ette?

Se duse la minibar și constată că femeia de serviciu n Dense stocul de ciocolată. Luă un baton de Snickers și se muncă pe pat cu telefonul în mînă.

Knut Garen îi răspunse imediat. Părea că se afla lîngă mi robinet care curgea.

Sunt în Granada, zise el. Trebuie să-l suni pe Niklas i iude pentru asta. El a rămas pe coastă.

Renunță să-l întrebe ce făcea în Granada și formă numărul lui Linde. Acesta răspunse după patru sonerii.

Acum nu-i momentul potrivit, spuse el cu glas scăzut.

O întrebare rapidă, insistă Annika. Știi ceva despre o i.ii .1 pe nume Suzette, care locuia în vila lui Sebastian Soder- ilrdm?

Negativ. Trebuie să închid.

Annika încheie convorbirea. Era indignată la culme.

Chiar aveau atît de multe de făcut sau cei doi ofițeri de | n iliiție pur și simplu nu voiau să stea de vorbă cu ea?

Mîncă ciocolata și azvîrli ambalajul în coșul de hîrtii, apoi se așeză la calculator. Pe ecran se mai afla încă site-ul Serviciului de Informații Telefonice din Spania.

Introduse numele femeii de la SWEA, Margit. Nu figura în *Paginas Blancas*, așa că nu o putea apela.

Dar Maj-Lis, femeia mai în vîrstă, apărea. Locuia într-o *urbanización* denumită Los Cuervos, în Estepona.

– Despre ce este vorba? răspunse ea gutural, apoi își dresе glasul cu zgomote neplăcute. De ce întrebî de Suzette?

– Are o cameră în casa familiei Söderström, spuse Annika. Cine este Suzette?

– Ai răbdare o clipă?

Femeia lăsa telefonul jos fără să mai aștepte răspunsul. Annika o auzi îndepărtîndu-se cu pași tîrșiiți, apoi tușînd în mod repetat, scuipînd. Apa trasă la toaletă. Pe urmă femeia reveni la telefon.

– Ah, Suzette! exclamă ea cu un suspin. Este fiica Iul Sebastian din prima căsătorie. Un norișor de furtună exemplar. Ce vrei să știi?

– Ce fel de persoană este? Cîți ani are?

Femeia tuși.

– Cincisprezece, șaisprezece, aș zice.

– Nu era în casă cînd s-a produs spargerea. Ai idee unde ar putea fi?

– Păi, presupun că este la mama ei în Suedia.

– Așadar, nu stă aici?

– Doar ocazional, în timpul vacanțelor. Suzette este destul de dificilă.

Annika pocnea din pix plină de frustrare. Dacă exista ceva la

care avea alergie erau generalizările referitoare la adolescentele „dificile”. Așa era descrisă și ea la școala din Hilleforsnis.

Atunci de ce avea propria cameră?

Oh, probabil că a insistat Astrid. Astrid îi lua întotdeauna partea fetei. Uneori mă gândesc că era singura persoana care ținea la ea. Suzette obișnuia să-i spună Bunica.

— Chiar dacă nu era, de fapt, bunica ei?

Maj-Lis tăcu, apoi își trase nasul. Când vorbi din nou, avea o voce slabă, de mare suferință.

Îmi este atât de greu să accept că nu mai este! Cum pot na menii să dispară pur și simplu? Unde se duc? Doamne, îi mi-aș dori să fiu credincioasă!

Își suflă tare nasul.

Sigur că este îngrozitor și ce s-a întâmplat cu Veronica, Sebastian și copiii, dar eu eram foarte apropiată de Astrid. Încă o simt aici, lângă mine, un fel de căldură, o vibrație în aer. Așteaptă...

Annika percepu pocnetul unui dop scos de la o sticlă.

— Noroc, Astrid!

Maj-Lis trase zgomotos o înghițitură de vin.

— Prin urmare, Suzette stă cu mama ei, spuse Annika. Știi unde anume? Se întâmplă să știi cum o cheamă pe mama ei?

— Primul mariaj al lui Sebastian a fost o greșeală, dacă ar fi să-l credem pe el. Nu-mi aduc aminte numele femeii, dar era ceva extrem de comun — îmi evoca o actriță dintr-un film porno de prin anii '70. Era iubita lui din copilărie, pe care și-a petrecut-o undeva printr-o suburbie, dacă nu mă înșel. N-am întâlnit-o niciodată.

Mai sorbi cu zgomot încă o înghițitură de vin.

— Au fost căsătoriți? Ai idee dacă se mai numește și acum Soderstrom?

— Da, cu siguranță au fost căsătoriți, spuse Maj-Lis. I Mvorțul a fost cu scandal. Femeia a cerut jumătate din tot

cîștigul lui Sebastian de pe vremea cînd era la Ligă, dar el voia să folosească banii aceia ca să cumpere clubul de tenis.

— Și Suzette. Poartă numele Söderström?

— Veronica a luat numele lui imediat, fără ezitare. Voia o familie numeroasă, cu mulți copii și ținea să se numească toți la fel.

Draga de Maj-Lis începea să fie cam amețită.

— îți mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat. Te deranjează dacă voi suna din nou în cazul cînd...

— Veronica n-a iertat-o niciodată. Niciodată!

— Mulțumesc, la revedere! spuse Annika și închise telefonul pentru a pune capăt discuției.

Ezită puțin, apoi formă numărul mobilului lui Berit.

Colega ei era acasă, nu la redacție.

— Știi, în prezent lucrez în ture. De-acum înainte voi fi liberă seara, la sfîrșit de săptămîină și de sărbătorile legale, dacă nu sunt anunțată cu două săptămîni înainte, o informă Berit.

— Oh, spuse Annika. Atunci nici eu n-ar trebui să lucrez.

— în conformitate cu contractul negociat pe plan local, nu, spuse Berit. Felicitări!

Annika o auzi dînd drumul unui robinet, apoi apa curgînd.

— Azi mi-aș fi putut face timp să despachetez jucăriile copiilor.

— N-ar fi mai bine să le despachetezi împreună cu ei? întrebă Berit. Altfel vor avea impresia că locuiesc la hotel.

Annika își îndreptă spatele.

— Bineînțeles, zise ea. Eu de ce nu m-am gîndit la asta?

— Să învățăm fiecare din greșelile celeilalte, răspunse Berit. Cum te descurci?

— Ai puțin timp să discutăm cîteva probleme?

Apa se opri.

- Sigur, spuse Berit.

Annika o auzi trăgîndu-și un scaun și așezîndu-se.

Am intrat în casa familiei azi-dimineață și am făcut i îteva poze cu telefonul, spuse Annika. Urmează să le des- i arc în calculator și să văd cum au ieșit. Și am descoperit că mai există încă un copil în familia lor, o adolescentă care a supraviețuit, bineînțeles, atacului cu gaze.

- Poftim? exclamă Berit. Cum așa?

Era plecată, explică Annika, așa că nu este atît de spectaculos pe cît pare. Cineva ar trebui totuși să încerce să stea de vorbă cu ea. Locuiește împreună cu mama ei undeva în Suedia.

- Minunat! Cine se ocupă de treaba asta în redacție?

- Nimeni, spuse Annika. Patrik n-a fost deloc interesat.

I I vrea vedete sportive în suferință.

Nu e bine deloc, răspunse Berit cu calm. Sigur că-i putem obține pe sportivii lui îndoliați, dar un copil care a supraviețuit unei crime multiple este cu mult mai important.

Annika răsufală ușurată. Știa și ea atîta lucru, desigur, dar tot îi făcea bine că mai gîndea ceva la fel.

Ai la tine parola pentru baza națională de date de identitate? întrebă Berit.

- Sigur că da. O să caut de-aici.

Dacă nu reușești, vineri voi fi din nou de serviciu, spuse Berit. Cum e vremea pe-acolo?

- Teribil de cenușie, răspunse Annika. încă ceva.

- Halenius, zise Berit.

- Îhî, confirmă Annika.

- E adevărat că vă sărutați? în fotografie așa pare.

De fapt nu ne sărutăm, răspunse Annika. Dar are importanță?

Berit reflectă o clipă

- De-acum încolo va fi dificil să te mai ocupi de ceea ce

face Halenius, spuse ea. Dar sunt alții care pot face treaba asta.

- Așadar nu crezi că mi-am distrus credibilitatea.
- Puțin, poate, dar va trece.
- Mulțumesc, răspunse Annika mai liniștită.
- Nu uita să îți socoteala orelor suplimentare, răspunse

Berit. Nu vei fi plătită, dar îți poți lua recuperări.

închiseră telefonul.

Annika simți o căldură în piept și mai puțină greutate. Deschise baza națională de date de identitate, se conectă și așteptă să se încarce site-ul.

Jurnalismul de investigații a încetat practic să mai fie un sport competitiv în momentul în care această bază de date a fost transpusă online. Abonamentele erau scumpe, dar, datorită veniturilor pe care le-a generat, Annika avea acum acces la toate detaliile despre orice cetățean suedez: numele, vârsta, codul numeric personal, adresa curentă și cele anterioare, venitul imposabil, funcțiile de conducere, culoarea mașinii, detalii despre proprietăți, valoarea creditelor și orice posibilă datorie. Erau, de asemenea, incluse toate informațiile despre o eventuală afacere, organizație și autoritate oficială din Suedia și din alte paisprezece țări europene: situația anuală a conturilor, statusul financiar și accesibilitatea la credite.

Apăsă pentru a intra în fișele personale. Pe ecran apără un formular. Putea căuta după nume sau după codul numeric personal, așa că deplasă cursorul la rubrica numelui: Soderstrom, Suzette. Genul: feminin.

Lăsă restul căsuțelor goale.

Apărură rezultatele. Exista o singură persoană cu acest nume în Suedia. O anume Jannike Diana Suzette, născută în urmă cu șaisprezece ani, cu domiciliul în stradă I .ingskeppsgatan nr. 77, Bromma, în regiunea administrată de Consiliul din Stockholm.

Cum s-ar fi putut numi mama ei? Posibilitatea de a t ,luta rude în baza de date a fost suspendată după 11 septembrie 2001, așa încît asemenea informații erau acum mult mai dificil de obținut.

Annika încercă să găsească detalii privind înregistrarea l< »cală și dădu peste codul poștal al străzii Lingskeppsgatan. Apoi făcu o nouă căutare în fișele individuale, introducînd informații ușor diferite. Completă trei rubrici: genul, codul poștal pentru Lingskeppsgatan și numele de familie, Soder- st rom.

Calculatorul căută toate femeile cu numele Soderstrom în raza aceluia cod poștal. Dacă Suzette era înregistrată la aceeași adresă ca mama ei și dacă numele mamei era Soder- st rom, ar fi trebuit să iasă ceva, dacă nu cumva se număra printre cele aproximativ nouă mii de suedezi ale căror fișe personale erau protejate și secretizate de autorități.

Punct ochit, punct lovit!

Soderstrom, LENITA Marike, vîrsta 42 ani, domiciliată în strada Lingskeppsgatan nr. 77. Avea patru datorii cu probleme, după cum anunța agenția specializată în minimizarea riscurilor financiare¹ și încă o datorie curentă în evidența serviciului național de popriri, în valoare de 42 392 de coroane. Nu era implicată în nicio afacere, nu lucra pe cont propriu și nu figura ca proprietară a vreunui autovehicul. Datoriile proveneau din abonamente TV

¹ Svensk Handelstidning Justitia, în original. (N.t.).

neachitate, impozite restante și un plan de rate la IKEA, în care acumulase arierate.

Trecu la un site gratuit care lista toate numerele de telefon informabile din Suedia, atașînd și o hartă pe care puteau fi identificate adresa fiecărui număr și imaginea clădirilor respective.

Annika completă numele Lenita Soderstrom și adresa, dar

nu obținu niciun rezultat. Mama lui Suzette Soderstrom avea fie un număr mai vechi, care nu apărea în registrul actual, fie un număr de cartelă la telefonul mobil. Șterse numele și căută numai după adresă; strada Lingskeppsgatan apărură localizată între Blackeberg și Ricksta, în partea de vest a Stockholmului. Comută pe imaginea de satelit a cartierului și constată că acel cod poștal acoperea mai multe blocuri de apartamente de la capătul unei străzi cu tot felul de imobile. Vechiul azil nebunii fuseseră au fost externați și reabilitați, siliți acum să ducă o viață căreia nu erau deloc pregătiți să-i facă față.

Se duse la minibar și scoase o mică ciocolată Toblerone.

Cum putea să ajungă la mama lui Suzette, Lenita Soderstrom? Poate activa în vreo asociație, poate apărea vreo persoană de contact. Reveni la laptop și o căută pe Google.

Lista rezultatelor era scurtă și categorică.

Lenita Soderstrom, Facebook.

Annika dădu un clic și deschise o pagină în limba spaniolă, cu fotografia unei femei blonde pe ecran. Cu ajutorul unui drapel din colțul din dreapta sus schimbă limba și pagina apărură în engleză. *înregistrați-vă pe Facebook pentru a putea lua legătura cu Lenita. Sunteți deja membru? Login!*

Apăsă pe o propoziție din partea dreaptă: *Trimiteți un mesaj.*

Apărură o pagină ce conținea un formular lung. Pentru a lua legătura cu Lenita Soderstrom trebuia să se înregistreze pe site. în regulă, auzise de Facebook — mai multă lume la serviciu părea să stea toată ziua pe paginile de Facebook. (!.oncurau între ei pentru cel mai mare număr de „prieteni” dobândiți și se entuziasmau teribil când îi „solicita” cineva. I .ra genul de preocupare de care ea reușise să se desprindă la vârsta de opt ani.

Ce naiba? își spuse și completă formularul. își scrisse numele, preciză că lucra la o firmă, data nașterii, adresa de poștă

electronică, apoi se gîndi la o parolă. La final bifă căsuța prin care confirma că a citit *Termenii și condițiile de utilizare* și *Politica de utilizare a datelor cu caracter privat*, ceea ce evident că nu făcuse, apoi apăsă *Sign Up*.

Ei bine, nu a durut deloc.

Confirmați adresa de e-mail.

Ah, deci nu s-a terminat încă?

Apăsă pe Du-te la Hotmail acum.

La rubrica Inbox a contului ei de pe Hotmail se afla un mesaj ce conținea un link pe care trebuia să apese. Pe ecran apăru un mesaj nou. *Bine ai venit, Annika! Contul tău a fost creat.* Apăsă pe *Caută prieteni*, scrise Lenita Soderstrom și se trezi pe o pagină din care îi putea trimite un mesaj direct mamei lui Suzette. Explică cine era și ce voia, spuse că dorea să ia legătura atît cu Lenita, cît și cu Suzette, că era urgent, încheie mesajul cu numărul telefonului ei mobil.

Ridicol de complicată era această modalitate de a ajunge la cineva, se gîndi ea cînd văzu că era obligată să introducă un *cod de securitate* înainte de a putea trimite mesajul.

Se uită la ceas. Dacă voia să mănînce ceva înainte de a începe ceremonia de comemorare de la clubul de golf, trebuia să se grăbească.

— Aici este, spuse Carita Halling Gonzales.

Annika frînă în mijlocul sensului giratoriu și trase pe dreapta, lîngă mai multe tomberoane pentru reciclarea deșeurilor de plastic și sticlă. Norii se mai răriseră și acum soarele arunca umbre ici și colo, ezitant și circumspect, încuie mașina. Lîngă parcare clubului de golf fluturau patru drapele în vîrfurile unor catarge înalte: cel spaniol, cel andaluz, cel suedez și încă unul, cu o stemă desenată în galben, roșu și verde pe fond alb.

— Ce caută aici steagul clubului GAIS? întrebă Annika.

Carita Halling Gonzales se uită în sus, apoi își mută

atenția la oglinda de poșetă pe care o ținea în mână.

— Care steag? întrebă ea scoțind rujul din cutiuța lui aurie.
Annika îi arată cu degetul.

— Ultimul. Proprietarul este macrou?

Interpreta era total nedumerită.

— GAIS este un club de fotbal din Göteborg, spuse Annika. Suporterii lor sunt porecliți macrou.

— Percy Svensson tocmai a vândut clubul altor patru suedezi. Poate că unul dintre ei face parte din specia de pește de care vorbești. Intrarea e pe-acolo.

Carita puse rujul la loc, în poșeta de această dată argintie.

O scară de cărămidă ducea spre o intrare bogat ornamentată, împrejmuată de portocali uriași. Annika deschise ușa împingând-o cu putere și rămase cu gura căscată.

— Deci, așa trăiește cealaltă jumătate, spuse ea. Iată cum poți pierde legătura cu realitatea!

în fața ei se desfășurau terase de marmură albă. Giște albe pluteau pe un lac artificial. Covoare de gazon de un verde intens se prelungeau spre orizont, mătăsoase precum picioarele femeilor în reclamele pentru lame de ras. Mașini mici de golf se plimbau de colo-colo pe potecile de ciment roz. Bărbați cu frizuri

impecabile și pulovere bleumarin drapate pe umeri, peste bluze polo albe, ședeau relaxați la mese rotunde.

— îi cunoști?

Carita arătă spre o femeie de vîrstă mijlocie și un bărbat foarte tînăr care le făceau cu mîna.

Correspondenta la Madrid a celuiilalt ziar de seară și jucăria ei, fotografuul.

— Știu cine sunt, răspunse Annika, și probabil că m-au recunoscut și ei.

Din ediția de azi a ziarului, își spuse ea, dar nu rosti nimic cu glas tare. Carita nu era probabil la curent cu ceea ce scria presa suedeză. Nu avea rost să o informeze despre fotografia ei.

Ușa din spate se deschise brusc, iar terasele de marmură se umplură de oameni într-o clipă. Erau atît de diferiți de ceilalți ca ținută și comportament, încît totul încremeni.

— Și aceștia sunt tot colegi de-ai tăi?

— Audiovizualul suedez, zise Annika cu voce scăzută, în timp ce cîțiva bărbați se apucară să desfășoare camere de luat vederi și trepiede, apoi să întindă cabluri și microfoane într-un adevărat vacarm.

Era limpede că zvonul privind minutul de reculegere se răspîndise peste tot.

Oaspeții care pînă atunci au mîncat și au băut la restaurantul clubului ieșiră pe terasă printre mese, stimulați de prezența obiectivelor și de aerul preocupat de pe chipurile echipelor de televiziune. Ori de cîte ori apărea undeva o echipă de filmare, atenția tuturor se concentra de îndată asupra ei.

— Recunoști pe- aici vreo vedetă din sport? o întrebă Annika în șoaptă pe Carita, asigurîndu-se că aparatul ei de fotografiat era suficient de bine încărcat.

— Aceia fac parte dintre macrourele tale, cred, răspunse ea arătînd spre un grup de bărbați supraponderali, cu chelie, îmbrăcați cu jachete de culoare verde-închis și purtînd la rever

emblema cu galben, verde și roșu.

Oamenii continuau să iasă grămadă din restaurant și în curînd scările se umplură.

— Ce-i cu cirul ăsta? întrebă chiar în spatele Annikăi un bărbat cu o bluză polo bleu.

— Se va ține un moment de reculegere pentru Sebastian Soderstrom, îi răspunse Annika încercînd să-și dea seama dacă stătea de vorbă cu vreun fost sportiv renumit.

Omul își potrivi ochelarii de soare și înlemni.

— Adevărat? întrebă el. Ce trist!

Annika scoase din geantă pixul și carnetul de notițe.

— Credeți că ceremonia comemorativă va fi emoționantă? întrebă ea politicoasă.

Bărbatul izbucni în rîs.

— Vor plînge după banii pe care nu-i vor mai vedea de-acum încolo. Jumătate dintre oamenii de-aici au investit în proiectele fanteziste ale lui Sebastian Soderstrom.

Annika rămase cu pixul în aer.

— Cum... Ce vreți să spuneți? întrebă ea.

Bărbatul își băgă bluza în pantalonii de golf, pedant.

— Soderstrom era un șmecher convingător. Cele cîteva sezoane pe care le-a avut la Liga Națională de Hochei îi făceau pe oameni să creadă că scotea aur pe partea cealaltă. Și mai tragic însă era că și el credea același lucru.

Tipul opri un alt bărbat, îmbrăcat în bluză polo de culoare verde-deschis de această dată, care se îndrepta spre terenul de golf.

— Ai auzit, Sverre? Fac o mică ceremonie pentru Soderstrom. Trebuie să stăm în picioare un minut ca să-l comemorăm în tăcere.

Sverre se înroși la față.

— Pentru nenorocitul ăla! spuse el, apoi se răsuci pe călcie și intră înapoi în restaurant.

Annika privi în urma lui.

— Despre ce proiecte fanteziste este vorba? întrebă ea.
Bărbatul zîmbi.

— Introducerea pe scară largă a unui sport nou, un fel de oină¹, de exemplu. N-ați auzit niciodată vorbindu-se despre el? Ce nostim! Sau pista de alergare care urma să fie construită în Sierra Nevada, dar care s-a dovedit a fi trasată prin mijlocul unui parc național. Și pe urmă, clubul acela de tenis...

— Eu aveam impresia că Sebastian Soderstrom era destul de înstărit, spuse Annika observînd că și alți oaspeți părăseau terasa.

— N-a pierdut banii lui, ci pe ai tuturor celorlalți. Altfel n-ar fi putut ajunge atît de departe. Iar clubul de tenis a

¹ Stickball, în original. (N.t.).

fost un dezastru din punct de vedere financiar. Vreau să zic că arunca mai multe milioane numai pentru premiile turneeelor organizate de club... Sonja!

Bărbatul îmbrăcat cu bluză polo bleu coborî în fugă scările terasei îndreptîndu-se spre o femeie cu șapcă roz. Annika îi privi în timp ce schimbară cîteva cuvinte și văzu că femeia se enervă, apoi se întoarse și porni înapoi spre Recepție.

— Fiți amabilă, interveni Annika oprind-o. L-ați cunoscut pe Sebastian Soderstrom?

— Da, fir-ar să fie, sigur că l-am cunoscut! spuse femeia și încercă să treacă de ea.

Annika îi blocă drumul.

— îmi puteți vorbi despre el? întrebă ea.

Femeia își scoase ochelarii de soare. Pe față i se vedeau urmele mai multor intervenții chirurgicale, mai ales în jurul ochilor.

— Sebastian Soderstrom a fost un escroc, spuse ea. A vrut să fie vedetă, era dependent de aplauze, dar nu era dispus să și muncească pentru ele. Voia doar recompensa.

— Nu înțeleg, zise Annika.

— îi intrase ideea asta în cap, să stoarcă o grămadă de bani de la oameni, prin tot felul de șmecherii, să trăiască pe picior mare pe seama investițiilor făcute de alții, pînă ajungea să se plictisească și atunci se apuca de altceva. Găsea alți investitori, împrumuta bani, lustruia un pic fațada și se dădea mare vedetă.

— Dar nu era cu adevărat o mare vedetă? întrebă Annika.

— Ascultă, spuse femeia, apropiindu-și de Annika nasul înfrumusețat chirurgical. Toate astea s-au petrecut cu al naibii de mult timp în urmă.

O împinse pe Annika la o parte și părăsi clubul de golf.

Annika își roti privirea peste întinderile de gazon. Cum să abordeze aceste declarații? Să se prefacă a nu fi auzit nimic? Sau să scrie adevărul, că oamenii preferau să plece de la clubul de golf decît să ia parte la minutul de reculegere pentru Sebastian Soderstrom?

Vedetele hocheiului pe gheață, cugetă în sinea ei. Pentru ele mă aflu aici. Scrută mulțimea.

— Vezi vreun sportiv renumit? o întrebă pe Carita, apoi îl zări pe unul dintre cei mai mari jucători din Ligă, un băiat din Norrland care tocmai a semnat un contract cu un club din Middvestul american, adjudecîndu-și un sfert de milion de coroane. *Trebuie să pun mîna pe el*, își spuse ea și își croi drum prin mulțime.

Celebrul jucător de hochei era înconjurat de prieteni. I)oi au făcut parte din echipa care a cucerit bronzul la Cupa Mondială la Fotbal din 1994, iar un al treilea a jucat în cîteva filme suedeze mediocre.

— Sunt de la *Kvällspresen*, se prezentă Annika. Pot să vă fac o poză?

Vedeta sportivă se uită la ea.

— Ce se petrece aici? De ce s-a adunat atîta lume?

— Un minut de reculegere pentru Sebastian Soderstrom, spuse Annika ridicînd aparatul de fotografiat și făcînd mai multe fotografii. Clic, clic, clic.

— Oh, la dracu'! exclamă unul dintre fotbaliști.

— L-ați cunoscut? întrebă Annika.

— Sigur că da, răspunse binecunoscutul hocheist. Am jucat împreună cu el în echipa națională un sezon.

— Ce vă amintiți despre el?

Hocheistul se scărpină în cap.

Clic, clic, clic.

— Ei bine, spuse el rostind cuvintele rar, a fost un apărător

bun, la vremea lui. Știu că avea o casă pe-aici pe undeva, dar nu știu exact unde.

— într-o colonie numită Las Estrellas de Marbella, spuse Annika.

Jucătorul dădu din cap.

— Nu știu pe unde vine.

— Și ceilalți? îi întrebă ea pe fotbaliști. L-ați cunoscut pe Sebastian?

Amândoi spuseră că nu.

— Eu joc tenis la clubul lui, spuse regizorul de film. Sebbe era mare. Dacă toți ar fi ca el, lumea ar arăta altfel.

De acesta avea ea nevoie. Annika mai trase cîteva cadre.

O fotografie de grup a celor patru vedete, haine obișnuite și ochelari de soare, un citat de asemenea: „Dacă toți ar fi ca Sebastian, lumea ar arăta altfel”.

A terminat.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse ea și se întoarse la Carita.

— îl recunosc pe acela, zise interpreta arătînd spre jucătorul de hochei. Nu este...

— Ba da, răspunse Annika, acoperind cu mîna degetul Caritei. Stăm să se consume minutul de reculegere și pe urmă plecăm.

Deodată în fața ei apăru un bărbat cu o coamă bogată de păr alb și un abdomen proeminent, zîmbind plin de entuziasm.

— Annika Bengtzon? întrebă el.

Accentul de Göteborg era inconfundabil.

— Rickard Marmen? întrebă Annika. Ce bine-mi pare să pot atribui vocii un chip!

își strînseră mîinile, iar el depuse un sărut în vînt pe obrazul Caritei.

— Ascultă, spuse Annika trăgîndu-l cîțiva pași în direc-

ția parcării. Vreau să te întreb câteva lucruri. Ai cunoscut familia Söderström?

— Nu sunt sigur dacă pot spune că i-am cunoscut cu adevărat, dar știu cine erau.

— Sebastian Söderström datora sume mari de bani?

Rickard Marmén zîmbi.

— Posibil. Dar numai unor oameni care și le puteau permite.

— Îmi cer scuze dacă sunt prea directă, dar se pare că mulți sunt supărați pe el. Au motive să fie?

El ridică din umeri.

— În general, oamenii nu prea au ce face pe-aici. Ceea ce înseamnă că au tendința să se agațe de detalii.

— Tu ai făcut afaceri cu el?

Rickard Marmén izbucni în râs.

— Nu, spuse el. Bineînțeles că nu. N-am eu atîția bani.

Annika se uită atentă la bărbatul din fața ei. Avea un chip destins, ochii mici, de un albastru luminos. Avea o barbă albă, nerasă de o săptămînă. Părul forma un halou în jurul capului.

— Ești de ceva vreme aici, nu-i așa?

— De cînd am împlinit douăzeci și trei de ani.

— Știi că Sebastian mai avea un copil? O fiică adolescentă, pe nume Suzette.

— Venea uneori aici. De ce întrebi?

— Știi cînd a venit ultima oară?

Rickard Marmén își trecu mîna peste barbă.

— Obișnuia să facă echitație cu Vibeke la Clubul Cancellada, zise el. Cred că dădea și-o mînă de ajutor pe-acolo.

Annika se apropie puțin de el și coborî vocea.

— Așadar, a fost aici recent?

Rickard Marmen se frecă la nas.

— Nu știi, răspunse el. Cred că cel mai bine ar fi să vorbești cu Vibeke.

Sesiză aerul ei întrebător și continuă:

— Vibeke Jensen — proprietara clubului. Are o casă chiar deasupra lui. Este...

— Știu eu unde este Clubul Cancelada, interveni Carita apropiindu-se de Annika. Te pot duce acolo. Nu e departe. Pe partea cealaltă a muntelui aceluia.

În jurul lor murmurele se stinseră. Pe terasă nu mai rămăsese multă lume. Începu să vorbească un bărbat îmbrăcat cu jachetă neagră și pantaloni deschiși la culoare, aflat în capul scărilor ce duceau spre lacul artificial.

— Dragi membri, dragi oaspeți. Ne-am adunat astăzi aici în memoria unui bun prieten și coleg îndrăgit, un om care a fost un exemplu pentru noi toți...

— Cine este cel care vorbește? îl întrebă Annika în șoaptă pe Rickard Marmen.

— Noul proprietar. A venit duminică, mă îndoiesc c-a apucat să-l întâlnească pe Sebastian.

Annika fotografie asistența. Va trebui să editeze pozele mai târziu, ca să pară că erau mai multe persoane decât s-au adunat în realitate.

Începu momentul de reculegere. Giștele continuau să înoate pe lac. O motocicletă trecu prin sensul giratoriu din fața clubului ambalînd motorul. Camerele de luat vederi ale televiziunilor înregistră. Oamenii se priveau unii pe alții încercînd să arboreze un aer trist.

Annika se uită la ceas. După patruzeci de secunde noul proprietar consideră că era de-ajuns și bătu din palme.

— Vă mulțumesc dragi oaspeți, membri și reprezentanți ai presei și aici chiar făcu cu mîna spre camerele televizi- unilor. Aș dori doar să vă mai spun că restaurantul este în continuare deschis pînă la ora...

— Să plecăm, zise Annika.

îi mulțumi lui Rickard Marmen și se îndreptă spre mașină.

Șoseaua se unduia, în sus, pe munte ca un șarpe gras. Era pavată cu dale ample și străjuită de stâlpi de iluminat bogat ornamentați și destul de des punctată de câte o cutie de tablou electric sau o altă construcție de mici dimensiuni. Un drum lăturalnic se desprindea din loc în loc și se pierdea în verdeața de pe vale.

Altceva nu mai exista, doar tufișurile crescute la întâmplare și ciulinii de mari dimensiuni.

— Unde sunt casele? întrebă Annika uitându-se fascinată în sus, la vârful muntelui.

— Este unul dintre proiectele care n-au reușit, răspunse Carita. Au existat planuri mărețe, dar totul s-a blocat. N-au reușit decât să construiască drumurile. Fii atentă!

Annika frână.

Drept în față, jumătate din drum se prăbușise în rîpa de dedesubt. Porțiunea din preajma alunecării era înconjurată cu conuri din plastic și o bandă cu dungi roșii și albe.

— La naiba! exclamă Annika. Suntem în siguranță pe drumul ăsta?

— Să nu mergi prea aproape de margine, asta-i tot, răspunse Carita.

Carosabilul fusese luat de ape în mai multe locuri. Șoseaua continua să urce șerpuit pe versant, uneori foarte aproape de autostrada cu plată, alteori la mai multe sute de metri deasupra ei. Vremea ploioasă s-a retras peste Atlantic, lăsînd în urmă o priveliște limpede, scăldată de o lumină amețitoare, cu marea întinsă ca un covor albastru spre stînga și Munții Rit din Africa, cenușii la orizont.

Cînd se apropiară de școala de echitație, șoseaua pătrunse în mijlocul unui teren de golf neterminat. Excavatoarele, buldozerele și camioanele puneau fundația aceluiași uriașe întinderi de gazon și lacuri artificiale ca și la I.os Naranjos.

— Oamenii bogați nu au nimic altceva mai bun de făcut decît să meargă dintr-o parte într-alta printr-o lume artificială, încercînd să lovească o minge care stă pe loc și folosi ndu-se de un mic baston metalic? întrebă ea.

— Nu merg, spuse Carita. Se deplasează cu niște mașinuțe. Îi arată un semn pe care scria Club Hipico, iar Annika semnaliză și viră la dreapta. Parcarea era plină de automobile scumpe. Lăsară mașina lîngă un Range Rover Sport și se îndreptară spre o clădire albă, scundă, cu grilaje din fier forjat la ferestre. Grajdurile se aflau în partea stîngă, boxe ample, deschise, construite din lemn de culoare închisă, cu minunate detalii din fier forjat vopsit în verde, umbrite de copaci uriași. Fete cu codițe blonde se plimbau printre caii pursînge cafenii, cu părul lucios. Un grăjdar tînăr, care împingea o roabă, îi spuse ceva uneia dintre ele și fata izbucni în rîs.

Annika încremeni.

— Nu se poate așa ceva! exclamă ea. Recunosc locul acesta. Am mai fost aici.

— Obișnuiți să faceți echitație? întrebă o femeie în limba daneză. Avea un păr grizonant, tuns scurt și ochii conturați cu roșu.

Annika se uită la ea.

— Hboks și Kingsland⁸, ambele își realizează aici fotografiile pentru cataloagele de vară, spuse femeia.

întinse mîna.

— Vibeke Jensen, se prezentă ea.

— Annika Bengtzon, spuse Annika desprinzîndu-se cu greu de imaginea de pe copertele ilustrelor cataloage de echipament ecvestru și costume de echitație, pe care le admira îndelung cu prietenele ei pe vremea cînd se ducea la călărie în fiecare săptămînă.

— înțeleg că vrei să mă întrebați despre Suzette, spuse Vibeke Jensen.

Annika observă că femeia se sprijinea cu toată greutatea într-o cîrjă. Nu dintre cele pe care le iei de la A&C cînd ai un accident, ci una foarte frumoasă, deși uzată, confecționată din lemn închis la culoare. Femeia o folosea de mult timp.

— Vrei să traduc eu? întrebă Carita.

— Mă descurc în daneză, răspunse Annika. într-adevăr, am înțeles că venea aici pentru echitație.

Vibeke se întoarse cu mișcări sacadate.

— Putem merge la mine în birou, zise ea.

Trecură pe lîngă un alt grajd. O zgîtie de fată de vreo paisprezece ani, cu picioare lungi și cizme de călărie bine lustruite, conducea un pursînge arab spre locul unde era instalată bateria de obstacole de cel puțin un metru și jumătate înălțime. Un val de invidie o străbătu sau poate doar de tristețe, cînd se gîndi ce ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat altfel. îi plăcu enorm să călărească. Și fusese foarte bună la acest sport.

— Cu ce vă pot servi?

Annika ceru puțină apă, Carita — un pahar de vin roșu.

Intrară într-o încăpăre de mici dimensiuni, din spatele unui

⁸ Renumite firme de echipament ecvestru. (N.t.)

distribuitor automat de cafea. Vibeke Jensen se așează cu dificultate, își sprijini cîrja de birou și întinse în față piciorul vătămat. Ridică privirea și o întâlnește pe-a Annikăi.

— Au trecut mai bine de patruzeci de ani de-atunci. M-am obișnuit și încă mai pot să călăresc.

Annika și Carita se așezară și ele.

— Suzette ar fi trebuit să înceapă să lucreze aici, spuse Vibeke Jensen, împreunîndu-și mîinile pe birou.

Erau pline de bătăături și zgîrieturi.

— Dar n-a ieșit nimic. Privind acum înapoi, desigur, a fost o binecuvîntare că s-a întors acasă.

Se uită afară, la grajduri și buzele îi tremurară.

— Așadar, Suzette a fost aici de curînd, dar s-a dus înapoi în Suedia.

Vibeke Jensen încuviință clătînd din cap.

— A telefonat săptămîna trecută să spună că s-a răzgîndit. Voia să mai încerce o dată cu școala. Trebuie să recunosc că am găsit a fi o idee bună.

Duse mîinile la gură.

— Trebuie să mă scuzați, zise ea.

— Deci, cunoșteți bine familia? întrebă Annika blind, fără să mai scoată carnetul de notițe.

Femeia rătăci cu privirea peste grajduri și copacii de eucalipt din spatele lor.

— Nu tocmai, spuse ea. Poneiul lui My este la noi. Nu știu ce vom face cu el. Pe Sebastian și Veronica nu i-am cunoscut foarte bine. Ea obișnuia să vină să călărească aici

înainte de-a naște copiii, dar după aceea a fost atît de ocupată cu munca, încît nu-i mai ajungea timpul pentru altceva. Astrid, pe de altă parte...

Rămase o vreme tăcută.

— Am cunoscut-o pe Astrid încă din copilărie. Mergea împreună cu mama mea la *juergas*. Mă lua cu ea la întîlniri, îmi

plăcea mult.

- Astrid este cea care i-a aranjat lui Suzette să lucreze aici?

Vibeke dădu din cap că da.

- Astrid ținea foarte mult la fată, iar eu n-am avut nimic de obiectat. Suzette este o călăreață destul de bună și știe cum să se poarte cu caii.

Sună telefonul de pe birou și ea răspunse scurt, în spaniolă.

- Aș dori să mă întorc acasă, șopti Carita la urechea Anni- kăi. Este ajunul Bobotezei, totuși...

Annika își luă geanta și se ridică în picioare. Nu avea nimic de obținut din locul acesta.

Vibeke închise telefonul.

- Știți când s-a întors Suzette în Suedia? întrebă Annika.

Femeia se ridică anevoios în picioare, sprijinindu-se în cîrje.

- A telefonat săptămîna trecută, joi, cred. Mi-a spus că pleacă acasă. Am presupus că plecarea era iminentă.

Annika îi strînse mîna.

- Vă mulțumesc pentru timpul pe care ni l-ați acordat. Aveți ceva împotrivă dacă vă citez într-un articol dedicat familiei?

Vibeke făcu semn că nu.

- Aș putea să vă fac și o fotografie? Afară, cu grajdurile în spate?

Vibeke își trecu mîinile prin păr și ezită.

- Cînd arăt așa cum arăt? întrebă ea.

Ieșiră în lumina apusului. Caii și grajdurile străluceau sub razele oblice.

Annika făcu mai multe fotografii cu femeia sprijinită greoi în cîrje, cu privirea îndreptată spre orizont, peste drumul de jos. îi mulțumi încă o dată și porni spre mașină.

- Ah, să nu uit, spuse Annika oprindu-se din drum. Ați zis că Veronica era ocupată cu munca. Ce făcea?

Era avocat, răspunse Vibeke. Lucra într-un birou din Gibraltar. Ea era cea care aducea banii în casă.

- Dar Sebastian? întrebă Annika ținîndu-și respirația.

Vibeke dădu din cap.

- Probabil că ea cîștiga foarte bine, spuse Annika gîin- dindu-

se cît de mare era casa.

în momentul acela sună telefonul ei mobil. Un număr pe care nu-l recunosc. își ceru scuze și răspunse.

– Annika Bengtson? întrebă o voce necunoscută de femeie. Mi-ai trimis un e-mail. Ce dorești?

– Hmm, făcu Annika. Cine sunteți?

– Pe Facebook. Lenita.

Soderstrdm!

– Da, sigur, spuse Annika făcînd cîtiva pași spre parcare. Mulțumesc că m-ai sunat. Eu lucrez la *Kvällspresen* și voiam să iau legătura cu dumneata și cu Suzette pentru cîteva întrebări despre evenimentele de la Marbella.

– Eu nu știu nimic, spuse Lenita. Mie nu-mi spune nimeni nimic. Ar trebui să mi se spună, avînd în vedere că am fost căsătorită cu el cîndva.

– Trebuie să fi fost un șoc teribil pentru dumneata, spuse Annika plină de compasiune.

– Oh, Doamne, da! răspunse Lenita Söderstrom. Noroc că Suzette se întorsese acasă, altfel cine știe ce s-ar fi putut întâmpla.

– Ea cum a reacționat?

– Ei bine, zise Lenita Söderstrom, poate credeți că răspunde la propriul telefon mobil, numai că se pare că i-am cere prea mult. Presupun că nu-și bate capul să-l încarce.

Cu colțul ochiului, Annika o văzu pe fata cu cizme lustruite sărind cu frumosul ei cal pursînge peste un obstacol combinat.

– N-ai vorbit cu fiica dumitale de la moartea lor?

– Cum aș fi putut? Este în Spania și nu răspunde la mobil. Și nu am numărul femeii aceleia, Jensen.

Annika îi aruncă o privire micuței daneze, care se ducea acum înapoi spre birou.

– Vibeke Jensen? întrebă ea. Ce legătură are ea cu toate acestea?

– Suzette locuiește la ea. N-o suporta pe Vråjitoare, pe Verónica, așa că s-a mutat și s-a dus să stea la angajatoarea ei.

Annika nu mai înțelegea nimic. Carita o privea insistent.

– Vrei să spui că Suzette locuiește la Vibeke Jensen, daneza care este proprietara Clubului Cancelada?

– Mi-a dat telefon cu două zile înainte de Anul Nou și mi-a spus că se mută la femeia care este proprietara școlii de echitație. Pe mine nu mă interesează unde stă, atîta timp cît își poartă de grijă și nu dă de bucluc.

– Cu două zile înaintea Anului Nou, spuse Annika. Asta a fost joia trecută, nu-i așa?

– Eu i-am spus: „Dacă nu vrei să înveți, trebuie să-ți găsești de lucru”. Nu poate crede că va trăi tot timpul numai pe spinarea mea.

Annika se întoarse la birou cu pași mari.

— Poți rămîne puțin la telefon? îi spuse ea Lenitei. Este aici cineva cu care ar trebui să stai de vorbă.

Deschise ușa biroului și Vibeke Jensen se uită la ea surprinsă.

— Lenita Soderstrom, spuse Annika întinzîndu-i mobilul. Ea știe că Suzette locuiește la dumneata.

*

Echipele de căutare s-au adunat la apus. Au pornit de la o porțiune secată a albiei râului, imediat în spatele cartierului Las Estrellas de Marbella, unde locuise familia. Luminile albastre ale poliției își trimiteau razele peste leandrii sălbatici și peste tulpinile uscate ale măslinilor. Oamenii se mișcau ca umbrele printre mașini, în timp ce un bărbat cu vestă reflectorizantă ridica mîna pentru a dirija siluetele în diferite direcții.

Annika ședea lângă Niklas Linde în BMW-ul lui uriaș, urmărind scena. Avea noroc să fie aici. I-a dat polițistului un ultimatum: avea de gînd să-i spună ce știa despre Suzette numai dacă o lăsa să participe și ea la operațiunea de căutare. Linde n-a avut de ales.

S-au oprit în vîrfurile unui deal, deasupra râului. Annika scoase aparatul de fotografiat și deschise portiera. Folosind-o ca punct de sprijin, făcu mai multe fotografii cu expunere lungă. Auzea voci și semnalele intermitente ale aparatelor de radio folosite de echipa de căutare.

— Crezi c-o vor găsi astă-seară? întrebă ea.

— Trebuie să încerce, răspunse Linde.

— Lipsește de șase zile, spuse Annika. Dacă în tot acest răstimp a stat aici, probabil c-a murit.

— Vrei să stai de vorbă cu ofițerul care răspunde de operațiune?

— Poate doar cît să aflu pe scurt ce crede despre această situație, spuse Annika.

Coborîră spre rîu. Linde parcă mașina, se dădu jos și se duse la bărbatul cu vestă reflectorizantă. Annika îi văzu discutînd și gesticulînd. Deschise portiera pe partea ei și se apropie de ei fără grabă, trecînd pe lângă grupuri de oameni echipați cu bastoane și lanterne fixate pe frunte, pregătiți să înceapă căutarea fetei dispărute. Pămîntul era cald încă și mirosea a ierburi aromatate. Vîntul bătea

umed dinspre mare.

— Omul nostru nu e optimist, îi spuse Linde întorcându-se la ea. Autostrada cu plată este imediat deasupra acestui loc. La capătul celălalt începe un parc național uriaș, care acoperă o suprafață imensă. Mă gîndeam să-i ajut și eu să caute, o vreme. Vrei să vii?

Annika se uită în sus la stele.

— Suzette a fost declarată oficial dispărută? întrebă ea în întuneric.

— Mama ei a raportat dispariția la Districtul Occidental din Stockholm acum o oră. Interpolul a pus informația în circulație în aceeași clipă. În momentul în care Suzette Soderstrom se prezintă la un punct de control al pașapoartelor, scoate bani dintr-un bancomat sau vorbește de pe telefonul mobil se dă alarma.

— Chiar atît de eficient este Interpolul? se miră Annika.

— Dacă mai este în viață, o vom găsi.

— Crezi că mai este?

Polițistul nu răspunse. Se opri lîngă ea și se uită spre rîu în lumina lunii. Annika se strădui să privească înainte, nu la el. Nu-l putea vedea.

— A intervenit ceva nou în investigarea crimei? întrebă ea.

— Da, a intervenit, răspunse el. Avem cauza preliminară a morții.

— Gazul? întrebă Annika.

— Nu orice gaz. Fentanil.

— Nu-mi spune nimic, răspunse Annika. Ar trebui?

— Este gazul pe care l-au folosit forțele speciale ruse pen- t ru a-i anihila pe teroriști și ostatici cînd au luat cu asalt Teatrul Dubrovka din Moscova, acum cîțiva ani.

Annika se uită la el uluită.

— Au murit o mulțime de oameni atunci, spuse ea.

— Cel puțin o sută șaptesprezece ostatici. Unele surse sus- țin că mai mulți. Șapte sute au supraviețuit. Partea interesantă este că fentanilul se răspîndește sub formă de aerosoli, de vapori.

— Ceea ce se potrivește cu detaliile cazului nostru, după poziția bărbatului de la biroul cel mare...

Polițistul se uită la ea.

— De unde știi că era mare?

Annika privea din nou drept înainte.

— Alt element interesant în atacul de la Moscova este că soldații din forțele speciale n-au avut nevoie de măști de gaze, continuă Linde. Fiecare dintre ei fusese injectat cu antidotul, un derivat de naloxon, înainte de a intra în teatru. Acesta blochează efectele opioidelor timp de câteva ore.

Annika se uită întrebător la el.

— Se folosește la tratarea dependenților, spuse el. îi împiedică pe utilizatorii de heroină să scape din menșină. Vii?

Se întoarse în direcția în care echipele de căutare dispăreau după stâlpii de beton ai autostrăzii. Avea de scris trei articole. Mai întâi descrierea interiorului din Casa Morții, locuința familiei Soderstrom, ilustrat cu fotografiile de slabă

calitate făcute cu telefonul ei mobil. Puteau fi publicate numai pentru că erau exclusivități.

— Nu le poți vinde și altora, i-a spus ea lui Patrick. *Nu trebuie* să ajungă în ziarele spaniole. Am tras o mulțime de sfori ca să pot intra și nu vreau să aibă cineva de suferit.

— Nu sunt chiar atât de grozave, i-a răspuns șeful de la Știri.

Apoi avea subiectul principal al zilei: unde era Suzette?

De când fata fusese declarată dispărută, i se transmiteau încurajări să ia legătura cu familia sau cu cea mai apropiată secție de poliție, dar, după cum spunea mama ei, Suzette nu vorbea spaniola, știa prea puțină engleză și niciodată nu asculta radioul, nu citea ziarele și nu se uita la televizor.

— Cea mai bună cale de a lua legătura cu ea ori de câte ori pleacă este prin MySpace, MSN sau Facebook, a spus Lenita.

Mama lui Suzette își rezervase bilet pentru zborul de a doua zi dimineață, cu aceeași rablă riscantă cu care zburase și Annika, și cele două au stabilit să se întâlnească pentru un interviu în cursul după-amiezii.

— Suzette a mai dispărut și altă dată? a întrebat Annika, dar Lenita s-a prefăcut că nu a auzit.

Pentru cel de al treilea articol nici nu mai ajunsese să-și pregătească documentația. Se referea la gazul fentanil, compoziția lui chimică și efecte. Dacă reușea să lege informațiile despre gaz și pozele din interiorul casei în același articol, o scotea la capăt mai ușor.

încuviință propunerea lui Linde dînd din cap.

— Da, spuse ea. Aș vrea să vin și eu, măcar o parte din timp.

într-o țară de la capătul lumii, într-un peisaj straniu, scăldat de lumina lunii, Annika mergea alături de Niklas Linde uitându-se în sus, la stele. Împrejur, tufișuri înalte și țepoase, totuși nu-i era teamă. Căutau ceva, numai că nu-și amintea ce, așa că se întoarse spre el, să-l întrebe dacă îi plăceau caii...

Se trezi în sunetul de apel al telefonului mobil. Părea înăbușit și îndepărtat. Se ridică în capul oaselor încurcându-se în cearșafuri, se dădu jos, își luă geanta și ajunse la telefonul mobil exact când era pe punctul de a intra mesageria vocală.

Era Carita Halling Gonzales.

— în dimineața asta, spuse ea, pot lucra, dar după aceea vom sărbători Bobotează în familie. Voiai să mergi la clubul de tenis?

Așezată pe podea, Annika își descâlci picioarele dintre cearșafuri. Mai simțea încă în străfunduri întunericul nopții. Niklas Linde îi stătea în continuare alături.

— Hmm, ar fi grozav, spuse ea.

Era în plină zi, dar habar nu avea cât putea fi ceasul.

Luă mobilul de la ureche ca să se uite la ceas — nouă patruzeci și șapte — și pierdu ultima afirmație a Caritei.

- ...la recepție.
- în regulă, spuse Annika. La ce oră?
- Alo! în cincisprezece minute! Dormeai?
- Nu, nu, răspunse Annika și închise telefonul.

Fără îndoială, Carita își lua munca în serios. Probabil că avea mare nevoie de bani.

Puse telefonul la loc în geantă și în acel moment văzu desenul. Se cam șifonase. Netezi pe birou imaginea fetei și a calului, ultimul lucru pe care îl desenase fetița de opt ani, My, înainte de a muri.

Apoi se grăbi să-și facă dușul, ca să nu mai plîngă.

*

Clubul de tenis era amplasat mult mai sus decît nivelul mării, pe marginea unei faleze, și era înconjurat de un zid relativ scund. O poartă imensă, bogat ornamentată, așa cum era obiceiul locului, bloca intrarea. Era închisă și încuiată. Annika parcă mașina pe șosea, încurcînd circulația pe sensul respectiv, dar ajunse să înțeleagă că era ceva perfect obișnuit.

La poartă nu exista sonerie și nimeni nu răspunse cînd strigă împreună cu interpreta.

- Ești sigură c-am ajuns unde trebuie? întrebă Carita.

Apoi își strînse mai bine cureaua pe talie și porni să inspecteze împrejurimile proprietății. Annika o urmă, cu geanta și aparatul de fotografiat. Într-o zonă mai mult sau mai puțin izolată săriră gardul și intrară în incinta proprietății. Clubul era destul de mic. Avea un teren cu iarbă și patru cu zgură. Clădirea clubului se înălța în mijlocul acestora, o construcție obișnuită, ca un palat, cu pinacuri și domuri, bovindouri și terase. Ușile care dădeau spre mare erau deschise.

— Bună ziua? strigă Annika, băgînd capul pe una dintre ferestre.

— *Oh, Doamne!* Un bărbat cu o claie de păr negru se îţi de după un birou. De unde aţi apărut?

Vorbea bine limba engleză.

— De la un ziar suedez, răspunse Annika. Am vorbit cu dumneavoastră ieri şi v-am întrebat dacă organizaţi vreo ceremonie aici, avînd în vedere ce s-a întîmplat.

— Ah! exclamă bărbatul ridicîndu-se în picioare şi scuturîndu-şi praful de pe genunchi. Îmi aduc aminte. Ce faceţi aici?

— Scriu despre familia Söderström pentru ziarul meu. Ştiu că Sebastian a făcut foarte mult pentru clubul acesta. Pot să intru?

Bărbatul puse jos o foaie de hîrtie pe care o găsisese probabil în sertarul de dedesubt. Ezită.

— Astăzi avem închis, spuse el. Nu ştiu cînd voi deschide din nou. Nu ştiu pe cine să întreb.

— Sebastian nu avea un avocat? întrebă Annika.

Bărbatul se uită în altă parte.

— Ba da, răspunse el. Pe soţia lui.

Annika dădu din cap. Bineînţeles.

Apoi bărbatul oftă adînc, înconjură biroul şi le deschise celor două femei una dintre uşile de la terasă.

— Mă numesc Francis, spuse el. Pofţiţi!

Annika şi Carita intrară şi se prezentară cum se cuvine. Făcînd un gest cu mîna, le invită să se apropie de biroul pe care erau înghesuite mai multe teancuri se hîrtii.

— Vreţi să beţi ceva?

Carita ceru o bere. Francis se duse la bar şi aduse una şi pentru Annika. Ea luă o înghiţitură, care i se ridică direct la cap. Puse paharul înapoi pe tejghea.

Toată clădirea era o singură sală spaţioasă, deschisă sub streşină. În partea stîngă se afla un bar lung, cu taburete şi cîteva măsuţe rotunde în faţă. Biroul recepţiei domina zona de mijloc a

încăperii, iar în partea din dreapta un mic magazin vindea costume de tenis și rachete.

— Aveți idee dacă Sebastian avea vreun reprezentant legal în Suedia?

Annika și Carita dădură din cap că nu.

— Am căutat peste tot, spuse Francis arătînd cu mîna hîrțiile de pe birou. N-am găsit nimic despre activitatea clubului, nimic despre datorii, nicio indicație referitoare la ce intenționa să facă din acest club... Probabil că toate actele le ținea în altă parte, poate la vilă...

Bărbatului îi tremurau mîinile cînd ridică de pe teigheia suportul de pahare, de aceea îl lăsă din nou jos. Annika își dădu seama că era încă în stare de șoc.

— Ce funcție aveți aici? întrebă ea. Sunteți manager?

— Sunt antrenor de tenis, spuse Francis. Uneori mă ocup și de programarea jucătorilor pe terenuri, dacă nu am altceva de făcut. Managerul este Sebastian.

— Cîte persoane lucrează aici în mod obișnuit?

— Suntem zece. Le-am spus tuturor să se prezinte luni. Aveți idee dacă a fost găsit vreun testament? Presupun că Suzette este acum proprietara clubului.

Privirea îi alerga prin toată încăperea.

— Jos este sala de gimnastică, spuse el arătînd cu degetul în direcția magazinului.

— O cunoașteți pe Suzette? întrebă Annika.

Francis o privi surprins.

— Bineînțeles că o cunosc, spuse el. Sunt antrenorul ei.

— Antrenor?

— Nu muncește destul pentru a deveni mai bună. Am încercat s-o motivez mai mult, dar nu se concentrează suficient.

Annika clipi uimită.

— Vorbim despre tenis acum? Suzette joacă tenis?

Francis se aplecă peste teigheaua barului și vorbi pe un

ton scăzut, confidențial:

— Lumea, pentru Suzette, este dominată de viața ei emoțională, de aceea este atât de greu s-o fac să se antreneze. Dacă nu poate fi deranjată pentru antrenamente, nu poate și gata, dar nu știe dacă poate sau nu decît înaintea fiecărei ședințe.

— Joacă bine?

— Mă recunosc în ea. Ar putea ajunge cel puțin la fel de departe ca mine.

Annika se simți ca o proastă.

— Și cît de departe înseamnă asta?

— Am fost al treizeci și optulea mondial la nouăsprezece ani.

Annika îl cercetă mai atentă. De ce nu auzise de el? La drept vorbind, probabil că nu auzise de niciunul clasat al treizeci și optulea, în niciun sport.

— Iar acum lucrați aici, spuse ea.

Francis schiță un zîmbet trist.

— M-am săturat, zise el. Nu contează cît ești de bun ca jucător, dacă nu ești fericit în viață. Am fost trimis la internat în Statele Unite cînd aveam unsprezece ani. Bineînțeles că pentru mine a fost o ocazie uriașă, dar însemna să stau departe de familie. Nu merita. Am renunțat la tot cînd am împlinit douăzeci de ani.

— Suzette putea fi la fel de bună? Printre cele mai bune din lume?

— Seamănă foarte mult cu tatăl ei. Are calități atletice excelente. Și Sebastian este un jucător de tenis foarte talentat.

Annika nu vru să corecteze utilizarea timpului prezent.

— Acum însă este prea tîrziu, continuă Francis. Ar fi trebuit să se dedice mai mult antrenamentelor cînd era mai mică.

— Ai aflat că este dată dispărută?

Francis răspunse înclinînd din cap afirmativ.

— Aveți idee unde s-ar putea afla?

Francis scutură din cap în semn că nu.

- Când ați văzut-o ultima oară?
Bărbatul se gândi o clipă.
- Cred că joia trecută. A venit să-și anuleze ședința de antrenament. A zis că se ducea să petreacă revelionul la o prietenă și că va rămîne acolo toată noaptea.
- A spus la ce prietenă?
Antrenorul privi spre terenurile de tenis.
- Amira? Așa o cheamă oare? Ori Samira? Mi-e greu să le știu pe toate fetele. Poate să fi fost Akira...
- Știți unde locuiește această prietenă? înconjură barul și se duse la birou. Annika îl urmă.
- Vă așteptați să ia legătura cu dumneavoastră? Probabil că avea telefon mobil.
Francis culese cîteva foi de hîrtie și le așeză într-un dosar.
- A încercat să-l folosească pentru un apel cînd a fost aici, dar a zis că nu funcționa. Asta a supărat-o foarte tare.
- Credeți că ar fi putut fi o prefăcătorie? întrebă Annika.
Francis puse dosarul jos, fără să închidă clamele din mijloc.
- Ce vreți să spuneți?
- Ar fi putut înscena treaba aceasta cu telefonul, ca să nu vă mirați că nu răspunde cînd este apelată?
- Nu, spuse el închizînd dosarul cu un pocnet. Suzette nu era atît de calculată. Era mult prea impulsivă. N-ar fi putut să se prefacă niciodată cu atîta consecvență.
- Aveți idee unde s-ar putea ascunde?
Francis lăsă mîinile să-i cadă pe teancurile de hîrtii.
- La grajduri ați încercat? Avea obiceiul să stea acolo ore întregi. Dacă îi păsa cu adevărat de ceva, în mod clar erau caii.

*

Se întoarseră cu mașina la Hotelul Pyr, fără să scoată un

cuvînt.

— Așadar, este la Akira/Amira/Samira? întrebă în cele din urmă Carita.

— Mă îndoiesc, răspuse Annika. Dacă avea de gînd să fugă, nu i-ar fi spus antrenorului angajat de tatăl ei unde intenționa să se ducă.

— Chiar crezi c-a fugit? întrebă Carita. Doar nu crezi c-a pățit ceva?

Annika frîna în mijlocul unui sens giratoriu. începuse să-i recunoască pe britanicii care se uitau cu regularitate în partea greșită.

— Pare foarte nesinceră pentru o persoană impulsivă. O sună pe mama ei și îi spune că va sta la Vibeke Jensen, iar antrenorului de tenis îi spune că se va duce la o petrecere și va rămîne la o prietenă și îi mai și demonstrează că nu-i funcționează telefonul mobil. Mie mi se pare că toate acestea seamănă cu planul A de-a fugi de-acasă.

— Dar tatălui ei ce i-a spus? întrebă Carita.

— Ei bine, zise Annika intrînd pe autostradă, asta nu vom ști niciodată, nu-i așa?

— Și dacă nu apare curînd? Vei informa Poliția?

— Voi scrie toate acestea în ziar, spuse Annika.

— Vrei să vii la noi diseară? La două ne ducem la un prînz cu multă lume, la Estepona, dar diseară ne gîndeam să facem ceva mai restrîns, cu cîțiva vecini, să mîncăm niște tapas...

Annika nu răspuse imediat și se îndreptă spre port. Dacă se ducea, ceea ce minca va apărea pe factură?

— Am mult de scris, spuse ea, și...

— Dar tot va trebui să mîncînci, iar noi vom începe tîrziu. Vino pe la opt și jumătate, nouă, ceva de genul acesta. Nu trebuie să stai toată noaptea.

Annika trase în fața hotelului.

— Cum te găsesc?

— Tii ieșirea din dreapta în șapte sensuri giratorii. Îți trimit prin e-mail toate detaliile.

Carita deschise portiera, sări pe asfalt și se depărtă topăind pe tocurile ei înalte.

Annika parcă mașina și urcă în cameră. Până la sosirea Lenitei Soderstrom la Puerto Banus avea timp să ia prânzul și să redacteze interviul cu Francis.

Annika sau *Kvällspressen*, mai bine spus, făcuseră o înțelegere cu mama lui Suzette. Ziarul îi achita trei nopți la hotelul Pyr cu condiția să nu discute între timp cu niciun alt ziar.

Annika porni laptopul și se duse direct la pagina de web a ziarului. Ediția online era dominată de povestea televizată a unui om cu un nas lung de paisprezece centimetri. Trecu la a doua știre a zilei ca importanță, articolul ei despre Suzette. Subiectului privind uciderea familiei Söderström îi fusese rezervată în pagină o mică secțiune separată: „Crime pe Costa del Sol”. Redacția de la Stockholm reușise să dea peste o fotografie veche, din timpul școlii, dar probabil că Suzette arăta acum altfel. În această fotografie zîmbea nesigură spre aparat, cu figura încadrată de bucle castanii. În descrierea pusă în circulație de Interpol avea părul scurt, de un negru intens. Annika parcurse în diagonală textul scris de ea. Era destul de subțire. În schimb, fotografia echipei de căutare, care în mod evident nu găsisese nimic, era destul de bună. Luminile albastre se oglindeau în fețele concentrate ale oamenilor. Fotografia punea accentul pe întuneric și pe sentimentul de panică.

Cel de-al doilea articol, dedicat Casei Morții, era mult mai bun. Folosind imaginile surprinse cu telefonul mobil, precum și informațiile despre fentanil și luarea cu asalt a teatrului moscovit, reușise să reconstruiască în mod credibil ultimele minute de viață ale familiei.

Apărea ușa în spatele căreia fuseseră găsiți cei doi copii într-o parte și mama în cealaltă. „Un efect important al fen- tanilului este

apatia", scria ea. însemna că victimele deveneau letargice și, chiar dacă puteau să vadă și să înregistreze totul, nu reacționau. Acesta ar fi putut fi motivul pentru care teroriștii din teatrul de la Moscova nu trăsese răcind forțele ruse pătrunseseră în clădire. Mama și copiii s-au aflat de o parte și de cealaltă a ușii închise, incapabili să se strige unii pe alții sau să deschidă ușa, totuși conștienți că se petrecea un lucru îngrozitor. Pe urmă au adormit, pur și simplu. Ultimele lor clipe nu au fost terifiante. Fentanil era un narcotic puternic. Nu producea halucinații, anxietate sau alt răspuns de acest fel. Pur și simplu, controlul musculaturii slăbea și în cele din urmă dispărea cu totul. Victimele își pierdeau cunoștința, apoi nu mai respirau. Procesul era rapid și se încheia în numai câteva minute.

Pe site apăreau fotografiile din camerele copiilor, biroul la care fusese găsit Sebastian și patul cu pilota cu care încercase să-și salveze familia.

Oribile fotografii, dar reprezentau exclusivități.

Minutul de reculegere organizat la clubul de golf era al treilea articol din secțiunea „Crime pe Costa del Sol”. Fotografia celor trei vedete și jumătate era OK, cu subtitlarea „Dacă toți ar fi ca Sebbe, lumea ar arăta altfel”.

Se uită repede peste ce produsese concurența. Au așezat pe primul loc familia Soderstrom, dar sub un titlu diferit: „Uciagașii care au folosit gaze”.

De această dată corespondenta de la Madrid n-a ajuns prea departe. Avea mai puține informații despre dispariția lui Suzette și desigur, nicio fotografie din interiorul casei. Dar stătuse deja de vorbă cu Francis, ceea ce era tipic. Ea va trebui să încerce să-l strecoare pe Francis în articolul dedicat mamei lui Suzette.

în disperare de cauză se duse și se trânti pe pat. Partea bună când locuia la hotel era că venea cineva să strângă după tine. Ar fi fost bine dacă din când în când ar fi adus în cameră și puțină hrană, dar polițistul Linde se oferise să o ajute în acest sens.

își aminti că a visat cum mergeau unul lângă altul prin parcul național cufundat în beznă, scaieții, briza blindă... Sună telefonul mobil. Era Linde.

— Salut! răspuse ea. Tocmai mă gîndeam la dumneata.
— I-am găsit pe spărgători, îi tăie el vorba. Știi să vii singură pînă la La Campana?

- I-ați arestat?
— Sunt morți, spuse el. Ai mai fost la La Campana?
— N-am idee, spuse Annika. Cum adică sunt morți?
Polițistul scoase un geamăt.
— Fie, spuse el. Vin eu să te iau. în zece minute.

Annika auzi cauciucurile scîrțîind la demarare, chiar înainte să fi închis telefonul.

Geamurile laterale ale BMW-ului erau murdare de noroi.

— Ai condus prin hîrtoape? întrebă Annika în timp ce-și prindea centura de siguranță.

Niklas Linde nu-i răspuse, mulțumindu-se să-i întindă un ziar local, după care porni spre Nueva Andalucía.

- Despre ce este vorba? întrebă Annika. Nu știi spaniolă.
— Deschide la pagina șapte, îi spuse polițistul.

Annika se conformă și se trezi în fața fotografiilor făcute chiar de ea în locuința familiei Söderström din Las Estrellas de Marbella.

— La naiba! exclamă ea, mototolind ziarul. Le-am spus să nu le vîndă nimănui.

— Mă gîndesc să închei un tîrg cu dumneata, zise Linde dirijînd mașina printre cîteva Porsche și alte vehicule închiriate pentru plimbările de duminică. Eu te duc la locul în care au fost găsiți spărgătorii casei Söderström, iar dumneata publici un articol despre un caz la care lucrăm noi.

— Te gîndești să închei un tîrg cu mine, repetă Annika. Ce te face să crezi că voi accepta?

— în felul acesta vei obține două subiecte în loc de niciunul, spuse Linde. Mi-am făcut temele, am aflat că ești genul care se pretează la diverse înțelegeri.

Annika era șocată.

— Ce vrei să spui prin „genul care”... Cu cine ai stat de vorbă?

Linde se uită la ea.

— Cum spunei voi, jurnaliștii? „Sursele sunt protejate prin Constituție.”

Zîmbi și intra într-un cartier muncitoresc ajuns în paragină. Se îndrepta spre o zonă industrială, un *polígono*, unde se opri în fața unui depozit cu obloanele coborâte peste uși. „Apits Carga”, citi Annika pe o firmă decolorată, rămasă deasupra intrării.

— Ce-i aici? întrebă ea.

— Poliția spaniolă a găsit aici, înăuntru, șapte sute de kilograme de cocaină, acum aproape două săptămîni, spuse el arătînd cu degetul clădirea închisă cu obloane. Erau ascunse într-un transport de pepeni din Brazilia. Știm că o parte din încărcătură urma să ajungă în Scandinavia, în principal la Malmö și Stockholm.

Annika dădu din cap.

— Colegul dumitale a spus ceva în acest sens cînd ne-am întîlnit la centrul comercial.

— Lucrurile au evoluat de-atunci, continuă Linde. Acum trebuie să ațîțăm focul la Stockholm.

— Aveți nevoie de un articol în ziar, zise Annika, ca să-i țineți sub supraveghere pe destinatari.

— Exact. Îmi poți lua un interviu despre zădărnicirea unei ample operațiuni de contrabandă pe Costa del Sol. A avut loc o razie și ultimele arestări se vor face înainte de a scrie dumneata articolul.

— Nu este de-ajuns, spuse Annika. Ne trebuie o provocare pentru suedezi, altfel editorul meu nu va publica subiectul.

– Unul dintre bărbații prinși este cetățean suedez. Este de-ajuns?

Annika ezită încercînd să pună un titlu:

– „Suedez arestat în Spania într-o razie vizînd contra-banda cu stupefiant.” Titlul ăsta nu va crește vînzările, spuse ea. Clar nu atrage atenția.

– Nu este nevoie să atragă atenția. Este suficient să apară în ziar.

– Voi avea nevoie de mai multe informații.

– Le vei avea.

– Pot face și o poză?

– Chiar te rog.

Annika își luă aparatul de fotografiat, deschise portiera și se dădu jos din mașină. Trase trei cadre cu fațada cojită, în format prim-plan, și patru imagini panoramice. Apoi se urcă din nou în mașină. Linde demară.

Strada era îngustă, casele mici și neîngrijite. La balcoane atîrnau rufe proaspăt spălate. Trotuarele erau pline de scaune de plastic rahitice, de reclame, panouri publicitare și preșuri. Oameni cu șapcă pe cap își sorbeau cafeaua din niște pahare mici. Femei corpolente cărau cumpărături în pungi de plastic. Meseriașii blocau strada pentru a-și încărca uneltele în camionete.

– Pe-aici par să trăiască oameni autentici, remarcă Annika.

Linde așteaptă să treacă strada două tinere cu cărucioare de copii.

– Muncitorii care au fost aduși să construiască Puerto Banus în anii '50 veneau din Nord. Au fost nevoiți să-și ridice mai întîi propriile locuințe. Asta vedem aici.

– Și hoții, aici au fost găsiți? întrebă Annika scotocind după carnetul ei de însemnări. Se scrie cum se aude, La Campana, cu C?

— Uite-acolo camionul, spuse Linde trăgînd mașina pe un loc viran, amplu.

Brazdele de pe jos și nenumăratele anvelope de camion arătau că terenul era utilizat ca parcare pentru oricine. Un cordon întins de poliție împrejmua capătul opus al lotului, unde staționa un camion vechi, cu spatele către zid. Una dintre ușile din spate era deschisă și scîrția legănată de vînt. Lîngă cordon era oprită o mașină de la Policia Local.

— Ei... mai sunt încă aici? întrebă Annika.

— Cadavrele au fost duse la morgă la prima oră a dimineții.

— Dar acesta este locul în care au fost găsite?

— în cabina șoferului, ca să spunem mai precis. Vrei să aruncăm o privire?

Linde opri motorul, luă o lanternă și coborî din BMW. Annika îl urmă, aruncîndu-și geanta pe umăr. Polițistul se îndreptă spre colegul lui, îi întinse mîna, se salutară. Apoi făcu un semn arătînd spre ea și spre mașină, îndemnîndu-i să se apropie.

— Putem intra cu condiția să nu atingem nimic, spuse Linde ridicînd banda împrejmuitoare pentru a-i înlesni trecerea pe dedesubt.

Terenul denivelat și dur o făcu să se împiedice. Ici-colo smocuri de iarbă se luptau să supraviețuiască printre gropi. Resturi de ciment păreau să fi provenit de la vreo fundație sau de la un drum.

Annika se opri la cîțiva metri de ușa din spate a camionului. Linde se apropie ceva mai mult, aprinse lanterna puternică și îndreptă raza de lumină spre interiorul mașinii.

Raza se întoarse spre ei, reflectată de un ecran tv plat, de mari dimensiuni. Mută fasciculul și Annika îl văzu luminînd rama unui tablou, o statuie, un glob mare și un covor făcut sul. Pe podeaua camionului se aflau o cutie de bijuterii și mai multe console de jocuri – Annika o recunoscuse pe cea de Playstation 3 și un Xbox. își scoase aparatul de fotografiat și trase mai multe poze.

– Cinci vieți, spuse ea. Pentru atîta lucru.

– Șapte, spuse Linde. Și hoții au fost uciși, desigur.

Polițistul se apropie prin stînga de cabina șoferului, unde colegul spaniol nu-l mai putea vedea.

– Asta-i tot ce-au furat? întrebă Annika urmîndu-l cu pași nesiguri.

– Lista nu este definitivă. A fost făcută de femeia de serviciu, iar ea nu prea știe care erau obiectele de artă valoroase sau de cine erau realizate.

– Hoții cum au murit? întrebă Annika. Au fost împușcați? Omorîți în bătaie?

El dădu din cap.

– Nu s-au găsit răni externe pe cadavre.

– Ar fi putut fi gazul? Fentanilul?

– Probabil.

– Cine i-a găsit?

– Un bărbat care locuiește aici pe stradă, vizavi, deasupra restaurantului. A văzut camionul, că staționa aici de mai multe zile și i s-a părut ciudat că n-a plecat nici de Bobotează. A venit să se uite mai de aproape și a dat peste ei.

Annika ridică privirea spre cabină. Nu văzu decît un geam murdar și marginea plafonului.

– Nu erau vizibili din exterior, spuse ea, altfel i-ar fi observat cineva mai de mult.

Niklas Linde se opri lângă cabină și o cercetă, ținându-și mâinile pe lângă corp.

— Cabina era descuiată, spuse el. Bătrînul a deschis portiera pe partea șoferului. Unul dintre hoți era pe scaunul pasagerului, celălalt pe locul șoferului. Șoferul s-a rostogolit și a căzut cînd s-a deschis ușa. Bătrînul a făcut un mic infarct și a trebuit să fie dus la spital cu ambulanța.

— Putem deschide ușa? întrebă Annika. Dacă mai este descuiată.

Linde făcu semn că nu.

— Nu putem atinge mînerul.

— Dar dacă m-aș urca? întrebă Annika. Aș putea face o poză prin geamul lateral.

— Fără să pui mîna pe nimic?

Lîngă volan erau cîteva trepte pe care ar fi putut pune piciorul.

— Mă poți ridica? întrebă ea.

O privi amuzat.

— Cîte kilograme ai?

Îl plesni peste braț.

— Bine, hai, spuse el.

Annika își lăsă geanta jos, apucă strîns aparatul de fotografiat cu mîna dreaptă și se așeză în fața lui. El o prinse de talie cu ambele mîini, suflîndu-i în ceafă.

— în regulă, spuse el. Acum!

O ridică în aer cu o smucitură puternică. Ea puse un picior pe una dintre treptele cabinei și privi înăuntru. Un scaun îngust pentru șofer și unul mai lat pentru pasager, îmbrăcate într-un vinii crăpat, ambalaje de sendvișuri pe bord, sub parbriz, o hartă a cartierului Marbella, noroi pe podea, două sticle de bere goale, în suportul de lîngă aparatul de radio.

Annika ridică aparatul și făcu mai multe fotografii cu interiorul.

Pe urmă, el o lăasă jos.

— Bun loc să moară și-au mai găsit, spuse el fără a-și desprinde mîinile de ea.

Annika rămase nemișcată, respirînd lîngă cămașa lui. Mirosea a iarbă și a săpun.

— Ce faci după-amiază? întrebă el.

în momentul acela îi sună telefonul în geanta de la picioare. Annika se eliberă cu obrazii aprinși, se aplecă și înșfăcă mobilul. Era prezentatorul programului de radio *Studio Șase*.

— Aș dori să participi la o dezbatere luni, la șase, spuse el.

Annika se uită la Linde. Felul în care o privea era mai mult decît putea ea să suporte.

— înțeleg, îi răspunse. Cine mai participă și despre ce va fi vorba?

— Arne Pihlson, printre alții, despre credibilitatea jurnaliștilor, despre cum poți să-i tragi la răspundere pe potențați dacă te așezi pe genunchii lor, despre...

Annika închise ochii strîns. *Nu te supăra, nu te simți insultată, nu face vreo prostie. Nu le da ocazia să transmită la radio un răspuns revoltat.*

— Sunt în Spania pentru o misiune. Te aud foarte greu. Ce-ai spus?

— Păi..., despre credibilitatea jurnaliștilor, despre cît de ușor este...

— Alo? zise Annika. Alo?

— Alo? spuse și prezentatorul de la Studio Șase.

— Oh! zise Annika ținînd telefonul la oarecare distanță. A dispărut.

încheie convorbirea și închise telefonul.

— Am o întîlnire, spuse Annika uitîndu-se din nou la Linde. Cu Lenita Soderstrom, mama lui Suzette.

— N-ai vrut să stai de vorbă -cu cel care te-a sunat? întrebă el.

– Mă poți lăsa înapoi la hotel?

Ieșiră pe sub cordonul de împrejmuire și Annika mai făcu niște fotografii cu mașina Poliției și cordonul în planul doi. Vedea deja titlul din ziarul de a doua zi: „Aici au murit ucigașii lui Sebastian”. Apoi povestea va ajunge pe prima pagină.

Lenita Söderström se cază la hotel, dar Annika nu o recunoscuse. Femeia micuță intră în holul hotelului trăgând după ea o valiză pe roțile, maro, cu haina pe braț, șchiopătînd ușor de parcă ar fi ros-o pantofii. Se duse direct la Recepție și spuse ceva într-o engleză stîlcită, iar Annika reveni la ediția în limba engleză a ziarului local, *Sur*. Și ei preluaseră fotografiile făcute de ea în interiorul casei. Foto: *Kvällspresen*.

– Annika Bengtson?

Se așteptase să vadă o blondă trecută de prima tinerețe, cu părul dezordonat și jeansi cu talie joasă. Femeia scundă din fața ei purta ochelari de vedere asigurați cu un șnur în jurul gîtului și un pulover scămășat. Era cu cincisprezece ani mai în vîrstă decît fotografia de pe Facebook și se prezentă Lenita Söderström cu o strîngere de mînă viguroasă.

– Putem merge să mîncăm de prînz? întrebă ea. Sunt moartă de foame.

Annika împături ziarul lăsînd pe masă, în urma ei, fotografiile din vila familiei Söderström.

– Nu știu unde putem mîncă în apropiere. Dar putem întreba la Recepție.

184

– Nu este nevoie, zise Lenita Söderström. Am mai fost aici.

O luă înainte și ieși pe ușă, apucă la stînga pe stradă, t recînd pe lîngă intrarea supermarketului El Corte Inglés, apoi coborî scările spre centrul comercial Marina Banús. Acolo se opri. La parter se aflau mici magazine de modă și două cafenele cochete.

- Așa, spuse ea, știu că era ceva pe-aici, pe undeva...
- E bine aici, spuse Annika îndreptîndu-se spre una dintre cafenele.

Lenita Söderström o urmă ezitînd.

- Nu e nostim că localurile mici, cu prețuri rezonabile nu rezistă? spuse ea. întotdeauna pierd în fața lanțurilor importante.

Se așează vizavi de Annika la o mică masă rotundă. Annika se uită la ea în timp ce citea meniul. Cafeneaua era specializată în sucuri organice, cafea proaspăt prăjită și salate „făcute cu dragoste”. Știa că Lenita Söderström avea patruzeci și doi de ani, era născută în același an cu Sebastian, cu toate acestea părea mai bătrînă. Avea părul blond-cenușiu, începutul unei bărbii duble și o figură băiețoasă.

- Localurile astea noi complică mereu situația, continuă Lenita Söderström lăsînd meniul pe masă. Voi lua o lasagna, dacă au, dacă nu, doar o brișă. Și un pahar de vin roșu.

Annika lansă comanda într-o spaniolă ezitantă, două porții de pui prăjit plus două *agua con gas* și *una copa de vino tinto*.

Lenita Söderström oftă.

- E groaznic că nu știu unde este. Mă supără foarte tare, mă amărăște. Putea măcar să dea un telefon!

Annika scoase din geantă pixul și carnetul de notițe.

- Este prima oară cînd dispare Suzette? Sau s-a mai întîmplat și altă dată să plece, fără să spună unde?

Lenita Soderstrom se foi pe scaun.

- Nu așa procedează toți adolescenții? Face asta numai pentru că știe ce tare mă sperie. Nu mai mîncînc, nu mai dorm...

Veni mîncarea și Lenita Soderstrom băgă furculița în carne, fără să mai întrebe de ce nu primea lasagna.

- Suzette nu se gîndește decît la ea, la nimeni altcineva, spuse ea între două înghițituri. De cînd avea patru ani, n-a mai

spus decît „eu, eu, eu”.

Bău paharul de vin pînă la fund și mai ceru unul.

Annika nu știu ce să spună. Femeia era stresată și nervoasă.

Va avea nevoie de mai mult timp.

— Iar Sebastian era mereu în deplasare, să joace hochei. Nu puteam pleca din America, unde nu înțelegeam nimic din ce se vorbea. Crezi că a fost amuzant? Și cu un copil care plîngea tot timpul.

Sosi vinul și Lenita sorbi o înghițitură.

— Unde crezi că ar putea fi Suzette? întrebă Annika.

Lenita Soderstrom se aplecă peste masă.

— în toți anii aceștia a trebuit să am singură grijă de ea, spuse ea apăsător. Și cînd s-a hotărît Sebastian să preia o parte din responsabilitate, ce se întîmplă? Dispare după numai două săptămîni. Este o iresponsabilitate incredibilă!

Suspînă și se lăsă pe spătarul scaunului de un modernism exagerat.

— Cînd ai vorbit ultima dată cu Suzette?

— A telefonat și mi-a spus că se mută la femeia aceea care este proprietara grajdurilor, sus la munte.

— Asta s-a întîmplat joia trecută?

— După ce am vorbit cu dumneata ieri, m-am uitat pe pagina ei de Facebook. N-a mai postat nimic de-atunci.

— Crezi că i s-ar fi putut întîmpla ceva? întrebă Annika cu blîndețe.

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

— Am aflat de Sebastian din ziare, spuse ea. închipuiește-ți, să afli din presa de scandal că primul tău soț a murit. Îți dai seama ce grozăvie a fost?

Annika se întrebă dacă presa de scandal la care se referea însemna ziarul la care lucra ea.

— Am încercat s-o caut pe Suzette imediat pe telefonul

mobil, dar nu-l avea deschis. I-am lăsat un mesaj, dar nu m-a sunat înapoi. Nu înțeleg de ce mă tratează așa.

— N-ai vorbit cu ea de Anul Nou? întrebă Annika. N-a existat un SMS la miezul nopții, nimic?

— Am fost într-o minicroazieră cu colegii de muncă, așa că n-am prea avut semnal, răspunse Lenita.

— Cu ce te ocupi? întrebă Annika.

— Lucrez în industria hotelieră. Lenita ceru al treilea pahar de vin. Mă ocup de conturi, bugete, state de plată. Este o muncă solicitantă.

Menționează un hotel de care Annika nu auzise niciodată.

— Altă dată, când a mai plecat Suzette de-acasă, cât a trecut pînă ce a dat un semn de viață?

Lenita închise ochii, umerii i se prăbușiră; vinul avea un efect calmant.

— O zi, spuse ea. Odată a lipsit toată noaptea. A dormit la o prietenă fără să-mi spună. Am stat de vorbă cu ea după aceea. I-am spus cât de îngrijorată am fost.

Annika sperase să obțină alt răspuns. A sperat că Suzette și-a făcut obiceiul să dispară mai multe zile fără să dea niciun semn, că avea experiență și știa să se descurce când pleca de acasă, că făcea față indiferent de situație. Dar era evident că lucrurile nu stăteau așa și de această dată a trecut o săptămână de când a dispărut.

— Suzette a vorbit vreodată despre o prietenă pe nume Amira ori Samira? întrebă ea.

— Mie nu-mi spune niciodată nimic.

— Când ți-ai dat seama că a dispărut?

— Când am vorbit cu daneza aceea, proprietara grajdurilor, spuse Lenita.

Cu alte cuvinte, atunci când Annika i-a dat-o la telefon pe Vibeke Jensen.

- Și ți-ai rezervat imediat loc la avion să vii pînă aici?
- Este scumpă o călătorie în străinătate, dar ce poți să faci cînd se întîmplă așa ceva?
- Aici ce intenționezi să faci?
- Să-mi caut fata, spuse Lenita și lacrimile îi inundară obraji.

Annika o lăsă să plîngă o vreme. Apoi își așează o mină pe brațul femeii.

- Am să scriu un articol la ziar, în care am să spun că ești aici ca s-o cauți pe Suzette. O s-o încurajăm și pe ea, și pe oricine ar fi putut intra în contact cu ea să ia legătura cu Poliția și să spună tot ce știu. Am să arăt că n-a mai lipsit atît de mult niciodată pînă acum — este adevărat, nu-i așa?

Lenita își suflă nasul într-un șervețel și încuviință dînd din cap.

- înțeleg că Suzette este genul sportiv, zise Annika. Călărește bine și promise ca jucătoare de tenis?

Lenita pufni.

- Știi cît te costă să se ducă regulat copilul la călărie? Cînd i-am spus că nu pot să-mi permit, a apărut Astrid fluturîndu-și portofelul. Dar costul drumului pînă acolo și înapoi? Pentru început a trebuit s-o însoțesc eu. Îmi lua mai mult de-o oră în fiecare zi; și pe urmă, cînd a început să se ducă singură, a trebuit să plătesc pentru biletele de metrou și pentru autobuz și...

- Ai zis că a dormit la o prietenă în noaptea în care n-a venit acasă. Cine sunt prietenele ei cele mai bune?

Lenita îi spuse Annikăi numele a patru fete din aceeași clasă cu Suzette, la școala din Blackeberg.

- Avea și un prieten?
- Suzette era circumspectă cu băieții, spuse Lenita făcîndu-i un semn chelnerului. înțelegea ce pățisem eu.
- Este veselă cu prietenele ei? Se simte bine la Bromma?

— Bromma este o suburbie plăcută, spuse Lenita. Știu că nu este ca Marbella, dar muncesc mult ca să facem față, așa că putem locui pe strada Lingskeppsgatan.

— Dar de ce ar fi vrut să se mute la Marbella cu tatăl ei?

— S-a săturat de școală, dar eu i-am spus că, dacă vrei să faci ceva în viață, trebuie să ai educație. Nu pot s-o sprijin eu cît trăiește. Și nici taică-său n-o s-o facă, chiar dacă s-ar scălda în bani.

— Dar a continuat să se ducă la școală?

— Da — o școală sportivă.

Lenita Soderstrom luă un ton disprețuitor.

— Ce fel de educație este aceea, am întrebat-o, să joci tenis toată ziua? Eu ziceam c-ar fi fost bine să facă studii economice. Atunci ar fi putut ocupa un post bun. Și-ar fi putut găsi ceva la hotelul meu, poate temporar pentru început — vara avem întotdeauna nevoie de lucrători în plus, de Crăciun, de Anul Nou.

— Dar ea s-a mutat aici, la tatăl ei, ca să poată... ce? Să joace tenis? Să muncească?

Lenita se aplecă spre Annika și un al patrulea pahar de vin apăru.

— Dac-ai ști ce mi-a făcut el mie! Cum m-a tratat!

Annika lăsă pixul jos.

— Lenita! spuse ea calmă. Te rog să nu mai vorbim despre tine și, în schimb, să ne concentrăm pe Suzette.

*

Nu ieșea mare lucru din acest articol. Din fericire avea descrierea pe care i-o făcuse Francis lui Suzette, ca să dea substanță textului, pentru că ce îi spusese Lenita era egal cu zero. Fotografia era și mai proastă. Lenita stătea în față la El Corte Inglés. Cu multă imaginație puteai interpreta că avea o expresie

de ființă mai curînd supărată și disperată decît jignită și dată la o parte.

După remarca prea puțin abilă a Annikăi, atunci cînd i-a spus că prefera să vorbească despre Suzette, Lenita s-a închis în ea. Nu a vrut să se lase fotografiată și s-a mai potolit doar sub amenințarea că ziarul va renunța la înțelegerea de a-i plăti hotelul.

Annika se hotărî să mai aștepte înainte de a expedia acest articol la Stockholm și se concentrează să-l scrie pe cel despre hoții morți. Cînd îl trimise la redacție prin e-mail, însoțit de poze, scoase în evidență și faptul că fotografiile făcute în locuința familiei Soderstrom apăreau acum în toate ziarele spaniole, deși Patrick îi promisese că acest lucru nu se va întîmpla. Pe urmă se uită la ceas.

Abia șase și jumătate.

Poate ar trebui să încerce să dea de prietenele lui Suzette, de la școală. Niciuna dintre ele nu avea apartament pe nume propriu și nici număr de telefon înregistrat, dar, dacă încerca mai multe combinații de nume de familie și coduri poștale, ar fi fost de presupus că reușea să dea de părinții lor și de telefonul fix de acasă.

încercă cu prima fată, Polly Sandman.

Niciun rezultat.

Poate că numele ei adevărat era cu totul altul, nicidecum Polly.

Cel de-al doilea nume, Amanda Andersson, produse 618 rezultate numai în Stockholm. Nu putea să aleagă între atît de multe și nu putea nici presupune că fata locuia în Ilromma sau că se născuse în același an cu Suzette.

Cea de-a treia, Sandra Holgersson, locuia pe strada Alad-insvîgen, purta același nume cu părinții ei și erau cu toții înregistrați la aceeași adresă. Apărea și un număr de telefon, dar

nimeni nu răspunse. *Era însă Bobotează, într-adevăr.*

Cea de-a patra prietenă se numea Klara, dar Lenita nu își aminti exact numele de familie. Erau, de fapt, două nume, Hermansson-Eklund sau cam așa ceva. Dar această combinație nu duse nicăieri.

Se ridică de la calculator și începu să se plimbe prin camera de hotel. Se lăsa întunericul. Muntele înalt de dincolo de autostradă devenea un roșu tot mai închis în lumina din ce în ce mai stinsă a razelor de soare, iar luminile de pe stradă se aprinseseră deja. Mașinile șerpuiau lent, dar neîncetat, în ambele direcții.

Până la urmă, poate ar trebui să se ducă totuși la petrecerea Caritei și a familiei ei. Nu avea niciun chef să rămână încă o seară închisă în cameră. Se uită din nou la ceas. Mai erau șaizeci de minute până la ora la care a fost invitată. Să facă un duș? Să iasă la plimbare? Să-i sune pe copii?

Luă telefonul și îl apelă pe Thomas, pentru că nu putu să se hotărască să sune la domiciliul Sofiei Grenborg Tîrfa Ticăloasă.

Apelul trecu din satelit în satelit, o sonerie, două, cinci, șase, fiecare dintre ele amplifică singurătatea din camera de hotel. în cele din urmă apelul declanșă mesageria vocală. Annika închise, fără să lase mesaj. Reveni la calculator și rămase cu privirea pierdută pe ecran.

Suzette n-a mai apărut pe Facebook de joia trecută. Annika își aminti de calculatorul de pe biroul adolescentei, din camera de lângă bucătărie, în vila din Las Estrellas de Marbella. Probabil era al lui Suzette. Dar fata putea intra în propriul cont de pe orice calculator. Annika își deschise profilul de pe Facebook.

Zero prieteni.

Intră pe cîmpul de căutare și scrise *suzette soderstrom*.

O găsi din prima încercare.

Nume: Suzette Soderstrom.

Rețea: Suedia

Perechi: Nume

în partea stângă se afla o fotografie a fetei, probabil destul de recentă și atent selecționată. Era puternic machiată la ochi, ținea capul ușor înclinat, iar părul negru ieșea în evidență. Unghiurile erau oarecum neobișnuite — trebuie să fi fost făcută cu camera web.

în partea dreaptă existau patru opțiuni: *Trimiteți un mesaj, Poke!, Prieteni și Adaugă un prieten.*

Apăsă pe *Prieteni* și scoase un fluierat.

Suzette avea 201 prieteni. Umpleau cinci pagini cu nume și fotografii, erau enumerați în ordine alfabetică și pentru fiecare exista o mică descriere. Toți erau tineri din Suedia. Annika o găsi pe Amanda Andersson pe prima pagină. Cum și ea făcea acum parte din comunitatea de pe Facebook, nu avea decât de dat un clic pe fotografia tinerei Amanda Andersson ca să-i trimită un mesaj. Vîj! Gata, s-a dus în spațiul cibernetic. Cu puțin noroc, rezultatul va fi un apel telefonic sau un e-mail.

Continuă să cerceteze lista de prieteni și o găsi pe Klara al cărei nume de familie era Evertsson-Hedberg, apoi pe Sandra Holgersson; le trimise și lor câte un mesaj. Pe pagina următoare o găsi pe Polly, de fapt Paulina Sandman, cu același păr negru ca pana corbului, aceeași expresie și capul înclinat la fel ca Suzette.

Și-au făcut pozele împreună, se gândi Annika, folosind aceeași cameră web. Poate că și conturile și le înființaseră în același timp, adunînd prieteni laolaltă. Aceasta era cea mai bună prietenă a lui Suzette.

Annika îi trimise un mesaj și ei, poate ceva mai lung și mai detaliat decât celorlalte. I-a explicat cine era, că scria despre Suzette pentru ziar, că nu voia să greșească ceva și că era important să le ofere prietenelor ei ocazia de a-și exprima opinia.

Apoi cercetă din nou lista de prieteni.

Amira, Samira sau Akira nu apăreau.

încercă să-i telefoneze lui Niklas Linde, dar nu răspunse

nimeni, așa că îl sună pe Knut Garen în schimb.

Poliția nu avea niciun capăt de fir în legătură cu Suzette, îi explică norvegianul. Zona geografică de căutare fusese extinsă pe o rază de patru kilometri în jurul casei familiei Söderström, ceea ce includea acum o parte accidentată a parcului național, cu ravene adânci și cascade abrupte. Urmăreau și alte direcții de investigații, îi cercetau computerul, stăteau de vorbă cu vecinii, precum și cu personalul de la barurile din Nueva Andalucía.

Adăugă articolului ei câteva rînduri despre căutările fără rezultat ale Poliției, explică faptul că Suzette era o jucătoare de tenis promițătoare și că se antrena regulat la clubul de tenis al tatălui ei, că antrenorul ei a fost cîndva numărul treizeci și opt în lume și se aștepta de la Suzette să facă o carieră cel puțin la fel de strălucită.

Trimise la *Kvällspresen* articolul și fotografia nereușită a Lenitei Söderström.

Apoi deschise e-mailul în care Carita o instruia cum să ajungă la domiciliul ei. Nu preciza niciun nume de stradă. „După Mercadona o iei la stînga, treci pe lîngă OpenCor și virezi pe strada din stînga...!” în drum spre mașină se opri la Recepție și ceru numărul companiei de taxiuri din Marbella. Ca soluție de rezervă, pentru cazul că s-ar fi rătăcit.

*

Poarta de acces nu era la fel de spectaculoasă precum cea din Estrellas de Marbella, dar nici prea mult diferită de ea.

Cartierul Caritei Halling Gonzales se întindea spre vîrfurile unei pante muntoase și se învecina în partea de dedesubt cu un teren de golf. Stîlpii de iluminat public formau un fluviu de lumini ce curgea spre mare, unde Puerto Banús se desfășura ca un uriaș bec de o mie de wași sub lumina lunii. Tastă la interfon numărul șase al casei și așteaptă în mașină să se deschidă poarta

glisantă.

Casele erau grupate câte trei sau patru. Fiecare era diferită de cealaltă, una roz, alta albastru-deschis sau ocru, alta galbenă sau roșu-aprins, cu balustrade, terase și punți. O piscină cu două cascade și terase ample de piatră aveau vedere deasupra văii. Aleile erau mărginite de stâlpi de iluminat, bogat ornamentați, asemănători stîlpilor cu gaz de la Londra.

— Bine ai venit! o întâmpină Carita sărutînd-o pe ambii obraji. Intră, intră! Nu trebuie să-ți scoți pantofii — acum ești în Spania! Vino să te prezint celorlalți...

Se dovedi că a invita „cîțiva vecini" însemna a-i aduna practic pe toți cei care locuiau pe același domeniu.

— Vezi perechea de-acolo? întrebă Carita. Ea este profesoară de matematică la Colegiul Internațional Marbella, iar el este căpitan pe unul dintre iahturile din port. Au doi copii și locuiesc aproape, un pic mai sus. Oameni drăguți, doar că sunt din Marea Britanie. Cei care se apropie acum de ei sunt spanioli. Ți mai amintești reclamele la îmbrăcăminte Diesel din anii '90? El le-a realizat. Soția lui era manechin, cu o carieră internațională pe vremea aceea. Acum locuiesc într-un ansamblu învecinat. Au doi copii, un băiat care joacă fotbal și o fată care a devenit campioană națională a Spaniei la sărituri peste obstacole.

Annika o privi pe femeia frumoasă, cu păr lung, strălucitor. Rîdea și își ținea mîna pe brațul soțului ei. În plus, mai era și proprietara unui cal.

Carita gesticulă arătînd spre cealaltă parte a încăperii.

— Doamna aceea este suedeză, parteneră într-o firmă de avocatură din Frankfurt. El este din Noua Zeelandă și se ocupă tot de bărci. Tinărul cu cîinele este un agent imobiliar din Jamaica. Cel mai în vîrstă s-a ocupat la un moment dat de o bancă prin Kenya, dar acum joacă golf toată ziua. Perechea de-acolo este din Värmland — s-au mutat aici după ce și-au vîndut

compania de anvelope auto. Dar, vai de mine, încă n-ai apucat să bei nimic!

Carita plecă să se agite în altă parte și Annika rămase în picioare, în vecinătatea unor persoane îmbrăcate scump, cu pahare de vin în mână. Încercă o vreme să vorbească în spaniolă, dar după ce se prezentă „*Soy sueco*”, spunându-le astfel că este un bărbat din Suedia, rămase la limba engleză.

Ieși pe terasă și zăbovi acolo, privind portul. Reclama de neon de la El Corte Inglés se vedea cu toată claritatea.

— Aha, ți-ai găsit locul pînă la urmă.

Sesizînd accentul de Göteborg, Annika se răsuci brusc și zîmbi cu gura pînă la urechi, de parcă și-ar fi regăsit cel mai bun prieten.

— Rickard Marmén, spuse ea. Credeam că locuiești la Mar- bella.

— Așa și este, dar partenerul meu de afaceri are o casă aici. Ce zici? Vrei să investești?

îi arătă un anunț de pe casa de alături, *Se vende*, de vînzare.

— Prea e de revistă pentru gustul meu, spuse ea.

El rîse cu poftă.

Annika arătă cu capul spre pancarta care anunța vînzarea.

— Cu cît se vinde?

— Depinde ce nevoi are proprietarul. Este jucător profesionist de poker, din Liverpool, și afișează anunțul ori de cîte ori nu-i merge bine. Cum cîștigă din nou, cum scoate anunțul.

— Glumești! zise Annika. Eu credeam că cei care locuiesc aici sunt toți bogați.

Rickard Marmén zîmbi.

— Depinde ce înțelegi prin „bogat”. Majoritatea celor de aici dispun de mai mult timp decît suedezii, de exemplu. Ritmul vieții este mult mai lent.

— Normal, răspunse Annika. Dacă nu fac decît să joace

golf, n-au nevoie de prea mare viteză.

Marmén se apropie de ea și îi arată cu mîna pe cei de la bar.

— Eu aş zice că majoritatea au muncit mult și probabil că mai merg încă la un serviciu.

— Atunci de ce s-au mutat aici? Pentru taxe? Sau doar pentru vremea bună?

— în prezent, o mulțime de taxe sunt mai mici în Suedia decît în Spania, spuse el. Cred că este vorba în special de vin, femei și muzică.

Carita apăru pe terasă și o prinse pe Annika de braț.

— Draga mea, tot nu ți-ai luat încă nimic de băut! *Nacho, una copa de cava, por favor...*

Apoi își apropie capul de Annika și îi spuse cu voce scăzută.

— Cum ți-a mers astăzi? Ai făcut interviul cu mama lui Suzette?

Annika primi un pahar cu vin spumant, pe care îl lăsă jos imediat.

— Nu cred că fata a fugit, spuse ea. Cred că i s-a întîmplat ceva îngrozitor.

— Ce te face să spui asta? întrebă Carita.

— N-a mai dat niciun semn de viață de șapte zile. O fată care nu cunoaște pe nimeni pe-aici, care nu vorbește limba, ce șanse are?

— Ar putea fi cu un bărbat, spuse Carita.

— De bunăvoie? Cînd nici măcar n-a avut vreodată un prieten? Abia a împlinit șaisprezece ani.

— Eu aveam șaisprezece ani cînd l-am cunoscut pe Nacho, spuse Carita chemînd printr-un gest un bărbat înalt, subțire, cu frunte înaltă și mîini delicate. Annika, ți-l prezint pe soțul meu.

Se salutară cum se cuvinte, în stilul suedez, strîngîn- du-și mîinile.

— Am înțeles că sunteți doctor, spuse Annika în engleză,

dar bărbatul îi răspunde în spaniolă.

— Pediateru, preciză el. Este o carieră formidabilă, să te îngrijești de viitor.

— Lucrați la spitalul de-aici, din Marbella?

El încuviință, dînd din cap.

— Este un spital excepțional. A fost renovat complet, de curînd. Eu lucrez în secția de neonatologie, mă ocup de prematuri. După părerea mea, aceasta este disciplina cea mai importantă. Te recompensează pentru zeci de ani înainte. Vă rog să mă scuzați, acum.

Și se duse în altă parte.

— De necrezut, zise Annika. Cînd te gîndești că un om ca el n-a avut loc în Suedia. Cum v-ați cunoscut?

— La o petrecere în Beverly Hills, în casa unei fete al cărei tată era scenarist de telenovele din acelea interminabile, care nu ajung niciodată în Suedia. Nacho era atît de diferit de ceilalți tineri, mult mai calm, mult mai... masculin.

— Și este columbian?

— Din Bogotá. Victor, tatăl lui, a fost șeful Poliției. La începutul anilor '90 au locuit un timp acolo, la Chía, orașul universitar situat la douăzeci de kilometri nord de Bogotá, pe șoseaua spre Zipaquirá.

Carita rămase tăcută, învîrtind în mînă paharul de vin.

— De ce-ați plecat de-acolo? întrebă Annika.

Carita nu răspunse imediat.

— Nu mai puteam rămîne, spuse ea în cele din urmă. Victor a întreprins un raid împotriva unuia dintre marile carteluri de droguri, care controlau fabricile de cocaină din junglă. La scurtă vreme după aceea a fost ucis.

— îngrozitor! exclamă Annika.

Carita luă o înghițitură zdravănă de vin.

— Columbienii sunt mai altfel, continuă ea. Nu se mulțumesc doar să-și ucidă dușmanii, șterg de pe fața pământului familii întregi. Nu trebuie să mai rămână nimeni, să nu mai existe moștenitori.

Zîmbi cu tristețe.

— Nacho a supraviețuit, spuse ea, pentru că ne aflam în vizită la părinții mei, în Suedia. Ai mâncat ceva? Copiii și cu mine am pregătit toată după-amiaza kebab.

O prinse pe Annika de braț și o conduse înapoi, în mijlocul invitaților.

— înțelesesem că nu va veni decît o mină de vecini, spuse Annika. Dar aici cred că s-a adunat tot cartierul.

— Bineînțeles că nu! protestă vehement Carita. Una din cinci familii nu se va alătura micii noastre asociații din cauza taxei de participare, care se duce pe salariile grădinarului, întreținerea piscinei și antena de satelit. Nu-i așa că-i neplăcut?

Mai luă o înghițitură de vin.

— Nu sunt bineveniți printre noi. Și știi ce?

îi șopti Annikăi la ureche.

— Toți aceia sunt britanici.

Rasismul îmbracă toate formele și culorile posibile, își spuse Annika.

Alerga pe plajă la răsăritul soarelui. Nisipul era bătătorit și cenușiu. Stoluri mari de păsări pe care nu le recunoscuseră își luară zborul țipând, spre lumină. Vântul îi venea din față și în păr avea sare.

M-aș putea obișnui cu toate acestea, se gândi ea.

Mai apoi făcu duș, fără să se grăbească, și se hotărî să mănânce consistent, primul mic dejun zdravăn după o săptămână întreagă.

În sala de mese podeaua era acoperită cu dale, iar tavanul era plin de spoturi. Pereții erau galbeni, scaunele albastre, draperiile cu dungi. Mîncă o felie de pâine albă cu șuncă și un iaurt, bău o cafea și un pahar de suc. Apoi urcă și telefonă la redacție.

Berit nu sosise încă, așa că îl ceru pe Patrik.

— Deci, azi ce faci? întrebă el pe un ton care lăsa să se înțeleagă că se trezise devreme și muncea deja de mult.

— Ți-am spus că nu voiam să vindeți fotografiile mai departe, spuse Annika. Cu toate astea, ieri au apărut în toate ziarele spaniole.

Patrik se simți jignit.

— Ce dracu', nu eu stau degeaba pe-aici încercînd să vînd fotografii în străinătate.

— Dar ți-am spus...

— Am eu figură de mesager? Va trebui să discuți cu cei de la Fototecă. Ce scrii pentru mîine?

— Cei care au dat spargerea sunt morți, au fost găsite bunurile furate, iar Suzette este în continuare dispărută, încep să nu mai am piste noi, spuse ea.

— Toată povestea s-a cam fîsiit, decise Patrik. Vino acasă cu primul avion, mîine-dimineață. Poți încheia azi tot ce mai ai de făcut.

— Mai am un subiect despre un suedez arestat aici recent, într-un raid legat de droguri, spuse ea cu gîndul la înțelegerea cu Niklas Linde.

— Scrie-l și decidem pe urmă dacă îl putem folosi. Pentru mîine vreau și o sinteză despre cum trăiesc suedezii pe-acolo. Apropo, toți ocolesc Fiscu?

Părea nostalgic acolo unde se afla, în redacție, la patru mii de kilometri distanță.

— Suedezii fug de pe Costa del Sol, adăugă el. Moarte în Paradis, sfîrșitul unei epoci. Camioane întregi transportă agoniseala înapoi, spre Nord.

înghiți ceva cu zgomot, probabil cafea.

— Am auzit că există acolo un agent imobiliar suedez, care știe tot ce mișcă pe Costa del Sol. îl cheamă... Așteaptă, îl am scris pe undeva pe-aici... Rickard Marmen! Crezi că poți da singură de el sau vrei să-ți caut eu un număr de telefon de-al lui.

Așa deci, domnul Marmen era și agent imobiliar, nu-i așa? Bineînțeles că era.

— Cred că mă descurc, spuse Annika răsfoindu-și carnetul de notițe pînă dădu de telefonul lui.

— Ia-i niște declarații-beton din care să reiasă că se dărîmă șandramaua, spuse el și închise.

Annika îl sună pe Rickard Marmén de pe telefonul hotelului, dar îi intră căsuța vocală. Probabil că seara se prelungise la Carita; îi lăasă un mesaj rugîndu-l să o caute el.

Apoi îi telefonă lui Niklas Linde.

Acesta răspunse imediat.

— Suedezul din raidul împotriva drogurilor, spuse ea. Am nevoie de mai multe informații.

— Te iau de la hotel diseară la opt, spuse el. Pe curînd!

Sună telefonul ei mobil.

— Scuză-mă că n-am răspuns la timp, scumpo. Cum îți merge azi? Rickard Marmén era vesel ca întotdeauna.

— Bine, mulțumesc. Șefii mei de la Stockholm tocmai mi-au cerut să fac un interviu cu dumneata, în calitate de agent imobiliar. Ce părere ai?

— Cred că putem aranja să iasă ceva. Treci pe la biroul meu la prînz. Este vizavi de El Corte Inglés, la Puerto Banús, la supermarketul care...

— Știu unde vine, spuse Annika. Și prînzul la cît este, la două?

— Și jumătate, să zicem, răspunse el.

Annika se uită la ceas. îi rămîneau patru ore libere.

*

în port, iahturile erau ancorate la înghesuială, unul lîngă altul, de-a lungul cheiurilor. Cu cît numerotarea scădea, cu atît erau iahturile mai mari. Ambarcațiunile găzduite la cheiul cu numărul zero reprezentau versiuni în miniatură ale feriboturilor care asigurau legătura între Suedia și Finlanda. Annika se plimbă încet pe lîngă ele, mîncînd o înghețată. Nu era prea multă lume în jur, cîțiva bărbați care transportau niște ustensile pe un vas de mari dimensiuni, o femeie care lustruia balustradele altuia.

Dinspre mare adia o briză rece, iar soarele încălzea zgîrcit. Intră în Barul Sinatra, unde îl găsise pe Niklas Linde în prima seară cînd îi telefonase și ceruse o cafea. Decorul era albastru deschis cu alb, pe o temă marină. Cafeaua nu era cine știe ce. Nu-i plăceau ceștile ridicol de mici, cu doi centimetri de catran pe fund. Acasă pregătea cafeaua într-o cafetieră franțuzească, din care încălzea pe urmă toată ziua mai multe cești, în cuptorul cu microunde.

De fapt, aștepta cu nerăbdare să se întoarcă în apartamentul ei, la camerele în care nu se instalase încă pe de-a-ntregul, la cafetiera din bucătăria austeră, la teancul necitit de cărți cu coperte moi, de pe podeaua camerei de zi, și la mirosul copiilor în așternuturile lor. îi părea bine că locuia din nou pe insula Kungsholmen.

Dintr-un motiv sau altul îi răsări în minte imaginea Juliei Lindholm. Julia rămăsese fără casă cam în același timp cu Annika. în noaptea în care arsesese casa Annikăi, Julia fusese arestată și închisă pentru uciderea soțului ei.

Se uită la ambarcațiunile care săltau în bătaia vîntului puternic. Julia și Alexander aveau să mai rămînă în centrul de reabilitare de la Lejonadalssjon încă multe luni bune. Cum se vor simți cînd se vor întoarce, în cele din urmă, în apartamentul de trei camere de pe strada Södermalm, unde fusese împușcat David?

Ca și cum ar reintra în coșmar, se gîndi Annika. Eu nu m-aș putea muta înapoi pe ruinele din Vinterviksvegen.

O trecură fiorii. Barul era din ce în ce mai plin. Patru blonde luau primul *tinto verano* al zilei la una dintre mesele de la geam. Cîțiva suporterii britanici de fotbal beau bere spaniolă direct din sticle. Două fete foarte tinere chicoteau cu ochii într-un ziar.

Annika se ridică să achite consumația la tejghea. îi întinse bărbatului de la casa de marcat o bancnotă de cincizeci de euro, apoi se întoarse să-i privească pe trecătorii de pe trotuar.

Bărbatul puse restul lângă cotul ei: citeva monede.

— Ce-i asta? întrebă ea arătând grămada de mărunțiș. N-ar trebui să primesc și niște bancnote?

Bărbatul dădu din umeri.

— Poate da, poate nu, răspunse el și plecă.

— Hei! spuse ea, de această dată cu glas mai ridicat. Am dat o bancnotă de cincizeci de euro.

Bărbatul era ocupat cu altceva și stătea cu spatele la ea. Mușchii spatelui i se mișcau pe sub tricoul negru. Probabil avea nevoie de bani pentru anabolizantii steroidieni.

— Dă-mi restul! solicită ea cu glas tare și răstit.

În bar se făcu liniște. Pe ușă intră o pereche și căută din priviri o masă liberă.

— Nu intrați aici, zise Annika. Țștia înșală oamenii, nu dau restul.

— Gura! se răsti bărbatul din spatele tejghelei aruncându-i două bancnote de douăzeci de euro.

— Ticălos nenorocit! spuse Annika în suedeză, își luă banii și ieși.

Se afla pe chei când îi sună telefonul mobil. Era Berit.

— Cum arată viața la soare?

— Cineva a încercat să mă înșele, să nu-mi dea un rest de patru sute de coroane, într-un bar de tot rahatul.

— Cred că le-ai arătat ce-au meritat. Ce mai știi de fata dată dispărută? Am văzut că mama ei este acum acolo, cu tine. Mai avem material, ca să ducem subiectul mai departe?

— Poate de la prietenele ei din Bromma, spuse Annika. Dar le-am trimis deja un mesaj pe Facebook și nu mi-a răspuns niciuna.

— Facebook? se minună Berit. Am citit în paginile de afaceri că Facebook este pe cale de dispariție.

— Bineînțeles că este, avînd în vedere că m-am înscris și eu, spuse Annika. Ascultă, mă gîndeam la Julia Lindholm. S-a

mai întâmplat ceva cu revizuirea cazului lui Filip Andersson?

— Va dura probabil luni de zile, zise Berit. Sunt multe de verificat. Numai raportul preliminar a avut peste o mie de pagini. Era stufos și amănunțit, dar și plin de lacune și de informații neclare. Au fost oameni care au pus în evidență erori ale justiției chiar înainte de anunțarea primului verdict.

— Știi că Filip Andersson are o soră în poliție? întrebă Annika. Nina Hoffman — cea mai bună prietenă a Juliei Lindholm.

— Este sora lui Filip Andersson? N-am știut.

— Nu ți se pare ciudat că doi criminali precum Filip Andersson și Yvonne Nordin au o soră polițistă?

Berit părea să frunzărească un ziar.

— Habar n-am, zise ea. Mie mi se par două fețe ale aceleiași medalii. Reacții diferite la aceeași educație, ca să zic așa.

— Adică, Nina este oaia albă a familiei?

— S-a întâmplat și la case mai mari. Bill Clinton are un frate care este un escroc. Iar vărul meu Klas Goran a fost și el închis.

— Fratele lui Bill Clinton a făcut închisoare?

— Clinton l-a amnistiat în ultima lui zi la președinție, pe 20 ianuarie 2001. Pe el și alți o sută treizeci și nouă de infractori. Toți președinții americani încheie cu o amnistie. Dar sora ta ce face în prezent, apropo?

Annika era uluită.

— Birgitta? N-am idee. Nu știu nici măcar unde locuiește.

Tăcerea care se lăsa era concludentă.

— Crezi c-ar trebui să iau legătura cu prietenele lui Suzette? întrebă Berit în cele din urmă.

— Mai degrabă cu rudele din Suedia ale lui Sebastian Soderstrom, zise Annika, oftând ușurată. Vezi dacă au idee unde ar putea să fie fata.

— Am încercat deja, dar nimeni nu vrea să vorbească.

— Atunci poate la rudele lui Astrid Paulson? Toată lumea este de părere că ea era singura persoană care se înțelegea bine cu Suzette. Poate are o familie care ar putea să știe ceva.

— Am să încerc, răspunse Berit. Ai reușit să scrii ceva din articolele acelea pe care le dorește Patrick?

— Te referi la Cocaina Costa? N-am văzut nici măcar o singură bancnotă rulată, cu atât mai puțin alte droguri.

Se înțeleseseră să se întâlnească luni și încheiară convorbirea.

Annika ajunse la capătul cheiului. Se afla în fața unui magazin de poșete, unde cea mai ieftină costa cinci sute de euro.

Se întoarse cu spatele la vitrină și căută în agenda telefonului Nina H, Poliție. Apăsă pe butonul de apel și așteptă să se stabilească conexiunea, apoi se lăsă liniștea. Auzi o voce metalică: *Telefonica le informa, que actualmente no es posible conectar al numero llamado. Telefonica le informa...* închise. Telefonica era una dintre marile companii spaniole de telecomunicații, dar de ce intervenea mesageria ei pe mobilul suedez al Ninei Hoffman? Se afla Nina în Spania sau, poate, era ceva în neregulă cu propriul ei mobil?

Mai încercă o dată.

Telefonica le informa, que actualmente no es posible...

Renunță și se uită la ceas. Două și douăzeci.

Era timpul să-i facă o vizită lui Rickard Marmen.

*

Agenția imobiliară era ascunsă în spatele unei librării britanice. Nu era decît o scobitură într-un perete. În vitrină erau afișate cam o duzină de reclame decolorate ale unor proprietari de diverse feluri.

Marmen stătea la birou și scria ceva la calculator cînd intra Annika.

— Ah, ai venit, draga mea! zise el ridicîndu-se și sărutînd-o pe ambii obraji. Ziarul *Kvällspresen* vrea să cumpere un apartament la Puerto Banus?

— Nu tocmai, spuse ea. Cum merg afacerile?

— Al naibii de prost, răspunse el. Nu mișcă nimic. Din cauza nenorocitei de Operațiuni Malaya.

Annika habar nu avea despre ce era vorba, ceea ce i se citi probabil pe chip, pentru că el continuă:

— O sută două persoane din piața imobiliară de-aici au fost arestate pentru corupție, inclusiv fostul consiliu orășenesc din Marbella, în întregime. Este uluitor ce sume se dădeau mită pentru autorizațiile de urbanism. Curgeau banii cu nemiluita. S-a dovedit că șeful Departamentului pentru autostrăzi avea trei palate la țară, fiecare de mărimea Primăriei din Stockholm. Deținea cel puțin o sută de cai de curse și un Miro autentic, deasupra căzii cu hidromasaj.

Annika izbucni în rîs.

— Iar nouă ni s-a părut scandalos faptul că prim-ministrul nostru nu a folosit schela potrivită la casa lui de la țară.

Vesel, Marmen se rezemă de speteaza scaunului.

— Primărița a fost arestată pe cînd se recupera după ultima liposucție. Zece angajați ai primăriei se ocupau de instalarea noii ei bucătării. Acum, fiecare autorizație de urbanism eliberată în ultimii douăzeci de ani este trecută prin ciur și prin dirmon. Pînă la sfîrșitul acestei operațiuni nicio bancă nu mai acordă credite ipotecare. Nu se putea frînă mai bună pe piață. Va mai trece cel puțin un an pînă se pun din nou lucrurile în mișcare. Vrei un pahar de vin?

Annika refuză, scuturînd din cap.

— Spune-mi cum a reacționat comunitatea suedeză la moartea familiei Soderstrom, zise ea. Crezi că suedezii s-au speriat și vor pleca de pe Costa del Sol?

— Au fost deja speriați, zise Rickard Marmen. Dar nu de

crimă, ci de prețul proprietăților. Operațiunea Malaya a blocat creșterea prețurilor în continuare, dar tot nu găsești apartament în Marbella mai ieftin de trei milioane de coroane sau o locuință terasată pentru mai puțin de patru. Cea mai mică locuință individuală costă cel puțin șase milioane și nu iei o vilă familială obișnuită sub treisprezece. În apropiere de Alicante aceeași proprietate costă la jumătate.

— De ce este totul atât de scump în prezent? întrebă Annika.

Marmen ridică brațele.

— Pentru că Marbella este exclusivistă, iar Alicante este banală. Oamenii plătesc adresa. Privește!

Marmen deschise un site și întoarse ecranul spre Annika.

— Aici este un loc viran, fără vedere panoramică de sus, imediat sub casa Caritei. Proprietarul cere pentru el cinci milioane șase sute de mii de euro.

Annika privi fotografia. Într-o parte a drumului se înălța un stilp de iluminat ruginit. O alee asfaltată, mărginită de scaieți și mărăciniș, ducea spre ruinele unei fundații abandonate într-o groapă. Mai jos creștea în dezordine arboretul.

— Cincizeci de milioane de coroane! Este o glumă.

— Nu este nicio glumă, răspunse Marmén întorcând ecranul la loc. Și ține cont, proprietarul n-a reușit să sfârșească împușcat pentru asta.

— Deci oamenii nu se tem de crime?

Marmén deveni serios.

— Chiar dacă spargerile în care se folosesc și gaze sunt frecvente, este prima oară când moare cineva, spuse el. Din câte știu eu, oamenii trăiesc mai departe în aceleași case, chiar dacă au fost atacați cu gaze. Mulți dintre ei rămân cu sechele jalnice, mai rău decât după o spargere obișnuită, totuși nu pleacă de-aici. Și nu cred că au loc la fel de multe jafuri ca la Stockholm sau că infracționalitatea stradală este la fel de răspândită ca acolo. Nu

am cifre să dovedesc, dar cazurile sunt încă rare.

— Dar sunt foarte multe bande de infractori aici, spuse ea aducându-și aminte de statistica lui Knut Garen: 420 de bande care au comis anual peste treizeci de asasinate la comandă, numai în regiunea Málaga.

Marmén se gîndi o clipă.

— Nimeni nu le bagă în seamă, spuse el. Pe stradă vezi o mulțime de mașini de poliție, o mulțime de Guardia Civil, de patrule de poliție pedestre sau cu motociclete. Ceea ce înseamnă că oamenii se simt apărați, nu sunt speriați.

Annika lăsa pixul jos, pe carnetul de notițe. Nu-i ieșea mare lucru din acest articol.

— Te dezamăgesc? întrebă agentul imobiliar.

Ea rîse.

— Nu pe mine, zise ea. Poate pe șeful meu de la Știri. El voia un titlu de genul „Suedezii fug de pe Costa del Sol”.

— Nu cred că are șanse să-și găsească justificarea, spuse Marmen. Așadar, cum mai merge acum treaba la marile ziare? Mai au bani să vă plătească prînzul?

— Cu siguranță, răspunse Annika.

*

Își petrecu după-amiaza întinsă în pat, în camera ei de hotel, citind un roman polițist de Harlan Coben și adormi, îi visă pe Kalle și Ellen: erau de negăsit, iar ea îi căuta într-un peisaj lunar pustiu, fără apă și fără vegetație.

Cînd se trezi, îi era cumplit de sete.

Făcu un duș, pregătindu-se pentru seară, și îi telefonă Ninei Hoffman de două ori. De această dată telefonul sună și sună, pînă ce apelul se întrerupse automat.

O căută pe Carita Halling Gonzales și îi mulțumi pentru buna colaborare, îi dădu detaliile pentru întocmirea facturilor și

îi spuse că a doua zi dimineață va lua avionul spre casă.

— Putem ține legătura, nu-i așa? întrebă Carita. Poate mai vii pe-aici.

— Sigur, răspunse Annika, aducându-și aminte de articolele lui Patrick.

Nu peste mult timp, aștepta în fața hotelului.

Niklas Linde întârzie aproape o jumătate de oră.

— Scuze, scuze, spuse el cu un zîmbet larg, încep să capăt obiceiuri de spaniol.

Annika se urcă în mașină fără să schițeze niciun zîmbet. Nu-i plăcea să fie lăsată să aștepte.

— Bine, zise ea trîntind portiera. Cîte arestări, cîți suspecti, unde, cînd și cum au fost arestați, ce spune procurorul și ce spune apărarea?

scaiieți și mă răciniș, ducea spre ruinele unei fundații abandonate într-o groapă. Mai jos creștea în dezordine arborețul.

— Cincizeci de milioane de coroane! Este o glumă.

— Nu este nicio glumă, răspunse Marmén întorcînd ecranul la loc. Și ține cont, proprietarul n-a reușit să sfîrșească împușcat pentru asta.

— Deci oamenii nu se tem de crime?

Marmén deveni serios.

— Chiar dacă spargerile în care se folosesc și gaze sunt frecvente, este prima oară cînd moare cineva, spuse el. Din cîte știu eu, oamenii trăiesc mai departe în aceleași case, chiar dacă au fost atacați cu gaze. Mulți dintre ei rămîn cu sechele jalnice, mai rău decît după o spargere obișnuită, totuși nu pleacă de-aici. Și nu cred că au loc la fel de multe jafuri ca la Stockholm sau că infracționalitatea stradală este la fel de răspîndită ca acolo. Nu am cifre să dovedesc, dar cazurile sunt încă rare.

— Dar sunt foarte multe bande de infractori aici, spuse ea aducându-și aminte de statistica lui Knut Garen: 420 de bande care au comis anual peste treizeci de asasinate la comandă,

numai în regiunea Málaga.

Marmén se gîndi o clipă.

— Nimeni nu le bagă în seamă, spuse el. Pe stradă vezi o mulțime de mașini de poliție, o mulțime de Guardia Civil, de patrulare de poliție pedestre sau cu motocicletele. Ceea ce înseamnă că oamenii se simt apărați, nu sunt speriați.

Annika lăasă pixul jos, pe carnetul de notițe. Nu-i ieșea mare lucru din acest articol.

— Te dezamăgesc? întrebă agentul imobiliar.

Ea rîse.

— Nu pe mine, zise ea. Poate pe șeful meu de la Știri. El voia un titlu de genul „Suedezii fug de pe Costa del Sol”.

— Nu cred că are șanse să-și găsească justificarea, spuse Marmen. Așadar, cum mai merge acum treaba la marile ziare? Mai au bani să vă plătească prînzul?

— Cu siguranță, răspunse Annika.

*

își petrecu după-amiaza întinsă în pat, în camera ei de hotel, citind un roman polițist de Harlan Coben și adormi, îi visă pe Kalle și Ellen: erau de negăsit, iar ea îi căuta într-un peisaj lunar pustiu, fără apă și fără vegetație.

Cînd se trezi, îi era cumplit de sete.

Făcu un duș, pregătindu-se pentru seară, și îi telefonă Ninei Hoffman de două ori. De această dată telefonul sună și sună, pînă ce apelul se întrerupse automat.

O căută pe Carita Halling Gonzales și îi mulțumi pentru buna colaborare, îi dădu detaliile pentru întocmirea facturilor și îi spuse că a doua zi dimineață va lua avionul spre casă.

— Putem ține legătura, nu-i așa? întrebă Carita. Poate mai vii pe-aici.

— Sigur, răspunse Annika, aducîndu-și aminte de artico-

lele lui Patrick.

Nu peste mult timp, aștepta în fața hotelului.

Niklas Linde întârzie aproape o jumătate de oră.

— Scuze, scuze, spuse el cu un zîmbet larg. Încep să capăt obiceiuri de spaniol.

Annika se urcă în mașină fără să schițeze niciun zîmbet. Nu-i plăcea să fie lăsată să aștepte.

— Bine, zise ea trîntind portiera. Cîte arestări, cîți suspecti, unde, cînd și cum au fost arestați, ce spune procurorul și ce spune apărarea?

— Mai întii voi avea grijă să mănînci ceva, zise el trecînd pe sub autostradă.

Annika își strînse mîinile la piept.

— Nu mi-e foame, replică ea, dar își dădu seama că mințea.

Niklas Linde îi zîmbi. Intră pe o străduță care dădea într-un drum și mai îngust, iar acesta din urmă urca pe munte. În numai cîteva minute mașina se cufundă în beznă, făcînd-o pe Annika să se simtă ușurată și în același timp neliniștită. Nu se vedea prăpastia de pe marginea drumului sinuos, dar partea cea mai neplăcută era că nici înainte nu era vizibilitate mai grozavă.

— Ați verificat bunurile furate, din camionul hoților? întrebă ea ținîndu-se cu mîinile de bord cînd mașina luă un viraj în ac de păr, spre dreapta.

— Totul părea să fie acolo, mai puțin seiful.

— Mai puțin seiful, repetă ea ca un ecou. Și acesta unde ar fi putut ajunge?

— Dacă ar fi fost pus în spatele camionului, laolaltă cu toate celelalte, ar fi lăsat ceva urme, dar n-am găsit nimic.

— Ce fel de urme ar lăsa un seif?

— În vilă era fixat într-un perete de cărămidă. Hoții au spart peretele ca să-l scoată. Dacă seiful ar fi fost pus în spatele mașinii, ar fi trebuit să găsim acolo pietriș, praf de ciment și

fragmente de cărămidă.

— Să fi pus seiful într-un sac? sugeră Annika.

Linde își desprinsese privirea de la drum și se uită uimit la ea.

— Drumul, te rog, zise Annika, arătînd cu degetul înainte.
Polițistul oftă.

— Nu era un seif uriaș, spuse el, dar nici nu era un obiect pe care să-l arunci de colo-colo. Era nevoie de doi oameni ca să-l miști. Cred că explicația este alta.

Înconjurată o stîncă proeminentă și în clipa următoare în fața lor apărură o altă zonă construită pe versantul muntelui. Rînduri după rînduri de case albe se agățau de pantă, scăldate de iluminatul stradal și mici firme de neon. În ferestre scliepa lumina televizoarelor.

— Unde suntem? întrebă Annika.

— La Istîin, răspunse Linde. Înseamnă „izvor”. A fost întemeiat de mauri în secolul al treisprezecelea. O cunosc pe proprietara restaurantului din piață.

Parcară pe colină, ceva mai sus de localitate, și coborîră agale pe străduțele pietruite. Adia o briză blîndă, cu miros de ierburi. Annika văzu luminile de pe coastă licărind în depărtare, în alt timp, în altă lume. Îi urmărea susurul unei ape curgătoare. Peste tot apăreau fîntîni cu apă potabilă, alimentate din izvoarele de munte, captate prin canale subterane.

Deodată, Annika se opri.

— Știu ce s-a întîmplat cu seiful, zise ea!

Linde zîmbi.

— Ia s-auzim!

— Cînd ne-am întîlnit prima oară, ai spus că lingă locuința familiei Soderstrom ați găsit urmele lăsate de două mașini și trei oameni. Cea de-a treia persoană n-a murit în camion. A treia persoană nu era interesată de bunurile furate, ci numai de seif. Cea de-a treia persoană l-a luat cu ea, în cealaltă mașină.

— Este probabil corect, zise Linde, care continuă să coboare pe stradă și apoi împinse o ușă batantă. O lăsă pe Annika să intre înaintea lui, iar ea păși înăuntru și se trezi într-un mic bar local, puternic iluminat.

O spanioloaică superbă, cu un păr involburat și un decolteu adânc, scoase un țipăt de încântare dînd cu ochii de Linde. Se repezi la el și îl sărută cu căldură pe ambii obraji. Spaniola lor susura precum apa prin canalele de sub caldarîm.

— îți prezint o prietenă, Annika, zise el în spaniolă și femeia se întoarse spre ea. Zîmbetul i se mai estompă.

— *Una mesa para dos*, spuse ea răsucindu-se și înaintînd în restaurant.

Annika și Linde o urmară.

Fuseră conduși la o masă din celălalt capăt al sălii. Femeia aprinse o luminare folosind o mică brichetă, le înmînă două liste de bucate în limba spaniolă, cu colțurile îndoite, și dispăru spre bar.

— Cît de bine o cunoști? întrebă Annika.

Ochii polițistului sclipiră.

— Destul de bine, zise el, apoi se apucă să studieze meniul în mod neobișnuit, Annika se simți copleșită. Luă foaia laminată și citi cuvintele fără să le vadă. Nu-i plăcea femeia aceea frumoasă.

— Cum merge căutarea lui Suzette? întrebă ea încercînd să pară relaxată și nu prea preocupată.

— Parcă ar fi înghițit-o pămîntul. Operatorul de telefonie spune că telefonul ei n-a mai fost pornit de joia trecută. Vrei să comand eu pentru tine?

Annika puse meniul înapoi pe masă.

— *Por favor.*

Comandă o listă întreagă de mîncăruri în porții mici, care umpleau masa imediat ce le terminau de preparat cei de la bucătărie. El bău bere, Annika *agua con gas*.

— Putem vorbi despre raidul acela legat de droguri? întrebă ea cînd farfuriile se mai goliră. Îmi trebuie puțină carne pe os, ca să pot scrie un articol întreg.

Linde se gîndi cîteva clipe.

— Dacă-mi spui ce-ai pățit la deget, zise el arătînd spre mîna ei stîngă.

Ezită, dar nu văzu niciun motiv să nu-i spună adevărul.

— Iarna trecută, doi bărbați m-au tîrît pe o alee și mi l-au crestat, spuse ea. M-au avertizat să nu-mi bag nasul. Nu le convenea un subiect despre care scriam.

— Știi cine erau?

Annika negă, dînd din cap.

— Vrei să aflu eu pentru tine? Să-i prind și să le trag o mamă zdravănă de bătaie?

Annika îi zîmbi.

— Ai bliț la aparatul de fotografiat? întrebă el

— Bineînțeles.

Linde se uită la ceas.

— Poți să vii cu mine undeva, dacă vrei, zise el. Mai tîrziu în seara asta o să încercăm să prindem un bărbat. Va trebui să rămîi în spate și să nu prinzi în poze niciun polițist care ar putea fi identificat.

Annikăi îi cresc ușor pulsul.

— Un raid? întrebă ea. În seara asta?

El se aplecă spre ea.

— Uite cum stau lucrurile, spuse el coborînd vocea, deși erau probabil singurii din restaurant care înțelegeau suedeza. Greco, unitatea poliției spaniole care se ocupă de droguri, a urmărit două transporturi de cocaină livrate simultan în portul din Algeciras. Amîndouă se aflau în containere refrigerate, cu fructe, venite din America de Sud. Unul conținea pepeni pentru depozitul Apits din La Campana, iar celălalt era un container cu portocale din Argentina.

— Și portocalele unde sunt acum?

El zîmbi sarcastic.

— Exact, îi răspunse el. Portocalele sunt într-un camion, în drum spre Malmö.

— Iar conținutul a fost schimbat? spuse Annika.

Linde încleștă maxilarele.

— Am pus un transmițător în camion, dar încărcătura n-am reușit s-o schimbăm. Mergem la risc. Colegii mei de la Málaga, din Greco, pot localiza camionul cu o precizie de zece metri. Problema este că destinatarii încep să devină nervoși. Știu că am pus mîna pe jumătate din transport și suspectează că ceva este în neregulă cu cealaltă jumătate.

— OK, zise Annika deschizînd o pagină nouă în carnetul ei de notițe. Spune-mi ce vrei să apară în articol.

— Că Greco a urmărit transportul mai multe luni înainte de a-l confisca...

— Mai spune-mi o dată, de unde vine Greco?

Linde păru exasperat.

— Ce importanță are? Au intrat în scenă cînd containerul a fost descărcat și era gata de distribuție, ceea ce însemna că puteau să-i prindă atît pe destinatari, cît și pe furnizori.

— Cînd s-a întîmplat asta?

— Dimineața devreme, joi, pe treisprezece decembrie.

— Cum?

Bău puțină bere și îi spuse că Poliția a închiriat mai multe hale în același *polígono* în care se afla și depozitul de fructe, cu pricina. Au urmărit transportul din momentul în care a fost descărcată marfa în marele port Algeciras, un oraș undeva la vest de Marbella, și pînă a ajuns la La Campana, cu camionul. Ofițerii din Greco au așteptat în locațiile închiriate, sprijiniți și de trupele de intervenție și au văzut cum erau descărcate fructele. Au așteptat pînă au venit destinatarii și atunci au apărut și ei.

Annika lua notițe de zor, scriind în grabă.

— Cîte arestări?

— Cinci în depozit. Șoferul camionului a fost arestat la domiciliul lui din Estepona, ceva mai târziu în aceeași dimineață. Astă-seară o să-l prindem pe ultimul membru al grupării, unul dintre jucătorii mai puțin importanți. De obicei el are rol de curier și ar fi trebuit să ducă transportul la Malmo, trecînd prin Berlin.

Annika lăsă pixul jos.

— Dar cum au reușit să descarce un container întreg de cocaină, pretinzînd că erau pepeni? Nimeni nu verifică lucrurile astea la Vamă?

Linde izbucni în rîs.

— Cocaina nu era în container, spuse el. Containerul era plin cu pepeni. Al dracului de mulți pepeni, cîteva tone, de fapt. Nu-ți poți nici măcar imagina cum miroseau.

— Ai zis că era container refrigerat. Ar fi trebuit să reziste măcar o săptămînă.

Polițistul îndreptă spre ea un deget, ca și cînd ar fi tras cu pistolul.

— Drept la țintă, zise el. Containerul nu era refrigerat. în pereții containerului se aflau șapte sute de kilograme de cocaină, în loc de izolație.

— Iar actele erau în ordine?

— Curate ca zăpada neatinsă.

Polițistul se uită la ceas, apoi îi făcu semn chelneriței. Ea îl trimise pe unul dintre barmani cu nota de plată.

— Lasă-mă pe mine, zise Annika scoțînd cîrdul de credit.

— Carmen nu primește decît bani lichizi, spuse Linde.

— Glumești! îi răspunse Annika. O cheamă Carmen?

El se ridică, își îmbracă haina și zîmbi cu gura pînă la urechi.

Urcară din nou dealul, întorcându-se tăcuți la mașină, îi urmau zgomotele de la televizoare, risul unor voci și clinchetul tacîmurilor. Cacofonia se prelingea pe caldarîm însoțită de luminile restaurantelor de tapas și ale ferestrelor deschise la camerele de zi. Doi adolescenți pe un moped trecură la cîțiva centimetri de ei și patru pisici săriră speriate dintr-un tomberon. Vîntul devenise rece și Annikăi îi păru rău că nu-și luase o jachetă.

— Ți-e frig? întrebă Linde și înainte de a apuca ea să-i răspundă, o prinse pe după umeri și o trase spre el, frecîndu-i brațul cu mîna, ca să o încălzească.

Se lăsă în voia lui sprijinindu-se de el, atingîndu-i șoldul la fiecare pas. Încă se mai simțeau gazele provenite de la moped. Linde o trase mai aproape și pașii încetiniră, pînă cînd, în cele din urmă, se opriră. Se întoarse spre ea, cuprinzîndu-i în continuare umerii cu brațele. Ea își desprinsese mîinile strînse la piept și le împreună la spatele lui, peste bumbacul aspru al hainei, trăgîndu-l spre ea.

Da, se gîndi ea. Vreau să fac acest lucru.

O sărută. Avea buzele calde și sărate, cu gust de usturoi. Piciorul îi alunecă între coapsele ei.

Respirația i se acceleră și Annika îi dădu drumul.

Ochii lui scînteiau.

— Mergem să prindem niște băieți răi? întrebă el făcînd un pas în spate, dar rămînînd mai departe cu brațul petrecut în jurul umerilor ei. Își continuară drumul.

Ea își coborî mîna pe spatele lui, spre talie. Șoldurile continuară să li se atingă pe drumul în sus, cît ținu lungă pantă a muntelui.

Casa era amplasată pe o stradă lăturalnică din orașul învecinat, San Pedro. Se afla pe un colț, lângă o piațetă mărginită de portocali, cu două nivele, albă inițial, dar minjită de umezeală și poluare. Ferestrele erau acoperite de zăbrele negre, ruginite. În balconul de la etaj atârneau la uscat scutece.

— Traficantul de droguri are copii? întrebă Annika, cu voce scăzută.

— A închiriat o cameră la parter, de la familia proprietară a casei, răspunse Niklas Linde, apoi îi ceru să rămână în pragul unui imobil de pe cealaltă parte a piațetei.

Annika închise fermoarul jachetei aspre, foarte largi, care-i fusese dată cu împrumut. îl petrecu cu privirea pe polițistul care se îndreptă agale, pășind fără zgomot pe trotuar, spre colegii spanioli adunați pe o străduță laterală. Prin îmbrăcămintea confortabilă se ghicea mișcarea mușchilor. *Poate avea orice femeie își dorește, se gândi ea, și este conștient de acest lucru.*

Bărbatul suspectat de trafic de droguri nu era acasă. În acel moment se afla într-un club de noapte, numit Visătorii, la Puerto Banus. îi informase pe cei de la Poliția spaniolă de

drumurile sale, fără să vrea, desigur. I-a telefonat unei femei, pe nume Betty, încercînd să o ademenească la o întâlnire, dar Betty era obosită și supărată, așa că l-a refuzat. Deoarece polițiștii de la Greco îi urmăreau telefonul de patru luni, au știut foarte bine că Betty nu se va duce nicăieri. Nu-i plăcea cînd bărbatul o suna băut, din diferite baruri și circiumi. O făcea să se simtă „ieftină”. Considera că el nu-i arăta destul „respect”.

Linde îi povesti toate acestea cît timp așteptară în mașină, în fața uneia dintre casele în care se ascundeau polițiștii de la Greco, punînd la cale arestarea iminentă.

Annika își trase mînele jachetei peste degetele de la mîini și începu să tropăie. Se uita fix la ferestrele contrabandistului și se gîndea la Betty. Făcuseră sex în casa aceea? Cum se simțise Betty? Prețuită și respectată? își rețină un căscat.

Avionul ei spre Stockholm decola peste opt ore.

Apoi auzi pași împleticiți apropiindu-se de piațetă. Era un amestec de tîrșiieli și tropăituri, ca și cînd cineva se străduia din răsputeri să nu cadă.

Annika se retrase mai adînc sub tocul ușii și scoase aparatul de fotografiat. îl porni, ținîndu-l cu obiectivul în jos. Fusese instruită clar să nu regleze distanța pe întuneric, înainte de arestarea bărbatului, pentru că ledul roșu al aparatului putea fi confundat cu laserul unei arme.

Apoi zări un bărbat slab împleticindu-se pe stradă, pe partea cealaltă a piațetei. Era destul de tînăr, cu părul ridicat țepos, blond, după cum părea în lumina palidă. Făcu cîțiva pași înainte și mai mulți în lateral, beat mort. Se opri în fața ușii clătinîndu-se.

Bine făcuse Betty că rămăsese acasă.

224

îi luă o grămadă de timp să se descurce cu cheia înainte de a nimeri broasca.

Pe urmă Annika văzu o mulțime de umbre apărînd de pe aleile și străzile din jurul casei.

Ridică aparatul de fotografiat.

Mai mulți polițiști în civil și doi în uniformă ajunseră la ușă chiar înainte de a se închide. în clipa următoare bărbatul era din nou în stradă și un polițist spaniol îl sprijinea de sub brațe. își tîra picioarele, cu o expresie de totală surpriză pe chip. își tot muta privirea de la un polițist la celălalt, apoi începu să protesteze cu un pronunțat accent suedez.

— Ce dracu' înseamnă asta? Haideți, băieți, de-a ce vă jucați?

Annika apăsă ușor butonul aparatului de fotografiat, ca să focalizeze, astfel încît bărbatul să se vadă clar în mijlocul imaginii, apoi apăsă pînă la capăt. O fracțiune de secundă, blițul iluminează toată piațeta. Așteptă cîteva secunde și mai făcu o fotografie.

— Ce dracu'? *foder!*

Traficantul se decise că nu voia să-i urmeze pe polițiști, începu să dea din mâini și să lovească cu picioarele, dar fără prea mare efect.

— *Cabrones! Imbéciles! Dați-mi drumul, fir-ați ai dracu'! Să vă ia dracu'!*

După câteva clipe, se afla pe bancheta din spate a unei mașini de la Guardia Civil, cu cătușe la mâini, cu un polițist lângă el, unul în față și altul la volan.

Mașina dispăru în jos pe drum.

Linde răsări lângă ea.

— Ai zis că suedezul a fost deja arestat, îi spuse Annika.

El zîmbi.

— Tocmai a fost, răspunse el, se aplecă și o sărută.

— Cum îl cheamă? șopti Annika lângă dantura lui.

— Jocke Zarco Martinez. Ne întoarcem la tine sau la mine?

Se retrase și privi în jos, la aparatul de fotografiat.

— Peste câteva ore am zborul spre casă.

— Poți face o mulțime de lucruri în câteva ore.

Ea dădu din cap și ridică privirea spre el.

— Nu, îi răspunse.

El lăsă o clipă capul în jos, pe urmă izbucni în râs.

— Haide, îi spuse. Te duc la hotel.

Pe drum spre mașină nu-și petrecu brațele în jurul ei.

Se urcară în BMW fără nicio vorbă și rămaseră tăcuți tot drumul.

După un timp foarte scurt, opri în fața intrării.

— Nu că n-aș vrea, zise ea.

El o privi.

— Atunci, de ce?

Decise să fie onestă pînă la capăt.

— Nu îndrăznesc. Este atît de mult timp de cînd nici nu mai știu dacă mai pot.

El rîse din nou, ridică mîna și o mîngîie pe obraz.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Este ca mersul pe bicicletă.

- Cît mai rămîi aici?
- Nu știu. Călătoresc destul de mult. De ce?

Fu pe punctul să-l întrebe dacă se întorcea în Suedia, unde era casa lui, dacă îl aștepta cineva. Dacă mai era aici în cazul cînd ar fi fost trimisă înapoi să scrie despre contrabanda cu cocaină, cum îi cerea Patrik. Dar se mulțumi să-și ia geanta, deschise portiera și coborî.

Cînd luminile de poziție dispărură după colț la El Corte Inglés, trebui să-și muște buzele ca să nu izbucnească în plîns.

Scrise un articol despre arestarea suedezului, descărca fotografiile, trimise totul la Stockholm și dormi două ore. Pe urmă se trezi, își împachetă lucrurile și laptopul, coborî la Recepție și achită camerele, pe a ei și pe a Lenitei Söderström, cu propriul card Visa. îi lăasă Lenitei un bilet prin care o anunța că se întoarce la Stockholm. Și, pentru orice eventualitate, îi lăasă numărul ei de telefon.

Ieși pe autostrada acum total lipsită de trafic, depăși lucrările de reparații, apoi La Cañada și intră pe secțiunea cu plată. Puțin înainte de Torremolinos trecu pe lângă un accident. Un automarfar cu număr francez se răsturnase revărsînd pe carosabil întreaga lui încărcătură și Annika fu nevoită să reducă viteza și să înainteze pe banda de urgență. Văzu în oglinda retrovizoare o femeie musulmană jelind și izbindu-și genunchii cu pumnii.

Ajunse la aeroport cu două ore și jumătate înainte de decolare.

îi luă o oră și un sfert să găsească garajul companiei de la care închiriasse mașina. Pînă să ajungă la check-in era deja transpirată. La controlul de securitate îi scotociră geanta și-i găsiră obiecte despre care uitase, inclusiv un măr scofilcit, mîncat pe jumătate, și un cuțit pentru deschis scrisori, cu sloganul „*Kvallspressen* – pătrunzător și fix la țintă”. îi confiscară cuțitul și o obligară să-și închidă rujul într-o pungă transparentă.

— Vorbiți serios? îl întreabă Annika pe ofițerul de securitate care îi înmînă punga. Chiar credeți că n-am să arunc avionul în aer

numai pentru că rujul este într-o pungă de plastic?

— *No comprendo*, îi răspunse ofițerul.

— Tocmai asta este, spuse Annika, luându-și rujul și aruncându-l înapoi în geantă. Chiar nu înțelegeți nimic.

Avionul decolă aproape la ora stabilită și Annika adormi instantaneu.

Se trezi la Arlanda, când avionul atinse pământul. Cartea de Harlan Coben îi căzuse pe jos, iar sticla de apă cumpărată de la Upper Crust, din holul de plecări, cursese în buzunarul de pe spătarul scaunului din față.

Confuză și ușor amețită, se lăsă purtată de valul de pasageri afară din avion, prin culoarele altfel pustii, dincolo de punctele de control pentru pașapoarte și mai departe, spre sala de bagaje. își așteaptă valiza mai bine de o oră.

Când ieși în cele din urmă din terminalul de sosiri, se lăsase deja întunericul. Ningeă și o asaltară șoferi de taxi de la mai multe companii independente, care încercară să-i ia valiza; Annika se răsti la ei și se îndreptă spre mașinile de la Taxi Stockholm. încercase de-a lungul anilor să rămână cu o gândire deschisă și liberală, dar după ce au țipat la ea de mai multe ori și a fost refuzată pentru că a avut intenția să plătească folosind cîrdul de credit sau pentru că nu a știut să-i dirijeze în circulație pînă la destinație, a renunțat.

Șoferul de la Taxi Stockholm îi luă valiza și îi deschise ușa fără să scoată niciun cuvînt. Perfect.

Pe bancheta din spate, încercă să citească ziarele de seară, dar i se făcu greață și renunță.

La ora cinci după-amiază deschise ușa apartamentului ei încă nemobilat. Camerele erau spațioase și întunecate, inundate de zumzăitul unei grile de ventilație.

își lăsă valiza și geanta pe podea și se grăbi să aprindă luminile. își vedea reflexia în fiecare geam, o femeie cu cearcăne, cu părul neîngrijit și brațe slabe.

Se întoarse cu spatele la multiplele ei fațete, se aruncă pe pat și puse mîna pe telefon. îl sună pe șeful de la Știri, oftînd încetîșor cînd îi răspunse Patrik.

— Credeam că Sjolander este de serviciu, spuse ea. Nu erai liber azi?

— Mai am de terminat unele treburî, răspunse el. Ce materiale ai pregătît?

Annika închise ochii și își sprijini fruntea în palmă.

— Am stat o zi întreagă în avion și am ajuns acasă acum trei minute. Ce crezi c-am pregătît?

— Operațiunea de căutare a lui Suzette. Poți verifica dacă s-a mai întîmplat ceva, nu-i așa? Noutăți despre moartea hoților? O fotografie a mamei, așezată pe patul fetei dispărute, strîngînd la piept o jucărie de pluș?

Mînia luă locul epuizării. Se ridică de pe pat, cu telefonul în mînă.

— Azi-dimineață la ora patru am trimis un articol și fotografiile cu un cetățean suedez arestat cu ocazia unui raid antidrog la San Pedro, lîngă Marbella. Cred că mi-am făcut norma de exclusivități pentru ziua de azi, care trebuia să fie liberă. Dacă-ți imaginezi că noua ta funcție îți permite să mă tratezi ca pe-o stagiară de nouăsprezece ani, ești într-o mare eroare.

Tăcere la celălalt capăt al firului.

— Alo? rosti Annika.

— Doar ca să știi, spuse Patrik, am pus convorbirea noastră pe difuzor.

— Excelent! răspunse Annika. în acest caz, prietenii tăi pot să afle că îmi iau liber săptămîna viitoare, pentru că am dreptul la recuperare. Am lucrat douăzeci de ore pe zi, cinci zile la rînd. Voi veni luni cu o cerere de rambursare a cheltuielilor.

— Ce vrei să spui, ce cheltuieli? Ai avut biletul cumpărat.

— Du-te dracului! zise Annika și închise telefonul.

Se trînti din nou pe pat, ridică ziarele de seară pe care le

aruncase pe podea și se rezemă de perne să le citească.

Articolul ei cu raidul fusese publicat. Probabil că nu apucase să intre în ediția regională, care apărea mai devreme, dar Niklas Linde îi spusese că nici nu era important.

Studie fotografiile. Erau, bineînțeles, spectaculoase. În prim-plan se vedeau doi polițiști în uniformă, îmbrăcați cu veste reflectorizante, strălucind în lumina blițului ca niște lasere. Suedezul protesta agitându-și brațele și dînd din picioare, cu fața mai mult sau mai puțin neclară. Linde avea capul întors și nu putea fi identificat.

Textul era scurt și la obiect: Poliția spaniolă a dejucat o operațiune de trafic de cocaină pe Costa del Sol, prin care mari cantități de droguri urmau să ajungă în Europa de nord; Annika a inclus informațiile cu privire la raidul din La Campana, șapte sute de kilograme descoperite în depozit, pepenii din Brazilia; arestarea operată cu o seară mai înainte era ultima dintr-o suită; urmau să fie formulate capetele de acuzare și să înceapă procesul în justiție.

Lăsă ziarul jos, încercînd să-și dea seama ce simțea după ce scrisese un articol la comandă, ca acesta. Constată că nu mare lucru. Întotdeauna cineva avea de cîștigat dintr-un articol în ziar. Diferența de această dată consta doar în faptul că era ea conștientă de manipulare, deși nu va recunoaște niciodată acest lucru în fața șefilor din redacție.

Se uită puțin și la restul știrilor. Un elicopter ONU s-a prăbușit în Nepal. La Skîne urma să se deschidă prima pensiune pentru nudiști, din Suedia. O cîntăreață cu sîni silicați a refuzat să apară la selecția pentru concursul Eurovision, ceea ce a provocat dezbateri aprinse la televiziunea suedeză seara trecută.

Lăsă ziarul jos și îl luă pe al concurenței. Cînd ajunse la editorial, o izbiră în primul rînd fotografia și numele ei din *Kvällspresen*, publicate lîngă un portret al lui Jimmy Halenius. Între ele trona poza lor împreună, făcută lîngă restaurantul Järnet. „în miinile puterii”, era titlul. Articolul era un scandal supărător, plin de

întrebări insinuante precum „Cît de mult au băut?” și „Este admisibilă o relație intimă între cei aflați la putere și cei care trebuie să-i tragă la răspundere?” sau „Este adevărat că Halenius și-a neglijat îndatoririle?”

Luă telefonul și îl sună pe redactorul ei șef.

— Ai citit editorialul din ziarul concurent? întrebă fără să-și bată capul cu bună seara.

— Am vorbit cu redactorul lor șef, răspunse Anders Schyman. Dacă nu renunță la subiect acum, vom lua cu asalt toate barurile din apropierea sediului lor, îi vom fotografia pe toți reporterii lor și vom dezvălui toate sursele lor. Le răspund în editorialul nostru de mâine. Noi nu ne vom dezvălui sursele niciodată și nu vom anunța nimic din ce ați discutat voi doi.

— E bine, răspunse Annika.

— Apropo, despre ce ați discutat? Și cît ați băut? Și cine a achitat nota de plată?

Annika se dezumflă.

— Uite cum a fost, zise ea. Să le luăm pe rînd: nu e treaba ta, eu am băut apă și a plătit Halenius. Nu ministerul lui.

— De unde îl cunoști?

Annika ezită.

— în copilărie am fost prietenă cu vărul lui.

— Te-am auzit prin difuzorul telefonului, acum cîteva clipe. Cred că ar trebui să ai totuși grijă cum vorbești.

Redactorul-șef închise telefonul.

Annika mai rămase puțin în pat, străduindu-se să nu-și plîngă singură de milă. Nu făcuse decît să se sacrifice pentru ziarul ei nenorocit și ce primea în schimb, în afară de noi solicitări, critici și umilirea publică pentru partenerul pe care și l-a ales la cină?

Plînse cam treizeci de secunde, apoi se duse în vestibul să-și aducă valiza. Baia era prevăzută cu mașină de spălat și uscător, așa că își goli valiza direct în mașină și porni programul de spălare rapidă. Se duse cu laptopul în bucătărie, conectă modemul la priza de telefon și se rugă să aibă acces la internet.

Avea.

Se așează pe unul dintre scaunele din bucătărie și începu să se uite pe net. în afară de obișnuitele dezastre, birfe și scandaluri politice, nu părea că în lume s-a petrecut ceva demn de remarcat. Pe urmă își deschise profilul de pe Face- book. Avea unsprezece mesaje noi: unul era de la Amanda Andersson, unul de la Sandra Holgersson, două de la Klara Evertsson-Hedberg și șapte de la Polly Sandman. îi răspusesem toate prietenele lui Suzette. Când deschise mesajul cel mai recent, cel de la Amanda, pulsul i se accelerează.

— Cred că ești un reporter mizerabil, *care* îi place să scurme în nefericirea altora, citi ea.

— Mai întâi învață să scrii corect, zise Annika cu voce tare și apăsă pentru a deschide mesajul următor, de la Sandra.

— Este adevărat că lucrați la un ziar? Puteți să-mi obțineți bilete la *X Factor*?

Fu cît pe ce să răspundă, dar se răzgîndi.

Klara vedea oportunitatea financiară. Se oferea să acorde un interviu pentru zece mii de coroane. în cel de-al doilea mesaj scădea onorariul la cinci mii.

Annika nu-i răspunse nici ei.

Polly era genul literar, după cum arătau mesajele ei. Conțineau poezii, cugetări și impresii despre Suzette, despre școală, băieți și viață, în general. Annika le citi pe toate și compuse un răspuns: „Dragă Polly, ce gînduri și poezii minunate! îți mulțumesc că mi-ai permis să le citesc. Dacă simți nevoia să scrii mai mult, știu că ziarul meu organizează un concurs de nuvele pentru adolescenții de pînă la optsprezece ani. înțeleg că nu ai nicio veste de la Suzette. Dacă primești, poți să mă contactezi din nou! Semnă cu nume și prenume, pentru a păstra un ton profesional. Avu grijă să nu menționeze numărul ei de telefon — nu voia să-i reproșeze nimeni ținînd, că era lipsită de etică sau să întrebe despre biletele la *X Factor*.

Tocmai era pe punctul să închidă laptopul cînd sună

telefonul. Numărul nu era afișat.

— Annika? Bună, sunt Nina Hoffman!

Sări în picioare atît de repede, încît se lovi cu capul de lampă.

— Bună! zise ea masîndu-și vîrful capului.

— Acum cîteva zile ai lăsat un mesaj pe telefonul meu. Părea urgent. S-a întîmplat ceva?

Annika opri cu o mînă lampa care se legăna și își aduse aminte de vocea hîriită din rețeaua Telefonica, pe mobilul Ninei.

— Da, am încercat să te sun, de mai multe ori. Ai fost recent în Spania?

— Ah, da. Am petrecut o săptămînă de vacanță în Tene- rife. De ce?

— M-am dus să-i văd pe Julia și Alexander, spuse Annika ieșind în vestibul și ducîndu-se în dormitor. Am vorbit despre tine, iar Julia mi-a spus ceva ce nu știam.

Nina rămase în așteptare.

— Ce anume? întrebă ea în cele din urmă.

Annika se așează pe pat.

— Filip Andersson este fratele tău, zise ea și observă că îi bătea inima mai rapid. De ce nu mi-ai spus nimic?

— Ce să-ți spun?

— Iar Yvonne Nordin este sora ta.

— Adică, am vreo obligație să-ți spun ție cine sunt rudele mele?

Annika făcu eforturi să se concentreze. O vedea pe Nina în fața ei, în uniformă de poliție, cu părul castaniu strâns în coadă la spate, cu umerii drepți și încruntată, senzația de putere reținută, calmul eficient din noaptea când descoperiseră scena crimei din Sankt Paulsgatan. *Annika, pleacă de-aici. 1617 pentru Control, avem cod douăzeci și trei, posibil douăzeci și patru și avem nevoie de întăriri. Văd doi, corectez trei răniți, poate decedați...*

— Dar am vorbit de-atâtea ori despre noaptea aceea, spuse Annika. Eu m-am tot referit la Filip Andersson, la criminali, am spus că el ar putea fi nevinovat, m-am întrebat dacă îl cunoștea pe David Lindholm. Tu ai ascultat toate teoriile mele despre femeile lui David, printre care Yvonne Nordin, chiar m-ai ajutat să fac rost de fotografia ei și în tot acest timp nu mi-ai spus că erau fratele și sora ta. Nu-ți dai seama cât de ciudat este?

Nina rămase mult timp tăcută. Apoi întrebă:

— Tu ai fi spus, dacă ar fi fost vorba despre fratele și sora ta?

— Bineînțeles!

— Vasăzică, dacă ai fi avut în preajmă niște criminali sau dacă ai fi comis o crimă chiar tu, mi-ai fi spus mie acest lucru fără întârziere?

— Absolut.

— Ai comis un omor. De ce n-ai menționat acest lucru niciodată?

Era rîndul Annikăi să rămînă tăcută.

— Nu are nicio relevanță, spuse ea în cele din urmă.

Nu suporta să i se aducă aminte de fostul ei prieten.

Părea să fi fost într-o altă viață.

— Bineînțeles că are, la fel cum are relevanță faptul că frații mei sunt niște criminali.

— Dar asta schimbă totul, nu-ți dai seama? zise Annika. Este ca și cînd m-ai fi înșelat încontinuu.

— Ei bine, n-am făcut-o, răspunse Nina. Nu te-am mințit niciodată.

— Probabil că erai la curent cu faptul că David și Filip se cunoșteau, de exemplu. De cînd se cunoșteau?

Nina oftă.

— Au crescut împreună, spuse ea. David și Filip, și Yvonne, și micuța Veronica au fost ca frații, în primul rînd. Mai mult decît mi-au fost frați mie.

Annika închise ochii strîns și încercă să pună cioburile cap la cap.

David Lindholm, faimosul polițist din Suedia, s-a căsătorit cu fata din Sodermanland, Julia Hensen, care a locuit în copilărie lângă prietena ei, Nina Hoffman. David, la rîndul lui, a crescut împreună cu Filip Andersson, care avea două surori, pe criminala nebună Yvonne Nordin și pe ofițerul de poliție Nina Hoffman, cu a cărei prietenă nedespărțită, Julia, s-a însurat, deși în același timp întreținea o relație cu Yvonne Nordin, pe care a lăsat-o însărcinată...

— De cînd îl cunoșteai pe David Lindholm? întrebă Annika.

— L-am întîlnit prima dată cînd a ținut o prelegere la Academia de Poliție.

— Deci, nu ați crescut împreună.

— Cred că l-am întîlnit întîmplător în copilărie și știam cine era, desigur, dar n-am făcut cunoștință. Mama și tatăl meu s-au mutat în Tenerife cînd eu aveam trei ani, iar la vremea aceea Filip

și Yvonne erau deja mari. în cele din urmă am ajuns lângă Valla, la nouă ani, și acolo am cunoscut-o pe Julia.

— Mi-ai spus la un moment dat, continuă Annika precaută, că David a venit la tine și la Julia, după prelegerea aceea de la Academia de Poliție. El știa cine erai?

— Evident. Cred că era foarte curios să afle ce devenisem.

— Dar s-a prefăcut a fi mai interesat de Julia?

— Nu s-a prefăcut. Doar s-a căsătorit cu ea, nu-i așa?

Trăda o oarecare amărăciune, nerostită, dar reală.

Annika se frecă din nou la locul loviturii.

— Crimele de la Sankt Paulsgatan au avut loc acum aproape cinci ani. Când ți-ai dat seama că erau implicați Filip și Yvonne?

— Când a fost arestat Filip. A fost cel mai greu moment din viața mea.

— Și Yvonne? Pînă la urmă, ea a fost autoarea. Când ai înțeles acest lucru?

— Când mi-a spus Filip, după moartea ei. Dar eu nu mai vorbisem cu Yvonne deja de mai mulți ani. După avort am pierdut legătura cu ea. S-a retras în sine, a devenit cam ciudată.

— Avort? se miră Annika ducînd mîna la frunte. Vrei se spui, cînd a avortat copilul pe care-l concepuse cu David?

— în același timp, Julia era însărcinată cu Alexander, confirmă Nina.

Apoi rămase tăcută cîteva clipe.

— Nu este ceea ce crezi, spuse ea în cele din urmă. N-am intenționat niciodată să ascund ceva, dar familia și copilăria mea au rămas o rană deschisă pentru mine.

Annika nu știu ce să spună.

Cînd vorbi din nou, Nina avea o voce subțire și distantă.

— Mi-am iubit mama, dar ea abia reușea să-și poarte singură de grijă. Filip și Yvonne s-au îndepărtat, pentru că ea nu-i putea crește. Eu am avut noroc cu familia Juliei. întotdeauna am simțit... am simțit un fel de obligație. Ca și cînd așa avea mereu datoria de a

pune lucrurile în ordine.

De aceea ai intrat în poliție? se întrebă Annika, dar nu spuse nimic.

— Pe undeva, cred în bunătatea înăscută a oamenilor, continuă Nina cu o voce ceva mai fermă. Cred că oricine se poate schimba, dacă i se acordă această șansă. Mama a încercat, iar o vreme chiar a reușit, dar nu putea să dureze, pentru că se produsese deja prea multe stricăciuni.

— Mama ta a murit? întrebă Annika precaută.

— Acum nouă ani. A murit a doua zi după ce s-au căsătorit Julia și David. Acum s-au dus și toți ceilalți; a mai rămas Filip.

Annika făcea eforturi să nu piardă șirul.

— Ai spus că erau patru, uniți ca o familie, zise ea. David, Filip, Yvonne și... cine era a patra persoană?

— Micuța Veronica. Veronica Paulson. Dar și ea a murit.

— Ai cunoscut-o bine?

Nina oftă adînc.

— Nu tocmai. A venit în vizită la noi în Tenerife, împreună cu mama ei, de cîteva ori, dar, de cînd m-am întors în Suedia, n-am mai văzut-o.

— Nu putea fi prea în vîrstă. Cum a murit?

Nina îi răspunse mirată.

— Dar ai scris o mulțime de articole despre acest subiect. A fost ucisă acum cîteva zile.

în jurul Annikăi universul încremeni. în capul ei se lăsă o tăcere desăvîrșită și timpul se opri în loc.

— Ce vrei să spui? întrebă ea abia mai puțin respira.

— S-a căsătorit cu hocheistul acela, spuse Nina. Sebastian Soderstrom.

Fetița-trol cu chibrituri

/

Ajunse la Gudagîrden desculță și îmbrăcată cu o rochiță zdrenșuită. Funcționara de la Comitetul pentru Protecția Copilului o îmbrînci afară din mașină. Sub piciorușele ei, pietrișul de pe alee era ascuțit ca cioburile de sticlă.

— Fă o reverență în fața mamei tale vitrege și tatălui vitreg, spuse femeia împingînd-o înainte spre zidul de oameni.

Fetița nu-și ridică ochii din pămînt. Oamenii se uitau fix la ea.

— Arată ca un trol, zise mama vitregă.

Femeia o lovi în spatele genunchiului și îi împinse capul în jos. Rapidă ca un dihor, fetița întoarse capul și o mușcă pe femeie de mîină. Apoi alergă pe pietriș, tăindu-se în tălpi.

După ce se lăsă întunericul, tatăl vitreg o trase jos de pe maldărul de fîn. Fetița căzu pe pardoseala de piatră și se lovi rău la șold.

— Să vedem dacă reușim să scoatem Diavolul din tine cu forța, zise el ridicînd biciul cu care mîna caii.

Și o bătu, o bătu, o bătu, pînă cînd îi sfîșie pielea pe coapse și pe fund. Apoi încuie ușa. Fetița adormi în fîn și visă că zăcea pe un mușuroi. Insectele o mușcau de picioare și de spate, își construiau tunele noi pe sub pielea ei, o întregă colonie, cu poteci și depozite și creșe, tot ce le trebuie furnicilor, totul. Sigrid i-a povestit despre uimitoarea viață a furnicilor.

Cînd se trezi, se luminase deja de ziuă. Fînul i se lipise în crustele închegate pe picioare. Își dădea seama că trebuia să se spele.

În capătul șopronului găsi o scîndură șubredă. Gaura era strîmtă și cu greu reuși să-și strecoare capul prin ea, dar pe urmă corpul trecu ușor, parcă ar fi fost un viermișor.

Zări un lac prin geamul mașinii. Nu putea fi prea departe.

Făcu un ocol amplu în jurul fermei. Nu se zărea nici țipe-nie de om.

Ajunse la o mică plajă cu nisip alb, sub un stejar stufos. Fetița intră în apă, îmbrăcată cum era cu rochiță și lenjerie. Picioarele o usturară.

Un băiat sașiu o zări pe cînd se furișa înapoi, spre fermă, îl strigă pe tatăl vitreg, care ieși în fugă, plescînd cu cizmele în noroi. Se mișca iute ca săgeata, pe cînd ea era slăbită de foame și de durere.

Îi smulse rochița și îi sfîșie și pielea de pe spate.

— Niciodată, dar niciodată să nu mai fugi de la fermă! Îi șuieră el la ureche. Dacă mai faci, te omor!

Dar ea fugi și el o bătu, ea fugi din nou și el o bătu iarăși.

În cele din urmă, tatăl vitreg obosi s-o mai bată și atunci ea nu mai fugi.

I se dădu o cameră în pod, lîngă puii de rîndunică și cui-burile de viespi. Cum se crăpa de ziuă, rîndunelele-părinți își luau imediat zborul, plecau și se întorceau, aducîndu-le hrană puișorilor, o adunau în cioc și în stomac, apoi o vomitau pentru micuții lor. Sigrid i-a povestit despre viața uimitoare a păsărilor.

Sigrid i-a spus și basme, l-a istorisit despre alte fetețe, care și ele aveau o viață grea, de exemplu Fetița cu chibrituri.

— Fetița mergea dintr-un loc într-altul cu piciorușele înroșite și înnegrite de ger. Și cum mergea ea așa, ducea într-un șorțuleț vechi o grămadă de chibrituri, iar în mîină ținea alt mănunchi. Nimeni nu cumpăraseră de la ea nici măcar un singur chibrit, cît fusese ziua de lungă, nimeni nu-i dăduse nicio jumătate de penny. Înfometată și înghețată, mergea înaintea, atît de tristă, biata de ea! Fulgii de nea îi cădeau pe părul lung, blond, atît de frumos ondulat pe ceafă, dar desigur, ea nu se gîndea la cît îi ședea de bine...

Fetița avea un păr negru, rebel, pe care Comitetul pentru Protecția Copilului i l-a tăiat scurt, teribil de scurt, ca s-o scape de păduchi. Nu era o fetiță drăguță, era o fetiță-trol. Știa acest lucru, pentru că i-a spus mama vitregă. Era Fetița-

trol cu chibrituri, deși n-a vîndut niciodată chibrituri, ci bere făcută

ilegal în casă și treaba a mers ca pe roate pînă cînd mama adoptivă a ajuns la închisoare și Comitetul pentru Protecția Copilului a venit s-o ia.

Noaptea zărea cerul printr-o crăpătură din acoperiș, iar o dată a văzut o stea căzătoare.

Fetița cu chibrituri, din poveste, a văzut și ea o stea căzătoare.

— Bunica cea bătrînă, singura care i-a arătat bunătate, dar care era moartă acum, i-a spus că atunci cînd cade o stea, pleacă un suflet la Domnul...

Fetița se întrebă oare cine pleca la Domnul de data aceasta și își împreună mînuțele în rugăciune: Oh, Tatăl Nostru, fă să fie tatăl meu vitreg data viitoare sau Băiatul-bazaochi.

Apoi se gîndi că într-o zi va fi și ea bunică, o bunică blîndă cu fetele-trol pe care nu le iubea nimeni.

Dar pe măsură ce trecea timpul și se lăsa întunericul, și veni frigul, și începu recolta, iar ea crezu că i se va frînge spinarea, rugăciunile ei se schimbă.

Oh, Doamne, fă să fiu eu data viitoare!

Repetă rugăciunea aceasta pînă cînd la fermă sosi Prințesa.

Era o zi minunată. Fetița-trol nu mai văzuse alta atît de frumoasă.

Prințesa avea bucle blonde, revărsate pînă la brîu, și o rochiță albastru-deschis, care i se legăna în jurul gleznelor, iar în brațe purta o zîină de păpușă.

Numai că tatăl vitreg, care vedea ispita Diavolului în tot ce era pur, gingaș și frumos, îi sfîșie fetei rochița și haina cu gulere de blană, îi luă păpușa cea minunată și turnă parafină peste ele toate. Iar cînd flăcările se ridicară spre cerul de toamnă, urlă că păcătosul trebuie să ardă în iad.

Fetița-trol stătea retrasă și urmărea cu uimire
disperarea Prințesei. Aceasta a rămas pe aleea de pietriș,
îmbrăcată numai în bluzon și pantalonași și plîngea atît de
aprig, încît tremura

toată, pînă cînd Băiatul-bazaochi se apropie și o lovi cu picioarele, iar mama vitregă o înșfăcă de un braț și o tîrî în casă.

În pod au mai instalat un pat.

Prințesa era speriată, o privi pe Fetița-trol și îi spuse ceva mamei vitrege într-o limbă pe care ea nu o înțelegea, iar mama vitregă îi răspunse în aceeași limbă.

Apoi mama vitregă veni la Fetița-trol, cu o figură împietrită și îi spuse:

— S-o lași în pace, ai auzit? Ești mai simplă la minte, așa că să nu scoți niciun cuvînt.

Chiar în noaptea aceea însă Fetița-trol se băgă în pat lîngă Prințesă și o încălzi, căci tremura toată și îi spuse basmele pe care le învățase de la Sigrid, cu Rățușca cea Urîță și Thumbe- lina și cu Fetița cu chibrituri, iar Prințesa, culcată, cu privirea curată, asculta și așa a învățat limba suedeză.

RAPORT AL CURȚII SUPREME

f

Dosarul nr. O 3490-11 Stockholm, 26 aprilie

RECLAMANT Filip Andersson

Reprezentant: Sven-Goran Olin, avocat pledant

OPOZANT

Procuratura

CAZ

Apel pentru rejudecare privind ucidere și alte capete de

acuzare SENTINȚA CURȚII SUPREME

Curtea Supremă admite rejudecarea la Curtea de Apel din Stockholm a Dosarului nr. O 9487-01 și dispune schimbarea sentinței de către Curtea de Apel.

Decizia Curții Supreme de anulare a sentinței este definitivă.

Ploaia bătea în geam. în bucătărie, Annika topea ciocolată amestecând într-o tigaie. Pe grătar se prăjeau două felii de pâine cu roșii și brinză, una și cu șuncă, cealaltă fără. Brânza se revărsa amenințător, așa că luă tigaia de pe plita de ceramică și trase afară grătarul. încă treizeci de secunde.

Coji două clementine și deschise două borcănele de iaurt cu nucă de cocos. Apoi luă cele două sendvișuri și le puse pe farfuriile diferite, lângă fructe și iaurt. Așeză farfuriile pe masa din bucătărie, turnă ciocolata fierbinte în două căni, una roșie și cealaltă albastră, apoi trecu prin livingul fără fereastră și se îndreptă spre camera copiilor.

Ellen mai dormea încă, sugîndu-și degetul. Thomas era teribil de îngrijorat din acest motiv și îi tot spunea că va fi obligată să poarte aparat dentar cînd va fi mai mare, dar Annika nu era speriată. Cînd copiii vor fi adolescenți, se vor confrunta cu probleme mult mai serioase. Aparatul dentar nu reprezenta un dezastru.

Se strecură în pat lângă fetiță, o luă în brațe și o sărută pe gît.

– Scumpa mea, șopti ea. Trebuie să te trezești. începe o nouă zi.

Ellen se întinse ca o pisicuță, căscă zgomotos apoi se cuibări lângă mama ei.

– Ți-am pregătit micul dejun, zise Annika îndepărtîndu-i blînd părul de pe frunte.

– Mmm! făcu fetița. Iaurt cu nucă de cocos?

– Și sendvișuri cu pâine prăjită, zise Annika. Și ciocolată caldă. Să nu adormi la loc, pentru că se răcește.

– Mmm! făcu Ellen încă o dată și strecură din nou degetul în gură.

Annika i-l trase afară generînd un mic plescăit.

– Știi ce zice tati despre dințișorii tăi, îi spuse Annika.

– Tati nu locuiește aici, răspunse fetița, întorcîndu-se cu spatele în aceeași poziție ghemuită.

Annika se ridică din pat și se duse la Kalle.

– Bună dimineața, iubitul meu! spuse ea. Te-ai trezit de-a binelea sau mai ești încă obosit?

- Obosit, răspunse el și căscă zgomotos.
- La bucătărie te așteaptă un sendviș cu pâine prăjită, zise ea trăgându-l în brațe.

Kalle o îmbrățișă la rîndul lui. Băiețelul era cald și puțin umed.

- Are și șuncă? întrebă el.
- Al tău, nu, răspunse ea.
- Atunci e bine.

Annika îl sărută pe frunte, pe păr și pe ureche și rîse cînd el se prefăcu că voia s-o dea la o parte, apoi se întoarse la Ellen, care adormise la loc.

- Hei, scularea! spuse ea scuturînd-o blînd. Se răcește ciocolata caldă.

- Du-mă în brațe, ceru fetița întinzînd brațele.

Annika ridică trupușorul dintr-o singură mișcare

rapidă, se întoarse pe călcîie pe podeaua de lemn, apoi

250

ieși repede în bucătărie. Fiica ei rîdea. Annika o așeză pe unul dintre cele patru scaune din jurul mesei. Kalle veni în bucătărie împleticindu-se în pijamaua prea mare pentru el. Annika îl conduse către masă, îi trase scaunul și îl împinse la loc sub masă.

Ritualurile lor matinale izvorau din spaimile ei legate de vulnerabilitatea copiilor. îi plăcea să creadă că, dacă le oferea dragoste și încredere de la prima oră a zilei, acestea le vor asigura un soi de protecție în fața cruzimii vieții.

Acum ședeau în pijama în jurul mesei de la bucătărie, ei mîncîndu-și sendvișurile, ea sorbind o cană mare de cafea.

- Tati pleacă, spuse Kalle dînd la o parte paharul de iaurt gol. Se duce la Mălaga, iar noi stăm cu Sophia.

Annika rămase cu ochii pironiți pe perete.

- Da, spuse ea, știu.
- De ce nu putem sta cu tine, mami? întrebă el. Nu vreau să stau cu ea. Vreau cu tine.

Ea îl mîngîie pe păr, iar el îi dădu mina la o parte.

— Este săptămîna lui tati, răspunse ea. Știi asta. Iar eu trebuie să mă duc la serviciu. Și eu plec la Málaga.

— O să lucrezi împreună cu tati? întrebă Kalle surprins.

— Nu, nu tocmai. Dar ne vom afla în același loc.

— Noi de ce nu putem veni?

— Și tati, și eu ne ducem acolo cu treabă, dar nu împreună.

Avem slujbe diferite, doar știi.

Se uită lung în cana de cafea, cu maxilarele încleștate. Nu voia să arate cît era de furioasă pentru că Thomas îi lăsa pe copii cu Sophia, cînd pleca în interes de serviciu.

Apoi își dădu seama că Ellen nu mai mișca. Și sub ochii Annikăi, trupușorul începu să i se scuture de sughițuri.

— Vai, scumpa mea, ce s-a întîmplat?

Annika o luă în brațe și o legănă ușor. Fetița nu zise nimic, se cuibări doar, în poziție, fetală, și băgă degetul în gură. Annika simți adevărul strecurîndu-se în bucătărie și strînse copilul cu atît mai tare.

— Tati va veni să vă ia azi, spuse ea. Astă-seară va sta cu voi acasă și, dacă vă beți repede ceaiul, veți avea timp să vă uitați împreună la un film, după aceea.

— *Spiderman!* zise Kalle înviorîndu-se.

— Acesta s-ar putea să fie prea dur pentru Ellen, zise Annika. Dar puteți lua cu voi *Desmond și barbarii din mlaștină*, dacă vreți.

— Dar l-am văzut! protestă Kalle.

— Este însă atît de bun, încît merită să-l vedeți de mai multe ori, răspunse Annika și suflă peste părul lui Ellen. Veți sta cu Sophia marți, miercuri și joi, iar vineri vor veni bunicul și bunica să vă ducă pe insulă — o să vă puteți juca cu Zico și în ajun de 1 Mai tati se va întoarce, iar eu am să vă iau de la școală luni și atunci îmi veți putea povesti tot ce-ați făcut.

— Este oribilă, zise Ellen ștergîndu-și nasul de tricoul

Annikăi.

— Nu-i chiar așa, spuse Annika simțindu-și tot trupul împovărat de ipocrizie. Sophia este foarte drăguță. Și îi face mare plăcere să aibă grijă de voi.

— Nu-i place decît de tati, răspunse Kalle.

Annika se simțea din ce în ce mai panicată. Șterse nasul fetei cu o bucată de șervețel din rola de hîrtie și se uită la ploaia persistentă. Mîntea ca să-și justifice alegerile în viață, făcîndu-și copiii să plătească pentru eșecurile ei, tîrîndu-i

¹ Desmond and the Swamp Barbarians, Tn original. (N.t.).

de la un cămin la altul. Trebui să-și muște buza ca să nu izbucnească în plîns.

— Știu că e greu, spuse ea. Și mie mi-e dor de voi cînd nu sunteți cu mine.

— De ce nu putem să fim cu tine tot timpul? întrebă Kalle.

— Eu vreau să fiu cu tine tot timpul, zise Ellen agățîndu-se de gîtul Annikăi cu atîta putere încît îi tăie respirația. Desprinsă blînd brațul fetei.

— Toți copiii au o mămică și un tătîc, explică Annika și cel mai bine pentru copii este să crească lîngă amîndoi, dar, dacă acest lucru nu este posibil, atunci trebuie găsită o altă soluție.

Kalle se uita la ea încăpățînat.

— Dar de ce decid numai oamenii mari? întrebă el. De ce nu au voie să decidă și copiii?

Annika își înghiți durerea și îi zîmbi.

— Cînd o să fii mai mare, ai să poți lua decizii pe cont propriu.

— Acum sunt mare.

— Ai opt ani, nu ești chiar atît de mare.

— Atunci, cînd voi fi mare?

— Destul de mare ca să hotărâști tu unde vrei să stai? La doisprezece ani, poate.

Kalle se dezumflă.

— Dar mai sunt încă patru ani pînă atunci!

— Nu vreau să stau cu Sophia, spuse Ellen.

Annika se uită la ceas, apoi se ridică în picioare, cu fetița încă în brațe.

— Bine, lăsați sendvișurile, o să mă ocup de ele mai târziu. Kalle, du-te fuga și îmbracă-te. Ellen, du-te și pune-ți hainele pe care le-am luat aseară. V-ați împachetat lucrurile, nu-i așa? Aveți tot ce vă trebuie?

Copiii se duseră în camerele lor.

Annika rămase în bucătăria minimalistă, privind după ei.

*

Reușiră să plece când mai aveau la dispoziție un sfert de oră. Annika se știa de neînduplecat în privința punctualității, o trăsătură ce i se accentuase în timpul căsniciei cu Thomas, care era un optimist incurabil când se puneau problema programului.

Un sfert de oră disponibil le îngăduia să cînte pe stradă. Să se oprească în fața vitrinelor și să discute despre ceea ce le făcea lor plăcere. Să cumpere două pungi de dulciuri la chioșcul din Kungsholmstorg, cu promisiunea că nu le vor deschide decît la filmul de diseară.

Ploaia se mai potolise, încetase aproape cu totul. Era destul de frig — numai cîteva grade peste zero —, dar nu bătea vîntul. Norii persistau groși și grei peste acoperișuri și turnuri.

Annika ducea pe umăr sacoșele cu lucrurile copiilor, plus propria geantă plină de hîrtii și laptopul. Se strîngeau din ce în ce mai multe lucruri pentru naveta copiilor între locuințe, iar pînă acum Annika nu reușise să-i facă să aleagă ce luau cu ei și ce lăsau. Nu mai era de ajuns să-i mute pe noul Poppy și noul Chicken pentru ca micuții să se simtă acasă (vechiul Poppy și vechiul Chicken arseseră în Vinterviksvägen): acum existau jeansii preferați, jachetele preferate, cei mai buni pantofi, cîteva filme și cărți, care trebuiau să-i însoțească.

Annika îl lăsa pe Kalle în curtea școlii, după ce își luă

rămas-bun strângându-l în brațe.

— Ne vedem peste o săptămână. Te iau ca de obicei, după afterschool, bine?

Băiatul încuviință dînd din cap și o rupse la fugă.

Apoi împreună cu Ellen se duse la afterschool și lăsă sacoșa grea, cu lucrurile lui Kalle pe raftul însemnat cu numele lui.

— Poți să mă iei în brațe? întrebă Ellen ridicînd mînuțele.

— Nu, răspunse Annika îndreptînd pălăriuța lui Ellen. Ești prea grea. Ești fetiță mare acum. Hai, ia-mă de mînă.

Continuarea drumul mînă în mînă prin pasajul subteran care lega sudul și nordul insulei. Ellen era încruntată, părea că se gîndește intens la ceva.

— Mami, spuse ea cînd trecură pe lingă Clubul jucătorilor de bile. O să fiu și eu mămică într-o zi?

— Poate, răspunse Annika. Dacă ai să dorești.

Copilul se mai gîndi puțin.

— Dar, dacă eu am să fiu mămică, tu ce-ai să fii?

— O să fiu în continuare mămica ta, dar voi fi și bunică.

Pentru copiii tăi.

Ellen încuviință dînd din cap.

— Aha, spuse ea. Și pe urmă eu o să fiu bătrînă și tu o să fii mică din nou și atunci eu voi fi mămica ta.

— Ai să fii? întrebă Annika surprinsă.

— Pentru că, atunci cînd voi fi eu mare, tu ai să mori și ai să te întorci.

— Ah, spuse Annika.

Avea un copil care credea în reîncarnare.

Ieșiră din nou la lumina cenușie a zilei în apropiere de Hotelul Amaranten și continuară pe strada Pipersgatan spre creșa de la Casa Albă, se strecurară pe intrarea de la Radio Stockholm și urcară la etajul al treilea. Cînd Annika puse în cele din urmă sacoșa grea a lui Ellen pe raftul ei, umerii o dureau.

Fetița își scoase îmbrăcămintea groasă, fularul, cizmele și salopeta de zăpadă. Apoi încălță papucii cu formă de șorice și își îndreptă fusta.

— Vreau să te distrezi foarte bine pînă ne întîlnim din nou, luna viitoare, zise Annika strîngîndu-și fiica în brațe.

Fetița încuviință dînd din cap. Lacrimile de mai devreme fuseseră date uitării.

— Mami, spuse ea. Nu-i așa că-i drăguț? Dumnezeu este adevărat, dar nu-l putem vedea. Dar Moș Crăciun, pe care îl putem vedea, nu este adevărat.

Apoi fugi spre locul de adunare.

*

Norii se mai ridicaseră puțin și atîrnau acum la cîțiva metri mai sus de acoperișuri. Annikăi i se păru că trecuseră săptămîni întregi de cînd nu mai văzuse albastrul cerului.

în luna februarie, Suedia avusese parte de temperaturi neobișnuit de ridicate. Ghiociei și toporașii înfloriseră pînă în Îngermanland, dar martie fusese friguros, cu vînturi puternice și mai multe viscole. Opt oameni muriseră înghețați în Jämtland, cînd un autobuz rămăsese înzăpezit în apropiere de Trätgärde. Odată, în săptămîna cînd copiii se aflau la Thomas, fusese trimisă pînă la Ostersund, să scrie despre „orașul morții”. în rest, rămăsese la Stockholm tot timpul. Stătuse la adăpost, acasă, la școală și în redacție și nu avusese timp pentru altceva în afara treburilor zilnice.

Coborî panta spre podul Barnhusbron, trăgînd în plămîni gazele de eșapament de pe bulevardul Flemingatan.

Prinse autobuzul numărul unu spre Stora Essingen și pe la jumătatea drumului reuși să se așeze pe un scaun.

La nouă și douăzeci de minute era la intrarea principală a sediului ziarului. în stația de autobuz se opri să se uite la poarta Ambasadei Rusiei, de pe trotuarul de vizavi. Un gardian purtînd pe

cap o căciulă cu protecție pentru urechi păzea poarta, bătînd din picioare, probabil înghețat. Nu putea avea mai mult de douăzeci de ani.

Annika încerca mereu să intre în redacție pe neobservate, mergea cu fruntea plecată și umerii lăsați, strecu- rîndu-se spre biroul reporterilor de zi cu spatele întors spre ceilalți. Pe urmă încerca să propună un subiect care să-i umple ziua, un subiect pe care trebuia să-l urmărească în desfășurare, un articol mai vechi care trebuia actualizat. Acum, în era computerelor, lucrurile de acest fel constituiau o pierdere de timp. Patrik avea întotdeauna pentru ea o listă lungă de activități care trebuiau duse pînă la capăt îndată ce sosea. Putea fi orice, de la rescrierea unor articole despre asistentele medicale din Marea Britanie, care își omorîseră sistematic pacienții, pînă la interviuri cu fotbaliști celebri cărora tocmai li se născuse al doilea copil. Șeful de la Știri venea la ea imediat ce o zărea lîngă biroul administratorului. De obicei se trezea cu un teanc de notițe în mînă, înainte de a apuca să-și scoată bine jacheta.

Cînd intră în redacție și îl văzu pe Patrik trîntind telefonul și repezindu-se spre ea, Annika încă era pătrunsă de calmul copiilor, ce venea din incapacitatea lor de a resimți stresul.

— Salut, Berit! zise ea îndreptîndu-se spre scaunul așezat vizavi.

— Cocaina Costa! țipă Patrick. Trebuie să facem planul general al serialului.

Annika își dădu părul la o parte de pe față și trase adînc aer în piept.

— Se pare că iar pleci în deplasare, spuse Berit privind-o pe deasupra ochelarilor, înainte de-a relua lectura ziarului de dimineață.

Annika își lăsă geanta jos, își scoase jacheta și trase scaunul.

— Iată ce-o să facem, spuse Patrik așezîndu-se pe biroul ei cu o foaie de hîrtie scrisă de mînă. Două articole de interes uman și două bucăți cu faptele. O să începem cu interesul uman.

Făcu o pauză pentru a crea efect și, gesticulînd repetat cu mîna,

descrie titlul pe care și-l imaginase.

— Unu: „Costa de Sol, mașina de spălat bani a Europei — din care banii murdari ies curați”. Se pare că Gibraltarul este un adevărat paradis fiscal. Va trebui să găsești pe-acolo un avocat suedez care să-ți explice cum se pot transforma banii din droguri în profiturile unei afaceri respectabile.

Annika scoase pixul și începu să-și ia notițe.

— Doi: „Petreceri cu cocaină în Beverly Hills-ul european: viața printre iahturi, mașini de lux și avioane particulare”. Va trebui să descoperi o suedeză tânără care să-ți vorbească despre petrecerile de la Puerto Banus, susținute cu bani din droguri. Ideal ar fi să fi fost arestată într-un raid împotriva traficantilor și să regrete amarnic ce-a făcut. Implanturile mamare ar reprezenta un avantaj.

Annika ridică privirea.

— Cît sunt de importante?

Patrik își pierde șirul gândurilor și lăsă mina în jos.

— Ce zici?

— Pe lista de priorități. Cît de importante sunt implanturile mamare în comparație, să zicem, cu cît de mult regretă stilul extravagant de viață?

Patrik se foi pe birou, deranjat.

— Va trebui să iei singură această decizie, după ce ajungi acolo. Trei: „Viața mea ca traficant de droguri”. Ia legătura cu suedezul acela arestat la Málaga și fă-l să vorbească despre traficul de droguri.

Jocke Martinez, notă Annika în carnețel. Își aducea aminte numele lui.

Niklas Linde a sărutat-o când i l-a spus.

— Patru: „Eroul care va pune capăt operațiunilor de spălare de bani”. Mîine, miercuri, începe la Málaga un seminar internațional consacrat infracțiunilor financiare, iar guvernul suedez va fi reprezentat de un funcționar care va trebui să se întoarcă la Stockholm cu tot ce aude acolo. Află cine este și scrie un articol fascinant despre el și despre cît de importantă este munca lui.

Annika lăsă pixul jos.

– Asta ar putea fi foarte complicat, comentă ea.

Patrik făcu ochii mari.

– Dintre toate posibilele proteste, la asta mă așteptam cel mai puțin, era chiar ultimul pe listă.

– Eroicul tău suedez este fostul meu soț, zise Annika. Eu știu că pentru tine incestul este ceva pozitiv, mai ales dacă nu răsuflă în afara familiei, dar simt că asta este un pic cam mult.

– Trebuie să mai fie și altcineva pe-acolo, vreun polițist suedez sau ceva de genul ăsta, o persoană de legătură...

Annika se strădui să păstreze un ton neutru.

– Este, dar se află acolo incognito, răspunse ea.

– Trebuie să mai fie cineva în calitate oficială.

– Este norvegian.

Patrik se ridică în picioare iritat.

– Doamne, cât de complicat poate deveni totul! Articolele factuale sunt mai simple: „Cum funcționează rețeaua

de traficant". Va trebui să te referi la producție, transport, rute de contrabandă, distribuția și vânzările, dar să nu scrii prea mult. Să fie scurt și alert. Și al doilea: „Cum se spală banii”. Descrii paradisul fiscal, metodele, companiile. La fel, tot scurt și alert. O să vină și Lotta cu tine, ca să avem fotografii de bună calitate. Lăsa pe biroul din fața calculatorului ei un teanc de hîrtii imprimate.

— Biletele de avion și camerele de hotel? întrebă Annika.

— Vei primi biletele de avion prin e-mail în cursul zilei de azi. Cu camerele te descurci cînd ajungi acolo. Să găsești ceva mai ieftin de data asta.

— Și cu criminalii care au folosit gaze toxice cum rămîne? întrebă Annika. Suzette este în continuare dispărută. Cel de-al treilea ucigaș este în libertate, iar seiful n-a fost găsit.

— Aceea este o poveste expirată, spuse Patrik.

— O fată dată dispărută? întrebă Annika. Cum ar putea fi o poveste expirată?

— N-a prea fost fată. Mai degrabă o nefericită adeptă a curentului *emo*. Las-o baltă!

Annika înghiți în sec. Nu avea cu cine să discute rațional.

— Cine este Lotta? întrebă ea în schimb.

— O fotoreporteră nouă, angajată temporar, răspunse Patrik și plecă înapoi, la biroul lui.

Președinta sindicatului local al jurnaliștilor, Eva-Britt Qvist, traversă încăperea îndreptîndu-se direct spre Annika.

— Asta ce vrea, o întrebă Annika în șoaptă pe Berit, care ridică din umeri.

— Annika, spuse Eva-Britt Qvist. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

— Sigur, răspunse Annika. Despre ce?

Femeia îi întinse o foaie tipărită, pe care Annika o luă și văzu că era articolul de deasupra teancului de foi imprimate.

— Guvernul suedez se pregătește să ia măsuri dure împotriva spălării banilor, citi ea, apoi lăasă hîrtia jos. Da, și?

— Articolul acesta a fost scris la solicitarea Ministerului Justiției, spuse Eva-Britt Qvist. Trebuie să luăm măsuri pentru ca acest ziar să nu devină o mașină de propagandă necondiționată a Guvernului.

Annika ridică din sprîncene.

— Dar, Eva-Britt, doar nu ți se pare că eu arăt a megafon.

Reprezentanta sindicatului se înroși.

— Ei bine, cineva trebuie să vegheze la respectarea deontologiei, spuse ea și smulse foaia imprimată.

— Această serie de articole este bună și importantă, răspunse Annika. Scoate în evidență aspecte noi ale traficului de droguri din Suedia, arată cum ne afectează pe noi, aici, piața financiară globală și infracționalitatea internațională.

— în acest caz, de ce nu este o inițiativă a noastră, proprie? De ce trebuie amestecat și Ministerul Justiției?

— Ei ne deschid niște uși. Ca reporter de teren ai nevoie de cunoștințe la care să poți apela — știi asta la fel de bine ca mine.

Berit ridică degetul aprobator spre Annika, în spatele Evei-Britt. Eva-Britt Qvist nu lucrase niciodată ca jurnalist, ceea ce era un punct extrem de sensibil. A început la arhivă, apoi a avansat pînă la funcția de secretar, înainte de a fi aleasă reprezentanta sindicatului.

Femeia se răsuci pe călcîie și plecă traversînd redacția.

— Credeam că ai rețineri serioase în legătură cu cazul Cocainei Costa, spuse Berit.

Annika zîmbi.

— Mi-am schimbat opinia, zise Annika autentificându-se în baza națională de date.

— Tu la ce lucrezi azi?

— Curtea Supremă i-a aprobat lui Filip Andersson dreptul la apel, spuse Berit. Presupun că va trebui să scriu ceva scurt pe acest subiect.

Annika ridică privirea din ecran și se uită la ea.

— Dar de ce ești atât de sceptică?

— Nu știu, răspunse Berit. Eu nu cred că este nevinovat. Cred că a comis totuși crimele acelea.

— Nu poți să spui așa ceva, comentă ea cu degetele suspendate deasupra tastaturii. Au găsit la locul crimei amprente și ADN-ul lui Yvonne Nordin. Au găsit satîrul îngropat în spatele casei ei, exact acolo unde le-a spus Filip Andersson că se afla. De asemenea, se potrivește cu ce-a povestit Filip despre felul în care a împușcat Yvonne victimele în picioare. Cum poți să te îndoiești?

Berit își scoase ochelarii de citit.

— Ar fi putut fi foarte bine Filip cel care a îngropat satîrul. Iar despre împușcături ar fi putut să știe dacă a fost chiar el cel care a tras.

— Dar nici așa n-are logică, continuă Annika. A refuzat să spună adevărul cît a trăit Yvonne, pentru că asta ar fi însemnat să-și semneze singur condamnarea la moarte, însă, îndată ce ea a dispărut, a fost liber să vorbească.

— Sau să înceapă să mintă, spuse Berit.

Annika scutură din cap.

— Yvonne a fost cea care l-a omorât pe David și l-a răpit pe Alexander. Și tot Yvonne a fost cea care i-a ucis pe oamenii aceia la Sankt Paulsgatan...

Se opri brusc și înghiți cu greu.

— Părțile amputate n-au fost găsite niciodată, nu-i așa?

Berit oftă și își puse din nou ochelarii.

— Lipsesc în continuare două mâini și un picior, zise ea ridicînd receptorul ca să telefoneze la Curtea Supremă.

Annika își mută privirea spre birourile celor de la Sport și în minte îi apărură imaginea de la Sankt Paulsgatan.

Nina Hoffman a urcat prima pe scări, apoi Julia, iar la urmă venea Annika, mai întîi un etaj, apoi încă unul. Annika a rămas pe scări, dar a văzut totuși scena. Amintirea era dominată de miros, unul dulce și greu, apăsător. În imaginile fragmentate n-a reușit să distingă pantalonii albaștri de poliție, ci numai pe femeia în agonie, sîngele de pe pereți, brațele fără palme. Femeia, abia ieșită din copilărie, de fapt, s-a tîrît țte casa scării cu sîngele șiroind din ciotul brațului, scurgîndu-se în valuri pe podea și pe trepte, împrôșcînd pereții. Sîngele roșu-aprins, pereții galbeni. Avea părul blond, dar scalpul îi fusese zdrobit. Julia a vomat în scobitura unei ferestre, iar Nina a scos-o pe Annika afară, pe stradă:

— *Ieșiți afară de-aici!*

Annika se înfioră. Reveni la ecran și intră în baza națională de date de identitate. Genul: masculin. Numele: Joakim Martinez. Verificarea scrierii fonetice: da.

Un rezultat: un tînăr din sudul Suediei care nu-și spunea Joakim și care avea optsprezece ani. Nu putea fi el.

Clipi nedumerită. Ceva nu era în regulă. Toți suedezii erau cuprinși în această bază de date, registrul național oficial. Fie Niklas Linde nu știa numele corect al traficantului de droguri, fie acesta nu era cetățean suedez. Încercă numai cu criteriile masculin și Martinez.

Prea multe rezultate (820). Căutare amănunțită.

î închise ochii strîns.

Niklas mai menționase încă un nume, un nume de mijloc, nu-i așa?

Fir-ar să fie! De ce nu și-l notase?

— Mergem la tine sau la mine? a întrebat el, apoi a săru- tat-o și atunci i-a spus numele.

Numele întreg.

Jocke Zarco Martinez?

Acesta ar putea să fie? Cum se scria?

încercă apoi combinația masculin și Zarco Martinez.

Două rezultate, dar primul era perfect curat.

Johan Manolo Zarco Martinez, douăzeci și șase de ani,
înregistrat la Skärholmen, la sud de Stockholm, scos din evidență.

Annika se aplecă spre calculator.

Scos din evidență?

Apăsă pentru a ajunge la detaliile personale: *Această persoană a emigrat sau a fost transferată în registrul persoanelor care nu pot fi găsite.*

Bineînțeles. A emigrat în Spania și nu se numește Joakim, ci Johan.

Apoi își aduse brusc aminte de un gând, uitat printr-un colț prăfuit al minții. Se uită concentrată la ecran.

Zarco Martinez.

A mai întâlnit undeva numele acesta. Nu l-a auzit, pentru că nu știa cum se scrie, Sarco sau Zharco sau poate Charco, dar l-a văzut pe un ecran, exact ca acum. Era aproape sigură.

Zarco Martinez, Zarco Martinez. Când, unde, cum?

Nu-și aducea deloc aminte, așa că renunță.

Cum putea intra în legătură cu Johan Manolo Zarco Martinez, din cine știe ce închisoare din Spania? Prin avocatul lui? Și cum s-ar numi acesta? Annika zîmbi, scoase telefonul mobil și deschise agenda de contacte. Niklas Linde, Spania. își relaxă umerii și apăsă butonul de apel.

Linde răspunse imediat.

— Bună! salută ea cu o voce emoționată. Sunt Annika...

Annika Bengtzon, de la *Kvällspresen* din...

— Bună, Annika răspunse el degajat. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc. Dar tu?

— Este vreme splendidă, iar eu debordez de energie și entuziasm.

— Ești cumva în Spania?

- Puerto Banús, baby.
- Grozav, pentru că am nevoie de tine pentru o treabă.
- Ah, așa deci! Ce treabă?

Annika auzi risete și clinchet de tacîmuri undeva, la distanță. Îl vedea cu ochii minții, bronzat, îmbrăcat într-o bluză lejeră sport, cu ochelari și barba nerasă de cîteva zile.

- Individul acela, spuse ea, cel care a fost arestat atunci, noaptea, la San Pedro...
- Cînd n-ai vrut să ne distrăm?

Annika simți că i se aprind obraji și lăsă capul în jos, cu ochii în tastatură.

- Atunci, răspunse ea. Se numește Johan Manolo Zarco Martinez, nu-i așa?
- Foarte corect.
- Aș vrea să-i iau un interviu.

Un aparat de rîșnit cafea făcea zgomot undeva în spatele lui Linde, la el acolo, unde era soare. Linde așteptă să se facă liniște. Apoi Annika sesiză foșnetul vîntului. Așadar, Linde era în exterior. Probabil că era foarte cald, vîntul fierbinte și uscat.

- Va fi delicat, spuse el. E la închisoare, la Málaga, iar tu ești la Stockholm, presupun.
- Sosesec acolo mîine, spuse Annika înroșindu-se de furie cînd el izbucni în rîs.
- Chiar așa? Interesant! comentă el.
- Are vreo restricție sau poate primi vizite?
- Cred că restricțiile i-au fost ridicate. Este foarte mulțumit. Din păcate, el nu știe prea multe. A dat pe gură tot ce știa despre restul membrilor rețelei, care au fost deja arestați, dar nu ne-a spus nimic nou.
- Crezi că ar vrea să stea de vorbă cu *Kvällspresen*?

Annika auzi o voce de femeie spunînd ceva în spaniolă în apropierea mobilului lui Linde. Polițistul îi răspunse *vale* și *hasta luego*, apoi Annika auzi ceva ce părea a fi un sărut. Își acoperi ochii cu mîinile.

— Mă îndoiesc că i-ar plăcea să fie prezentat ca turnătorul rețelei, ca să zic așa, spuse Linde fără reținere după ce plecă femeia.

Annika se uită la ceas. îl luase de la micul dejun? Sau era la cafea? Femeia cine era? O relație serioasă sau doar de o noapte?

— Nu mă aștept la vreo confesiune consistentă, spuse Annika străduindu-se să adopte un ton profesional. Vreau să fac cu el un interviu mai uman, despre cum a ajuns în această situație, despre viața lui pe Costa del Sol...

— Dacă vrei, pot să-l întreb pe avocatul lui. Când sosești? Vrei să fii luată de la aeroport?

Trebuie să se abțină, ca să nu pară prea entuziasmată.

— Mulțumesc, dar nu-ți face probleme, spuse ea. Mă voi duce direct la seminarul internațional despre spălarea banilor, de la Málaga. La ora două va avea loc un fel de conferință de presă la Palacio de Congresos.

— în regulă. Ne vedem acolo. Particip și eu.

Annika avu o senzație bizară în stomac.

— Grozav, zise ea. Poate mă mai poți ajuta cu ceva. Ai idee dacă există vreun avocat sau jurist în Gibraltar care să-mi povestească despre transformarea banilor murdari din traficul de droguri în profituri de afaceri curate? Sau vreo fetișcană din Suedia cu sîni siliconați care să-mi vorbească despre viața pe picior mare din Puerto Banús?

— Cu avocatul este mai greu, dar probabil cîteva fetițe ți-aș putea procura. Cît de importanți sunt sîinii?

— Vitali.

— Treaba e ca și făcută, spuse el rîzînd.

Annika zîmbi și ea la telefon.

— Pe miine! spuse el și închise.

Linde va fi acolo. Se va întîlni cu el. Se oferi să vină să o ia de la aeroport. Poate că o va săruta încă o dată.

— Annika este chemată înapoi pe pămînt, spuse Berit fluturîndu-și mîna în fața ei. Cu cine ai vorbit?

Annika își dresе glasul și se grăbi să pună în ordine un

teanc de hîrtii.

- Cu un polițist din Málaga, răspunse ea.
- Knut Garen?
- Nu, spuse Annika. Cu colegul lui din Suedia.

Berit o privi insistent pe deasupra ochelarilor.

- De obicei polițiștii sunt buni la pat, spuse ea. Are legătură cu masculinitatea lor. La fel și în cazul ofițerilor superiori din armată.

Annika își dădu seama că a rămas probabil cu gura căscată.

- Doar o mică excursie, zise Berit, apoi își pironi ochii înapoi în calculator.

Annika scrisese un articol despre un bărbat care făcuse sex cu o bicicletă, o notă despre o cremă antirid miraculoasă, produsă în Marea Britanie, care tocmai fusese pusă în vânzare în Suedia, apoi continuarea, pe scurt, a unei istorii cu un director de corporație pe care Curtea de Apel l-a achitat de acuzația de evaziune fiscală în formă agravată. „Aceasta este o dovadă că am spus tot timpul adevărul”, a tunat bărbatul. „Sunt complet nevinovat. Sentința o demonstrează!”

— Ei bine, zise Annika, nu tocmai. Înseamnă doar că nu există dovezi suficiente pentru a putea obține o condamnare. Diferența este semnificativă.

La prînz mîncă o baghetă cu șuncă și brînză Camam- bert și bău două căni de cafea de la cafetiera pe care se înțelesese cu Berit să o cumpere și să o folosească împreună.

Verifică un zvon potrivit căruia o vedetă de televiziune o pîlmuisese pe iubita sa. Atît partenera, cît și vedeta negau

vehement. Annika trase concluzia că zvonul era perfect adevărat, dar se lăsă păgubașă.

în centrul Stockholmului, pe bulevardul Sveavägen fusese furată o camionetă a serviciilor de pază și control.

O fată de paisprezece ani fusese violată de antrenorul ei de sport.

Un binecunoscut atlet de la săritura în înălțime făcuse un comentariu indecent despre un altul de la săritura în lungime. Cel de la săritura în lungime răspunsese cu un comentariu și mai indecent.

Acest din urmă subiect avea potențial să devină cel mai important eveniment al întregii zile și i se acordă un spațiu uriaș pe pagina de web. Cititorii erau încurajați să trimită mesaje și să comenteze „cearta dintre vedete”, precum și să bifeze o căsuță prin care își exprimau susținerea pentru una sau cealaltă.

Cînd Patrik intră într-o ședință editorială și nu mai putu să arunce tot felul de notițe în direcția ei, Annika profită de ocazie și se apucă să se documenteze despre spălarea de bani pe Costa del Sol. Găsi în arhivă un articol recent dintr-unul dintre ziarele de dimineață. Se referea la operațiunea „Balena albă”, pe care o descria drept cea mai mare izbîndă de pînă acum a Poliției

spaniole în lupta împotriva spălării banilor pe plan internațional și a mafiei din spatele ei. Potrivit ziarului, după opt luni de zile de supraveghere și înregistrări, Poliția a făcut razii în mai multe locuri de pe Costa de Sol. Au fost arestate peste patruzeci de persoane: spanioli, marocani, ruși, ucraineni, francezi și finlandezi. Șapte dintre aceștia erau avocați, iar trei – funcționari publici. Era, de asemenea, implicată o companie petrolieră rusă. Poliția a confiscat 251 de apartamente și vile, 42 de mașini de lux, două avioane și un iaht, precum și numeroase opere de artă și bijuterii. Se estima că suma totală a banilor spălați era de cel puțin un sfert de miliard de euro, adică peste două miliarde de coroane, datorită intervenției unor firme-fantomă din diferite paradisuri fiscale, în special din Gibraltar. Banii au fost infiltrați înapoi în Spania și investiți în firme de construcții și imobiliare de pe Costa del Sol, care era descrisă drept „cel mai mare paradis turistic al Europei și cea mai activă piață imobiliară”.

Se mai spunea în articol că în centrul activității de spălare a banilor și firmelor-fantomă se afla un birou de avocatură din Marbella. Fondatorul acesteia s-a îngrijit de aspectele juridice și de formalitățile de înființare a firmelor, inclusiv de găsirea complicilor care să le conducă.

Annika scotoci în continuare pe Google și dădu peste o firmă din Stureplan, în centrul Stockholmului, care era specializată în „legea fiscalizării într-o economie globală”, înțelese de aici de ce Gibraltarul, în mod special, era foarte practic pentru „investitorii internaționali”.

Companiile din Gibraltar erau scutite de taxe încă din 1967, citi ea. Când Spania a intrat în Uniunea Europeană, în 1985, numărul firmelor înregistrate acolo a explodat. Regulamentele erau croite la comandă, pe placul proprietarilor care nu voiau să știe nimeni cu ce se ocupă ei.

Annika se ridică agitată în picioare, mirându-se cât efort

erau acești oameni dispuși să depună. își luă încă o cană de cafea.

O căută la telefon pe Carita Halling Gonzales, dar îi răspunse în trei limbi vocea veselă a mesageriei electronice și Annika îi lăsă un mesaj prin care o întreba dacă avea timp să o ajute cu traducerea pînă la sfîrșitul săptămînii. Apoi scoase la imprimantă cîteva hărți pentru Costa del Sol, făcu un tur virtual prin Palacio de Ferias y Congresos de Málaga, prin sala de congrese unde urma să aibă loc conferința de presă și rezervă două camere la Hotelul Pyr, care părea a fi cel mai ieftin de pe Costa del Sol. Se întrebă unde vor fi cazați participanții la congres și cu ce avion aveau să călătorească.

Pe urmă încercă să vadă dacă mai găsea ceva legat de spargerile în care se utilizau și gaze și află că acestea se numeau *robo con escalamiento* sau despre *nueva andalucia* și *soederstrom*. Ziarele spaniole nu mai scriau nimic despre uciderea prin folosirea gazelor și nici despre familia decedată.

La cinci și un sfert își strînse laptopul și părăsi redacția împreună cu Berit.

— Știi cine este Lotta? întrebă ea cînd ieșiră din lift, la parter.

— O tînără angajată temporar pe funcție de fotoreporter? Palidă și blondă, genul artist.

Annika mormăi ceva.

— N-am lucrat niciodată cu ea, adăugă Berit în grabă. S-ar putea să fie eficientă și centrată pe noutate.

— în cea mai bună dintre lumile posibile, comentă Annika.

De la intrarea principală porni fiecare pe drumul ei. Berit o luă la dreapta, spre garaj, Annika la stînga, către stația de autobuz. Telefonul ei mobil sună exact în clipa cînd autobuzul numărul unu opri lîngă trotuar.

— Annika? Salut! Sunt Julia.

Julia Lindholm își luase obiceiul să-i telefoneze des.

Annika se simțea neobișnuit de mulțumită de acest lucru, ca și când i-ar fi oferit ocazia să privească în spatele cortinei. Le făcuse și a doua vizită Juliei și lui Alexander, la Lejonadalssjon. Altă dată, Annika și Julia s-au dus la cinematograful să vadă *La vie en rose*, despre viața lui Edith Piaf.

— Salut! răspunse ea în timp ce arată abonamentul lunar de călătorie și urcă în autobuz. Ce faci?

— Bine, mulțumesc. Alexander și cu mine suntem în oraș. Am fost la Södermalm și la apartament. A trecut mama pe-acolo și l-a aranjat tare frumos. A pus flori peste tot, mușcate și violete africane. Acum ne ducem la o cafea. Vrei să vii și tu?

Autobuzul demară cu o smucitură și Annika trebui să se agațe de un domn mai în vîrstă, ca să nu cadă.

— Mă scuzați, zise ea uitîndu-se după un loc liber, dar fiindu-i împinată doar de priviri cenușii, goale.

Acasă o aștepta bucătăria minimalistă, cu sendvișurile mîncate pe jumătate și paturile nefăcute. Și nu avea nimic de mîncare, pentru că urma să plece în Spania.

— Bineînțeles, spuse ea. Unde sunteți acum?

— La Gara Centrală. Ne întîlnim cu Henrietta peste o oră. Ne vedem la cafeneaua de la etaj?

*

Alexander crescuse. Era mai înalt, mai legat, iar tenul părea mai închis la culoare, poate pentru că-și tunsese buclele blonde.

— Salut! spuse Annika strecurîndu-se lîngă el. Mă cheamă Annika, nu știi dacă mă mai ții minte. Ce mașină frumoasă ai! Poate fi dirijată pe podea?

Copilul se întoarse în partea cealaltă și își ascunse mașinuța în brațe, lîngă picioarele Juliei.

— Așadar, veniți mai des în oraș? întrebă ea ridicându-se în picioare și îmbrățișând-o pe Julia.

— Am făcut niște cumpărături, am fost la muzee și o dată am fost la teatrul pentru copii. Se pare că facem progrese mari. Săptămîna viitoare ieșim din cămin și vom locui independent, într-o căsuță aproape de centrul satului. Ce vrei să iei? Ceva de mîncare?

Julia ceruse deja suc pentru fiul ei și două felii de prăjitură Princess.

Annika se abținu să nu se strîmbe.

— Salată cu pui, vă rog, îi ceru ea chelneriței și apă minerală.

Julia preferă o ceașcă de ceai.

Annika se uită la ea cu colțul ochiului. Arăta cu totul altfel decît în urmă cu cîteva luni. Părul era mai gros și mai lucios, mișcările mai sigure. Ochii aveau profunzime, începea să arate ca polițista care fusese cîndva.

— Gata, mami, zise Alexander lingînd lingurița.

— Vrei să te joci puțin cu mașinuța? Te poți duce acolo, lîngă ușa de la toaletă, dar să nu stai în picioarele oamenilor.

îl priviră cum se îndepărtează spre partea din spate a cafenelei.

— Deci acum vorbește bine? întrebă Annika.

— Numai cu mine și cu Henrietta, dar se pare că și asta este ceva „normal”.

Rîseră amîndouă.

— Dar lucrurile merg pe calea cea bună, spuse Annika.

Chelnerița aduse salata, apă și ceai. Annika desfăcu un șervețel, pe care și-l așează pe genunchi.

Julia își scobi o unghie.

— Știi, zise ea, îmi lipsește.

Arătă cu capul spre mîini și își dresă glasul.

Annika lăsa jos cuțitul și furculița, neștiind ce să spună.

— Știi că m-a tratat ca pe un rahat și așa mai departe, totuși îmi lipsește foarte mult.

Ridică privirea umezită spre Annika și apoi se uită la Alexander și mașinuța lui.

— Dacă ai vedea pozele lui din copilărie. Alexander îi seamănă leit. Este aproape nefiresc. Săptămîna trecută am fost la mama lui David și ne-am uitat prin albumele vechi de fotografii.

— Alexander știe că tatăl lui a murit?

Julia confirmă dînd din cap.

— A început să facă desene cu el în Ceruri. Norii arată ca niște cartofi, iar îngerii sunt niște ființe cu capul rotund, o linie în loc de corp și aripi.

Annika nu-și putu reține un zîmbet și Julia izbucni în rîs.

— Albumele acelea, spuse Annika. Erau și fotografii din copilăria lui David?

— Arăta atît de dulce, iar mama lui, Hannelore, era o ade-vărată frumusețe.

— Erau și poze cu prietenii lui de joacă? Ale copiilor cu care a crescut?

Julia își sprijini bărbia în palmă și se uită spre fiul ei. Împingea mașinuța grijuliu, încoace și încolo, pe podeaua de lemn, în fața ușii de la toalete.

— Aveau o casă minunată la Djursholm, spuse ea. Bine, era a lui Torsten, desigur. O vilă din aceea de mare negustor, cu o terasă frumos împodobită, cu straturi de trandafiri și alei ordonate, cu pietriș...

— Exista vreo fotografie de-a lui Filip Andersson?

Julia lăsa mîna în jos pe masă.

— Filip Andersson? De ce ar trebui să fie el acolo?

— A fost prieten în copilărie cu David, spuse Annika.

Nu zise nimic despre Yvonne Nordin.

Julia negă scuturînd din cap.

— David a vorbit vreodată despre cineva pe nume Veronica? întrebă Annika. Veronica Paulson sau Veronica Soderstrom?

Julia se rezemă de spătarul scaunului și se uită în jos, la ghișeul de plată de la etajul de dedesubt.

— Nu cred, răspunse ea.

— Mama lui David s-a referit vreodată la vreo Veronica?
Sau la Filip Andersson?

Julia oftă.

— Hannelore nu este bine, spuse ea. Nu știi ce-i cu ea. Cred că suferă de un soi de demență, dar mai este și altceva. Se fac în curînd douăzeci și cinci de ani de cînd este la azil. Nu, Alexander, nu acolo. Stai între mese.

Annika rămase tăcută, iar Julia se duse să-i arate lui Alexander unde să se joace. Apoi se așeză la loc și își încălzi mîinile pe ceașca de ceai.

— Cum se poartă mama lui David cu tine și cu Alexander? întrebă Annika. Vă recunoaște?

Se auzi clinchet de porțelan, Julia amesteca în ceai.

— Nu-mi dau seama dacă ne recunoaște. Uneori mă întreb dacă a înțeles vreodată că eram nevasta lui David, iar Alexander fiul lui. Îl recunoștea pe David și acum întreabă de el mereu. Pare că nu înțelege c-a murit.

— Și tu ce faci? Îi spui că nu mai trăiește?

Julia dădu afirmativ din cap.

— De fiecare dată. Ea rămîne cu privirea pierdută la mine, minute în șir, apoi începe să vorbească despre cu totul altceva. Despre întîmplări din anii '60, filme vechi și emisiuni de radio. Îți aduci aminte de *Clubul de la micul dejun*, cu Sigge Fürst?

Annika negă dînd din cap.

— Știe și acum melodia din generic. L-a idolatrizat pe Sigge Fürst. Se pare că îl credea neamț, ceea ce nu a fost.

— Dar Hannnelore era și ea nemțoaică, nu-i așa?

Julia făcu semn că da.

— Evreică?

Julia înclină capul într-o parte.

— De ce întrebi?

— Nina mi-a spus odată că a venit în Suedia cu autobuzele albe de refugiați, după război. Iar numele de mijloc ale lui David, Ze'ev și Samuel... ei bine, mai evreiesc de-atît nu există.

— Hannelore refuză să vorbească despre acest lucru. N-a suflat o vorbă despre ce a trăit în lagărul de concentrare.

— David mai avea veri sau alte rude?

Julia se înfășură mai strîns în pulover.

— Hannelore a fost singurul supraviețuitor din familie.

Annika mesteca o frunză de salată ce părea să nu se mai termine. Luă o gură de apă și reuși să o înghită.

— Cu tatăl lui David ce s-a întîmplat?

— A dispărut din decor de mai bine de patruzeci de ani. David a crescut cu Torsten, Torsten Ernsten.

— Cine este?

— Un om de afaceri findlandezo-suedez. N-a fost căsătorit oficial cu Hannelore. Venea și pleca după bunul lui plac.

— Bine, zise Annika. Pare complicat, mai ales pentru Djursholm în anii '60. în prezent mai ești în legătură cu Torsten?

Julia dădu din cap că nu.

— A dispărut cînd David avea optsprezece ani. Atunci a început Hannelore să nu mai fie bine.

— A dispărut?

— A plecat într-o călătorie de afaceri și nu s-a mai întors. La scurtă vreme după aceea, Hannelore a fost internată în azil.

— Ce fel de călătorie de afaceri? în ce loc? Cu ce se ocupa el?

Julia ridică din umeri.

— Nu știu.

Annika o privi insistent. Ce era cu familia aceasta ciudată în care intrase Julia prin căsătorie? Hannelore, o evreică nemțoaică, singură pe lume, cu un fiu care fusese prieten în copilărie cu un renumit finanțist și prototip internațional de frumusețe. Fiul este ucis, prototipul este ucis și el, iar ceilalți ori intră în poliție, ori devin criminali. Annika se aplecă peste masă.

— Când ați locuit la Estepona, spuse ea, iar David lucra sub acoperire pe Costa del Sol, i-ați întâlnit vreodată pe Sebastian Soderstrom și familia lui?

Julia se uită la ea cu ochii mari.

— Jucătorul de hochei? întrebă ea. Cel care a murit? Nu! Doar pentru că David era binecunoscut de la televizor nu însemna că socializam cu alți oameni faimoși. Ne petreceam timpul împreună, doar noi doi, când David nu era la muncă, desigur. Când el pleca, eu rămâneam singură...

O cuprinse un frison și se uită repede la ceas.

Annika făcu același gest. Mai erau zece minute pînă la ora la care Julia urma să se întâlnească cu Henrietta.

— Ar trebui să plecăm, spuse Julia ridicîndu-se, luă hainele copilului de pe spătarul scaunului și se îndreptă spre toalete.

— Mi-a făcut plăcere să ne întâlnim, zise ea trecînd pe lîngă Annika în drum spre ieșire. Începînd din iunie vom sta ziua în apartamentul nostru. Poate vii să ne faci o vizită.

— Bineînțeles, răspunse Annika în mod automat.

Julia scoase din geantă un pix și o bucată de hîrtie.

— Uite numărul nostru de telefon de-acasă, spuse ea scriind ceva pe ceea ce părea a fi un bilet vechi de autobuz. Ne-am șters din cartea de telefon cînd David a început să apară la televiziune și lucrurile au luat-o razna, cu apeluri la orice oră din zi și din noapte...

O îmbrățișă pe Annika, îl luă pe fiul ei de mîină și îl conduse

în jos pe scări.

Annika își aduse aminte de salata de pui aproape neatinsă și își dădu seama că îi era teribil de foame. Mincă puiul și salata, dar lăsa pastele: acum se recomanda să eviți nu atât grăsimea, cât carbohidrații.

Se duse acasă pe jos prin aglomerația de pe trotuare, cu un profund sentiment de nerăbdare în străfundul ființei sale.

Cînd coborî din avion, Annika simți că nu putea respira. Căldura și mirosul puternic de kerosen îi arseră plămîinii și îi umplură ochii de lacrimi.

Lotta, fotoreportera, apăru lîngă ea.

— Oh! exclamă ea încîntată. îmi aduce aminte de Teheran. Ți-am spus că am lucrat o vreme acolo?

— Da, mi-ai spus, răspunse Annika punîndu-și geanta pe umăr și coborînd scara spre autobuzul care urma să-i ducă pe călători la clădirea terminalului.

Aerul vibra deasupra învelișului de asfalt, iar de la distanță avioanele se vedeau distorsionate, de parcă s-ar fi aflat în fața unor oglinzi strîmbe. Annika trase aer pe gură. O sută de grade?

— în Teheran totul era foarte fotogenic, spuse Lotta înghe- suindu-se să urce în autobuz și vîrîndu-și în fața unei doamne rucsacul care conținea echipamentul fotografic. Aici lucrurile par mult mai rigide. Vreau să spun că mi-ar plăcea să pot surprinde în fotografii expresia, caracterul clădirilor și al oamenilor. Alte culturi sunt atît de bogate!

Annika își dăduse seama că Thomas nu fusese în același avion, dar verifică din nou, ca să fie sigură, deși funcționarii civili nu călătoreau cu zboruri ieftine cînd plecau în deplasări pe bani de la buget.

După numai zece minute de așteptare, își recuperară

bagajele și porniră spre sala în care se aflau firmele de închiriat mașini. Annika se îndreptă spre Helle Hollis, de la capătul opus, și aproape ajunse când își dădu seama că fotoreportera nu mai era cu ea. Făcu stînga-mprejur și se duse înapoi.

— Firmele mari sunt grozave, spuse Lotta. Au birouri peste tot și oferă o continuitate pe care eu o consider importantă când tot restul în jur este o noutate.

— Ah, înțeleg, spuse Annika. Credeam că voi conduce eu.

— Ca fotoreporter, sunt obișnuită să fiu eu și șoferul.

Închirie un Ford Escort, același model cu cel pe care îl avusese Annika data trecută. Coborîră în garaj să caute mașina. Annika își porni telefonul mobil și găsi un mesaj în căsuța vocală. Carita Halling Gonzales îi spunea că era ocupată marți și miercuri, dar că o putea ajuta joi și poate chiar vineri.

— Haide să mergem întîi să ne luăm camerele la hotel, spuse Lotta. Îți dă un sentiment de bine să-ți desfaci mai întîi bagajele și să te instalezi înainte de-a te apuca de lucru.

Annika se uită la ceas.

— Centrul de conferințe este la numai cinci minute de-aici, zise ea, iar conferința de presă începe peste trei sferturi de oră. Nu avem timp pînă atunci să ne ducem la Puerto Banus și să ne și întoarcem.

Lotta ridică din sprîncene.

— Cine a făcut un program atît de strîns?

Annika dădu din umeri.

Găsiră mașina și își înghesuiră valizele în portbagajul de mici dimensiuni. Lotta se urcă la volan, porni motorul și se îndreptă spre ieșire. Annika deschise torpedoul și scoase contractul pe care îl pusese acolo Lotta. Avis taxa de trei ori mai scump decît Helle Hollis.

Afară ardea un soare orbitor, deformînd imaginile. Annika și Lotta scotociră după ochelarii de soare.

— Pe unde-o iau? întrebă Lotta apăsînd pe frînă.

Annika cercetă împrejurimile prin parbriz. Fie Avis folosea altă *salida* decît Helle Hollis, fie lucrările de construcții avansaseră într-un asemenea ritm încît reperatele ei dispăruseră. Numai talmeș-balmeșul de mașini și oameni, camioane și betoniere rămăsese același. Indicatoare temporare în galben și roșu își strigau instrucțiunile de pe panouri transversale și de pe stâlpi.

— Vrei să conduc eu? întrebă Annika.

— Doar spune-mi pe unde s-o iau.

— Ține direcția spre Málaga, zise Annika pornind instalația de aer condiționat. Încearcă să intri pe A7 spre nord. Trebuie să fie la prima ieșire sau la a doua.

Șoferul mașinii din spate claxonă. Stresată, Lotta nu nimeri viteza și motorul se opri. Annika închise ochii și scrișni din dinți.

*

Palacio de Ferias y Congresos din Málaga se dovedi a fi mai mic decît se așteptase Annika judecînd după fotografiile de pe internet. Clădirea era amplasată într-o zonă industrială, o construcție futuristă din sticlă, oțel și aluminiu. Acoperișul avea formă de val, iar pereții semănau cu pliurile unei armonici. Annika își aminti turul virtual și se îndreptă spre o sală mai mică, unde urma să se desfășoare conferința de presă.

— Ce clădire banală!, exclamă Lotta în spatele ei. Mă uimește că reușește să întruchipeze un soi de concept mediteraneeen al masculinității, printr-un stil excesiv și metode de construcție elaborate...

— Sunt o mulțime la fel pe-aici, răspunse Annika trecînd pe sub o serie de conducte multicolore atîrnate deasupra intrării.

Lotta avea dreptate, își spuse ea intrînd în clădire. Era supraîncărcată, plină de finisaje și lămpi și stîlpi portocalii. Fu nevoită să aștepte într-un rînd dezordonat, să prezinte documentele de identitate și să treacă prin controlul de securitate.

Sala de conferințe era la primul etaj. Auzi pașii Lottei încetinind și, pînă să ajungă ea la ușă, femeia se oprise.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Annika întorcîndu-se.

— De la conferințele de presă nu prea ies fotografiile interesante, spuse ea. Mă duc afară, să încerc să surprind sufletul acestei clădiri.

Annika privi în sală. Scaune albastre. Pereți de formă neregulată îmbrăcați în lambriu de culoarea cireșelor, unghieri ascuțite, un podium albastru cu patru scaune. Plafonul bogat ornamentat. Va fi publicat ceva din ceea ce se va spune la conferința de presă? Bărbați la costum așezați pe un rînd? Cel mai probabil, nu. O fotografie va fi utilă numai dacă se întîmplă ceva neprevăzut — dacă izbucnea un incendiu sau dacă participanții începeau să se certe.

Verifică dacă avea telefonul la îndemînă. Dacă într-ade- văr se întîmpla așa ceva, probabil că îl va putea folosi.

— în regulă, zise ea, luînd dintr-un teanc un exemplar al documentației oferite pentru conferința de presă și intrînd în sală.

Ocupă un loc în spate, închise telefonul mobil și urmări cum o mare de oameni umple sala. Erau reprezentanți ai presei din întreaga Europă, dar ordinea priorităților părea să fie aceeași ca și la conferințele de presă din Suedia.

Echipele televiziunilor se instalau în față, cu autoritatea de necontestat a celor care știu că sunt cei mai importanți. Jurnaliștii de radio forfoteau în spatele lor, într-un dans dezlănțuit al instalării microfoanelor pe podium și reglării

aparaturilor digitale de înregistrat, pe care își verificau volumul sunetului. Fotoreporterii ziarelor umpleau culoarele dintre scaune. În spatele jurnaliștilor de la radio ședea editorii de la ziare, care voiau să fie văzuți, după cum reieșea limpede din atitudinea lor degajată și aerele de suficiență. Scopul lor în viață era să le demonstreze colegilor cât erau ei de importanți, poate prin felul în care strigau spre podium întrebări lipsite de interes, după ce terminau cei de la radio.

Se uită după Thomas, dar nu văzu nici urmă de el.

Patru bărbați urcară la masa de pe podium: un comisar european, un avocat spaniol, unul olandez și moderatorul.

Annika mormăi în sinea ei. Lotta luase decizia corectă.

*

Conferința de presă fu lungă și neinteresantă, iar la un moment dat Annika chiar moțâi. Se referea la coordonarea legislației de combatere a infracțiunilor financiare în statele membre ale Uniunii Europene, de la cele din domeniul contabilității pînă la evaziunea fiscală, fraudarea taxei pe valoarea adăugată, fraude cu cîrdușurile de credit și datoria băncilor și a caselor de schimb de a dezvălui date. Statele cel mai mult vizate trebuiau să-și compare legislațiile în vigoare, să identifice diferențele existente, apoi să stabilească cine ce trebuia să schimbe, astfel încît băieții răi să nu mai poată continua să facă ce vor, trecînd dintr-o țară într-alta.

Nu se poate să nu existe o modalitate de a exprima toate acestea mai simplu, se gîndi Annika ridicîndu-se în picioare odată cu toți ceilalți. În continuare Thomas nu era nicăieri.

în clipa următoare simți o mină pe spate.

— Bună! îi spuse Niklas Linde la ureche. Vrei să vii cu mine?

- Sunt arestată? întrebă Annika.
- Absolut, răspunse ofițerul de poliție.

Îeșiră în vestibulul din fața sălii. Linde o cuprinse cu mâinile de gât și o sărută, mai întâi pe un obraz, apoi și pe celălalt.

- Bine ai revenit! îi spuse el.
- Annika își așeză mâna dreaptă peste degetele lui.
- Este și Knut aici? întrebă ea.
- Este la barul cu tapas.
- Annika?

Vocea venea din spatele ei. Trase adânc aer în piept. Linde îi dădu drumul. Ea se răsuci.

- Bună, Thomas! răspunse Annika.

Thomas purta unul dintre costumele noi pe care și le cumpărase după incendiu, închis la culoare, puțin lucios, italianesc. Cravată roșie, servietă Rimowa, pantofi proaspăt lustruiți. Annika zîmbi văzîndu-i părul rebel și ochii albaștri, dar el nu băgă de seamă. Se uita fix la polițistul de lângă ea.

- îl cunoști pe Niklas Linde? întrebă ea. Este polițist la Departamentul de Narcotice și lucrează aici.

Polițistul făcu un pas înainte și spuse:

- îmi pare bine să vă cunosc!

își strînseră mâinile, iar Thomas întoarse spre Annika o privire înfiorată.

- Thomas este reprezentantul Ministerului Justiției din Suedia, spuse ea. Am fost căsătoriți. Avem doi copii.

- Așa, deci, zise polițistul. El este cel căruia nu i-a plăcut jocul?

Annika ar fi vrut să-i tragă un cot în coaste.

- îmi pare bine să te văd îi spuse ea lui Thomas și apoi i se adresă lui Linde: Vrei să mergem să ne așezăm undeva?

Linde o prinse cu brațul pe după umeri, fără să-și ia ochii de

la Thomas.

— Un etaj mai jos, spuse el apropiindu-și degetele de gîtul ei și arătînd un coridor lambrizat. Se întoarseră. Palma lui ajunse pe talia Annikăi. Își simți tot trupul cuprins de satisfacție și privirea lui Thomas arzînd-o în spate.

— Divorțată recent? întrebă Linde lipit de ea pe scara rulantă.

— Nu tocmai, spuse Annika fără să se desprindă.

Knut Garen era instalat la o masă și avea în față aripioare de pasăre, pui de caracatiță prăjiți și creveți, într-un sos de usturoi cu miros pătrunzător. O întîmpină cu căldură.

— E grozav că putem mânca fără să mai așteptăm, zise Annika așezîndu-se vizavi de el, cu Linde alături.

Își puse pe masă pixul și carnetul de notițe și îi ceru chelneriței *agua con gas* și *tortilla* cu *albondigas*.

— Știți pentru ce sunt aici? întrebă ea, iar ofițerii confirmă înclinînd capul. De ce s-au extins traficul de droguri și spălarea de bani pe Costa del Sol?

— Uită-te la hartă, spuse Garen. O oră cu barca pînă în Maroc, plantația ascunsă a Europei. Trei sferturi de oră pînă la malul Atlanticului, unde acostează navele din America de Sud, încărcate cu cocaină. Și, colac peste pupăză, în mijlocul situației, Gibraltarul, un paradis fiscal, lipsit de restricții intruzive.

Luă o înghițitură de pui de caracatiță.

— Totul este la îndemînă, materia primă, rețeaua de transport, distribuitorii, paradisul fiscal, o corupție endemică și consumatorii.

— Consumatorii? întrebă Annika.

— Spania a depășit Statele Unite și a devenit cel mai mare utilizator de cocaină, zise Linde. Unul din patru spanioli cu vîrsta peste cincisprezece ani a încercat-o.

— Dar tot hașișul rămîne drogul cel mai utilizat, spuse Garen. Se estimează că o sută douăzeci de mii de familii din Maroc își obțin veniturile exclusiv din cultivarea cînepii și producția de canabis. Știi cum procedează?

Annika făcu semn din cap că nu știe. Polițistul își șterse pe șervețel degetele pline de grăsime de caracatiță, apoi luă pixul și carnetul ei de însemnări.

— Plantează semințele primăvara și lasă planta să crească toată vara, spuse el desenînd o plantă cu frunze lobate. Semințele se află aici, chiar în vîrf, ascunse în niște păstăi, între semințe și păstăi se află un praf galben, fin, un fel de polen. Cînd sunt recoltate plantele, toamna, se așază pe jos, pe o pînză fină și se acoperă cu un plastic. Apoi sunt bătute cu niște bastoane, ca să se sfărîme capetele semințelor. Polenul este astfel filtrat prin pînza respectivă și se adună dedesubt.

Banalele traficantilor de canabis se ocupă fiecare de cîte douăzeci de ferme de hașiș. Polenul și plantele sunt duse pe coastă, unde sunt uscate și ambalate în baloți duri. Așa se desfășoară lucrurile dintotdeauna.

Dădu peste cap halba de bere.

— Ce știi despre hașiș?

Annika luă o înghițitură de apă minerală. Obişnuiau să se întilnească cu toții ca să tragă ceva în spatele nămeților, lîngă terenul de sport din Hälleforsnäs. Sven era cel care venea cu hașișul, Sylvia Hagtorn aducea frunzele de tutun în care îl înveleau, iar Roland Larsson — pipa bunicului său. Annika găsea pipa cam dezgustătoare, cu urme de salivă ale bătrînului. Și nici efectul nu i se părea cine știe ce — o făcea să se simtă puțin apatică și cam prostuță. Începea să chicotească și simțea o nevoie stringentă de ceva dulce.

— Păi, știi că se folosește la fumat, spuse ea fără să ridice privirea din carnet.

— Din polenul obținut din prima rundă de bătut se obține cel mai bun hașiș, prima calitate. În Suedia nu prea vedem așa ceva. Hașișul care ajunge acolo este de categoria a treia, din soiul cel mai rău, resturi de la ultima repriză de bătut semințele.

Poate că de aceea n-a avut mare efect pentru mine, se gîndi Annika.

— Cum ajunge în Europa? întrebă ea.

Linde se foi pe scaun. Acum își lipise piciorul de al ei.

— Este expedit cu navele care pleacă din două orașe de pe coastă, Nador și Asilah, în februarie și martie, zise el.

Ea înclină capul afirmativ și deodată își dădu seama că avea gura uscată. Nu-și mișcă piciorul.

— Ultima noutate sunt așa-numitele bărci rapide.

Annika bău apa minerală cu înghițituri mari.

— Bărcile rapide sunt, de fapt, doar niște barje de mari dimensiuni, echipate cu motoare Yamaha de trei pînă la 225 de cai-putere, amplasate în partea din spate. Jumătate din barjă este plină cu combustibil, cealaltă jumătate — cu droguri. Se deplasează atît de repede, încît nu pot fi ajunse cu elicopterul. Ancorează pe mare pe lîngă vapoarele care au nevoie să-și reumple rezervoarele, apoi își continuă drumul, iar uneori ajung pînă la Barcelona.

Unde își ținea telefonul cu o mînă, iar pe cealaltă o puse pe genunchiul ei. Pe ecranul telefonului se vedea un film puternic mișcat, cu un bărbat vesel, cu piele închisă la culoare, stînd în picioare în mijlocul unui transport de paleți, cu mîna pe o roată. Un vînt puternic îi flutura pletele. Cameramanul, oricine o fi fost acesta, mută imaginea de la bărbat și o rotește la 360 de grade. Filmarea era făcută la bordul unei barje uriașe, care se deplasa pe mare cu toată viteza. Prora era plină de nenumărați paleți, în timp ce la pupa erau depozitate cîteva sute de butoaie metalice pline de combustibil. Pe urmă în film apărură din nou bărbatul, iar

ecranul se înnegri.

— Acum nu mai este la fel de vesel, spuse Linde băgînd telefonul în buzunar. Ceea ce ai văzut la prora erau trei tone de hașiș. Și el, și cameramanul sunt la închisoare în Granada.

își luă mîna de pe genunchiul ei.

Ea izbucni în rîs.

— Uniunea Europeană a încheiat o înțelegere cu Marocul, spuse Garen. Statul a intervenit în forță și a distrus milioane de hectare de plante de canabis. Ce crezi că înseamnă asta pentru familiile care trăiesc din aceste culturi? Nu mai au pîine pe masă. Așa că ce fac?

Annika așteptă răspunsul.

— Plantele nu mai sunt, spuse el, dar restul a rămas: mîna de lucru, cumpărătorii, vînzătorii, bărcile, vehiculele, vapoarele, containerele, rețeaua de contacte și distribuitorii. Prin urmare, ce fac?

— Transportă și vînd altceva, zise Annika.

— Transportă și vînd cocaină, spuse ofițerul de poliție. Marocul și Sahara Occidentală au devenit țări de tranzit pentru comerțul cu cocaină, iar aici este ușa către clienții lor. Toată cocaina provine de la plantațiile din America de Sud și aproape toată intră pe piața Europei pe-aici.

— Cît se capturează?

— Cam zece la sută, în medie nouăzeci de kilograme pe zi. Se estimează că o tonă de cocaină ajunge în Europa zilnic, prin Spania.

Garen se aplecă spre Annika.

— Și știi care este cea mai mare problemă a grupărilor de traficanți? întrebă el.

— Mituirea salariaților de la Vamă? Găsirea distribuitorilor? Deschiderea unor piețe noi?

El negă dînd din cap.

— Toate astea sunt ușoare. Cel mai greu este să știi ce să faci cu banii.

Annika se uită sceptic la el.

— Greu? întrebă ea. Să folosești niște bancnote?

— Spălarea banilor este operațiunea cea mai complicată pentru noi. Iar noi o complicăm și mai mult. De aceea organizăm seminare ca acesta.

Garen mîncă și ultimul crevete cu usturoi.

— Trebuie să plec la Granada, spuse el. Ți folosește ce ți-am spus?

Annika aruncă o privire peste notițe. Mai voia să afle cîteva lucruri, dar el trebuia să plece, iar ea se simțea îngrozitor de obosită. îi zîmbi.

— Ți mulțumesc foarte mult, zise ea. M-ai ajutat enorm. Mă întreb doar dacă nu cunoști cîteva persoane cărora să le iau un interviu. De exemplu, aș vrea să iau legătura cu avocatul lui Jocke Martinez...

- M-am ocupat eu de asta, spuse Linde.
- Excelent! zise Garen ridicîndu-se. Bine, vă las atunci. O sărută pe Annika pe amîndoi obrazii și se îndreptă spre ieșire.
- înțeleg că eu plătesc nota, spuse ea.

Lotta era în pragul unei crize de nervi. O sunase pe Annika de cel puțin o sută de ori, dar se întâmplase ceva cu telefonul ei, pentru că nu primea apelurile — intra de fiecare dată o voce în limba spaniolă, care spunea ceva neinteligibil.

— Trebuie să formezi 46 înaintea numărului, îi spuse Annika.

Fotoreportera se uită la ea uimită.

— Bineînțeles că am introdus codul de țară! Dar ai telefonul pornit?

Annika scotoci în geantă și în cele din urmă scoase aparatul trăgându-l de firul căștilor.

— Scuze!

— Cum ai putut să mă lași în aer? întrebă Lotta. Trebuie să lucrăm împreună la seria asta de articole.

— Calmează-te, zise Annika repornindu-și telefonul. N-ai pierdut nimic important. Am cules câteva informații de interes general. Ai reușit să faci ceva fotografii?

— Ce fotografii? Ale acestei clădiri? Sau ale frumosului peisaj din jur?

Arată cu mâna terenul viran din jurul centrului de conferințe, autostrada zgomotoasă, clădirile industriale dărăpănate din depărtare.

— Trebuie să ne așezăm și să ne asigurăm de câteva interviuri pentru mâine, îi spuse Annika. Cu un traficant de droguri, un avocat specializat în spălarea de bani, câțiva suedezi care trăiesc pe picior mare...

Lotta se uită la ea neînțelegînd nimic.

— Pentru mine a fost foarte greu să mă trezesc atît de devreme... și tu să dispari așa! Acum vreau să merg la hotel și să despachetez și pe urmă trebuie să mănînc ceva.

Annika se uită lung la femeia din fața ei, la coama ei de păr blond, picioarele lungi și umerii ascuțiți.

— Să despachetezi? întrebă ea.

Apoi își aminti cuvintele pline de înțelepciune ale lui Anders Schyman: alegeți cu grijă bățăliile. Azi era miercuri. Se întorceau acasă sîmbătă. Aveau două zile întregi în care să termine toată seria de articole.

— Bineînțeles, spuse ea. Du-te înainte! Hotelul Pyr este în Puerto Banús — se vede de pe autostradă.

— Cum? făcu ea. Și tu nu vii?

— Eu am de lucru o grămadă.

— Dar...

— Cu un dram de noroc, o să pot pune mîna pe distribuitorul de droguri suedez, aflat la închisoare în Málaga. Una dintre noi trebuie să rezolve asta. Ne întîlnim mîine-dimi- neață la micul dejun, la hotel? La opt?

Lotta era pe punctul să mai spună ceva, dar Annika se răsuci pe călcîie și plecă spre mașina lui Niklas Linde. De această dată nu un BMW, ci un Jaguar.

— Aceea este fotoreportera ta? întrebă el privind-o pe Lotta cu interes.

294

— Nu, zise Annika și deschise portiera. Nu este a mea, este a ziarului *Kvällspresen*. Ești binevenit dacă vrei s-o împrumuți.

El zîmbi cu gura pînă la urechi.

— Eu prefer jurnaliștii, zise el.

Cînd trecură pe lîngă ea în parcare, Annika îi făcu semn cu mîna.

Traficul era foarte aglomerat, abia dacă înaintau. Linde închise geamul și dădu drumul aerului condiționat. Termometrul de bord arăta că afară erau douăzeci și nouă de grade.

— întotdeauna este așa de cald? întrebă Annika.

Sudoarea începea să-i păteze tricoul sub sîni.

— Așa va fi pînă în octombrie, spuse el. în lunile de vară nu cade nicio picătură de ploaie.

Annika își scoase ochelarii de soare și privi spre mare.

— S-a mai întâmplat ceva în cazul Sebastian Soderstrom?

El se încruntă.

— Ai văzut ce se spune în raportul necropsiei? Despre hoți?

Ea dădu din cap că nu.

— N-au fost intoxicați cu gaze, au murit din cauza unei insuficiențe respiratorii cauzate de o supradoză de morfină.

Annika se uită la el. Avea brațele arămii.

— Supradoză de morfină? Erau dependenți de morfină?

— Morfina se găsea în sticlele lor de bere.

Annika își aduse aminte de cabina de la camionul hoților: geamurile murdare, învelișul tăiat al scaunelor, ambalajele de hamburgeri de pe bord, harta Marbellei, noroiul de pe jos, cele două sticle de bere pe jumătate goale...

— Erau în suporturile de pahare, lângă aparatul de radio.

— Sticle de un litru de bere San Miguel, spuse el. Cu capac înșurubat.

— Deci a umblat cineva la ele, spuse Annika. înseamnă că...

— ... au fost omoriți. Exact!

— De cine? Și de ce?

— De ce crezi?

Annika nu răspunse.

— E o treabă chiar inteligentă, spuse Linde. Poți obține morfină de la orice spital. Se presupune că dulapurile se țin încuiate, dar nu sunt greu de spart. Formele lichide au miros, de aceea anatomopatologul crede că în acest caz s-au folosit tablete.

— Dar nu este nevoie de mai multe tablete ca să ucizi un om? întrebă Annika.

— Cine nu este obișnuit poate muri din șaiszeci de miligrame de clorură de morfină. Asta înseamnă trei sau șase tablete, în funcție de dozaj. Cantitatea de otravă din sticlele acelea ar fi omorât și un elefant.

Annika se ținu cu mâinile de bord când Linde depăși un

autobuz cu pensionari jucători de golf.

— Atunci, ce s-a întâmplat în timpul spargerii propriuzise? întrebă ea. Hoții n-au făcut injecțiile acelea care contracarau gazul?

— Un derivat de naloxon, ba da. Li s-au găsit urme în sînge.

— Au deschis poarta folosind codul corect. De unde îl știau?

— Au introdus codul de urgență, nu pe cel ales de familie. Acel fel de cod se vinde destul de ușor. Au fost o mulțime de cazuri în care, în spatele unor spargeri de amplasare, s-au aflat firme de pază — una a avut loc într-un bloc din Nueva Andalucía.

Annika se scărpină pe spate.

— Așadar, i-au gazat pe membrii familiei, spuse ea, au intrat fără să poarte măști de gaze, au distrus peretele din jurul seifului, l-au cărat afară la unul dintre vehicule, pe urmă au jefuit casa, au încărcat totul în camion și au șters-o.

— Mai mult sau mai puțin.

— Iar cînd au crezut că au ajuns acasă și au scăpat neprînși, au deschis sticlele de bere ca să sărbătorească.

Linde încuviință dînd din cap.

Lăsară aglomerația de pe autostrada publică și intrară pe cea cu plată.

— Dar injecțiile acelea nu le-au asigurat imunitate? întrebă Annika. Credeam că blochează efectul tranchilizantelor. Atunci cum au murit de o supradoză de morfină?

— Derivatul de naloxon are efect doar o oră-două. După acest interval morfina acționează. Probabil că erau obosiți și s-au oprit la La Campana ca să se odihnească.

— Presupun că pe sticlele de bere nu există decît amprențele hoților.

— Corect.

Munți, mare și peisaje înverzite trecură pe lîngă ei. Annika

închise ochii și văzu dormitorul fetei, patul nefăcut, desenele, păpușa cu păr castaniu cârlionțat. își aduse aminte coridorul care ducea la ușa închisă de la dormitorul părinților, podeaua pe care muriseră copiii.

— Ceva este foarte neobișnuit în crima asta, zise ea. Nu ți se pare?

Linde privea drept înainte și nu-i răspunse.

Și într-o străfulgerare înțelese, o grozăvie.

— Nimeni nu adaugă o doză fatală de morfină în bere decât dacă are intenția precisă de a-i omorî pe cei care o beau, spuse Annika.

— Exact!

Annika se scutură înfiorată și Linde opri aerul condiționat.

— Prin urmare, aceasta a fost o crimă multiplă, riguros planificată și mascată printr-o spargere, spuse ea. Ai idee din ce motiv?

Polițistul dădu din cap.

— Au avut grijă să nu lase urme. Hoții care au comis spargerea reprezentau un risc, așa că au fost eliminați. Explicația ar trebui să se afle în seif, dar probabil că nu-l vom găsi niciodată.

Annika privi peisajul.

— Poliția spaniolă ce face?

— Nimic, zise Linde. Cazul este considerat oficial închis din punctul de vedere al poliției. Hoții sunt morți. Au rămas unele lucruri neexplicate, dar asta se întâmplă frecvent.

— Pari nemulțumit.

Linde ridică din umeri.

— Oficial nu sunt implicat în cercetarea cazului, zise el. Eu sunt aici ca să mă ocup de traficul internațional de droguri, nu de spargeri la reședințe private.

— Dar crezi că spaniolii au abandonat cazul prea repede?

Linde se foi pe scaun și își dresă glasul.

— Cazul trebuie să aibă o motivație, dar noi n-am găsit-o, zise el. Executarea unei familii întregi este expresia unei

brutalități extreme. Ucigașul a vrut să transmită ceva. Nu știm care dintre victime a fost adevărata țintă. Toată familia sau numai un membru al ei?

— în orice caz, nu puteau fi copiii, spuse Annika, ne rămâne unul dintre adulți. I-ai verificat?

Linde oftă.

— Nu prea temeinic. Sebastian Soderstrom a fost un pierde-vară șarmant, total incompetent în probleme financiare.

Veronica Soderstrom a fost o avocată cu reputație bună. Astrid Paulsom era practic invizibilă, iar Suzette era o elevă care urma să înceapă să muncească la grajduri.

— Să fi fost ceva legat de situația financiară instabilă a lui Sebastian?

— Da, bineînțeles, dar, dacă nu pui întrebări, nu primești răspunsuri.

— Și Suzette? Ați aflat ceva de ea?

Polițistul negă dînd din cap.

— Absolut nimic. Parcă s-ar fi evaporat pe treizeci decembrie anul trecut.

— O mai caută cineva?

— Acum? Nu.

— Crezi că este în viață?

— De patru luni n-a mai dat niciun semn de viață. N-a trecut niciuna dintre frontierele naționale, n-a scos bani din bancă, n-a dat niciun telefon, n-a intrat pe internet. Dacă mai este în viață pe undeva, este complet izolată, nu poate lua legătura cu nimeni din exterior. Așa că moartea nu este cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întîmpla.

Annika rămase mult timp tăcută. Se gîndi la fotografia fetei taciturne, cu păr negru și o figură fragilă. *Moartea nu este cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întîmpla. Ce îngrozitor!*

— Dar mai există încă fire de urmat, spuse Annika. Nu-i așa?

El înclină capul încuviințînd.

— Persoana care a introdus morfina în bere.

— Este cel care a pus toată operațiunea în mișcare, zise Annika. I-a angajat pe hoți, a făcut rost de gaz și de derivatul de naloxon, a plătit ca să obțină codurile de securitate ale vilei, a otrăvit berea, a luat seiful și a fugit.

— Dacă este un el.

Annika îl privi uluită.

— Urmele de încălțăminte găsite la locul crimei, spuse el. Trei perechi, dintre care două corespund pantofilor hoților. A treia pereche era numărul treizeci și șapte.

Puțini bărbați au un picior atît de mic.

— Ai idee cine ar putea fi această femeie?

El zîmbi.

— Oh, micuța Annika, ești atît de serioasă! zise el. Mă bucur că te-ai întors. Nu vrei să lăsam atacul cu gaz și să vorbim despre ceva mai plăcut?

— Mai am o singură întrebare, spuse ea.

Linde ridică mîna dreaptă și dădu la o parte părul de pe fața ei.

— N-au existat amprente sau urme de ADN de la care să se poată merge mai departe. Niciun vehicul și niciun martor.

Annika îi simți mîngîierea, ca o apă caldă.

— Doar urme de încălțăminte, zise ea.

— Doar urme de încălțăminte, reluă ofițerul de poliție.

Annika se uită la picioarele lui. Erau enorme

— Știi ce se spune despre bărbații cu picioare mari? întrebă ea.

El o privi cu o sclipire în ochi.

— Nu, zise el. Ce se spune?

Ea se relaxă și rîse, simțind că roșește. Se uită pe geam, la scheletele de beton de pe marginea autostrăzii, cu o senzație de anticipație izvorîită din stomac.

— Traficantul de droguri, suedezul, spuse ea încercînd să vorbească cu o voce normală. Vrea să stea de vorbă cu

Kvällspresen?

— Am discutat azi-dimineață cu avocatul lui. Ai fixată pentru mâine o vizită la închisoarea din Málaga, la unsprezece dimineața.

Cînd ajunseră la bariera de plată de la Calahonda, Linde frînă și se așeză la una dintre cozi, în spatele unui camion din Maroc.

— Ce crezi că transportă camionul ăsta? întrebă Annika.

Linde întinse mîinile din nou, o prinse ușor de ceafă, se aplecă peste consola centrală a Jaguarului și o sărută. Efectul era electrizant. Părul i se zbîrli pe tot corpul. îl sărută la rîndul ei de parcă s-ar fi înecat, trecîndu-și degetele prin părul lui, apoi stringîndu-l și imobilizîndu-l. îl sărută pînă rămase fără aer și mașinile din spatele lor începură să claxoneze.

— Stai la același hotel?

Annika încuviință înclinînd capul, amețită. Mașina din spate îi depăși scrișnind din cauciucuri și șoferul le arătă un deget, în trecere pe lingă ei.

— Te grăbești să ajungi undeva? întrebă ea. Sau ai timp să mă conduci în cameră?

Linde băgă mașina în viteză și se îndreptă spre ghișeul de plată.

*

A fost mai ușor decît și-a închipuit. Nu a existat stînjeneală, nicio preocupare pentru performanță. în spatele ușii, hainele au ajuns pe podea și el a privit-o cu un amestec de zîmbet și seriozitate, apoi a sărutat-o cu pasiune.

Și a rămas la ea.

Lotta se instalase deja la una dintre mesele de la geam când coborî Annika la restaurant. Fotoreportera avea o tavă plină cu ouă și șuncă, cereale cu un iaurt de culoare roz, un pahar cu suc de portocale și încă unul cu suc de roșii, pâine, brânză și doi croasanți cu ciocolată.

Annika își luă o cană cu cafea și un ziar englezesc de dimineață, apoi se așeză lângă ea. Cu colțul ochiului îl văzu pe Niklas Linde traversînd vestibulul și îndreptîndu-se spre ușa principală. Urmau să se întâlnească din nou în cursul după-amiezii și să discute despre activitatea Poliției suedeze de combatere a drogurilor și spălării de bani pe Costa del Sol.

— Nici nu-ți trece prin minte ce-ai pierdut aseară, zise Lotta mestecînd energic o bucată de pâine tare. Am luat o cină spaniolă minunată la un bar de tapas autentic, din apropierea portului. Și, știi munții care se văd de acolo? continuă ea. Sunt în Africa, de fapt.

Annika se uită la ea să vadă dacă nu cumva glumea. Nu glumea.

— Adevărat? zise ea deschizînd ziarul.

Mai simțea încă brațele lui Niklas pe spate. Dimineață făcuseră duș împreună, ceea ce nu se întimplase niciodată cu Thomas. El voia întotdeauna să fie lăsat în pace în baie.

— îngrozitor cîte crime se produc aici, continuă Lotta. Mi-a spus un bărbat de la bar că mafia este foarte activă aici.

— în patru sute douăzeci de variante diferite, spuse Annika răsfoind ziarul.

Lotta făcu ochii mari.

— Serios?

— Informații furnizate de Poliție, zise Annika. Mi-au spus ieri, cînd m-am întîlnit cu ei, cînd aveai tu necazuri cu telefonul. O tonă de cocaină ajunge zilnic în Europa, trecînd prin Spania.

— Desigur, zise Lotta, cifrele de acest fel trebuie privite cu circumspecție. Poliția mai spune lucruri de genul ăsta ca să-și justifice bugetul. Nouă ne trebuie jurnalism adevărat, bazat pe cifre pe care le descoperim noi înșine. Redacțiile neglijează grav asemenea lucruri în ultima vreme.

Annika se uită la ceas.

— Mă duc la mine în cameră să aflu singură cîteva informații, zise ea. Ne întîlnim aici peste o oră?

Se duse la bufet, luă puțină pîine, brînză și șuncă pe care le împachetă într-un șervețel și le puse în geantă.

în cameră îi telefonă Caritei Halling Gonzales și îi povesti despre seria de articole pe care intenționa să le scrie. Aranjară să vină și Carita cu ea și cu Lotta la Málaga și să se întîlnească în holul hotelului la nouă și jumătate.

Mîncă pîinea, brînză și șunca și parcurse edițiile online ale ziarelor suedeze de dimineață. Apoi închise lap- topul, se ridică și se duse să se întindă pe patul nefăcut. Mai simțea încă în cearșafuri mirosul lui.

Nu este vorba de dragoste, își spuse ea. O fac pentru că vreau s-o fac, doar atît.

*

închisoarea era amplasată într-un *polígono*, nu departe de

aeroport. Clădirea era simplă, cu un singur nivel, construită din prefabricate și zugrăvită cu ceea ce fusese cîndva un var alb. Acum acesta se cojea în petice gri-verzui, de la poluare și umiditate. Era înconjurată cu un zid terminat la partea de sus cu sîrmă ghimpată și de un gard electric.

— Nu e chiar ca la Hilton, își spuse Annika de pe locul din spate.

Mai aveau cincisprezece minute pînă la ora fixată. Parcară la umbră, pe drumul ce ducea de la închisoare spre nord. După termometrul de la bord, temperatura în exterior era de treizeci și două de grade.

— De ce vrea omul ăsta să stea de vorbă cu un jurnalist? întrebă Carita.

— Este una dintre întrebările pe care vreau să i le pun. Evident că o motivație există.

— Crezi că-ți va dezvălui ceva la schimb cu altceva?

— Eu nu pot face mare lucru pentru el, în afară de-a scrie despre cazul lui.

— Ce știi despre el? întrebă Carita.

— Are o mamă suedezo-spaniolă și un tată spaniol. A fost arestat imediat după Anul Nou, cînd făcea un soi de curie- rat cu drogurile confiscate la La Campana. Vreau să cunosc povestea vieții lui, mediul din care provine, cum a ajuns traficant de droguri, să intru puțin în această lume.

— Lumina nu este bună deloc, spuse Lotta. Este mult prea plată. În curînd nu va mai exista niciun fel de umbră.

Annika se uită la ea. Lotta privea concentrată prin parbriz, evaluînd parcă milimetric ceea ce vedea.

— Trebuia să pornim mult mai devreme ca să beneficiem de puțină profunzime a fotografiei, adăugă ea. Ar fi trebuit să venim aici în zori.

Annika trase adînc aer în piept. Lotta era, de fapt, total neinteresată de ceea ce făceau ele aici. Nu pusese nici măcar o

singură întrebare despre traficantul de droguri sau despre orice alt aspect al articolelor. Annika reveni la Carita.

— Vorbește suedeza, spuse ea aducându-și aminte cum a înjurat el la beție, când a fost arestat la San Pedro. Dar gardienii nu vorbesc — niciunul dintre ei —, așa că va trebui să discuți tu cu ei când vom intra. Avem autorizație, dar Niklas Linde m-a prevenit că s-ar putea să întâmpinăm o mulțime de greutate.

Apoi i se adresa Lottei.

— Nu vom avea voie să luăm nimic cu noi în sala pentru vizite. Nici sacoșe, nici truse. Ne vor controla în buzunare să vadă dacă avem telefoane mobile, pixuri, carnete de însemnări și așa mai departe, dar poți încerca să introduci clandestin un mic aparat foto, punându-l în pantaloni. Cu puțin noroc, nu vor avea detectoare de metale.

— Dar așa ceva nu este etic.

— Nu sistemul juridic spaniol decide ce publicăm noi, zise Annika. Ci Anders Schyman. Noi îi punem materialul la dispoziție, iar el decide ce face cu el. Mergem?

Annika deschise ușa și coborî fără să mai aștepte răspunsul ei. Parcă intră în curentul de aer suflat de un foen. Vântul i se înșurubă pe lingă picioare, bombardându-i fusta cu particule de nisip galben.

— în primul rînd, nu cred că aici a fost închisoare de la început, zise Carita umbrindu-și ochii cu mîna ca să se poată uita la fațada învechită. Trebuie să fie vreo fostă clădire industrială reamenajată. Poate un abator. Bun, acum probabil că el va sta ceva vreme aici. Sistemul judiciar spaniol este renumit pentru cît e de lent. Uneori oamenii așteaptă ani întregi înainte de a fi judecați.

Carita profită de ocazie să-și rujeze din nou buzele, apoi porni spre intrarea de după colț. Părul blond îi sălta ritmic pe umeri. Annika își uitase ochelarii de soare în camera de hotel și nu-și putu ține ochii deschiși când ieșiră în plin soare. Nu era

încă unsprezece fix, așa că trebuiră să mai aștepte în praf câteva minute bune pînă ce încuietorea electronică a porții țăcni și li se permise să pîrcurgă cei cîțiva pași pînă la clădirea închisorii.

— Buenas días, señores!, ciripi Carita ridicîndu-și ochelarii de soare pe creștet.

Annika își șterse cu palma sudoarea de pe față și o urmă înăuntru. Cînd o învălui răcoarea aerului condiționat, își strînse brațele în jurul corpului. Ușa se închise cu un zăngănit metalic. O simțea pe Lotta imediat în spatele ei.

Se aflau într-o zonă de primire cam înghesuită. În fața lor se găsea o tejghea furniruită, iar la stînga cadrul unui detector de metale. Patru gardieni îmbrăcați în uniforme, cu bastoane și centuri de piele, se uitau la ele cu priviri impenetrabile. Singura sursă de lumină în încăperea era o fereastră lîngă ușă.

Carita începu să-i explice ceva unui bărbat care purta chipiu pe cap, deși erau în interior, și un inel mare de chei la centură. Annika sesiză numele Manolo Zarco Martinez pronunțat de mai multe ori — era clar că aici nu era cunoscut ca Jocke, ci ca Manolo. Carita își scoase pașaportul din poșetă. Bărbatul cu chipiu gesticulă amplu cu amîndouă brațele și ridică vocea. Carita făcu și ea același lucru.

— Avem autorizație pentru doi vizitatori, spuse Carita. Nu trei.

Annika își puse pașaportul pe tejghea și se uită la Lotta.

— Lucrurile de acest gen sunt foarte neplăcute pentru mine, spuse Lotta. Nu-mi este la îndemînă să mă impun în fața oamenilor în situații dure. Voi aștepta afară.

Annika încuviință dînd din cap. Oricum nu ar fi reușit să treacă un aparat de fotografiat neobservat prin detectorul de metale și, chiar dacă reușeau, nu ar fi putut să arate fața deținutului. Ca să răspundă la întrebări, tipul pusese condiția să rămînă anonim. În cel mai bun caz ar fi putut obține conturul unei siluete sau spatele capului său.

— în regulă, între timp fă câteva poze cu clădirea închisorii, ceva care să o facă să arate înspăimântătoare. Imagi-nează-ți titlul: „Aici este reținut suedezul”, ceva de genul acesta.

Lotta duse mîna la gură.

— Eu sunt fotograficul aici, spuse ea. Există o mulțime de factori care determină buna calitate a unei fotografii.

— Nu încapc vorbă, zise Annika.

— Am fost înregistrate, le spuse Carita punîndu-și poșeta cu model leopard pe tejghea. Annika se apropie și ea, își puse geanta lîngă poșeta Caritei și își înscrise numele pe un formular pe care nu-și bătu capul să-l citească.

— Am nevoie să păstrez un pix și carnetul de notițe, zise ea.

Carita dădu din cap dezaprobînd.

— Nu poți lua nimic cu tine înăuntru.

— Nu pot împrumuta ceva, atunci? în Suedia așa se procedează de obicei.

— *Bienvenido a España*, îi zise Carita trecînd prin detecto-
rul de metale.

Cureaua Annitei declanșă aparatul, așa că trebui să o scoată și să o lase lîngă genți, pe tejghea.

— Crezi că vor cotrobăi prin lucrurile noastre? întrebă Annika în șoaptă, aruncînd o privire spre genți în timp ce se îndreptau către celule.

— Obligatoriu, spuse Carita zîmbindu-i gardianului cu chipiu.

Trecură printr-o ușă îngustă și intrară pe un coridor lung, ca un tunel, încă și mai întunecat decît zona de recepție. O singură sursă de lumină, în formă de bară, arunca o rază palidă la capătul coridorului. De o parte și de alta a culoarului se aflau uși de metal, de aceeași culoare maro-roș- cat ca și podeaua. Aerul condiționat huruia și vijîia. Bărbatul cu chipiu întinse mîna.

— *Celda numero seis.*

Carita înaintă pe coridor. Pardoseala era alunecoasă și ea ridică o mână ca să-ți țină echilibrul. Tocurile înalte țâcăneau cu ecou. Sandalele Annikăi tropăiau și ele și alunecau. Cheile gardianului zdrăngăneau.

— *Aquí.* Gardianul identifică fără grabă cheia potrivită și descuie ușa celei la nivelul umărului și apoi al taliei. *Sesenta minutos*, spuse el deschizând ușa.

Aveau la dispoziție o oră.

*

În celulă nu exista fereastră. Podeaua avea aceeași culoare ca și pe coridor, dar pereții erau ceva mai închiși, mai cenușii. Annika cercetă încăperea cu privirea, la început fără să-l vadă pe deținut în hainele lui gri, așezat pe un pat gri. Când îi întâlni privirea în colțul opus, rămase pironită locului.

— Bună dimineața! zise Carita ducându-se la el și întinzându-i mâna. Mă numesc Carita și sunt traducătoarea, dar înțeleg că vorbești limba suedeză.

Johan Manolo Zarco Martinez se ridică fără grabă, fără tragere de inimă și fără să-și dezlipească privirea de la Annika.

— Dumneata ești reportera? întrebă el.

Avea accentul din suburbiile suprapopulate cu migranți. Annika îi întinse mâna dreaptă. El i-o strînse privind-o suspicios.

— Avocatul mi-a spus că ești drăguță, spuse el. Dar nu te-a întâlnit, nu-i așa?

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, răspunse Annika. Cred că știa doar din auzite.

— N-ai adus cu dumneata o bere sau altceva? Țștia nu caută prea atent.

Carita se așeză pe un capăt al patului.

Un bec cu consum redus arunca din tavan o lumină albăstrie, desenînd umbre adînci sub ochii și nasul bărbatului. Annika se uită în jur. Nu avea unde să se așeze în afară de pat.

Din grila de ventilație de deasupra ușii ieșea un sunet tînguit. Era răcoare, dar nu la fel ca pe coridor. Rămase în picioare, cu spatele la ușă. O oră i se părea o eternitate.

— Te cheamă Johan? întrebă ea.

— Jocke, zise el retrăgîndu-se în umbra din colțul în care se afla patul. Dar n-ai să-mi publici numele, nu-i așa? Nu vreau să-mi apară poza în ziar. Știi, mama mai trăiește încă în Suedia. La fel și singura mea soră.

Annika știa că bărbatul avea aproape douăzeci și șase de ani, dar arăta mai tînăr. Avea un aer ușor naiv, ceva aproape înduioșător sau poate doar puțină nebunie.

— Cum vrei să-ți zic în articol? întrebă ea. Poți propune un nume.

El se luminează.

~fr Orice nume vreau?

Annika încuviință dînd din cap.

— Văreală Oțel! strigă el, apoi izbucni într-un asemenea hohot de rîs, încît abia mai putu să respire.

Annika oftă și îl așteptă să se potolească.

— Dacă-ți spun... Andreas, e bine?

El încetă să mai rîdă și se prefăcu că-i vine să vomite.

— Nu, fir-aș al dracu', nu-i fain deloc!

Se concentrează cîteva minute.

— Spune-mi Bobby.

— Ăsta nu-i nume suedez. Este englezesc.

El își îndreaptă spatele, indignat.

— Și care-i treaba? Ai zis că pot s-aleg!

— Un nume suedez.

Se trînti cu spatele de perete și mîinile strînse la piept.

— Fredrik, zise el.

— Fredrik, confirmă Annika, fără să înțeleagă de ce Fredrik era mai cu moț decît Andreas.

Martinez își trase mîinele pînă peste degete și își ridică

genunchii la bărbie.

— Ai idee de cînd sunt aici? Le-am zis că trebuia să duc camionul la Stockholm, ca că fiu judecat mai repede, dar nenorociții m-au păcălit. Le-am zis că vreau să fiu transferat în Suedia, dar acum o să mă ducă în provincie, la închisoarea din Alhaurin de la Torre. Știu un tip care-a stat acolo trei ani înainte de proces. Trebuie să m-ajuți să ies de-aici!

— Va trebui să stai de vorbă cu avocatul dumitale pentru acest lucru, spuse Annika. Eu nu pot influența sistemul judiciar spaniol. Dar doresc să stăm de vorbă, să-mi povestești cum ai ajuns aici.

— Vreau o garanție, spuse tînărul.

— Ce fel de garanție?

— Că-mi voi ispăși pedeapsa în Suedia.

— Nu-ți pot oferi eu o asemenea garanție. Tot ce pot face este să scriu despre dumneata în ziar, să încerc să influențez opinia...

— Da, zise el. Asta-i bine. Să influențezi opinia. Ca să mă ducă înapoi acasă. Fir-ar ai dracu! Nu pot să rămîn aici.

Annika răsuflă ușurată și se așează pe podea. îi mai rămăseseră treizeci și cinci de minute.

— O putem lua de la început? întrebă ea.

îi puse cîteva întrebări generale despre copilărie și tinerețe. Nu păreau să fi fost mai dificile decît ale altor oameni oarecare. Etajul trei într-un bloc de beton din Skärholmen, părinți divorțați, un frate mai mare și o soră mai mică ce locuiau și acum tot acolo. Bărbatul vorbi cu însuflețire despre anii de școală, despre gașca din care făcuse parte, pierzînd timpul prin centrul comercial și luîndu-se la întrecere care șterpelește mai mult. își vindeau prada la piața de vechituri din subsolul centrului comercial din Skärholmen, simbăta dimineața. Fratele lui, cu zece ani mai mare, a început să furnizeze hașîș încă din timpul

școlii. L-a introdus și pe fratele mai mic în traficul de droguri, alegînd astfel un drum în viață care a fost extrem de profitabil pînă în urmă cu numai cîteva luni.

— Am început cînd eram prea mic pentru a fi pus sub acuzare, spuse Martinez. Era ideal. Nu m-ar fi putut acuza chiar dacă m-ar fi prins, dar nici nu m-au prins niciodată.

— Cum funcționa treaba? Cu ce făceai trafic?

— în principal, cu cocaină. De-acolo ies banii. A mers chiar foarte bine.

Părea cu adevărat mulțumit.

— N-ar fi trebuit să fii la școală în timpul acela?

— Telefona frate-meu și anunța că eram bolnav. Probabil că toți mă considerau un copil tare bolnăvicios.

Zîmbi cu gura pînă la urechi.

— Dar mama ta? Ei ce-i spuneai?

Se foi, dintr-odată stingherit.

— Că eram la tata, iar tata credea că eram la mama. Nu-și vorbeau niciodată.

Annika înlemni. într-o fracțiune de secundă își văzu propriii copii peste douăzeci de ani, închiși într-o celulă fără ferestre dintr-o țară străină, explicînd cum le-a fost schilodită viața în același fel: „Mă aflu aici pentru că părinții mei nu vorbeau niciodată unul cu celălalt". Abandonă subiectul.

— Cum funcționa rețeaua? Cum ți-ai găsit patronii?

El ridică din umeri.

— La început prin frate-meu, zise el. Apoi prin diferite contacte.

— Oameni pe care-i cunoșteai tu sau pe care-i cunoșteau ei, sau prin agenții de recrutare?

El rînji din nou.

— Nu prin agenții de recrutare, zise el. Amici. Prieteni ai unor prieteni.

- Dar dumneata te droghezi?
- Nu prea. Doar ocazional. Eu prefer berea.

Annikăi îi părea foarte rău că nu reușise să ia cu ea un carnet de notițe și un pix. Începea să o doară capul de concentrare.

- Întotdeauna te ocupai de ruta Spania-Suedia?
- Am mai fost și în Olanda și Germania. Acolo e mai bună piața.
- Ți amintești când ai făcut primul transport?

Martinez rîse.

- Oh, da. În primul rînd că a fost ușor. Mă duceam de obicei cu trenul, cu marfa în sacoșă sport. Prima dată cu cauciucul a fost mai rău. E greu când nu știi cum să faci.

Annika clipi nedumerită.

- Cauciuc?

Martinez lăsă capul într-o parte și zîmbi. În alt decor, probabil că Annika l-ar fi găsit chiar atrăgător.

- Dar dumneata crezi despre cocaină că arată așa cum o vezi prin filme? Un praf în pliculețe albe, ceva de genul ăsta? Vrajeli. Cocaina e dură. Vine în cuburi. Mari cam cît degetul dumitale, cam așa ceva.

Ridică mîna stîngă să-i arate cam ce dimensiune aveau.

Pe Annika o durea spatele. Își schimbă poziția în care stătea rezemată de perete.

- Faci exerciții cu boabe de struguri, zise el. Boabe mari. Trebuie să le înghiți întregi, fără să se rupă coaja. Ne-au adunat într-o cameră de hotel. Eram opt. Am stat acolo două zile întregi și n-am făcut decît să exersăm. Pe urmă am trecut să înghițim cauciucuri și bucăți mai mari de coca.

Annika simți că i se pune un nod în gît și îi vine să verse.

- Zici că ați înghițit prezervative cu cocaină? Cîte?
- Știu pe cineva care a luat o dată un kilogram întreg.

Ăsta e un record, probabil. Eu puteam să înghit o jumătate de kilogram, ceea ce este o cantitate destul de obișnuită.

— Dar nu e periculos?

— Nu mai poți ateriza la Stockholm pe Arlanda — acolo te caută mai temeinic. Te duci la Skavsta sau la Västerås. La mine a ținut. De obicei îi prinde pe cei din Africa Occidentală.

— Eu mă gîndeam la sănătate.

— Trebuie să fii atent cînd înghiți. Nu e periculos decît dacă se rupe cauciucul.

— Atunci mori?

Tînărul se mulțumi să zîmbească.

— Totuși, ai fost prins în cele din urmă, zise Annika. Cum s-a întîmplat?

Zîmbetul dispăru de parcă omul ar fi fost pălmuit.

— Probabil că nu ai fost totuși surprins cînd te-au arestat, zise Annika. Toți prietenii au început să dispară din jurul dumitale. Ai fost ultimul arestat. De ce n-ai fugit cît încă mai puteai?

— N-ar fi trebuit să ajung în situația asta, spuse el. Oamenii ar trebui să-și țină gura.

— Ești absolut sigur că te-a trădat cineva? întrebă Annika. Nu crezi că ai fi putut fi înregistrat cu un microfon ascuns sau urmărit?

Martinez rîse, un sunet apăsător, ascuțit.

— Fii sigură c-am fost înregistrat! Nimeni nu vorbește nimic la telefon.

— Atunci cum aflai ce aveai de făcut?

Tăcu.

— Oricum, și dumneata ai vorbit, nu-i așa? zise Annika. Ca să te poți întoarce în Suedia.

Martinez se ridică în picioare, iritat.

— Dar eu am spus numai lucruri care erau oricum evi-

dente, numai ce știau și ei deja! N-am spus nimic despre

\

Apits. Ei vor să le divulge chestii despre toată afurisita aia de bandă, dar eu nu știu nimic!

— Apits, zise Annika. Compania de transporturi care are în proprietate depozitul la care s-a desfășurat raidul?

— Nu scot o vorbă despre Apits sau despre columbieni, spuse tânărul, ghemuindu-se din nou în colțul patului.

— Nici dacă asta ți-ar procura biletul de întoarcere în Suedia? întrebă Annika.

Martinez ridică din umeri și își strânse miinile în jurul picioarelor.

— Mama și soră-mea, zise el. Toți știu unde locuiesc ele.

Annika îi citi în priviri o frică autentică. Simți că i se ridică părul pe ceafă.

— Ce vrei să spui?

El clătină din cap.

Annika încercă să nu-i piardă privirea.

— Ce vrei să spui cu faptul că toți știu unde locuiesc mama și sora dumitale? Te temi pentru siguranța lor, dacă mărturisești tot ce știi?

— Nu vreau să spun nimic mai mult, zise tânărul.

în mica celulă se lăsă o tăcere apăsătoare. Aparatul de aer condiționat pîriia și gema. Martinez se scărpină energic în cap. Carita se juca cu nasturii de la bluză. Annika se uită la ceas. Mai aveau cinci minute.

— Despre alte activități știi ceva? întrebă ea. De exemplu, despre spargerile în care se folosesc gaze toxice?

Tînărul ridică din sprîncene.

— Spargeri în care se folosesc gaze toxice?

— Știi pe cineva care se ocupă cu așa ceva?

— Țștia sunt nenorociții ăia de romîni, spuse el. Eu nu lucrez cu romîni.

– N-ai aflat nimic despre spargerea de la vila familiei Sdderstrom? Imediat după Anul Nou. S-au folosit gaze și au murit toți, puțin înainte de-a fi dumneata arestat.

Se auzi zgomot la ușă. Gardianul scurta vizita cu câteva minute.

Tînărul se ridică în picioare.

– Cînd apare articolul în ziar? Cînd o să pot ieși de-aici?

Annika se ridică de jos cu picioarele amorțite. Carita își netezi fusta și se ridică de pe pat. Numai Martinez rămase nemișcat.

– *Vamos*, zise gardianul scurt.

Annika se apropie de tînăr și îi întinse mîna.

– Sper că situația se va rezolva cu bine pentru dumneata, spuse ea și își dădu seama că nu o spunea doar de complezență.

Și, înainte de a-și da ea seama ce se întîmplă, tînărul sări în picioare și o strînse într-o îmbrățișare de urs.

– Ajută-mă, îi șopti el la ureche. Ajută-mă să ies de-aici.

Lotta stătea în mașină, cu motorul la ralanti și aerul condiționat pornit.

– Málaga este un oraș autentic, spuse ea. Are viață de stradă și o tradiție îndelungată de muncă și siesta.

– Ai făcut fotografii cu închisoarea? întrebă Annika.

Femeia o privi surprinsă.

– Nu arată bine deloc, zise ea. Iar lumina este mult prea dură.

Annika strînse din ochi o clipă. Trebuiau făcute fotografii, iar ea avea de redactat interviul. Scotoci prin geantă și scoase telefonul mobil, observînd că avea trei apeluri pierdute, apoi se întoarse în soarele orbitor. Trecu telefonul pe modul de funcționare foto și dădu ocol clădirii, focalizînd din zece în zece metri și declanșînd. Cînd se întoarse la mașină, deschise portiera pe partea pasagerului și se aplecă înăuntru.

– La stînga este un bar, spuse ea. Aș dori să mă așez și să

scriu o primă versiune a interviului. Vrei să vii și tu și să iei ceva de băut?

— Tocmai voiam să-ți propun același lucru, zise Lotta. Căldura asta îți face o sete nebună.

Carita se apropie de ea și i se adresează cu voce scăzută.

— Ce ți-a șoptit?

Annika o privi surprinsă.

— Ce vrei să spui?

' — Înainte de-a pleca, atunci când te-a strâns în brațe. Ce-a spus?

Annika se strădui să-și aducă aminte.

— Nimic special, zise ea. Că avea nevoie de ajutor ca să iasă din închisoare.

Carita scutură din cap întristată.

— Bietul flăcău! zise ea.

*

Barul era întunecat și mirosea oribil a fum. Era evident că directiva europeană privind interzicerea fumatului în baruri și restaurante nu fusese pusă în aplicare și în Spania, așa cum se întâmplase în restul Europei, pentru că oamenii fumau peste tot.

Se așezară la o masă mai retrasă, din spate. Carita comandă *café cortado*, Lotta un pahar de vin, iar Annika se regală cu o Coca-Cola.

— Respectăm tradiția locală, spuse Lotta. îmi place obiceiul spaniolilor de a bea un pahar de vin roșu la prinz. Este o dovadă de civilizație.

— Nu-ți face probleme, spuse Annika scoțîndu-și pixul și carnetul de notițe. Pot să conduc eu la întoarcere.

Lotta ridică din sprîncene.

— Dar de ce? Suntem în Spania. Aici nu este la fel de strict ca în Suedia.

— Dacă sunt trei persoane în mașină, două sobre și una amețită, cine crezi c-ar trebui să șofeze?

Lotta ridică din umeri plictisită.

— Cîtă rigiditate! comentă ea. în orice caz, nu te amețești dintr-un pahar de vin.

Annika își mușcă limba. Era pe punctul să declare războiul pe față, nu că ar fi fost ceva important, dar simțea nevoia să se mai elibereze de frustrare. în schimb, se strădui să zîmbească.

— Desigur, spuse ea.

După aceea se apucă să-și structureze articolul folosind cuvinte-cheie, notițe așternute în grabă și săgeți. Schiță rapid o descriere a celei și un portret al tinărului — refe- rindu-se la miros, umezeală și umbre —, apoi trecu la desfășurarea cronologică a vieții lui.

— Oamenii de-aici par mult mai autentici decît cei din Puerto Banús, spuse Lotta. Cît ați stat voi înăuntru, eu am făcut cîteva fotografii cu niște femei care mînau capre spre piață; toate întîmplările vieții le-au săpat brazde pe chip.

— Așa este, spuse Carita. Nu găsești oameni de-aceștia la Puerto Banús. Nu-și permit să trăiască acolo.

— Nu mă așteptam să găsesc autenticitate pe Costa del Sol, spuse Lotta. Acolo trăiesc numai pensionarii obsedați de golf și cei care fac evaziune fiscală. Tocmai de aceea este o surpriză

deosebită să descopăr viața adevărată aici, la Málaga. Aș putea face o expoziție foarte reușită.

— Lucrezi de mult la *Kvällspresen*? întrebă Carita.

Lotta chicoti.

— Ca să spun adevărul, jurnalismul ăsta de fapt divers nu prea mi se potrivește. Eu sunt în străfundul meu un artist, dar toți trebuie să mîncăm o piine.

Annika își luă cola și se mută la masa alăturată, ca să scape de sporovăială lor. Începu să scrie despre infracțiunile pe care le comisese Martinez în copilărie: gașca, întrecerile la șterpelit din magazine, tranzacțiile cu hașis ale fratelui său, apoi primii lui pași în traficul de droguri, cînd în fața legii era încă minor.

— Viața s-a scumpit teribil aici, spunea Carita. Nu este * vorba numai de proprietăți, dar alimentele costă acum mult mai mult și restaurantele sunt scumpe. Oamenii obișnuieți nu-și mai permit să mănînce în oraș duminica la prînz.

Lotta oftă.

— Este foarte trist cînd tradiția este împinsă să cedeze locul consumerismului. La fel se întîmplă și acolo unde locuiesc eu, la Södermalm. Cunoști Soder?

Annika se concentrează să-și amintească ce-i spusese tînărul în celulă. Transportul cocainei în sacoșa sport, fratele care anunța la școală că el era bolnav, mama care credea că băiatul se afla la tatăl lui.

— Am avut noroc că mi-am cumpărat apartamentul la timp, povestea Lotta. Astăzi nu mi l-aș mai putea permite.

— La fel și aici, spuse Carita. Eu am moștenit niște bani de la părinții mei. Așa se face că ne-am putut lua casa din Nueva Andalucía.

— Așa deci, părinții tăi au murit. Ce trist!, spuse Lotta. E mult de-atunci?

— S-au împlinit opt ani. Mi-a rămas mie compania de biotehnologie pe care au înființat-o.

Annika ridică privirea.

— O companie de biotehnologie? întrebă ea. Cum se numea?

își aminti că fosta ei vecină din Djursholm, Ebba Romanova, a înființat o firmă de biotehnologie pentru care a primit ulterior o ofertă de vânzare; a încasat 185 de milioane de coroane pentru tot deranjul acesta.

— Cell Impact, răspunse Carita. De ce întrebi?

— Ai auzit vreodată de firma ADVA Bio? întrebă Annika. A fost proprietatea uneia dintre vecinele mele.

Carita izbucni în râs.

— Nu mă pricep deloc la domeniul biotehnologiilor. De aceea am și vândut compania imediat.

— întotdeauna este bine să rămii la ceea ce știi să faci, aprobă Lotta. De-acum înainte am să mă ocup numai de expoziții. Simt că acolo este locul meu.

Carita începu să-și adune lucrurile pe care le întinsese pe masă.

— Ai avut multe expoziții? întrebă ea, punându-și în geantă ochelarii de soare, pudriera și rujul.

— Patru, răspunse Lotta. Toate au avut ca temă viața de zi cu zi. Am și vândut mai multe portrete de femei, realizate la Teheran.

— Mergem? întrebă Carita.

Se ridică în picioare fără să mai aștepte răspuns.

Annika se uită pe notițe.

— încă două minute, spuse ea.

— Mergem la mașină, spuse Carita.

Annika stabili cum va încheia interviul: detaliile despre traficul de droguri, antrenamentele de înghițit boabe de struguri întregi și calupuri de cocaină, problema securității pe aeroportul Arlanda.

Cînd își aminti de spaima din ochii tînărului, rămase cu pixul în aer.

Nu scot o vorbă despre Apits sau despre columbieni. Mama și

sora mea, toți știu unde locuiesc ele.

Annika își adună lucrurile, bău ultima înghițitură de cola și ieși, în lumina soarelui.

Apelurile pierdute erau de la ziar, de la mobilul lui Thomas și de la centrala birourilor Guvernului din Stockholm. Așteptă să ajungă în camera de hotel ca să poată telefona ea înapoi. Toate urmele lui Niklas Linde fuseseră șterse.

Se hotărî să sune în ordinea în care primise apelurile.

– Cum merge treaba? izbucni Patrik.

Era așezată pe pat.

– Am fost la traficantul de droguri care este arestat. Nu se distrează prea bine.

– Ce fotografii avem?

Annika respiră adânc de mai multe ori. Nu avea rost să se plîngă de Lotta: n-ar fi reușit decît să-și atragă acuzații că nu este capabilă să colaboreze cu alte persoane.

– Nu ne-au dat voie să intrăm în închisoare cu aparate de fotografiat, spuse ea, dar avem poze din exterior. Arată ca dracu'.

– Sunt bune și astea. „Iată unde este deținut suedezul.” Altceva ce mai produci azi?

– Mă întilnesc cu un polițist suedez care lucrează la cazul unei capturi masive, destinate inițial pieței suedeze.

– Hmm, făcu Patrik. Nu pare a fi ceva deosebit. Ce fotografii o să ai?

– El nu este aici în misiune oficială, așa că va trebui să ne gîndim la ceva.

– Să faci să sune al dracu' de spectaculos. Altceva?

– Am fost la conferința de presă despre cooperarea internațională împotriva infracționalității financiare transfrontaliere și am un interviu bun, lung, cu doi ofițeri de poliție scandinavi, care vorbesc despre Costa del Crime, droguri și spălarea de bani. Am o sursă bună în Poliția de aici, care mă poate ajuta să obțin și celelalte interviuri care ne interesează.

– Ai auzit vreodată de firma ADVA Bio? întrebă Annika.

A fost proprietatea uneia dintre vecinele mele.

Carita izbucni în ris.

— Nu mă pricep deloc la domeniul biotehnologiilor. De aceea am și vîndut compania imediat.

— întotdeauna este bine să rămii la ceea ce știi să faci, aprobă Lotta. De-acum înainte am să mă ocup numai de expoziții. Simt că acolo este locul meu.

Carita începu să-și adune lucrurile pe care le întinsese pe masă.

— Ai avut multe expoziții? întrebă ea, punîndu-și în geantă ochelarii de soare, pudriera și rujul.

— Patru, răspunse Lotta. Toate au avut ca temă viața de zi cu zi. Am și vîndut mai multe portrete de femei, realizate la Teheran.

— Mergem? întrebă Carita.

Se ridică în picioare fără să mai aștepte răspuns.

Annika se uită pe notițe.

— încă două minute, spuse ea.

— Mergem la mașină, spuse Carita.

Annika stabili cum va încheia interviul: detaliile despre traficul de droguri, antrenamentele de înghițit boabe de struguri întregi și calupuri de cocaină, problema securității pe aeroportul Arlanda.

Cînd își aminti de spaima din ochii tînărului, rămase cu pixul în aer.

Nu scot o vorbă despre Apits sau despre columbieni. Mama și sora mea, toți știu unde locuiesc ele.

Annika își adună lucrurile, bău ultima înghițitură de cola și ieși, în lumina soarelui.

Apelurile pierdute erau de la ziar, de la mobilul lui Thomas și de la centrala birourilor Guvernului din Stockholm. Așteptă să ajungă în camera de hotel ca să poată telefona ea înapoi. Toate urmele lui Niklas Linde fuseseră șterse.

Se hotări să sune în ordinea în care primise apelurile.

— Cum merge treaba? izbucni Patrik.

Era așezată pe pat.

— Am fost la traficantul de droguri care este arestat. Nu se distrează prea bine.

— Ce fotografii avem?

Annika respiră adânc de mai multe ori. Nu avea rost să se plîngă de Lotta: n-ar fi reușit decît să-și atragă acuzații că nu este capabilă să colaboreze cu alte persoane.

— Nu ne-au dat voie să intrăm în închisoare cu aparate de fotografiat, spuse ea, dar avem poze din exterior. Arată ca dracu'.

— Sunt bune și astea. „Iată unde este deținut suedezul.” Altceva ce mai produci azi?

— Mă întilnesc cu un polițist suedez care lucrează la cazul unei capturi masive, destinate inițial pieței suedeze.

— Hmm, făcu Patrik. Nu pare a fi ceva deosebit. Ce fotografii o să ai?

— El nu este aici în misiune oficială, așa că va trebui să ne gîndim la ceva.

— Să faci să sune al dracu' de spectaculos. Altceva?

— Am fost la conferința de presă despre cooperarea internațională împotriva infracționalității financiare transfrontaliere și am un interviu bun, lung, cu doi ofițeri de poliție scandinavi, care vorbesc despre Costa del Crime, droguri și spălarea de bani. Am o sursă bună în Poliția de aici, care mă poate ajuta să obțin și celelalte interviuri care ne interesează.

Se abținu să spună că unul și același polițist juca în toate aceste roluri.

— Dar fata care dă pe gură despre cum trăiește ea acolo pe picior mare?

— încă mai sper să pot găsi una.

— Și nu trebuie să rămînă anonimă.

Nu, Annika pricepu acest lucru. Prim-planuri din față, acesta era ordinul de zi.

începu să sune unul dintre celelalte telefoane ale lui Patrik,

asa că el întrerupse convorbirea brusc. Annika rămase cu aparatul în mână, întrebându-se dacă să telefoneze și la numărul următor.

Ce putea Thomas să vrea de la ea? Nu stabiliseră să se întâlnească.

Apăsă pe butonul de apel și auzi telefonul sunând. Niciun răspuns. Dezamăgită, lăsă mobilul să-i cadă în poală. Camera era cufundată în liniște. își auzea singele bubuind în urechi.

Trebuiau să învețe să discute unul cu celălalt. Lipsa de comunicare era cauza eșecului în căsnicia lor, acum înțelegea limpede acest lucru, nu faptul că el o înșelase, că ea îl urmărise, nu faptul că el muncea prea mult sau că ea cerea prea mult de la el. Ea nu a vorbit, el nu a ascultat.

Simți o apăsare pe creier când își aminti conversațiile lor stupide despre subiecte total irelevante, când ajungeau să țipe unul la celălalt vorbind despre terorism și integritate, urmărindu-se unul pe altul într-o spirală distructivă care nu putea duce decât la întuneric.

Lăsă jos mobilul și intră în baie. în clipa următoare telefonul sună pe birou. Se repezi înapoi în dormitor.

— Annika Bengtzon? Bună ziua! Sunt Jimmy Halenius. Ești ocupată?

326

Era uluită. Nu mai vorbiseră din seara aceea infamă de la restaurantul Järnet, după care au apărut fotografiile.

— Tocmai mă duceam la toaletă, zise ea simțind în continuare nevoia sa urineze.

*

Urmă o scurtă pauză de mirare.

— Ce este? întrebă Annika.

— Vrei să continui ce am întrerupt sau putem discuta un minut?

— Rezist, spuse Annika.

Halenius își dresе glasul.

— Cum merge redactarea seriei tale de articole?

Așadar, fusese informat despre ele.

— Nu-ți face griji, spuse ea veselă. Vor fi o reclamă perfectă pentru Ministerul Justiției.

— Excelent! Am cîteva informații despre prietena noastră, Pisicuța.

— Chiar așa, ce-a mai făcut de data asta?

— După cum știi, a fost acuzată de trei crime separate și o dublă omucidere, de un tribunal din Boston. Procesul s-a desfășurat cu celeritate. A fost condamnată la opt ani.

Anna clipi nedumerită.

— Numai atît?

— A avut unul dintre cei mai buni avocați din State. A obținut achitarea pentru cele trei crime, din ceva motive procedurale, iar pentru dubla omucidere a avut circumstanțe atenuante, pentru că a invocat legitima apărare.

Annika se prăbuși pe pat.

— Și acum ce urmează?

— Putem cere extrădarea, sub suspiciunea de incendiere a domiciliului tău.

Annika rămase cu privirea pironită în pămînt.

— Extrădare? Va urma un proces? Iar eu voi fi exonerată? Îmi voi recupera banii din asigurare?

— Cererea noastră de extrădare nu va fi aprobată de autoritățile americane, deci nu va avea loc un proces, dar faptul că există o acuzare împotriva altei persoane înseamnă că vei fi oficial scoasă de sub cercetare. Compania de asigurări a fost deja informată. Vei primi banii integral.

Compania de asigurări. Va primi banii integral.

încercă să-și da seama dacă trăia un sentiment de emoție, de ușurare sau de mulțumire, dar nu găsi nimic. Nu era conștientă

decît de murmurul constant al aparatului de aer condiționat, de hurelul îndepărtat al autostrăzii și de întrebările care i se acumulasă în minte. Îmi vor lua apartamentul acum? Mă vor lăsa să-l cumpăr? Cînd voi primi banii? Tho- mas va primi jumătate din ei. Sau va trebui să reconstruim casa? Nu vreau să o reconstruim! Putem vinde terenul?

— Annika, zise Jimmy Halenius.

— Ah, da?

— Ai avut necazuri din cauza fotografiei din ziar?

Annika se strădui să ignore zgomotul din depărtare și întrebările din mintea ei.

— Am supraviețuit, răspunse ea. Dar dumneata?

— Cam la fel, spuse el. A fost mare agitație prin unele părți din clădirea aceasta.

Probabil că la Rosenbad se referea, pentru că de acolo telefona: clădirea din centrul Stockholmului, care adăpostea biroul prim-ministrului, birourile Cabinetului, Ministerul Justiției și cîteva departamente ale Ministerului de Externe.

— Se mai întîmplă lucruri rele, n-avem cum să le evităm, spuse ea.

— Ce lecții învățăm de-aici?

Annika se ridică și se duse spre baie.

— Să nu ne sărutăm în spații publice, mai ales dacă suntem în timpul serviciului?

— Exact!

* — Ascultă, zise ea. Chiar trebuie să mă duc la baie.

— Bine, răspunse el. Aștept.

Annika se opri la jumătatea drumului.

— Ai de gînd să rămîi la telefon pînă fac eu pipi?

— Ei bine, nu trebuie să iei telefonul cu tine în baie. Annika dădu din cap, puse telefonul pe podea, făcu ce avea de făcut, apoi luă telefonul de jos.

— Mai ești?

- Despre ce vorbeam?
- Despre lecțiile pentru viitor.
- Exact! Mă întreb dacă data viitoare vei dori să vii pe la mine.

Annika se așează pe marginea patului.

- Ce te face să crezi că va exista o dată viitoare?
- Nu cred. Te invit. Vinerea viitoare?
- Vor fi copiii la mine, spuse ea.
- Atunci mâine sau sâmbătă?

Annika ridică privirea în tavan și inspiră adânc mirosul camerei: praf, dezinfectant, insecticid și încă ceva de nedeslușit. Poate totuși o urmă a lui Niklas Linde?

Voia să-l întâlnească pe Halenius? închise ochii.

- Nu știu, spuse ea. Nu știu ce vreau.
- Te pot suna în weekend?

Annika deschise ochii.

- Bineînțeles.

Încheie convorbirea, se ghemui peste cuvertură tră- gîndu-și genunchii la gură și cuprinzîndu-i cu brațele. Se gîndi la copii morți, femei nemiloase și bărbați puternici. Și se lăsă tîrîtă în ceva ce însemna căldură și pericol.

Lotta aștepta în hol; era ora patru fără cîteva minute. Avea la ea tot echipamentul fotografic, rucsacul, un trepied incomod și un bliț atît de mare, încît era instalat într-o cutie separată.

— E bine că ai luat totul cu tine, spuse Annika, pentru că de data asta va fi greu să facem o poză. Polițistul trebuie să nu fie recunoscut, dar fotografia să arate totuși spectaculos, întrebarea este dacă nu e mai bine s-o prelucrăm noi decît să ne batem capul cu umbre, iluminat din spate și ecrane.

Lotta se uită la ea surprinsă.

— Hei, între noi două eu sunt fotoreporterul, spuse ea. Credeam c-am stabilit asta deja.

Annika își lăasă geanta jos. Dormise în pat și se trezise cu durere de cap. Limita suportabilității îi scăzuse considerabil. Faptul că urma să se întâlnească cu Linde în prezența colegei de la ziar îi sporea nervozitatea și iritarea.

— Această serie de articole va fi publicată în *Kvällspresen*, spuse Annika tăios. Sunt cîteva reguli pe care trebuie să le respectăm, iar ele există pentru că sunt funcționale.

— Asta o fi valabil pentru tine, răspunse Lotta. Eu sunt aici ca să fac o treabă bună.

Annika își ridică geanta de jos.

- Eu aștept afară, declară ea.

Niklas Linde sosi cu o întârziere de cincisprezece minute, ca de obicei. Annika se grăbi să se urce în față, în litup ce Lotta își încarcă lucrurile în portbagaj.

- Salut! spuse el, punându-și o fracțiune de secundă mîna pe coapsa ei. Ce mai faci?

Annika trase aer în piept, îngrozită că Lotta ar putea vedea gestul, totuși încîntată de atingerea lui. Reuși să zîmbească.

- Excepțional, spuse ea.

Fotoreportera închise portbagajul și Linde își ridică mîna. Se urcă în spate și se aplecă înainte prin spațiul dintre scaune, cum făceau Kalle și Ellen înainte de a-și pune centurile.

- Lotta Svensson Bartholomeus, se prezentă ea întinzînd mîna și zîmbindu-i polițistului.

El îi strînse mîna privind-o în oglinda retrovizoare.

- Niklas Linde, spuse el. Știu că asta nu pare mașină de poliție, dar te asigur că este. Așa că va trebui să-ți cer să-ți pui centura de siguranță.

Lotta chicoti. Annika îi aruncă o privire piezișă, apoi își îndreptă ochii în față uitîndu-se din nou prin parbriz. *Nu trebuie să ne trădăm nicicum*, se gîndi ea. *Lotta nu va băga de seamă nimic, dacă nu-i vom da noi prilejul.* Strînse brațele la piept.

Niklas se schimbase: bluza sport fusese înlocuită cu o cămașă cu mîneci scurte, dintr-un material aspru. Părul ondulat îi cădea pe umeri — era proaspăt spălat. Annika avea impresia că mai simțea încă mirosul șamponului ieftin, de hotel.

- Cum a fost cu Jocke? întrebă el.
- Nu prea grozav, răspunse Annika. îi e dor de-acasă.
- închisoarea aceea, în mod special, are acest efect asupra oamenilor, spuse ofițerul de poliție, demarînd.

Cînd luară curba, Annika se sprijini cu mîinile de bord. Un comportament firesc era de fapt cea mai bună armă.

– M-am gândit la ceva, spuse ea. Numele „Zarko Marti- nez” nu este foarte comun?

– Ai să te miri. Nu este chiar ca Andersson, dar nici ca Bartholomeus nu este. Cunosc mai multe persoane aici, la Marbella, pe care le cheamă Zarko Martinez. Una dintre ele, un avocat al naibii de bun.

– Am mai întâlnit undeva numele ăsta, spuse Annika. înainte de-a afla despre micul nostru traficant.

– Jocke are un frate, zise Linde. Trebuie să fie la închisoare pe undeva, pentru că n-am mai auzit nimic de el de multă vreme. îl cheamă Nicke Zarko Martinez. Mai demult lucrau împreună.

Fratele mai mare, primul care s-a apucat de trafic de droguri când cel mic mai era încă la școală. Totuși unde a mai întâlnit Annika acest nume?

– Nu, zise ea. Nu acesta. Nu Nicke Zarko Martinez. Suna altfel.

O mare arenă de lupte cu tauri rămase în spate pe partea stîngă.

– Oh, spuse ea. Am mai trecut pe-aici.

– Ai vrut fotografii cu depozitul de la La Campana.

Annika se întoarse spre Lotta.

– Crezi că are rost să încercăm să facem poze cu depozitul unui vechi traficant de droguri?

– Nu prea este mare lucru de văzut, zise Linde. Containerul a fost ridicat, ca probă la dosar.

Fotoreportera se gândi puțin.

– Este situat într-un cartier specific?

Linde îi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare.

– Am putea spune așa fără să greșim.

Lotta încuviință plină de entuziasm.

« – Atunci, să mergem.

Annika se uită la el din profil.

– Șeful meu de la Știri vrea o fotografie senzațională cu un

polițist suedez de pe Costa del Crime. Pot să scriu despre tine sau se află altcineva aici, acum?

Linde conducea Jaguarul cu viteză pe străzi înguste.

— Knut Garen este reprezentantul oficial din țările nordice, aici.

— Da, răspunse Annika, știu. Dar uneori Poliția suedeză desfășoară anumite operațiuni, nu-i așa, chiar dacă nu are reprezentanți detașați aici.

Se gîndea la David Lindholm și la ce i-a spus Linda despre Estepona, cînd a lucrat aici sub acoperire, cînd s-a infiltrat într-o bandă de traficanți.

Linde frînă și claxonă o betonieră oprită în mijlocul unui sens giratoriu.

— Pentru moment, eu sunt singurul pe-aici.

— Și cu ce te ocupi?

Linde se urcă pe trotuar și depăși betoniera pe interiorul curbei.

— Sunt coordonator. Observator, aș putea spune. Sunt omul de legătură între Poliția din Malmo și Poliția spaniolă, într-un caz special care afectează ambele țări.

Așadar, sediul lui era la Malmo.

— Cît de implicat ești?

— Eu coordonez supravegherea și iau anumite decizii: intrăm acum? Așteptăm? Lăsăm transportul să treacă, încercînd să punem mîna și pe destinatar?

— Cum a fost și în cazul celui de-al doilea transport de la Anul Nou? întrebă Annika. Cel cu portocalele, în care ai pus un transmițător?

Pe chip bărbatului se așternu o expresie întunecată.

— Au descoperit camionul la Karlsruhe. Părțile laterale fuseseră sparte. Au aruncat transmițătorul în Rhin.

— Oh! exclamă Annika.

— O ratare oribilă, spuse el. Iar cel care a insistat să lăsăm

transportul să treacă am fost eu.

O vreme, Annika nu mai scoase nicio vorbă. Străzile începuseră urcușul, iar porțile deveneau tot mai bogat ornamentate și zidurile tot mai înalte.

— Doamne, câtă lipsă de gust! comentă Lotta de pe bancheta din spate. Cine Dumnezeu ar vrea să trăiască așa?

Oameni dispuși să plătească zece milioane de euro, se gândi Annika.

— Este ceva uzual aici să vină ofițeri de poliție din Suedia care să lucreze sub acoperire? întrebă ea.

— N-aș zice.

— Totuși, când vin, cum își desfășoară activitatea?

— Ar fi vorba despre un agent extrem de activ. Se infiltrează într-o organizație, probabil în calitate de cumpărător. Legea suedeză nu ne permite să-i incităm pe oameni la infracțiuni, ceea ce nu este valabil și în alte țări. Din această cauză întreaga situație este foarte delicată.

— Dar avem agenți de acest fel, nu-i așa?

— Toate țările au.

— L-ai cunoscut pe David Lindholm?

El îi aruncă rapid o privire mirată.

— Tipul de la televizor? Nu. De ce întrebi?

— Acum câțiva ani a stat aici destul de mult, într-o misiune sub acoperire.

— Când a fost asta?

Annika se gândi o clipă. Julia era însărcinată cu Alexander la vremea aceea, iar băiatul avea acum patru ani și jumătate.

*— Să fie cam cinci ani de-atunci, spuse ea. A locuit un timp la Estepona cu toată familia.

Linde dădu din cap.

— Nu există așa ceva.

— Ba da, spuse Annika. Sunt absolut sigură. Soția lui a fost foarte nefericită. David lipsea de-acasă săptămîni la rînd și ei nu-i

putea spune nimic despre ce făcea.

Linde se încruntă.

— în anul acela m-am dus și m-am întors de multe ori și pot să te asigur că n-am avut niciun agent independent din Stockholm staționat la Estepona. Nu susțin că n-a fost aici, bineînțeles, dar, dacă a fost, atunci nu lucra pentru Poliția suedeză.

Annika se încruntă la rîndul ei. Să fi înțeles ea greșit de la Julia?

— Poate că era atît de bine acoperit, încît nimeni n-a aflat de el, făcu ea o încercare. Nici coordonatorul din țările nordice, nici Poliția spaniolă.

— Lucrurile nu funcționează așa. Toți sunt la curent cu activitatea noastră.

Viră la stînga și drumul începu să coboare.

— Să presupunem că ne deplasăm cu mașina de la Malmo în Olanda, pentru un motiv sau altul, continuă el. Ne trebuie aprobări de la Poliția din Danemarca și de la cea din Germania, numai ca să putem traversa teritoriul acestor țări. A fi atît de puternic acoperit încît nimeni să nu știe nimic iese pur și simplu din discuție. Recunoști pe unde suntem?

Erau într-o zonă industrială, cu clădiri scunde și străzi înguste.

— Da! spuse ea. Am mai fost pe-aici!

Linde oftă.

— Cred că ai cel mai slab simț al orientării din toată Europa. Da, sigur c-ai mai fost pe-aici, cu mine. Ai și făcut o poză cu intrarea aceea.

Se aplecă peste ea punîndu-i mîna pe coapsă și deschise torpedoul. Atingerea o făcu pe Annika să se încordeze — dacă observa Lotta? Scoase o legătură cu multe chei, apoi se îndreptă la loc. Annika îi simți arsura mîinii prin țesătura fustei.

— Ce loc încîntător! spuse Lotta deschizînd portiera.

— Așteaptă, interveni Linde. Nu putem staționa aici.

Băgă mașina în viteză și demară.

— Dar nu intrăm? întrebă Lotta privind obloanele închise, care dispărură în urma lor.

— Țin la mașina asta, așa că mai bine o lăsăm după colț.

Parcă în apropierea unei treceri de pietoni de lângă blocul următor, opri motorul și se întoarse spre Lotta.

— Aș aprecia dacă ai lua cu tine un aparat de fotografiat nu prea ostentativ. Am avea cu toții de câștigat dacă am apărea incognito.

— Oh! exclamă ea. Desigur.

— în regulă, spuse el scoțind cheia din contact și coborînd din mașină.

Lotta scoase din portbagaj un aparat și un bliț mic și începură urcușul spre depozit. Annika și Linde mergeau unul lângă altul, apropiați dar fără să se atingă, urcînd panta lină. Atelierele și angrosiștii își redeschiseseră birourile după pauza de prînz. Scrișnetul fierăstraielelor sfîșia aerul și trebuiră să facă un salt ca să evite cascada de scînteii de la un strung. Mai sus pe stradă, doi bărbați strigau în gura mare. Era greu de spus dacă se certau ori erau bucuroși.

— Ce se va întîmpla cu gruparea despre care vorbim acum? întrebă Annika. Unde ați ajuns cu investigațiile?

— Hai să vorbim despre asta după ce intrăm.

Linde se opri lângă ușa depozitului. Annika studie fațada. Firma decolorată pe care scria „Apits Carga” atîrna într-o parte. Obloanele de metal fuseseră probabil albastre cîndva, dar vopseaua se cojise din cauza vremii și a utilizării îndelungate. Clădirea era destul de înaltă în comparație cu cele din preajmă, avea cam șase metri, aprecie ea.

Linde privi în jur, pe urmă se ghemui, deschise un lacăt mic de lângă perete și trase în sus oblonul de metal. în spatele lui se afla o altă ușă, pe care o descuie și o deschise.

— Vă rog, spuse el făcîndu-le semn să intre repede.

Annika păși în întuneric, urmată îndeaproape de Lotta și Linde închise ușa în urma lor. Era beznă.

— Vă temeți de întuneric? întrebă el.

— Eu da, spuse Lotta.

Annika nu răspunse, se mulțumi să inspire adânc mirosul de rumeguș și fructe putrezite.

în clipa următoare de lângă perete se auzi un declic și depozitul fu scaldat de lumină. Annika duse instinctiv mâinile la ochi, clipi de câteva ori și văzu că depozitul era prevăzut cu același tip de proiectoare cu halogen care se găsesc în mod normal pe stadioane sau pe șantierele de construcții.

Hala era mai mare decât ai fi zis din exterior. Pereții erau spoși, cu excepția unui dreptunghi cenușiu din cărămizi de clincher, în partea din spate a peretelui mai lung. în aer atârnavă particule de praf și pînze de păianjen. Pe podea erau împrăștiate bucăți de scindură și fragmente de placaj. Un gater ruginit zăcea sprijinit de unul dintre pereții de la capătul opus. în colțul îndepărtat, în stînga, se afla un maldăr de unelte sau mai degrabă de părți componente, în celălalt colț zăcea o grămadă de rumeguș, de un metru înălțime.

Linde lăsă comutatorul și se apropie de ea.

— Nu poți să spui că eu sunt sursa acestei informații, o instrui el, chiar dacă nu-mi menționezi numele. Poți scrie ceva neutru, „din ancheta Poliției rezultă că”, ceva de genul acesta.

Annika scoase carnetul de însemnări.

— în regulă, zise ea și scrise *surse de încredere din Poliția spaniolă*.

Lotta își scoase aparatul de fotografiat și porni plină de entuziasm spre colțul opus, din stînga.

Linde înaintă cîțiva pași pe podeaua de beton. Avea părul ondulat pe ceafă și pantalonii strînși pe coapse.

— Apits este o firmă de transporturi grele, spuse el. Aduc cu vaporul fructe și legume din America de Sud în Europa, în spatele acestor operațiuni nu se află un personal numeros. Totul este la scară mică. Apits Carga este partea de expediție a mărfurilor. Presupunem că Carga deține containerele și achită costurile de transport. Apits Deposito este partea care se ocupă cu stocarea și acesta este operatorul care a închiriat depozitul în care ne aflăm. Apits

Transporte este proprietarul camioanelor cu remorcă pentru transportul containerelor de aici, spre nord.

— Dar Apits ce înseamnă, întrebă Annika.

— Nu știu, spuse el. Nu există nimic care să semene cu Apits nici în engleză, nici în spaniolă, nici în altă limbă. *Apitos* este pluralul de la țelină în limba spaniolă — altceva mai apropiat n-am găsit. Credem că nu are o semnificație specială, chiar dacă țelina este o legumă. A fost înregistrat ⁹ »meniul apits.com, dar nu este folosit. Nici nume de fami- lle nu e, nici prenume, așa că probabil este un acronim.

— Care s-ar putea traduce prin „adăpost interior în caz de lurtună”⁹?

— Sau prin „sisteme inteligente de transport al pasagerilor pe aeroport”¹⁰. Aceasta este o invenție a japonezilor: efici- entizarea operațiunii de înregistrare a pasagerilor în aeroporturile mari. Sau prin „sistem telefonic analogic integrat, brevetat”¹¹. împreună cu Dpits, Apits formează un sistem telefonic integrat, dezvoltat de Panasonic.

— Prin urmare, puțin probabil să fie vorba de așa ceva? spuse Annika.

— Foarte puțin.

— Trebuie să reprezinte cu totul altceva, atunci?

— Anna Petter Ines Tore Sigurd. Putem presupune orice.

— Nemaipomenit! exclamă Lotte. Lumină bună, atmosferă extraordinară. Parcă se și simte efortul muncitorilor care trudes la mașinăriile lor.

E bine, își spuse Annika. Avem o conversație foarte normală. De parcă nici n-am fi făcut amor toată noaptea.

Linde trecu pe lângă ea apropiindu-se de dreptunghiul cenușiu de pe peretele opus.

⁹ în engleză, A Place Indoors That Thwarts Storms (N.t.)

¹⁰ în engleză, Airport Passenger Intelligent Transport Systems (N.t.)

¹¹ în engleză, Analogue Proprietary Integrated Telephone System (N.t.)

— Cîndva a existat o intrare și prin spate, spuse el ară- tîndu-le locul, dar au zidit-o. Au vrut să poată controla toate intrările și toate ieșirile.

— La cine te referi? Cine este proprietarul firmei Apits... sau, mai bine spus, cine se află în spate?

Linde oftă adînc.

— Gibraltarul, spuse el.

— Deci, cît de multe informații aveți totuși?

Linde ridică mîinile.

Annika știa foarte bine că erau mîini mari și puternice. Coborî privirea în carnețel.

— Știm că această clădire i-a fost închiriată cu un contract pe doi ani firmei Apits Deposito. Am descoperit acest lucru cînd am percheziționat birourile proprietarilor, o firmă din San Pedro.

— Care nu are nimic de-a face cu portocalele și pepenii.

— Parțial are. Firma se ocupă de transportul fructelor și legumelor, dar acesta este doar un paravan pentru adevăratele lor afaceri.

— Adică pentru cocaina adusă din America de Sud.

— Mai precis, cocaină din Columbia, spuse Linde.

Annika se plimbă de-a lungul pereților, cu ochii la acoperișul neizolat. Îl simțea că o urmărește cu privirea.

— Proprietarii clădirii sunt și ei suspecți?

— Sunt scoși de sub investigație în totalitate.

Linde se opri în mijlocul depozitului.

— Aici s-a aflat containerul, spuse el. A trecut prin vamă la Algeciras pe douăzeci și nouă decembrie anul trecut, iar ca proprietar a fost înregistrată firma Apits Carga. Amicul tău Jocke trebuia să transporte conținutul dintr-un capăt în celălalt al Europei, cu un camion închiriat pentru un an de zile de Apits Transporte. Doar atît știm.

Annika se apropie de el. Linde nu se mișcă.

— Cum i-ați prins?

Se bărbierise. Mirosea bine.

— Supraveghere, spuse el. Băieții vorbeau între ei. Jocke părea a fi în centrul rețelei. I-am reevaluat statutul. Se pare că el era omul de legătură între distribuitor și ceilalți traficanți, care au fost arestați.

— El mi-a spus că n-a vorbit nimic important la telefonul mobil.

— Adevărat, confirmă Linde zîmbind. Dar asta numai dacă te referi la conversațiile în spaniolă. Unul dintre flăcăi locuia la Rinkeby, iar Jocke nu s-a gândit că putem înțelege ce zicea cînd vorbeau unul cu altul în suedeză.

— Există vreo posibilitate de-a reduce intensitatea luminii? le strigă Lotte.

— Să o micșorăm? întrebă el întorcîndu-se spre ea.

Lotte era întinsă pe jos cu camera lipită de nas și fotografia o foarfecă de tablă.

— Adică un comutator cu potențiomtru sau așa ceva.

— Ah, nu.

Se întoarse spre Annika și își trecu rapid degetul peste decolteul ei.

Annika deschise ochii larg și se strîmbă, arătîndu-i că trebuia să înceteze. Nu-și puteau permite să se răspîndească zvonul că ea ar face sex cu sursele de informații, mai ales după apariția fotografiei cu Halenius.

— Prin urmare, distribuitorul este Apits, împreună cu companiile surori, spuse ea, uitîndu-se peste umărul lui și încercînd să se asigure că Lotta nu văzuse nimic.

Fotoreportera era însă absorbită de foarfeca de tablă.

— Corect.

— Iar cei arestați sunt... ce? Gangsteri mărunți?

— încă o dată corect.

— Furnizori fiind?

— Columbienii.

Annika aruncă încă o privire spre Lotta. Își aduse aminte ce-i spusese Carita Halling Gonzales despre socrul ei, care a fost ucis: columbienii asasinează familii întregi.

Nu trebuie să mai rămână nimeni și nimic de moștenit.

— în prezent, mafia columbiană are reprezentanți aici, pe Costa del Sol?

— Bineînțeles că are. Sunt cei care iau toate măsurile pentru buna desfășurare a livrărilor.

— Are vreo importanță dacă mut fierăstrăul? strigă Lotta din colț.

— N-are, răspunse Linde.

Annika simțea nevoia să-l atingă. Voia să-și așeze palma pe burta lui și să o ducă mai jos, pe deasupra jeansilor.

— Cît de mare a fost captura? întrebă ea.

— Ce înțelegi prin „mare”?

Annika se uită în carnetul de însemnări.

— Toată lumea a fost mulțumită și a deschis sticla de șampanie?

— Șapte sute de kilograme înseamnă mult, dar Poliția spaniolă confiscă în fiecare zi cîte o tonă, în medie. Așa că nu este un record pentru cartea de istorie.

Lotta se ridică în picioare și-și scutură rumegușul de pe rochie.

Annika se retrase un pas.

— Cei de la Apits nu sunt un jucător deosebit de important, continuă Linde. Totuși, s-au stabilit de mult pe Costa del Sol și au fost foarte activi. Am găsit informații despre contracte de închiriere de camioane și depozite datînd de la mijlocul anilor '60. Altfel spus, avem de-a face cu o companie de distribuție a drogurilor mică, dar foarte bine organizată. Evident, este foarte bine dacă reușim să stîrpim un cartel atît de bine ancorat, în special din perspectiva noastră, a Suediei.

— De ce?

— Pentru că principalii lor clienți sunt Olanda, Germania și Suedia.

- Acum este prima dată când îi prindeți?
- Cu siguranță, transporturi de dimensiuni mai mici au mai fost capturate, dar niciodată de această anvergură.
- Ce greutate are asta pentru ei? înseamnă sfârșitul activității lor?

- Nu știm nimic despre situația lor internă, așa că nu pot să-ți răspund.

- Vor avea probleme și cu columbienii?

- Vor trebui să pună la loc ceea ce au pierdut și de obicei paguba revine ambelor părți. Unul din zece transporturi se pierde și columbienii iau în calcul acest risc, atunci când își fac planificarea. În orice caz, pentru ei este ca o picătură din Nil. Pentru Apits, însă, ar putea fi sfârșitul.

Linde făcu un pas înainte, ajunse foarte aproape și îi șopti la ureche:

- Noaptea asta nu voi putea rămîne cu tine.

încordarea ei cresc și pixul îi alunecă trasînd o linie lungă pe carnetul de însemnări.

- De ce nu?

- Trebuie să fiu în altă parte.

Linde trecu pe lingă ea și se îndreptă spre ușă, degajat și netulburat.

Ea rămase țintuită locului, încremenită. *Are pe altcineva, îi trecu prin minte. Femeia care se auzea vorbind în apropiere, pe terasa la care își bea cafeaua când am telefonat. Hasta luego, apoi un sărut. Sau poate Carmen, de la restaurantul din satul de munte. Ori una dintre fetele care rideau nervos când mi-a telefonat de la Barul Sinatra, în prima seară a șederii mele aici, data trecută...*

- Mai vrei să știi și altceva? întrebă el.

Cine este ea? se gîndi Annika.

– Jocke Martínez, spuse ea. Cum și-a obținut informațiile de la distribuitori?

Politiștul crăpă puțin ușa și privi afară, apoi o închise la loc.

— Asta este una dintre marile noastre dileme, spuse el. Nu știm cum comunica Martinez cu angajatorii lui și nu știm cum ținea Apits legătura cu columbienii.

— Dacă nu foloseau telefonul, poate trimiteau scrisori? Prin e-mail? Se întâlneau în diverse localuri de tapas sau schimbau mesaje codificate folosindu-se de ziare împăturite?

— L-am filat pe Martinez. Nu s-a întâlnit cu nicio persoană pe care am putea-o asocia cu lanțul furnizorilor. N-am găsit nicio dovadă scrisă și nimic pe hardul calculatorului lui. S-ar fi putut totuși duce la un internet café și ar fi putut primi mesaje sub porecla „nevastă suedeză excitată” pe vreun forum online de care noi n-am dat.

— Se ducea des la internet café?

— Locul acesta este cu adevărat excepțional, spuse Lotta oprindu-se zîmbitoare lângă ofițerul de poliție.

— Niciodată, răspunse Linde. Apropo, ți-am găsit o fată de gașcă. Zice că vrea să vorbească pentru un ziar, ca să dea un avertisment altora.

— Grozav exclamă Annika făcînd efortul să zîmbească, îți mulțumesc foarte mult.

— Haideți. Vă duc înapoi, la hotel.

22

Lotta se grăbi să se urce în față. îi spunea entuziasmată lui Linde cît de încîntată era de aspectul părăsit al depozitului, de umbrele puternic conturate, de uneltele uzate.

Annika ședea în spate, străduindu-se să-și țină sentimentele sub control.

în altă parte.

Evident.

La ce s-a așteptat? Că se va muta cu ea în apartamentul de pe

strada Agnegatan?

Annika privi afară pe geam. Porți, ziduri și coame de acoperiș treceau în fugă pe lângă ei. *Nu, își spuse ea. Nu mă așteptam să se mute la mine, dar am crezut într-adevăr că va rămîne cu mine cele cîteva nopți pe care le stau aici.*

Apoi un gînd îngrozitor: *a constatat că nu sunt bună la pat. închise ochii. încercă să se adune. Eu m-am simțit bine și asta este ceea ce contează. El poate să creadă ce vrea. își reținu un suspin.*

— Ce zici, Annika?

îi întilni privirea în oglinda retrovizoare.

— Poftim? întrebă ea.

— Ești de acord că arta este mai adevărată decît jurnalismul?

Annika se uită din nou afară, pe geam.

— Este o întrebare la care nu se poate răspunde, spuse ea. Ce înseamnă „mai adevărată”? Este ca și cum ai întreba „Ce este special la un pește?” și ai răspunde „Nu știu să merg pe bicicletă”.

Linde izbucni în rîs.

— Vreau să spun că arta dă naștere unei experiențe în adîncul tău, ca admirator, în timp ce ziarul nu face decît să raporteze experiențele altor oameni, spuse Lotta.

— Prostii! zise Annika. Vrei să zici că nu simți nimic cînd citești un ziar sau cînd te uiți la știri la televizor? Cînd afli că sunt uciși copii prin intoxicare cu gaze? Sau cînd dispar fără urmă adolescente? Sau cînd sunt răsturnați de la putere dictatorii, iar oamenii ajung la democrație?

— Nu asta am vrut să spun! zise Lotta pe un ton rănit.

— Dar ce-ai vrut să spui? Că oamenii vor fi sensibilizați mai mult dacă ar vedea fotografiile acelea ale foarfecelor de tablă decît dacă ar citi despre copilași care au murit otrăviți cu fentanil în fața ușii de la dormitorul mamei lor?

Tăcerea din mașină era asurzitoare. Singurul sunet per-

ceptibil era propria respirație agitată.

Oh, Doamne, își spuse ea. Iar mi se întâmplă. Intru în conflict pentru tot ce poate fi mai ridicol, în loc să vorbesc despre probleme adevărate. Probabil că ceva este în neregulă cu mine.

- îmi cer scuze, spuse ea. Mă doare capul teribil.
- Aici, în Spania, există o mulțime de pastile euforizante, interveni Linde. Vrei să opresc la o farmacia?
- Am în cameră niște paracetamol, răspunse ea.

Lăsară în urmă arena pentru lupte cu tauri, pe partea stângă, și Annika reuși să zărească mai jos autostrada. Slavă I)omnului, aproape ajunseră.

Nu mai scoaseră nicio vorbă pînă la Hotelul Pyr.

- Dă-mi un telefon înainte să pleci, îi spuse Linde zîm- Tbind, prin geamul deschis al mașinii.

Ea trînti portiera și se strădui să zîmbească la rîndul ei.

rk

Lotta urcă direct în cameră, fără să se mai uite la Annika.

Foarte bine, își spuse Annika. Ieși înapoi pe stradă și porni spre supermarket, o luă la dreapta spre port și intră la McDonald's. Se săturase să-și petreacă serile flămîndă într-o cameră de hotel. Comandă un sendviș cu brînză, morcovi și apă minerală, apoi se așeză la o masă de lîngă geam.

În jur era destul de puțină agitație. Cîțiva copii rîdeau lîngă tejghea. Două femei elegant îmbrăcate stăteau de vorbă cu discreție, mîncînd briose. Un bărbat la costum ședea la masa din fața ei, lîngă un adolescent în scaun cu rotile. Băiatul părea să sufere de paralizie. Avea brațele, mîinile, gamba și labele picioarelor contorsionate și zvîcnea necontrolat. Annika făcu un efort să nu se uite insistent la el, ceea ce era dificil, pentru că băiatul ședea fix în fața ei. Mîncă morcovii unul cîte unul și bău apa.

Tatăl îi vorbea fiului în spaniolă, în șoaptă, blînd, dîndu-i să mănînce cartofi prăjiți și ajutîndu-l să bea ceva cu un pai. Băiatul încercă să spună ceva, ce tatăl lui înțelese, desigur, pentru că rîse complice spunînd „*Si, si, claro*”.

Ușa se deschise și intra o femeie elegantă, cu o fetiță de vreo cinci ani. Femeia se lumină la față cînd dădu cu ochii de tată și fiu. Se strecură printre mese ținînd cu o mîină copila și cu cealaltă niște sacoșe de cumpărături de la D&C și Versace. Se duse la masă, îl sărută pe bărbat pe buze și pe băiat pe obraz și spuse ceva ce-i făcu pe toți patru să rîdă.

Fără alt gînd, Annika se ridică de la masă și se îndreptă spre ușă. Se ciocni de mesele întîlnite în cale, rănindu-se la picioare, dar durerea o simțea în piept. Exista atît de multă dragoste pe lume, trebuia doar să știi să o găsești. Iar ea, ce a ales ea să facă? Să intre în bătălii ridicole cu toată lumea, obsedată de ideea de a ieși victorioasă, de a avea *dreptate*, de a ieși în evidență și a dobîndi recunoaștere.

Pe trotuar veneau spre ea cîteva englezoaice tinere, sporovăind zgomotos, cu sacoșe de la Zara și nasurile cojite. Annika își șterse lacrimile cu dosul palmei și grăbi pasul, cu capul în jos, spre El Corte Inglés. Se opri în fața supermarketului și ridică privirea spre hotel. Nu voia să rămînă în cameră, singură, așteptînd să-i dea cineva telefon.

Trebuie să mă duc în altă parte.

Se uită în direcția opusă și își aduse aminte că agenția imobiliară a lui Rickard Marmén se afla imediat după colț. Poate că el mai era încă acolo.

O luă la dreapta, trecu de librăria britanică și văzu luminile încă aprinse. Încercă ușa, dar era încuiată. Biroul era gol, dar o reflexie albăstrie de pe peretele din spatele biroului îi spunea că era încă pornit calculatorul.

Bătu în panoul de sticlă.

Marmén scoase capul pe o ușă din fundul camerei. Păru să spună ceva, dar Annika nu înțelese ce. El dispăru din nou și reapăru în clipa următoare cu o cheie în mână.

— Annika Bengtzon, cea mai îndrăgită reprezentantă a presei suedeze, spuse el deschizându-i ușa. Bine ai venit!

Annika zîmbi și îl sărută pe amîndoi obrajii, cu buzele iu vînt.

— Presupun că n-ai de vînzare niște vieți noi? îi spuse ea Intrînd.

— Draga mea, dar noi numai așa ceva vindem aici. Visuri și o viață nouă, asta este specialitatea noastră. Te-ai gîndit la ceva anume? Podele de marmură, viță sălbatică pe terasă? Patru săli de baie, fiecare cu vedere la mare?

Annika rîse și se simți mai înviorată. Luă loc pe unul dintre scaunele din fața biroului. La picioarele acestuia se adunaseră ghemotoace de praf. Geamul era mînjit. Marmen încuie ușa la loc și veni să se așeze lîngă ea, pe celălalt scaun.

— Ce nu merge în viața ta de-acum?

Annika decise să ignore întrebarea.

— Sunt aici pentru cîteva articole despre traficul de droguri și spălarea de bani, spuse ea, așa că deocamdată nu-mi merge foarte rău. Titlul serialului este „Cocaina Costa”.

— Ce interesant! Un pahar de vin?

Annika refuză dînd din cap.

El se ridică totuși și aduse o sticlă de vin roșu și două pahare.

— îmi poți ține companie, îi spuse. Cum merge treaba cu cocaina?

Turnă rioja în ambele pahare.

— Mai am încă destul de muncit pînă să mă întorc acasă, spuse ea.

— Mă tem că aici nu te pot ajuta, comentă el. Drogurile sunt unul dintre puținele lucruri de care nu m-am ocupat

niciodată. Nu am niciun fel de contacte. Noroc!

Bău închizînd ochii.

Annika gustă vinul și puse paharul jos.

— Îți merg mai bine afacerile? întrebă ea.

— Dacă pînă acum au bătut pasul pe loc, spuse el, acum dau înapoi. Companiile creditoare cer cumpărătorilor un depozit de cincizeci la sută cu banii grămadă, chiar dacă au obținut deja certificatul de urbanism. Numai baronii drogurilor dispun de asemenea sume și, chiar dacă aceștia sunt foarte numeroși, tot nu pot susține piața. Prețurile scad, așa că oamenii preferă să aștepte decît să vîndă. Mă gîndesc să deschid o agenție de închirieri mai degrabă. În prezent oamenii asta fac, își închiriază proprietățile în speranța că va veni o nouă creștere cîndva...

Annika îl întrerupse din această poveste tristă.

— Baronii drogurilor plătesc cu bani gheață? întrebă ea.

— Dacă au ceva din abundență, aceia sunt banii. Ziceai că scrii despre spălarea de bani? Una dintre metodele de a albi banii murdari este construirea unor locuințe mari și scumpe.

Annika se uită la bărbatul de lîngă ea. Chiar n-ar fi trebuit să fie deloc surprinsă.

— Prin urmare, știi care sunt mecanismele de spălare a banilor?

Marmen zîmbi cu multă tristețe.

— Din nefericire nu am fost niciodată binecuvîntat cu bani murdari care să trebuiască spălați, spuse el, dar cum funcționează mașina de spălat nu este un mare secret.

— Ai vrea să-mi povestești?

— Ce vrei să știi?

Annika scoase pixul și carnetul de notițe din geantă. El își umplu încă o dată paharul.

— Așadar, cumpără proprietăți? întrebă ea.

El dădu din cap afirmativ.

— Legile devin din ce în ce mai stricte, explică el. În ziua

de azi nu mai poți să intri într-o bancă în pași de vals și să/ici că vrei să deschizi un depozit. Băncile și celelalte insti- tuții financiare sunt obligate să raporteze tot ce li se pare suspect. Iar tu trebuie să poți explica proveniența legală a banilor.

— Deci, cumperi o casă.

— Sau un teren pe care construiești o casă. Cam totul se poate plăti cash. Un constructor nu are niciun fel de probleme dacă se duce la bancă cu un teanc de bancnote, deoarece poate spune că le-a primit pentru construcția unei case. Dispune de chitanțe pentru țevi, ciment și cărămizi. Și pe urmă, iată casa, este terminată și poate fi vîndută pentru un număr X de milioane de euro. Baronul drogurilor poate la rîndul lui să spună că are bani, pentru că a vîndut o casă în condiții perfect legale. Și așa banii reintră în sistem.

— Trebuie să construiască o mulțime de case, zise Annika.

— Și trebuie să aibă o mulțime de iahturi luxoase cu care să se plimbe dintr-o parte într-alta, spuse Marmen. De aceea este atît de util Gibraltarul.

Annika lăsa pixul jos.

— Am citit despre ceva ce se numește „Operațiunea balena albă”, spuse ea. O amplă acțiune de demantelare, în cadrul căreia au fost prinși o mulțime de șnapani și au fost rechiziționate peste două sute cincizeci de vile. Se pare că au lucrat cu avocați și firme din Gibraltar.

Marmen încuviință dînd din cap entuziasmat și goli cel deal doilea pahar.

— Exact!

Annika lua notițe.

— Cum a fost? Cel care spală bani înființează o companie în Gibraltar, spuse ea desenînd un cerc în mijlocul paginii. Și pe urmă?

Mai multe companii, spuse Marmen răbdător, întin- zindu-se și luîndu-i carnetul.

Desenă mai multe cercuri mai mici în jurul primului.

Baronii alimentează cu bani câteva dintre companii, după care acestea încep să trimită între ele facturi. Pentru chirii, servicii de consultanță, import și export de marfă, tot ce se găsește între Cer și Pământ.

Dar nimic din toate acestea nu este real? întrebă Annika. Toate facturile sunt false?

El își mai turnă niște vin.

— Ești sigură că tu nu vrei?

Annika arată cercurile cu degetul.

Cînd toate facturile sunt acolo, este perfect în ordine ca și banii să fie acolo? întrebă ea.

Hei, presto! spuse Marmen. Banii murdari din traficul de droguri au devenit profituri excepțional de curate ale unor companii, auditate toate și confirmate prin semnătură de avocați, bancherii și contabilii. Iar Gibraltarul nu percepe niciun fel de impozit, ceea ce, desigur, este extraordinar de practic.

— Dar verifică cineva să vadă dacă totul este făcut la vedere?

- Bineînțeles. Avocații, bancherii și contabilii.
- Avocații, bancherii și contabilii din Gibraltar?
- Exact!

Acum înțelegea de ce insistase Patrik pentru un interviu cu cineva care lucra la fața locului.

Nu știi niciun avocat suedez cu care să fac un interviu?

— Din Gibraltar?

Plimbă vinul în gură gîndindu-se. Pe urmă înghiți cu zgomot.

- Un suedez, nu. Un danez.
- Este implicat în spălarea de bani?
- Cum ți-am spus. Nu pentru mine. Vrei să-i dau un telefon?

— Dacă nu te deranjează.

Annika se duse la toaletă în timp ce Marmen, cam înfipleticit, se apropie de birou și formă un număr cu prelixul 350. La toaletă nu era hîrtie igienică, iar vasul avea pete cenușii.

Era evident că proprietarul redusese cheltuielile pentru curățenie.

Rămase cu ochii în oglindă în timp ce din încăperea alăturată răzbătea vocea lui Marmen, crescînd și coborînd în conversație. Se vedea bine că plînsese. Avea ochii roșii și genele ca niște picioare de păianjen, sub tușele lipite de rimei. Se simțea incredibil de obosită.

Apoi auzi telefonul închizîndu-se. Trase apa, conștiințioasă, și se întoarse la Marmen.

— Stig Seidenfaden te primește la el la birou miine-dimineață, la prima oră, îi comunică agentul imobiliar. Îți surîde un drum pînă la port, să mîncăm ceva?

Annika zîmbi, dar simți că se prăbușea.

— Mulțumesc, dar am mîncat deja. Acum trebuie să mă duc să scriu un articol.

— Tît, făcu el. Ce e prea mult strică, spuse Marmen.

— Oh, exclamă Annika, ești foarte nostim.

— Mă gîndeam mai mult la dumneata, spuse el cu seriozitate, oprind calculatorul.

Ieșiră împreună pe ușă. Marmen trase în jos nelipsitul oblon metalic și îl prinse cu un lacăt de o bridă fixată în ciment.

— Anunță-mă dacă mai ai nevoie de ajutor, spuse el, apoi îi făcu semn cu mîna și dispăru pe aleile ce duceau spre port.

— Mai multe companii, spuse Marmen răbdător, întinzîndu-se și luîndu-i carnetul.

Desenă mai multe cercuri mai mici în jurul primului.

— Baronii alimentează cu bani cîteva dintre companii, după care acestea încep să trimită între ele facturi. Pentru chirii, servicii de consultanță, import și export de marfă, tot ce se găsește între Cer și Pămînt.

— Dar nimic din toate acestea nu este real? întrebă Annika. Toate facturile sunt false?

El își mai turnă niște vin.

- Ești sigură că tu nu vrei?

Annika arată cercurile cu degetul.

- Când toate facturile sunt acolo, este perfect în ordine ca și banii să fie acolo? întrebă ea.

– Hei, presto! spuse Marmen. Banii murdari din traficul de droguri au devenit profituri excepțional de curate ale unor companii, auditate toate și confirmate prin semnătură de avocați, bancheri și contabili. Iar Gibraltarul nu percepe niciun fel de impozit, ceea ce, desigur, este extraordinar de practic.

- Dar verifică cineva să vadă dacă totul este făcut la vedere?

- Bineînțeles. Avocații, bancherii și contabilii.
- Avocații, bancherii și contabilii din Gibraltar?
- Exact!

Acum înțelegea de ce insistase Patrik pentru un interviu cu cineva care lucra la fața locului.

- Nu știi niciun avocat suedez cu care să fac un interviu?
- Din Gibraltar?

Plimbă vinul în gură gândindu-se. Pe urmă înghiți cu zgomot.

- Un suedez, nu. Un danez.
Este implicat în spălarea de bani?
- Cum ți-am spus. Nu pentru mine. Vrei să-i dau un telefon?
- Dacă nu te deranjează.

Annika se duse la toaletă în timp ce Marmen, cam împleticit, se apropie de birou și formă un număr cu pre-tixul 350. La toaletă nu era hîrtie igienică, iar vasul avea pete cenușii. Era evident că proprietarul redusese cheltuielile pentru curățenie.

Rămase cu ochii în oglindă în timp ce din încăperea alăturată răzbătea vocea lui Marmen, crescînd și coborînd în conversație. Se vedea bine că plînsese. Avea ochii roșii și genele ca niște picioare de păianjen, sub tușele lipite de rimei. Se

simțea incredibil de obosită.

Apoi auzi telefonul închizându-se. Trase apa, conștiințioasă, și se întoarse la Marmen.

— Stig Seidenfaden te primește la el la birou mâine-dimineață, la prima oră, îi comunică agentul imobiliar. Îți surîde un drum pînă la port, să mîncăm ceva?

Annika zîmbi, dar simți că se prăbușea.

— Mulțumesc, dar am mîncat deja. Acum trebuie să mă duc să scriu un articol.

— Țîț, făcu el. Ce e prea mult strică, spuse Marmen.

— Oh, exclamă Annika, ești foarte nostim.

— Mă gîndeam mai mult la dumneata, spuse el cu seriozitate, oprind calculatorul.

Ieșiră împreună pe ușă. Marmen trase în jos nelipsitul oblon metalic și îl prinse cu un lacăt de o bridă fixată în ciment.

— Anunță-mă dacă mai ai nevoie de ajutor, spuse el, apoi îi făcu semn cu mîna și dispăru pe aleile ce duceau spre port.

Holul hotelului era pustiu. Pînă și recepționarul era de nevăzut.

Annika urcă grăbită în camera ei, fără să întîlnească pe nimeni. Dar cel mai grozav era că Lotta nu dădea niciun semn. Ușurată, se trînti pe pat. *Așa văd eu lucrurile, își spuse ea. Dacă pot evita confruntarea, dacă nu trebuie să vorbesc și să mă explic, înseamnă că am cîștigat. Dacă pot să discut despre muncă și mă pot folosi de experiența oamenilor, mă simt bine. Cînd lumea îmi răspunde la întrebări și face ce spun eu, îmi dispăre anxietatea.*

își îndreptă spatele.

Iar asta nu este prea sănătos, se gîndi ea. Poate ar trebui chiar diagnosticat. Dacă sunt cumva bolnavă mental?

Poate că ar trebui totuși să se ducă la un psihoterapeut — prietena ei Anne Snapphane încerca de mult să o convingă în

acest sens. Sau ar putea încerca să-și schimbe comportamentul. Să facă un efort pentru a fi mai îngăduitoare, chiar și cu acele persoane care nu reacționau după cum dicta ea. Cît putea fi de greu?

Se ridică în picioare și începu să se plimbe neliniștită prin cameră. Oameni cu probleme mult mai grave decît ale ei reușiseră să se adapteze. Aveau capacitatea să prețu- iască dragostea – se întîmpla peste tot, în permanență. Se întîmpla în celulele umede din pușcărie, unde oamenii erau închiși din teamă pentru rudele lor apropiate. Se întîmpla în localuri pe jumătate goale, unde cumpărau un hamburger și unde părinți cu un copil handicapat ședeau umăr lîngă umăr, plini de iubire.

Se așeză din nou pe pat și își luă geanta. Scoase telefonul mobil și rămase cu el în brațe. Trebuia să o anunțe pe Lotta că a doua zi dimineată urmau să fie în Gibraltar de la prima oră. întrebarea era dacă să-i telefoneze sau să-i trimită un SMS. Ezită o fracțiune de secundă, apoi alese mesajul. Pentru început însă verifică lista apelurilor pierdute.

Numărul lui Thomas era al doilea pe listă, după cel de fa birourile Guvernului.

lira opt și un sfert. Apăsă pe „Apel”.

Telefonul sună o dată, de două ori, de trei ori, de patru...

– Thomas sunt.

Annika trebui să-și limpezească vocea.

– Hmm..., bună! spuse ea. Eu sunt.

– Bună, bună! răspunse el. Ce faci?

Salutase de două ori. Era surprins să o audă.

– Am văzut că m-ai căutat, spuse ea. Azi-dimineată.

– Da, așa este! Poți rămîne la telefon, te rog?

îl auzi spunînd ceva în engleză spre cineva aflat la distanță.

– Acum este mai bine, zise el. Am ieșit.

– Unde ești?

— La hotel la Parador. O stațiune de golf chiar pe malul mării, imediat lângă pista aeroportului. Dacă ai să auzi ceva ce sună ca al Treilea Război Mondial, să știi că este zborul Easyjet de la Londra, care aduce o grămadă de turiști britanici în vacanță all-inclusive la Torremolinos...

Restul frazei fu acoperit de gălăgia infernală a unui avion care venea la aterizare.

— Ăsta este, spuse el și nu reuși să se abțină din râs.

Băuse puțin vin, probabil, pentru că de obicei nu era atât de destins.

— M-ai căutat pentru ceva anume? întrebă ea cu glas scăzut, transferându-i lui responsabilitatea apelului.

— Ei, da, spuse el. M-au sunat cei de la firma de asigurări azi-dimineață. Ți-l amintești pe cel care a evaluat daunele, Zachrisson?

Un bărbat mărunț, cu un zîmbet lipsit de onestitate, într-un birou cu pereți înalți de sticlă și mobilier cromat.

— Cum l-aș fi putut uita? întrebă ea.

— Mi-a spus că vom primi banii. Știi dacă s-a întâmplat ceva?

Annika rîse ușurată. Era adevărat, prin urmare.

— Au identificat persoana care a comis fapta, spuse ea. Este o femeie aflată acum la închisoare în Statele Unite. Va fi extrădată, așa că nu va avea loc un proces, dar toate suspiciunile la adresa noastră au fost înlăturate.

A spus „a noastră” și nu „a mea”, dar el nu protestă.

— E nemaipomenit! spuse el simplu.

Ea înghiți în sec, apoi continuă:

— Vrei să sărbătorim?

— Să sărbătorim?

— Ce faci mâine-seară?

— Negocierile se vor încheia pe la patru sau așa ceva. Vom lua cina, după aceea.

Annika își mușcă buza, pînă îi dădu sîngele.

– Da, desigur, spuse ea stînjinită.

Urmară momente lungi de tăcere. Annika își acoperi ochii cu mîna.

– Nu este decît delegația scandinavilor totuși, zise el. Norvegienii au venit și ei aici, ca de obicei; participă la tot ce le convine din Uniunea Europeană, dar refuză să plătească pentru asta.

Apoi Thomas tăcu.

– Aș putea să-ți iau un interviu despre desfășurarea negocierilor, spuse Annika.

– Ar fi mai greu de rezumat fără...

– Poți să spui doar că discuțiile au fost interesante, că se lac progrese evidente, că totul merge bine, așa cum era de așteptat.

Thomas se gîndi puțin, apoi se hotărî.

– Se pot descurca și fără mine. Unde ne întîlnim?

Annika își reținu cu greu un chiot de bucurie.

– Eu sunt la Puerto Banus, spuse ea străduindu-se să-ți țină firea. Ai fost vreodată aici?

– Mai demult, cu părinții, cînd aveam paisprezece ani. Unde stai?

Îi comunică numele hotelului și îi dădu cîteva indicații de orientare. Stabiliră să se întîlnească în holul de la intrare, la ora opt. Pe urmă încheiară conversația și Annika își aduse aminte că trebuia să scrie ceva; dar se simțea atît de obosită, încît își scoase fusta și bluza și se băgă în pat, cu mintea plină de gînduri confuze, dar pline de speranță și adormi cînd pe autostradă se aprindeau luminile.

în vestul Spaniei zorile se iveau mai târziu decât în orice altă parte a Europei, ca urmare a unei decizii politice a autorităților spaniole. Acestea hotărâseră că zona continentală a Spaniei trebuia să folosească același fus orar ca și restul Europei, adică o oră în plus față de meridianul Greenwich, ceea ce era total lipsit de sens din punct de vedere geografic. Pe plajă, îmbrăcată în pantaloni scurți, jachetă cu glugă și pantofi sport, Annika privea răsăritul soarelui la Puerto Banus la ora șapte și jumătate dimineața. Același soare strălucea și pe cealaltă parte a mării, luminând solul roșu al Munților Marocului, dar acolo era abia cinci și jumătate.

O vreme rămase cu privirea pierdută spre orizont. Ultima ei zi de muncă pe Costa del Sol. Dimineața următoare, devreme, lua avionul spre casă. N-a scris niciun cuvânt din interviurile pe care le-a făcut. Avea tot materialul adunat numai sub formă de note fragmentate în carnetul ei sau de informație digitală pe mobil. Îi vor trebui câteva zile să-l parcurgă și să-l structureze în articole bune de tipar. Și niciunul dintre articole nu i se părea a ieși prea interesant. N-a avut timp pentru ceea ce a sperat să poată

realiza: să verifice ce se mai știa despre membrii familiei Söderström.

Trebuie să existe o motivație pentru această crimă, pe care noi n-am reușit încă s-o descifrăm. Executarea unei familii întregi este expresia unei brutalități extreme. Ucigașul a vrut să transmită ceva. Nu știm care dintre victime a fost adevărata țintă. Sebastian Soderstom a fost un pierde-vară șarmant. Veronica Soderstom a fost o avocată cu reputație bună. Dacă nu pui întrebări, nu primești răspunsuri. Suzette a dispărut fără urmă pe 30 decembrie anul trecut. Moartea nu este cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla.

Peste noapte a început să bată vântul. Și-a schimbat direcția și aerul era acum mai rece. Annika îngheța în șortul ei sumar.

Gibraltarul se anunța a fi un coșmar. Le trebuiau fotografii

de la fața locului; în plus, aveau de realizat și câteva instantanee de excepție cu tînăra suedeză care urma să le povestească despre viața ei extravagantă. Exista riscul să nu poată folosi, pentru toată seria de articole, decît pozele ei. Depindea desigur și de avocat, dacă accepta sau nu să se lase fotografiat.

își dădea seama că nu urma să cîștige un premiu pentru jurnalism. Articolele ei nu erau niciodată premiate. Se ocupa de subiecte nepotrivite, provenite din medii nepotrivite. Politica pură, înregistrată cu o cameră de luat vederi care îți tremură în mînă, aceasta era rețeta infailibilă a nominalizării la un premiu, la fel ca și articolele înduioșătoare din ziarele de dimineață, despre copii sau vîrstnici afectați de economiile consiliilor locale și de războaie, desigur. De fapt, războiul furniza tema cea mai sigură. Era suficient un bătrîn care agita un steag alb pe un drum din Irak și obțineai premiul pentru cea mai bună poză a anului.

Un minut-două, ridică fața spre soarele roșu ca sîngele, apoi se întoarse la hotel. Dacă avea noroc, îi rămînea timp pentru micul dejun înainte de a coborî Lotta.

*

Dădură nas în nas în fața lifturilor. Lotta ieși dintr-unul tocmai cînd Annika intra în celălalt.

— Marea Britanie nu a semnat acordul de la Schengen, spuse Annika, așa că vei avea nevoie de pașaport. Plecăm peste o jumătate de oră.

Ușile se închiseră și liftul o urcă la etajul al treilea.

Făcu un duș, se îmbrăcă, își adună lucrurile și se întrebă cum o va determina pe Lotta să facă niște fotografii. Era ridicol, își spuse ea, dar partea cea mai anevoioasă a unei misiuni și așa dificile consta în a descoperi modalitatea de a-l convinge pe fotoreporter să-și facă treaba.

Știa că Patrik aștepta de la ea să găsească un avocat corupt

pînă în măduva oaselor, suedez, evident, dispus să-și vadă numele și imaginea publicate lîngă un articol din care reieșea că a spălat miliarde pentru mafia drogurilor. Se îndoia că această persoană, cunoștința lui Rickard Marmen, se oferea să furnizeze asemenea informații. După toate probabilitățile, avea de făcut un interviu chinuitor.

Ce drăguț din partea dumneavoastră că ați acceptat să mă primiți. Spuneți-mi, ați fost cumpărat de mafie? Ah, chiar așa? Și ce credeți despre colegii care iau bani de la traficanți?

Îi va cere doar să-i explice cum decurg tranzacțiile cu firmele care se sustrag verificărilor oficiale și îl va întreba dacă vede vreun pericol sau vreo slăbiciune în acest sistem, iar pe urmă va completa articolul cu explicațiile lui Rickard Marmen despre mecanismul spălării banilor. Va trebui să înjghebeze articolul în așa fel încît să-l înfățișeze pe danez ca personificarea unei activități pe care, în realitate, acesta nu o desfășura și ideal ar fi fost să-i reușească isprava fără ca ziarul să poată fi dat în judecată.

Vocea lui Anders Schyman îi răsuna parcă în creier: *Ține doar de felul în care încadrezi articolul.*

Îeși din cameră, închise ușa și se îndreptă spre lifturi.

*

Lotta luase cu ea încă și mai mult echipament decît în ziua precedentă: rucsacul cu aparatul de fotografiat și obiectivele, un bliț mare, un trepied pentru aparat și altul pentru bliț, un ecran circular pentru dirijarea luminii și o altă sacoșă al cărei conținut Annika nu-l putu ghici.

— Ești convinsă că trebuie să le cari pe toate? întrebă ea.

Lotta nu răspunse, le transportă concentrată pînă la mașină, mai întii rucsacul, apoi cele două trepiede, iar la urmă ecranul și sacoșa.

— N-avem nevoie decît de niște poze simple, spuse Annika. Patru mai exact. O imagine de ansamblu a Gibraltarului, una de pe strada principală, un portret al avocatului și unul al fetei din Estepona.

Lotta se urcă în mașină și porni motorul. Annika se urcă pe locul pasagerului, ținîndu-și geanta pe genunchi. Scoase un teanc de notițe și pagini imprimate și se apucă de lucru. Știa că pînă la urmă i se va face rău în mașină, dar merita, ca să evite dialogul.

Lotta o luă pe șoseaua N430, apoi viră la dreapta, spre autostrada cu plată. Nu scoase niciun cuvînt pînă la jumătatea drumului spre Estepona.

- Ieșirea ta de ieri este complet inacceptabilă, spuse ea \i i angînd atît de tare volanul încît i se albiră încheieturile degetelor.

- Nu acum, răspunse Annika fără să-și ridice privirea din notițe. Nu cît suntem pe autostradă.

Drumul a fost mai scurt decît a îndrăznit ea să spere.

I Hipă numai o jumătate de oră ajunseră în La Linea, orașul spaniol de frontieră, practic contopit cu Gibraltarul. Au mers pe o autostradă cu patru benzi înșirată de-a lungul coastei, cu Stînca înălțată în fața lor, 430 de metri ridicați abrupt din mare direct, după cum arătau planșele descărcate de Annika de pe Wikipedia.

— încearcă să parchezi undeva, zise Annika. Se pare că se trece greu granița cu mașina și nici nu avem garanția că ne vor lăsa, avînd în vedere că mașina e închiriată.

— Voi face fotografiile bune și pentru asta am nevoie de un echipament bun. Nu pot să car totul în brațe, așa că va trebui să trecem cu mașina.

— Pentru fotografiile care ne trebuie nouă nu e nevoie să-ți iei echipament de studio, spuse Annika.

Lotta frîna brusc. Mașinile formau un șir lung în față.

Annika oftă. Așteptară un minut. Două minute. Cinci

minute.

Deschise ușa și coborî.

— Mă duc să văd ce s-a întimplat.

Afară era considerabil mai rece decât la Marbella. Apa din partea dreaptă era Atlanticul, iar marea din spatele Stîncii era Mediterana; vîntul bătea dinspre Atlantic. Se bucură că-și pusese jeanșii și un flanel.

Parcuse cîteva sute de metri trecînd pe lîngă mașini, pînă văzu unde începea coada. Apoi se întoarse. Lotta înaintase cam patru metri. Se urcă înapoi lîngă ea.

— Asta este coada de la granița cu Gibraltarul, spuse ea. Dacă vrei să trecem cu mașina, va trebui să stăm aici cîteva ore. Cel puțin.

— Nu-mi respectî integritatea ca fotograf, spuse Lotta. Trebuie să-mi pot pune numele cu bucurie pe tot ce produc. Tu îmi ceri să fac o fotografie banală a unei închisori urîte, cînd în realitate aș putea să realizez o imagine spectaculoasă a exact aceluiași subiect.

Annika simți că nu putea să respire.

— Așa o fi, dar închisoarea aceea urîtă este importantă pentru articol. Nu contează că în preajmă sunt zeci de femei cu capre și fețe boțite, pentru că noi ne aflăm aici, acum, ca să scriem despre droguri și spălarea de bani.

— Nu mă refer la femeile cu fețe boțite, am făcut pozele acelea numai ca să nu stau degeaba cît v-am așteptat. Sigur că se pot realiza fotografii bune cu o închisoare, dar trebuie să cauți lumina cea mai favorabilă — trebuie să lucrezi cu imaginea. Să fii acolo în zori și la apus, să vezi cum se schimbă culorile...

— Atunci de ce nu te-ai dus la orele acelea? întrebă Annika.

— Tu ești cea care ia deciziile! Tu spui cînd ne ducem undeva și unde ne ducem. Pe mine mă tratezi de parcă aș fi secretara ta.

— Te-am împiedicat eu să ai inițiativă? Am spus eu vreodată nu, în momentul în care ai propus ceva? Ai obținut exact ce-ai vrut, de fiecare dată când ai deschis gura!

Lotta lăsa capul în jos privindu-și mâinile și încercă să-și înăbușe un sughit.

— Nu mi-e ușor, spuse ea. Pentru mine totul este foarte nou, iar tu ești Annika Bengtzon. Chiar crezi c-aș îndrăzni să-ți sugerez eu ce să facem?

Era atât de uimită, încât propria exclamație îi răsună în urechi. „Tu ești Annika Bengtzon.” Ce naiba voia să spună cu asta?

— Toată lumea știe cum îi tratezi pe angajații temporari. (Tezi că eu am vrut să vin în delegația asta și să stau patru zile cu tine?

Annika își îndesă hîrțile în geantă, deschise portiera și ieși.

— Unde te duci? strigă Lotta.

— Fă naibii orice fotografie dorești. Eu mă duc să fac interviul cu avocatul. Ne vedem mâine-dimineață la aeroport.

Trînti portiera și porni spre graniță cu geanta pe umăr.

Ca pieton nu stăteai la niciun fel de coadă ca să treci granița. Arată pașaportul și părăsi partea spaniolă, mai merse zece metri sau cam așa ceva prin zona nimănui și intră în postul de frontieră britanic.

Clădirea semăna cu o stație de metrou dintr-o suburbie londoneză. Tavanul era scund și arcuit, podeaua gri-albăstruie, pereții din beton. Se mai aflau acolo cîteva ghivece cu flori fanate, un aparat de la care cumpărai Coca-Cola și altul pentru o ciocolată dezgustătoare. Un bărbat roșu la față, asudat, așezat la un birou, aruncă o privire în pașaport și se uită la ea când trecu prin fața lui.

Se opri la biroul de informații pentru turiști, de la capătul tunelului, și ceru o hartă pe care să fie însemnată strada City

Mill.

— Traversați pista, îi spuse ghidul turistic arătînd cu degetul prin geam, apoi o luați la stînga pe podul rabatabil, treceți de zidul cetății și sunteți pe Strada Mare. Cînd ajungeți la Piaza, o luați din nou la stînga, iar City Mill Lane este un pic mai sus, pe Stîncă.

Annika mulțumi, ieși pe ușă și se trezi în Marea Britanie, pe bulevardul Winston Churchill. Își aruncă geanta pe umăr și porni să traverseze pista de aterizare, care se întindea de la mare pînă la ocean.

Aici lucrase Veronica Soderstrom. Trecuse frontiera în fiecare zi, apoi traversase această pistă în drum spre locul ei de muncă. Sau venea de obicei cu mașina? Stătea la coada aceea lungă ori găsise o modalitate de-a o ocoli. De ce Dumnezeu acceptase așa ceva?

Trebuie să fi avut un motiv, dacă își stabilise biroul de avocatură în Gibraltar.

Numărul persoanelor care traversau pista de aterizare era relativ mic. Dinspre Atlantic bătea un vînt rece și Annika strînse din umeri, trăgîndu-și mînele peste degete. Pulsul îi încetini. Refuză să se mai gîndească la ce îi spusese Lotta: *Crezi c-am vrut să stau patru zile cu tine?*

Tremura de parcă ar fi înghețat.

în față se înălțau cîteva blocuri hidoase, cu rufe atîrnate la uscat. *Or fi mulți bani aici, se gîndi ea, dar nu se văd în aspectul locului.*

Centrul orașului era mai vechi, dar mai bine îngrijit și extrem de comercial. Strada Mare era plină de bănci ornamentate pe care nu ședea nimeni, stîlpi de iluminat și coșuri de gunoi alambicate și sute de magazine fără taxe, destinate turiștilor. Un caleidoscop de bijuterii și băuturi spirtoase, modă, supermarketuri, telefonie mobilă, jucării și, slavă Domnului, magazine de aparate de fotografiat.

Intră într-unul dintre ele și ceru un aparat digital, ceva

nesofisticat, cu obiectiv larg și zoom simplu, cu memorie mare și bateria încărcată.

Mai târziu am să-l folosesc ca să le fac poze copiilor.

I)oar voi primi banii de la asigurări în curînd, nu-i așa?

Se așează în fața magazinului, pe una dintre băncile încărcate de ornamentații, și răsfoi instrucțiunile de folosire, în limba engleză. Era simplu, așa cum și sperase. Focalizai și declanșai. Aparatul realiza toate reglajele în mod automat, de»la diafragmă pînă la timpul de expunere și claritatea imaginii. îl băgă în geantă lîngă restul harababurii și își continuă drumul pe Strada Mare.

Zece minute mai târziu ajunse la City Mill Lane, o stradă îngustă și întortocheată, fără trotuare, care se cățara pe partea de vest a Stîncii. Annika porni să urce și rămase în curînd fără aer, din cauza genții grele. Zgomotul de pe Strada Mare se stinse și printre clădiri se lăsă o liniște desăvîrșită. Mirosea a praf și a cîrnați.

La numărul treizeci și patru se afla o ușă maro, înghesuită între o agenție de turism și o frizerie.

*

Avocatul danez Stig Seidenfaden avea un birou modest la etajul al doilea al bătrînei clădiri de pe City Mill Lane. O primi cu o plecăciune protocolară și o conduse într-o mică sală de ședințe unde o așteptau ceaiul și cîțiva biscuiți.

— Așadar, sunteți bună prietenă cu Rickard Marmen, spuse el privind-o cu interes. De cînd vă cunoașteți?

Annika luă loc pe una dintre laturi, iar Stig Seidenfaden se așează în capul mesei.

— Ne întîlnim din cînd în cînd să luăm cina împreună, răspunse ea vag. Rickard mă ajută mult cu contactele.

O secretară intră cu o zaharniță, pe care o așează pe masă, apoi se strecură afară fără niciun zgomot și închise ușa.

în urma ei, în încăpere se lăsă, câteva clipe, o tăcere cam apăsătoare. Annika se uită în jur. Trei ferestre ocupau în întregime peretele dinspre stradă. Vedeai direct în clădirea de vizavi: o sală de ședințe, similară celei în care se afla ea acum. Era foarte multă liniște. Soarele, care pătrundea prin câțiva centimetri din partea de sus a ferestrei, ilumina firele de praf care dansau în preajma tavanului.

Stig Seidenfaden își dresă glasul și se aplecă peste masă.

— Rickard mi-a spus că vă interesează un interviu cu un avocat scandinav din Gibraltar, spuse el. Nu suntem prea mulți, bineînțeles și unul dintre noi a murit iarna trecută.

— Vă referiți la Veronica Soderstrom? întrebă Annika.

Bărbatul dădu din cap afirmativ.

— Preferăm să fim uniți, noi cei din Nord, care trăim sub soarele de-aici. Prietenii lui Rickard sunt și prietenii mei. Cu ce vă pot fi de folos?

— Ați cunoscut-o pe Veronica Soderstrom?

Stig Seidenfaden turnă puțin ceai și oftă.

— N-am fost prieteni apropiați, dar ne cunoșteam, firește. Doriți un ceai?

Annika îi întinse ceașca și avocatul o umplu. Era dintr-un porțelan fin, decorat cu trandafiri și margine aurită. Farfuria era ciobită.

— în ce ramură a Dreptului se specializase?

Avocatul se arătă surprins.

— Domeniul ei era ceva mai amplu decât al meu. Se ocupa de litigii în afaceri și infracțiuni. Avea, de asemenea, autorizație de notar public, din câte-mi aduc aminte. Eu mă ocup de servicii corporatiste.

— Afaceri și impozite? întrebă Annika.

El încuviință înclinînd capul.

— îmi puteți explica sistemul de taxare din Gibraltar?

El dădu din nou din cap și amestecă în ceai.

— Oamenii au început să înregistreze aici firme scutite de

laxe încă din 1967, spuse el, dar lucrurile n-au prins avînt decît începînd din 1985, cînd Spania a intrat în Uniunea Europeană.

Annika își scosese pixul și carnetul și acum lua notițe. * – Oricine poate înregistra o firmă aici?

Avocatul se rezemă de spătarul scaunului, ținînd strîns ceașca de mîner, cu degetul mic înălțat în aer.

– Trebuie îndeplinite anumite condiții. Capitalul firmei trebuie să fie de peste o sută de lire sterline.

Făcu o pauză, ca să-i lase ei timp să noteze.

– Niciun cetățean al Gibraltarului nu are voie să fie proprietarul final. Compania are voie să-și conducă activitatea de-aici, numai dacă toate veniturile ei provin din afara Gibraltarului.

Annika aruncă o privire spre avocat, sesiză expresia lui serioasă și burta proeminentă.

Pentru așa ceva se obosise Veronica Söderström să se deplaseze în fiecare zi pînă în Gibraltar? Ca să susțină un soi de spoială de moralitate a firmelor britanice dintr-o țară ipocrită, aflată la granița Africii?

– Firma trebuie să aibă adresa oficială aici și tot aici trebuie să fie înscrisă în registrul acționarilor. În fine, proprietarul trebuie să poată face dovada bunei reputații și a statutului financiar.

Annika se strădui să se arate interesată.

– Cine dă aceste referințe?

– Trebuie să fie date de o bancă, de un avocat sau de un contabil.

Annika încuviință dînd din cap. Așa îi spusese și Mar-men.

– Dar nu există o evidență generală, oficială a firmelor înregistrate aici?

– Toate informațiile sunt considerate confidențiale și nu sunt înregistrate în nicio evidență publică.

– Iar taxe nu se plătesc?

– Aici nu există impozit pe venit, nici impozit pe profit,

nici taxă de timbru pentru transferul de acțiuni și nici impozitare la sursă. Singurul lucru obligatoriu este o taxă anuală de două sute douăzeci și cinci de lire sterline.

Annika nu se putu abține și dădu din cap.

— Sună remarcabil faptul că o afacere poate funcționa în acest fel în Europa de azi, spuse ea.

— Nu pentru mult timp, răspunse avocatul. Regulile sunt în curs de schimbare. Acest sistem se apropie de sfârșit.

Avocatul sorbi din ceai.

— Dar vor exista soluții alternative, spuse el. Întotdeauna există.

— Va mai exista transparență după 2010?

— Nu-mi imaginez că va mai putea exista, spuse avocatul. Ați încercat biscuiții? I-a făcut soția mea.

— Soția dumneavoastră?

— Ea este și secretara mea.

Avocatul întinse puțin gem de portocale pe un biscuit, care se zdrobi când mușcă din el.

— Am vorbit cu oameni care spun că Gibraltarul este cea mai mare mașină de spălat bani din Europa, zise Annika. Dumneavoastră ce părere aveți?

Avocatul mestecă biscuitul, apoi luă un șervețel și își șterse firimiturile de la colțurile gurii.

— Eu sunt avocat, răspunse el, nu procuror. Trebuie să am încredere în clienții mei. Dacă ei spun că o sursă de venit este legitimă, nu e treaba mea să pun informația la îndoială.

I »ar referințe dau numai atunci când pot să garantez personal pentru buna reputație a clientului.

— Există riscuri în acest sistem?

— Sistemul n-a fost construit de avocați, spuse el. Noi doar ne asigurăm că el este respectat. Avocații care se implică activ în spălarea de bani, care înființează firme-fantomă și care fac slalom prin legislație... ei bine, eu mă disociez complet de ei.

— Cunoașteți pe cineva care se ocupă cu așa ceva?

Bărbatul zîmbi.

- Chiar dacă aş cunoaşte, credeţi că v-aş spune?

Annika zîmbi la rîndul ei, politicoasă.

- Mă îndoiesc. Aţi fi de acord să vă fac o fotografie?

Avocatul ridică din sprîncene.

- Da, spuse el, presupun că da. Unde? Aici?

– Poate în biroul dumneavoastră? Cu cîteva dosare şi documente în planul doi?

De obicei, erau de evitat fotografiile făcute în spatele unui birou, dar în cazul de faţă ar fi slujit scopului. Cititorul ar fi văzut dosarele, s-ar fi întrebat ce conţin şi ar fi auzit în fundal hurea maşinii de spălat.

Avocatul refuză clătinînd din cap.

- Nu las pe nimeni să intre acolo, spuse el.

Om deştept. Annika scoase aparatul de fotografiat, îl porni şi duse vizorul la ochi. Părea cam ciudat. În spate se afla o plantă într-un ghiveci, iar avocatul stătea exact între ghiveci şi ea. Astfel, planta părea să crească fix din creştetul lui.

– Poate-ar fi mai bine să ne apropiem de geam, spuse Annika. Pentru lumină.

Îl poziţionează pe avocat lângă pervaz, cu profilul spre geam. Apoi se aşează în faţa lui. Lumina soarelui era blîndă

– Dar nu există o evidenţă generală, oficială a firmelor înregistrate aici?

– Toate informaţiile sunt considerate confidenţiale şi nu sunt înregistrate în nicio evidenţă publică.

- Iar taxe nu se plătesc?

– Aici nu există impozit pe venit, nici impozit pe profit, nici taxă de timbru pentru transferul de acţiuni şi nici impozitare la sursă. Singurul lucru obligatoriu este o taxă anuală de două sute douăzeci şi cinci de lire sterline.

Annika nu se putu abţine şi dădu din cap.

- Sună remarcabil faptul că o afacere poate funcţiona în

acest fel în Europa de azi, spuse ea.

— Nu pentru mult timp, răspunse avocatul. Regulile sunt în curs de schimbare. Acest sistem se apropie de sfârșit.

Avocatul sorbi din ceai.

— Dar vor exista soluții alternative, spuse el. întotdeauna există.

— Va mai exista transparență după 2010?

— Nu-mi imaginez că va mai putea exista, spuse avocatul.

Ați încercat biscuiții? I-a făcut soția mea.

— Soția dumneavoastră?

— Ea este și secretara mea.

Avocatul întinse puțin gem de portocale pe un biscuit, care se zdrobi când mușcă din el.

— Am vorbit cu oameni care spun că Gibraltarul este cea mai mare mașină de spălat bani din Europa, zise Annika. Dumneavoastră ce părere aveți?

Avocatul mestecă biscuitul, apoi luă un șervețel și își șterse firimiturile de la colțurile gurii.

— Eu sunt avocat, răspunse el, nu procuror. Trebuie să am încredere în clienții mei. Dacă ei spun că o sursă de venit este legitimă, nu e treaba mea să pun informația la îndoială.

I >ar referințe dau numai atunci când pot să garantez personal pentru buna reputație a clientului.

— Există riscuri în acest sistem?

— Sistemul n-a fost construit de avocați, spuse el. Noi doar ne asigurăm că el este respectat. Avocații care se implică activ în .spălarea de bani, care înființează firme-fantomă și care fac slalom prin legislație... ei bine, eu mă disociez complet de ei.

— Cunoașteți pe cineva care se ocupă cu așa ceva?

Bărbatul zîmbi.

— Chiar dacă aș cunoaște, credeți că v-aș spune?

Annika zîmbi la rîndul ei, politicoasă.

— Mă îndoiesc. Ați fi de acord să vă fac o fotografie?

Avocatul ridică din sprâncene.

– Da, spuse el, presupun că da. Unde? Aici?

– Poate în biroul dumneavoastră? Cu câteva dosare și documente în planul doi?

De obicei, erau de evitat fotografiile făcute în spatele unui birou, dar în cazul de față ar fi slujit scopului. Cititorul ar fi văzut dosarele, s-ar fi întrebat ce conțin și ar fi auzit în fundal hurelul mașinii de spălat.

Avocatul refuză clătinând din cap.

– Nu las pe nimeni să intre acolo, spuse el.

Om deștept. Annika scoase aparatul de fotografiat, îl porni și duse vizorul la ochi. Părea cam ciudat. În spate se afla o plantă într-un ghiveci, iar avocatul stătea exact între ghiveci și ea. Astfel, planta părea să crească fix din creștetul lui.

– Poate-ar fi mai bine să ne apropiem de geam, spuse Annika. Pentru lumină.

Îl poziționează pe avocat lângă pervaz, cu profilul spre geam. Apoi se așează în fața lui. Lumina soarelui era blândă

și indirectă. Jumătate din figură era extrem de bine vizibilă, cealaltă era umbrită. Efectul era surprinzător.

Annika îi făcu mai multe poze și așezat la masă, iar cu aceasta termină. Ieșiră din nou în micul hol de la intrare și secretara-soție apărură de nicăieri, fără niciun zgomot, întrebând dacă întrevederea a decurs bine. Vorbea englezește cu accent britanic.

— Foarte bine, spuse Annika politicoasă. Și vă mulțumesc pentru biscuiți. Au fost delicioși.

După aceea își aminti că nu gustase niciunul.

— Veronica Soderstrom, spuse ea precipitată. Unde a avut biroul?

— Presupun că mai este încă acolo, zise Stig Seidenfaden. în pasajul Tareq. Vizavi de biserică.

Annika închise fermoarul genții, îi strânse mâna și îi mulțumi.

— Transmiteți-i salutări lui Rickard! strigă Stig Seidenfaden în timp ce ea cobora scările.

Strada Mare se aglomerase, șirul de oameni se transformase într-o masă întunecată. Strada ducea ușor în sus; Annika scoase aparatul de fotografiat și se așeză pe o bancă. l'olosindu-se de lentila telephoto comprimă imaginea mul- țiimii, apoi făcu cîteva prim-planuri și mai multe fotografii panoramice.

Gata, ajunge cu alegerea imaginilor.

Mai rămase cîteva minute pe bancă încercînd să identifice o persoană pe care ar fi putut-o fotografia: un tînăr cu umeri lați și jeansi strînși pe șolduri. Se plimba pe Strada Mare cu brațul petrecut pe după umerii prietenei sale. Purta o bluză sport.

– Bună ziua! zise Annika apropiindu-se de ei cu mîna întinsă.

Luat prin surprindere, cuplul se opri; îi strînseră mîna: o reacție instinctivă pentru occidentali. Annika le povesti că era fotograf și îi întrebă dacă îl putea fotografia pe tînăr din spate: avea nevoie de fotografia anonimă a unui tînăr, pentru a ilustra un articol dintr-un ziar.

Bărbatului părea a-i face plăcere, dar fata își exprimă nemulțumirea.

– Dar ce urmăriți? întrebă ea.

– Ce fel de articol? întrebă și tînărul.

– Este pentru un ziar suedez, *Kvällspresen*, spuse ea. L-ați văzut vreodată?

Tînărul nu-l văzuse.

Annika îl poziționează cu fața la o clădire cenușie, întunecată, îi ceru să stea cu picioarele depărtate, cu degetele băgate în centura pantalonilor, sprijinindu-se cu toată greutatea pe piciorul drept.

Părea copia la indigo a lui Niklas Linde.

Annika trase mai multe cadre, apoi îl rugă să întoarcă puțin capul spre stînga. Razele soarelui i se reflectau în păr, lăsîndu-i profilul în umbră. Era suficient pentru fotografia anonimă a eroicului polițist suedez de pe Costa del Sol.

îi mulțumi tînărului pentru ajutor.

— Când va fi publicată fotografia? întrebă el plin de interes.

— Urmăriți ediția online a ziarului *Kvällspresen*, spuse Annika.

Băgă în geantă aparatul de fotografiat și se îndreptă spre biserică. Era albă și semăna cu bisericile care apăreau frecvent în filmele lui Pedro Almodovar. În față se deschidea o piațetă. Din capătul opus porneau două alei în care se pătrundea trecînd pe sub un arc: Pasajul Giro la dreapta și Pasajul Tareq la stînga.

Annika se îndreptă spre cel din stînga. Arcada trecea direct pe sub clădire și ieșea într-o alee. O întîmpină hurelul asurzitor al unui aparat de aer condiționat uriaș, așa că rămase pe loc, dezorientată. Clădirile vechi, înșirate de o parte și de cealaltă a aleii, erau într-o stare precară. Între ferestre, cablurile electrice atîrnau ca niște liane. Conductele de apă și de canalizare, fixate pe pereții exteriori ai imobilelor, le distorsionau contururile. La primele două nivele, toate obloanele de la ferestre erau închise și ferecate cu lacăte.

Annika înaintă pe alee pînă ajunse la o ușă cu interfon, dar fără niciun nume pe plăcuța de identificare. După colț, o mică firmă de alamă:

*VS Consultață Avocat pledant — Jurist — Comisionar Servicii
juridice internaționale Servicii corporatiste internaționale*

VS: Veronica Soderstrom

Dar unde era intrarea?

Mai înaintă vreo zece metri, trecu pe lîngă o agenție imobiliară ce părea închisă și o farmacie care tocmai se deschidea și se opri să se gîndească. De ce își petrecuse Veronica Soderstrom timpul în clădirea aceasta ruinată?

Se luptase să-i apere pe cei abandonți de societate? Pe cei condamnați în urma unei erori judiciare? Se ocupase de

contractele din industria pescuitului, în valoare de mai multe miliarde de euro?

Ori se implicase în mecanismul de spălat bani?

Dacă nu pui întrebări, nu primești răspunsuri.

Se uită la propria îmbrăcăminte. Pantofi sport, jeanși și un pulover de la H&M: în niciun caz nu putea fi luată drept director executiv sau investitor străin. Se apropie hotărâtă de interfonul fără plăcuță de identificare, apăsă butonul și nu-i mai dădu drumul. În cele din urmă, aparatul porni să funcționeze, pîrîind neconținut.

– Da, cine sunteți? întrebă o voce cu accent american.

O voce tină, masculină, deranjată.

– Bună ziua! Mă numesc Annika Bengtzon și am nevoie de ajutor într-o problemă juridică, spuse ea. Pot să urc?

Interfonul continua să producă zgomote. Bărbatul iritat nu închise.

– O problemă juridică? spuse el. Îmi pare rău, nu vă pot ajuta.

Annika nu crezu o iotă. Nu deslușea nicio părere de rău în vocea lui.

– Pot să mă duc și în altă parte, spuse Annika, dar Veronica i-ar fi plăcut să vin mai întâi aici.

Din nou, tăcere. Mai multe pîrîituri.

– Ați cunoscut-o pe Veronica?

– Sunt administratoarea de la grajdurile lor. Îngrijesc poneiul lui My.

Încuietoarea produse un declic.

Annika se grăbi să deschidă ușa și pătrunse într-o scară cufundată în întuneric. Ușa se închise în urma ei și Annika clipi, străduindu-se să deslușească ceva în beznă. Apoi zări un buton cu semnalizator roșu, imediat în stînga. Apăsă și lumina se aprinse cu un pocnet slab.

Un bec chior arunca o rază incertă într-un vestibul strîmt. O

scară îngustă urca pieptiș chiar în fața ei. Pereții și plafonul cunoscuseră și timpuri mai bune. Podeaua trebuie să fi fost foarte frumoasă cândva: sub un strat gros de praf se distingea un mozaic în albastru, alb și maro.

Erau două uși: una la dreapta și una la stînga. Amîndouă ferecate cu o bară și lacăt. Porni spre scări și începu să se cațăre, de-a dreptul.

În clădire părea că nu se mai desfășura niciun fel de activitate. Ușile de la primul etaj erau și ele baricadate.

Biroul firmei VS Counselling se aflau la ultimul nivel, al doilea. Pe ușă trona o plăcuță de alamă similară celei din sl radă. Nu văzu nicio sonerie, așa că ciocăni cu toată forța, pană o durură articulațiile degetelor.

Ușa se deschise atît de brusc, încît Annika se trase un pas în spate.

- Bună dimineața! zise ea cu glas timid, întinzînd mîna.

Mulțumesc că m-ați primit.

Bărbatul era într-adevăr extrem de tînăr. Purta o cămașă hi ne călcată și cravată, pantaloni de costum și pantofi de piele, lustruiți. Expresia i se îmblînzi după ce o măsură din cap pînă în picioare. În mod evident, nu reprezenta o amenințare.

— Henry Hollister, spuse el pe un ton mai puțin iritat.

— N-am mai avut nevoie de consultanță juridică pînă acum. Nu sunt deloc obișnuită.

— Intrați, spuse el, trăgîndu-se înapoi pentru a-i face loc să intre în birou.

Părea a fi un apartament vechi, care nu suferise prea multe modificări pentru a fi adaptat noii lui funcțiuni. Ușile erau deschise toate, trei camere mici pe dreapta, o bucătărie în față și o încăpere mai mare în stînga. Locul părea abandonat, dacă n-ar fi fost tînărul american. Annika simți miros de cafea și de țesături neaerisite.

– Vreți să beți ceva? întrebă Henry Hollister.

– Nu, mulțumesc, mi-e bine, spuse Annika.

Tinărul o invită în încăperea mai mare din partea stângă. Era o sală de ședințe, foarte asemănătoare celei de la Stig Seidenfaden. Era clar că avocații din Gibraltar nu-și primeau niciodată clienții direct în birou.

Se așezară unul în fața celuilalt. Henry Hollister se încruntă și își împreună mâinile pe masă.

– Ei bine, spuse el, cu ce vă pot ajuta?

– De fapt, nu eu sunt cea care are nevoie de ajutor, spuse Annika. Este fratele meu. A fost arestat pentru posesie de droguri, hașiș.

Se lăsă tăcerea. Omul clipi de mai multe ori.

– Posesie de hașiș? spuse el. Unde?

– La Puerto Banús, răspunse Annika.

– Dar posesia nu este sancționată de legea spaniolă.

La, dracu', la dracu', la dracu'. Nu știuse asta.

– Poliția îl acuză că intenționa să și vîndă, spuse ea.

– Despre ce cantitate de cannabis vorbim?

– Patru kilograme, se aventură ea.

Tinărul clipi din nou și se rezemă de spătarul scaunului.

– Păi, ar fi dificil să pretindă că patru kilograme sunt destinate numai consumului personal. Îmi pare rău, dar acest gen de situație nu este pentru mine...

Annika se aplecă peste masă și îl prinse de mînă.

– Trebuie să mă ajutați, spuse ea. Este la închisoarea din Málaga, într-un *polígono* de lângă aeroport.

Henry Hollister își trase mîna înapoi, îngrozit.

– Cunosc închisoarea, spuse el, dar nu vă pot ajuta. Eu nu sunt avocat, sunt doar asistent juridic. N-am drept de activitate directă, deocamdată nu fac decît să țin biroul deschis.

– Să țineți biroul deschis?

- Da, pînă cînd sosește noul proprietar.
- Firma a fost vîndută?
- A fost transferată în cadrul aceluiași holding.

Chiar așa? *Transferată în cadrul aceluiași holding?* își trase nasul.

— Procedurile judiciare din Spania durează la nesfîrșit și fratele meu va rămîne închis ani de zile dacă nu fac nimic. Cît va trebui să aștept?

— Tot ce-a mai rămas de făcut este un soi de formalitate |uridică înainte de-a se putea instala noul proprietar. Poate să mai dureze o lună, șase săptămîni...

— De ce nu poate veni mai repede?

Tînărul părea stînjenit.

— Nu știu să vă spun.

• Annika suspină adînc.

— Ce tragedie cu Veronica! spuse ea. Imaginați-vă dacă nu s-ar fi petrecut spargerea. Ea ar fi reușit să rezolve problema mea.

— Chiar credeți? spuse el, evident nedumerit. N-am auzit niciodată că s-ar fi ocupat de infracțiuni minore, comise în Spania.

— Nu? Eu credeam că da. Era întotdeauna foarte mult plecată. Atunci ce făcea?

— Veronica era avocat de drept comercial. în cea mai mare parte a timpului se ocupa de contracte și negocieri între firme internaționale.

— Oh! exclamă Annika străduindu-se să pară dezamăgită. Eu am crezut întotdeauna că apăra oameni nevinovați, ca fratele meu. Așa spune și firma de jos, „Servicii juridice”.

Henry Hollister își arcui buzele într-o ușoară grimasă.

— Nici nu aveți idee ce acuzații pot fi formulate împotriva firmelor străine, spuse el. în această parte de lume. autoritățile privesc cu extrem de multă suspiciune firmele de succes. Nu este

ca în Statele Unite, de unde vin eu. Acolo spiritul de inițiativă este încurajat.

— Și cu ce fel de companii lucra cel mai des?

— Import-export, spuse Henry Hollister.

Se aplecă spre ea.

— Mai spuneți-mi o dată, de unde o cunoșteți pe Veronica?

Annika simți că începeau să o mănânce picioarele.

— Eu îngrijesc poneiul lui My. încă n-am găsit un cumpărător pentru el. îl scot la plimbare în fiecare zi, ca să nu-și piardă condiția fizică. Este un animal foarte docil — l-ați văzut vreodată?

Americanul se ridică în picioare.

— îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta.

Annika suspină nefericită.

— Presupun că va trebui să încerc în altă parte. Cunoșteți vreun avocat bun, specializat în domeniul penal?

— îmi pare rău, repetă bărbatul.

Annika zîmbi, încercă să adune puțină lumină în privire, apoi îi întinse mîna.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, spuse ea.

Tînărul părea îngrijorat.

— Ascultați, zise el, să nu spuneți nimănui c-ați stat de vorbă cu mine. Dați telefon și programați-vă la noul proprietar, după ce se va instala.

Annika se prefăcu surprinsă.

— în regulă, spuse ea, nu-i nicio problemă.

Ieșiră în holul înghesuit. Pe peretele de lîngă sala de ședințe se afla o diplomă de absolvire, înrămată. *Facultatea de Drept, Universitatea Oxford. Diploma Veronicăi.*

— Dacă știți pe cineva care-ar dori să cumpere un ponei foarte blînd, sunați la grajd, spuse ea și ieși închizînd ușa.

Lumina se stinsese și casa scării era la fel de întunecată ca

la venire. Pipăi pe perete și găsi comutatorul. Apoi se grăbi să coboare scările fără să facă zgomot.

Ajunsă în stradă, se opri cu respirația tăiată, de parcă n-ar fi coborât scările, ci le-ar fi urcat. Aruncă o ultimă privire spre clădire și se grăbi să plece. Se opri din nou în fața agenției imobiliare și scotoci în geantă după pix și carnetul de notițe. Se așeză pe jos și scrise ce aflase din conversația cu tânărul american.

Veronica studiase dreptul la Universitatea din Oxford. Era specializată în primul rînd în drept comercial, deși plăcuța de pe perete anunța că oferea servicii juridice. Nu se ocupase niciodată de infracțiuni comise în Spania, ci de contracte și negocieri pentru firme internaționale de import-export. Evident că aceste conglomerate internaționale făceau din cînd în cînd obiectul unor „acuzatii”. Probabil că în asemenea situații deveneau necesare serviciile juridice pe care le acorda Veronica.

După moartea ei, firma fusese transferată „în cadrul aceluiași holding”. Prin urmare, firma de avocatură a Veronici – căi Söderström era controlată acum de o altă firmă, cu mai mulți proprietari, dacă nu la fel stătuseră lucrurile și mai înainte. Noul proprietar, un bărbat, aștepta îndeplinirea

anumitor formalități pentru a putea „veni” să preia conducerea. De unde să vină?

Pentru moment, biroul se afla în grija unui asistent juridic american care, în mod evident, era într-atît de plictisit, încît deschidea ușa oricărui anonim de pe stradă, ceea ce probabil că fusese instruit să nu facă. Iată ce transmitea clar afirmația lui de la finalul întîlnirii. Ținuta sa elegantă sugera că intra în contact cu lumea din afară, altfel ar fi purtat jeansi și un bluzon. Oare reprezentanții holdingului veneau în vizite neanunțate?

Clădirea în care se afla biroul era ea însăși un mister. De ce era încuiată și abandonată în cea mai mare parte? Annika citise

pe Wikipedia că prețurile proprietăților de aici urcaseră pînă la cer. Oamenii obișnuiți care munceau în Gibraltar locuiau întotdeauna dincolo de graniță, în Spania, în La Linea, unde prețul caselor era cît o treime al celor din Gibraltar.

Se uită în sus la vitrina agenției imobiliare închise. Părea că nu mai fusese deschisă de mult. Pe cornișă se adunase un șir de insecte moarte.

Annika se ridică, se șterse de praf pe spate și se aplecă să vadă mai clar cît costau proprietățile în Gibraltar. Nu prea avea ce să aleagă din vitrină, doar cîteva fotografii decolorate, de vile și apartamente, însoțite de informații succinte și evident fără a menționa adresa. Carita îi spusese că locuințele spaniole puteau fi scoase la vînzare în același timp de zece agenții. Niciuna nu avea drepturi exclusive, așa că agenții ascundeau întotdeauna adresele, în efortul de a-i bloca pe alții să le preia cu forța.

Se uită cu atenție la fotografii și își dădu seama că niciuna dintre case sau apartamente nu era în Gibraltar: semănau cu oricare altele de pe Costa del Sol.

Apoi înlemni. Poate că o înșela privirea. Se apropie de vitrină și șterse praful de pe geam.

Vilă liberă.

Casă de familie ideală. Investiție ideală.

Fotografia vilei era decolorată și avea colțurile ușor îndoite, ca și cînd ar fi zăcut acolo de mai mult timp. Nimic nu indica unde se afla sau care era prețul, dar Annika o i ecunosc. Mai multe corpuri cu două sau trei etaje, terase și balcoane, bovindouri, stilpi și bolți, parapete curbate și balustrade din fier forjat. în vîrf se afla un turn cu fereastră în arc de cerc. Piscina, lumina, muntele în spate.

Era locuința familiei Söderström din Nueva Andalucía.

Fotografia era probabil veche de cîteva ani, deoarece copacii erau mult mai mici decît și-i amintea Annika, iar în colțul de jos se afla o betonieră.

Se apropie de ușă, căutînd un orar din care să reiasă cînd era deschisă agenția. Nimic. Doar o plăcuță de alamă care îi trimitea pe vizitatori către un site.

Un loc sub soare.

Agenția dumneavoastră imobiliară de pe Coastă.

Vizitați-ne pe www.unlocsubsoare.se

Se uită uimită la semn și citi ultimul rînd de două ori.

De ce ar deține un agent imobiliar din Gibraltar un domeniu electronic în Suedia?

Annika își luă carnetul și notă adresa. Apoi se uită din nou în vitrină, să vadă dacă vila avea vreun număr de referință.

Nu avea.

Nu era de mirare că fusese pusă în vînzare, își spuse ea. Era limpede că executorii vor trebui să o vîndă, la fel și poneiul. Dar de ce să nu folosească o fotografie mai recentă? Sau poate că fotografia era acolo de cînd familia Söderström cumpărase casa. Veronica lucra imediat după colț, așa că trecuse pe aici și se uitase în vitrină. Poate că așa o găsisese. Poate că o cumpărase prin această agenție imobiliară, care ulterior omisese să scoată fotografia din vitrină.

Annika se uită la ceas. Era timpul să se întoarcă la Estepona.

Și nu avea mașină.

*

Stația de autobuz din La Linea se afla în Piaza de Europa, un sens giratoriu amplasat la numai cîteva blocuri distanță de graniță. Erau multe autobuze care mergeau la Estepona, iar următorul pleca peste zece minute. Annika își cumpără bilet de la ghișeu, exact cînd autobuzul trase în stație. Era zgomotos și scotea o mulțime de fum. Cînd urcă, simți miros de ulei și dezinfectant. Scaunele erau îmbrăcate în catifea cu dungi

albastre, iar la ferestre atârneau perdele murdare. își aduse aminte de autobuzul școlar, care o ducea de la Hälleforsnäs la Flen și apoi mai departe, la Katrineholm.

Ca și autobuzul școlar, cursa locală din Spania mergea încet și oprea în fiecare stație. O distanță pe care ar fi stră- bătut-o în cincisprezece minute cu mașina îi luă acum o oră și jumătate. Pe la Marina de Casares așipi și se trezi când se urcă în autobuz un tânăr cu o placă de surf, la Bahia Dorada.

Șoseaua se desfășura în meandre pe coastă. Vântul albea suprafața apei. Cerul strălucea albastru, complet lipsit de nori. Annika își dădu seama că se apropiau de Estepona.

Orașul nu avea nicio vină că fulia l-a găsit oribil, își spuse Annika în timp ce autobuzul viră către port.

Strada principală se întindea paralelă cu plaja. Palmieri și portocali o străjuiau pe o parte și pe cealaltă, iar virfurile i (>|>acilor de încovoiau sub vânt. Pe nisip șezlongurile erau g< >ale, căci oamenii începuseră să se adune pentru prînz la n staurantele de pe plajă. Annika își dădu deodată seama i i-i era grozav de foame.

Tînăra suedeză care trăia o viață extravagantă pe (oastă se numea Wilma. Niklas Linde îi trimisese un mesaj cu numărul ei de telefon. Annika se dădu jos din autobuz la Avenida de España, își scoase carnetul și telefonul mobil, apoi formă numărul ei.

Wilma răspunse imediat, foarte încîntată de ocazia de „a-și spune povestea într-un ziar", după cum se exprimă ea. Stabiliră să se întâlnească la restaurantul de pe plajă, în apropierea stației de autobuz.

*

— Annika Bengtzon?

Annika ridică privirea din lista de bucate și înțelese i

mediat că seria ei de articole era salvată.

Wilma îndeplinea toate cerințele lui Patrik: tină, blondă, machiaj abundent și doi sâni măriți considerabil. Annika se ridică în picioare, își strinseră mâinile.

— Fantastic! Ai reușit să vii la întâlnire deși te-am anunțat în ultima clipă, spuse ea.

— Bine, dar trebuie să realizezi ceea ce te interesează, nu-i așa? spuse Wilma așezându-se vizavi de ea.

Toți bărbații din restaurant se holbau la ele.

— Ce vrei să iei? întrebă Annika. Alege orice.

— *Almejas* ai încercat? Este un soi de midie care se pescuiește pe bancurile de nisip din larg. Sau *mejillones*? Astea sunt un pic mai mari. Au niște fructe de mare aici, cum n-ai mai mâncat.

Wilma închise meniul cu un aer de cunoscător.

— Comand eu și pentru tine? întrebă ea în mod evident convinsă că nu va fi contrazisă. Se lăsă ușor pe spate și îi făcu semn chelnerului. Prin maiou i se vedeau clar sfîrcurile.

— *Camarero, queremos mariscos a la plancha, con mucho ajo y hierbas. Y una botella de vino blanco de la casa, por favor!*

— Doamne Sfinte! spuse Annika. Unde ai învățat să vorbești spaniola așa fluent?

Fata o privi surprinsă.

— La școală, spuse ea. De ce?

Annika scoase carnetul și pixul.

— Câți ani ai? întrebă ea.

— În iulie fac douăzeci.

— Știi că am numele tău de la Niklas Linde? întrebă Annika. El mi-a spus că nu te deranjează să povestești cum trăiești pe Costa del Sol.

— Vreau să-i previn pe oameni, spuse Wilma zîmbindu-i cu căldură chelnerului care așază pe masa lor o sticlă de vin aburită și două pahare. *Gracias, señor, quiero probarlo.*

Plimbă vinul în gură cu un gest îndelung exersat, apoi înclină capul aprobator. Chelnerul le umple paharele și dispăru.

— Viața de-aici ar putea părea o nesfârșită petrecere prin baruri și cluburi de noapte, cu bărbați în mașini strălucitoare, dar mai există și o altă latură, complet diferită, a traiului pe Costa del Sol, spuse Wilma sorbind din vin. Traficanții de droguri vor să se descotorosească aici de cât mai mult din marfa lor de contrabandă, continuă ea. Pentru că astfel scapă de bătaia de cap cu transportul și de riscul pierderilor pe drumul către nordul Europei. Tu nu bei vin?

Annika ridică privirea. Fata era un nesecat izvor de titluri de primă pagină. Ei nu-i rămânea decât să scrie după dictare.

Ah, ba da, numai că nu mi-e sete.

Luă simbolic o înghițitură. Vinul era supărător de tare.

Ești o *loca* \ spuse Wilma. Nu bei vin pentru că nu 11 e sete! Aici fetele neexperimentate cad extrem de ușor în plasa unor tipi care arată trăsnet. Au iahturi uriașe și mașini rapide, iar pe fete le tratează ca pe niște obiecte de unică folosință. Mereu, mereu văd tinere suedeze sosite cu un mvingerea că se vor căsători cu un milionar și vor duce o viață de lux într-o vilă somptuoasă din Nueva Andalucía, ilar ajung dependente de cocaină și în cele din urmă sfârșesc ca niște epave.

— Dar dumneata? întrebă Annika. Dumneata ai încercat să iei cocaină?

Wilma încuviință dînd din cap.

— Da, spuse ea și regret amar. În februarie m-au prins și pe mine într-o razie, dar probabil că asta m-a salvat. Să mai spui că nu există semne prevestitoare! Am avut noroc că am fost anchetată de Niklas Linde și el m-a adus înapoi pe drumul cel drept. Vreau să spun că este nemaipomenit! îl cunoști?

Annika ridică paharul și sorbi o înghițitură.

— Nu, spuse ea. I-am luat câteva interviuri în diferite ocazii.

— De fapt, te face să te simți mult mai în siguranță cînd vezi

că Poliția suedeză are ofițeri atît de competenți.

— Îmi poți povesti despre raidul Poliției?

— Ne aflam la o petrecere privată în apropierea portului din Puerto Banús, în niște săli deasupra unui club. Poliția a intrat la ora două și jumătate, aveau cîini antrenați să depisteze drogurile și așa mai departe, și ne-au percheziționat pe toți. A fost oribil, dar în același timp și extraordinar de bine.

— Vei fi pusă sub acuzare?

Ea negă scuturînd din cap.

— Eu n-am avut decît cîteva grame, pentru uz personal.

Ah, da, se gîndi Annika. Simpla posesie nu este sancționată de lege.

— Și ce căutai la petrecere? Ce te-a atras spre acest stil de viață?

Chelnerul le aduse mîncarea: un platou imens, plin cu fructe de mare la grătar, înecate în ulei, usturoi și ierburi.

— *Ah, qué buenol* exclamă Wilma încîntată, bătînd din palme. începu să mănînce.

Annika se încruntă suspicioasă la creveți, midii și homari. Nu-i plăceau în mod deosebit fructele de mare și ar fi preferat de departe niște chiftele cu sos de afine, dacă i s-ar fi oferit ocazia să aleagă. încercă să guste un crevet.

— Mă simțeam specială, aleasă, spuse Wilma. Gîndește-te, eu, un nimeni, aveam ușa deschisă la toți oamenii aceia frumoși și faimoși. A fost și Prințesa Madeleine¹² — a stat la Club Marbella. Eu n-am întîlnit-o niciodată, desigur, dar am ajuns să aflu o mulțime de lucruri despre alte celebrități.

— Pe Sebastian Söderström l-ai cunoscut? întrebă Annika încercînd să nu trădeze un interes exagerat.

Wilma înghiți cu poftă jumătate dintr-un homar și

¹² Prințesa Madeleine a Suediei, cea mai mică dintre copiii regelui Karl Gustaf al XVI-lea și ai reginei Silvia. A treia în linia de succesiune, la naștere. (N.t.)

încuviință plină de entuziasm.

— Este îngrozitor ce i s-a întâmplat. Cine s-ar fi gândit? Cu o săptămână înainte să moară, am participat la petrecerea pentru ziua de naștere a fiicei lor.

Annika scăpă crevetele.

— Te-ai dus la o petrecere de copii?

N-o vedea pe Wilma mîncînd tort în dormitorul lui My.

— Nu, *loca*, n-a fost petrecerea fetei celei mici. A celeilalte, a lui Suzette.

— Cînd? Unde?

— De fapt, tot acolo unde a avut loc raidul Poliției cîteva săptămîni mai tîrziu. Deasupra unuia dintre cluburile de noapte din port. Cumperi patru sticle de votcă și automat c apeți dreptul de a-l folosi. Este foarte frecventat.

— Asta a făcut Suzette ca să-și serbeze ziua de naștere?

— Nu, *loca*, tatăl ei a făcut asta. Voia să-și facă prieteni Suzette, așa că ne-a invitat pe toți. Pe toți tinerii. Sebbe era întotdeauna extrem de generos — șampanie, șampanie, șampanie, cît era noaptea de lungă.

— Ai cunoscut-o pe Suzette?

Wilma oftă adînc.

— Ei bine, domnișoara aceea chiar nu voia să fie acolo. Stătea într-un colț și evita să stea de vorbă cu lumea. Nu știu cînd a plecat, dar la un moment dat a dispărut.

— Cînd s-a întâmplat asta?

— Imediat după Crăciun. A doua zi, cred. La toaletă erau cîteva fete care trăgeau pe nas, iar Sebastian era furios. El era total împotriva drogurilor și le-a dat afară pe toate, pur și simplu...

— Știi că Suzette este dată dispărută?

Wilma adună ultimele resturi de midii.

— Am citit. Este de-a dreptul îngrozitor.

— Ai idee unde ar putea fi?

— Nu.

- Avea prieteni?
- Chiar nu știu. Eu n-am văzut-o decît atunci, o singură dată.
- Vei fi pusă sub acuzare?

Ea negă scuturînd din cap.

- Eu n-am avut decît cîteva grame, pentru uz personal.

Ah, da, se gîndi Annika. Simpla posesie nu este sancționată de lege.

- Și ce căutai la petrecere? Ce te-a atras spre acest stil de viață?

Chelnerul le aduse mîncarea: un platou imens, plin cu fructe de mare la grătar, înecate în ulei, usturoi și ierburi.

- *Ah, qué buenol* exclamă Wilma încîntată, bătînd din palme. începu să mănînce.

Annika se încruntă suspicioasă la creveți, midii și homari. Nu-i plăceau în mod deosebit fructele de mare și ar fi preferat de departe niște chiftele cu sos de afine, dacă i s-ar fi oferit ocazia să aleagă. încercă să guste un crevet.

- Mă simțeam specială, aleasă, spuse Wilma. Gîndește-te, eu, un nimeni, aveam ușa deschisă la toți oamenii aceia frumoși și faimoși. A fost și Prințesa Madeleine¹³ — a stat la Club Marbella. Eu n-am întîlnit-o niciodată, desigur, dar am ajuns să aflu o mulțime de lucruri despre alte celebrități.

- Pe Sebastian Soderstrom l-ai cunoscut? întrebă Annika încercînd să nu trădeze un interes exagerat.

Wilma înghiți cu poftă jumătate dintr-un homar și încuviință plină de entuziasm.

- Este îngrozitor ce i s-a întîmplat. Cine s-ar fi gîndit? Cu o săptămînă înainte să moară, am participat la petrecerea pentru ziua de naștere a fiicei lor.

Annika scăpă crevetele.

¹³ Prințesa Madeleine a Suediei, cea mai mică dintre copiii regelui Karl Gustaf al XVI-lea și ai reginei Silvia. A treia în linia de succesiune, la naștere. (N. t.)

Te-ai dus la o petrecere de copii?

N-o vedea pe Wilma mîncînd tort în dormitorul lui My.

Nu, *loca*, n-a fost petrecerea fetei celei mici. A celeilalte, a lui Suzette.

— Cînd? Unde?

— De fapt, tot acolo unde a avut loc raidul Poliției cîteva săptămîni mai tîrziu. Deasupra unuia dintre cluburile de noapte din port. Cumperi patru sticle de votcă și automat (.ipeți dreptul de a-l folosi. Este foarte frecventat.

— Asta a făcut Suzette ca să-și serbeze ziua de naștere?

— Nu, *loca*, tatăl ei a făcut asta. Voia să-și facă prieteni Suzette, așa că ne-a invitat pe toți. Pe toți tinerii. Sebbe era întotdeauna extrem de generos — șampanie, șampanie, șampanie, cît era noaptea de lungă.

— Ai cunoscut-o pe Suzette?

Wilma oftă adînc.

— Ei bine, domnișoara aceea chiar nu voia să fie acolo. Stătea într-un colț și evita să stea de vorbă cu lumea. Nu știu cînd a plecat, dar la un moment dat a dispărut.

— Cînd s-a întîmplat asta?

— Imediat după Crăciun. A doua zi, cred. La toaletă erau cîteva fete care trăgeau pe nas, iar Sebastian era furios. El era total împotriva drogurilor și le-a dat afară pe toate, pur și simplu...

— Știi că Suzette este dată dispărută?

Wilma adună ultimele resturi de midii.

— Am citit. Este de-a dreptul îngrozitor.

— Ai idee unde ar putea fi?

— Nu.

— Avea prieteni?

— Chiar nu știu. Eu n-am văzut-o decît atunci, o singură dată.

*

- Așadar, ea nu lua parte la petrecerile din port?
Wilma dădu din cap că nu, cu toată convingerea.
- Poate că a participat, o dată sau de două ori, dar ea nu era amatoare de chefuri. Dacă ar fi fost, aș fi știut.
își goli paharul de vin și îl umplu din nou.
- Iar acum, cu ce te ocupi? întrebă Annika. Lucrezi undeva sau studiezi?
- Lucrez, spuse Wilma. Sunt consultant. Ajut firmele scandinave să se instaleze pe Costa del Sol.
Annika o privi uluită.
- Dumneata? întrebă ea. Ajuți firmele scandinave? în ce fel?
- Financiar, să demareze activitatea, spuse ea.
Annika se strădui să se concentreze.
- Și merg afacerile?
- Glumești? Cunosc toți moșii bogați de pe Costa del Sol.
Wilma se aplecă în față, plantându-și sub ochii Annika decolteul generos.
- Nu există decît o singură regulă, foarte simplă, spuse ea cu voce scăzută. Nu te culca niciodată cu ei. Pentru că altfel nu te mai respectă.
Annika bău ce îi mai rămăsese în pahar și comandă apă minerală. Wilma dădu gata restul sticlei.
- Annika mai puse cuvenitele întrebări despre educația și copilăria Wilmei (Vikingshill, lângă Stockholm, părinți consultanți în IT, doi frați mai mici), apoi o întrebă ce sfat avea pentru tinerele care voiau să-și încerce norocul în străinătate, la ce să fie atente și pe ce să se concentreze.
După ce fuseră debarasate farfuriile, Annika întrebă:
 - Vrei să facem cîteva fotografii? Poate jos, pe plajă?
 Wilma era încîntată.
 - Minunată idee! Ce noroc că mi-am luat bikini cu mine!

Scoase din poșetă un petic de îmbrăcăminte pe care îl legăna în fața Annikăi.

— Super! spuse Annika. Facem câteva în bikini și unele îmbrăcată. Editorii de la Stockholm vor avea de unde să aleagă ce se potrivește cel mai bine.

Annika achită nota de plată. Restaurantul părea simplu, cu acoperișul de rafie împletită și fără pereți împrejur, dar masa costă mai mult decât biletul ei de avion.

Coborîră pe nisip. Wilma preferă să înceapă cu fotografiile în bikini și Annika nu avu nimic de obiectat. Wilma își scoase tricoul și Annika observă că cicatricile operației se aflau sub brațe. Wilma își puse sutienul, dădu din șolduri pînă ce fișia de piele ajunsese la locul ei, apoi se așeză să pozeze pe un șezlong, cu Estepona în fundal. Nu puteau folosi niciuna dintre fotografiile acelea, dar Annika făcu mai multe la rînd, ca să fie Patrik fericit.

— Cred c-ar trebui să facem și câteva în care să arăți mai serioasă, spuse ea.

Wilma deveni imediat foarte sobră, cît de sobră putea fi o persoană îmbrăcată într-un minuscul bikini.

— Și acum, câteva îmbrăcată.

Annika o puse pe Wilma să se plimbe pe țârm, ținînd în mînă sandalele cu tocuri înalte, privind gînditoare marea. Totul ieși foarte bine. Soarele părea fierbinte și nemilos, iar Wilma arăta însingurată și vulnerabilă, pe plaja întinsă, albă.

își luară rămas-bun în fața stației de autobuz și Annika se așeză să-l aștepte pe următorul spre Puerto Banus.

în holul hotelului nu era nici urmă de Lotta. Annika nu mai avea chef de o nouă confruntare pe subiectul fotografiilor, așa că se grăbi spre camera ei.

Era șase și un sfert. își lăsă geanta pe jos. Mai avea o oră și patruzeci și cinci de minute pînă la întâlnirea cu Thomas. Gîndul îi făcea stomacul să se strîngă ghem. Se întinse pe pat și își trase cuvertura peste cap. O vreme rămase astfel, complet nemișcată, ascultîndu-și bătăile inimii. De la divorț nu mai stătuse lingă Thomas, să poarte împreună o discuție. O vizitase la apartamentul din strada Agnegatan o singură dată, în seara aceea de duminică, după ce ea se întorsese din prima deplasare în Spania. Întîlnirea fusese destul de încordată. Annika ținuse cu tot dinadinsul să facă impresie bună, iar copiii se zbenguiseră ca nebunii, alergîndu-se prin camere, țipînd și rîzînd, pînă cînd Thomas le făcuse observație. Thomas găsea că apartamentul era „drăguț”. Ea îi spusese că era „frumos din partea lui să vină în vizită”.

în seara aceea plînsese amarnic, iar acum îl va întîlni din nou.

Se uită la ceas: încă o oră și jumătate.

Dădu cuvertura la o parte, se ridică, se așează în fața laptopului, se conectă la rețeaua hotelului și se apucă să navigheze la întâmplare pe site-urile suedeze de știri. *Kvällspresen* deschidea cu o știre de importanță capitală: „Zece soiuri de vin care vor face din vacanța ta de 1 Mai un mare succes”. Și eu care credeam că succesul depinde de oamenii din jurul tău.

Sub articolul dedicat vinurilor, se aflau alte două cu subiecte financiare: primul exprima înjurii față de parcimonia cu care își administra banii proprietarul firmei IKEA, Ingvar Kamprad; cel de-al doilea exprima indignare față de faptul că anul acesta echipa care va reprezenta Suedia la concursul Eurovision va folosi un avion privat în turneul de promovare. Nu era clar care dintre cele două era mai deplorabil.

Celălalt ziar de seară titra în prim-plan: „Cum să cheltuiești banii la soare în ziua de salariu!” și mai apoi „Cum să ajungi la o viață de lux”. Annika renunță și intră pe pagina ei de Facebook. Trecuse ceva vreme de când nu mai intrase. Avea opt mesaje noi, toate de la Polly Sandman, cea mai bună prietenă a lui Suzette, de la Blackeberg. Cele mai multe erau ample cugetări despre viață, moarte și dragoste, dar Polly trimisese și câteva mesaje scurte sau solicitări de răspunsuri la întrebări precise.

Annika le parcurse de sus în jos, ceea ce o făcu să-l citească mai întâi pe cel mai recent. Conținea o întrebare scurtă, directă: „Fenomenul de lună plină se produce în același moment pe tot globul?”

Annika clipi uimită în fața ecranului. Adevărul era că nu știa. Era posibil, nu-i așa? Posibil. Își puse în cap să afle.

Următorul mesaj se referea la o vedetă de telenovelă, devenită astronaut.

Cel de-al treilea era format din trei propoziții: „Mama lui Suzette a vândut apartamentul în care locuiau. A aruncat toate lucrurile lui Suzette. Nu știu unde s-a muțat”.

Annika citi mesajul de două ori și simți că i se pune un nod

în gît. Suzette nu însemna nimic. Era pe cale de a dispărea definitiv. Tot ce fusese ea, tot ce gîndise, tot ce iubise era şters şi nimănui nu-i păsa. Mesajul data din 16 aprilie. *Trebuie să deschid mai des e-mailul ăsta*, îşi spuse Annika.

Următoarele trei misive conţineau, toate, poezii triste despre prieteni dispăruţi.

Penultimul mesaj era scurt, doar două propoziţii: „Am primit un e-mail extrem de ciudat. Cred că este de la Suzette”.

Annikăi începu să-i bubue inima în piept.

Cred că este de la Suzette.

Se uită rapid în josul paginii: Polly Sandman era Online. Dădu clic pe Chat, ceea ce activă în aceeaşi clipă mecanismul de mesagerie instant de pe Facebook şi scrise: „Bună, Polly, sunt Annika Bengtson. Ce scria în acel mesaj ciudat pe care l-ai primit? Ce te face să crezi că era de la Suzette?”

Trimise mesajul şi rămase cu ochii pironiţi pe ecran. Rolle din Mallosa voia să o adauge la grupul de prieteni. îi trebuiră câteva minute bune pînă să-şi dea seama că Rolle din Mallosa era Roland Larsson, băiatul care se îndrăgostise nebuneşte de ea la şcoală, vărul lui Jimmy Halenius. Annika se uită lung la ecran, întrebîndu-se dacă era serios. Cîţi bărbaţi de vîrstă adultă alegeau să-şi piardă timpul în acest fel? Pe de altă parte, oamenii petreceau o viaţă întreagă la muncă, ajutîndu-i pe afaceriştii veroşi să evite impozitarea şi să-şi înscrie afacerile în locuri precum Gibraltar.

Dădu clic şi îl acceptă pe Roland ca prieten, apoi se uită la ceas. Poate că Polly nu mai era la calculator. Poate

»

i .ilculatorul rămăsese deschis în camera ei, iar ea ieşise cu prietenele sau făcea altceva.

Fereastra de chat ţiui. „Crezi în mesaje din lumea de dincolo? în vechime morţii vorbeau prin intermediul spi- i Îtelor. Poate că în ziua de azi folosesc e-mailul.” Annika răspunse scurt şi sec. „Nicio şansă. Ce-a spus?”

Urmă o pauză scurtă. Apoi: „Mesajul era de la Gunnar

Larsson*. Era gol".

Pulsul Annikăi se mai domoli. Ce era prostia asta? „Gunnar Larsson?", răspunse ea. „Cine este?"

Răspunsul veni instantaneu. „Ăsta este un secret."

„Polly", scrisese Annika decidând să devină dramatică. „Dacă acest mesaj are vreo legătură cu Suzette, trebuie să-mi spui. Ar putea fi o problemă de viață și de moarte."

Trecură câteva minute pînă cînd primi un răspuns. „Gunnar Larsson a fost profesorul nostru de matematică din clasa a noua. Era atît de prost și de bătrîn, încît Suzette și cu mine am vrut să-i jucăm o farsă. Am înființat un cont de e-mail pe numele lui și le-am trimis mesaje erotice cîtorva colege din clasă. Nu știm prea bine ce s-a întîmplat, dar Gunnar Larsson a trebuit să se retragă de la școală."

Annika citi mesajul de două ori. „A fost dat afară din cauza e-mailurilor trimise de voi?", întrebă ea.

„Nu știu. Era doar suplinitor, așa că poate trebuia să plece oricum. Dar nouă ne-a fost foarte frică. Am jurat că nu vom spune nimănui despre e-mailurile lui Gunnar Larsson."

Annikăi începu să-i bată inima cu putere, din nou. „Iar acum, domnul Gunnar Larsson a dat un semn de viață?"

Răspunsul veni după opt minute. Annika avu timp să-și ciugulească tot degetul mare. „Numai Suzette și cu mine știm parola e-mailului domnului Gunnar Larsson. Trebuie

să mă opresc acum, luăm masa în oraș. Pe curînd!" Și ieși de pe pagină.

Annika rămase cu ochii pironiți pe ecran, urechile îi vijiiu. Un mesaj gol, de la o adresă de Hotmail? Dacă venea de la Hotmail, însemna că acela care îl trimisese stia
», 'parola contului.

Faptul că era gpl sugera că expeditorul a
fost extrem de grăbit. Nu era neapărat important, dar putea
fi un semn de viață.

Dădu clic să deschidă ultimul mesaj de la Polly, care se dovedi a fi începutul poveștii despre vedeta de telenovelă

devenită astronaut.

Annika mai rămase un minut-două în fața laptopului. Apoi compuse un răspuns succint: „Iată numărul meu de mobil. Dacă-ți mai scrie Gunnar Larsson, te rog să mă anunți”.

Scrise numărul de telefon, trimise mesajul și închise laptopul.

Trebuia să se grăbească, dacă voia să mai facă și duș.

*

Stătea în hol, cu spatele la lifturi, îmbrăcat cu același costum pe care îl purtase și când se întâlniseră întâmplător la centrul de conferințe, cel italianesc, ușor lucios, care îi cădea atît de bine pe șolduri. Annika se apropie de el venind din spate, inspirînd mirosul lui de aftershave. Și el făcuse duș și se bărbierise proaspăt.

— Bună! spuse ea cu voce scăzută.

Thomas se răsuci pe călcîie și o măsură cu privirea. Nu era un semn direct de apreciere, dar nici nu încerca să se distanțeze.

— Bună! răspunse el. Mergem?

\

Annika trecu pe lângă el și ieși în stradă. își pusese jeansi și avea cu ea geanta, ca de obicei. își adusese în Spania rochia cea mai bună, una roșu-aprins, fără mâneci, pe care o cumpărase dintr-un impuls, la reducerile de Crăciun, dar o împachetase cu gândul la Niklas Linde, nu la Thomas. O îmbrăcase ceva mai devreme, dar simțise că era prea mult. Ue parcă ar fi vrut să forțeze lucrurile.

Parcase mașina închiriată în fața hotelului. O descuie cu telecomanda, apoi deschise portiera pentru ea, pe partea pasagerului.

- Unde mergem? întrebă Annika.
- Am rezervat o masă la un restaurant aici, mai sus.
- Nu la Istîn?
- Unde? întrebă el, clar derutat.
- Nu, nimic, spuse ea.

Se urcă lângă ea, cum mai făcuse pînă atunci de sute de ori, încurcîndu-se în chei și verificînd că mașina nu era în viteză, apoi făcînd o scurtă pauză înainte de a răsuci cheia în contact. Expiră, încercă accelerația, privi în oglinda retrovizoare și uită să elibereze frîna de mînă înainte de a porni.

începură să urce spre Nueva Andalucía. Annika privea drept înainte prin parbriz, extrem de conștientă de prezența lui: brațe și picioare lungi, degete subțiri, umeri lași. O cuprinse un fior și își strînse brațele la piept.

— Portarul de la hotel mi-a recomandat acest loc și mi-a explicat cum ajungem la el, spuse Thomas. Se pare că sunt specializați în fripturi la grătar. Am presupus că n-ai vrea pește sau fructe de mare.

Ea nu zise nimic.

Trecură pe lângă arena pentru lupte cu tauri.

- Cum stai cu articolele? o întrebă.

Era ceea ce făceau întotdeauna. Evitau subiectele importante. Spuneau banalități.

— Bine, mulțumesc, răspunse ea. Timp prea puțin, o foto-reporteră leneșă, prea puțină documentare în prealabil, dar probabil că pînă la urmă vor ieși bine. Tu?

El oftă.

— Toată treaba asta, încercarea de a coordona legislația în întreaga Europă, este o sarcină mai amplă decît mi-am închipuit. Voi fi detașat la minister o perioadă de timp. Îmi dă o stare de bine faptul că șefii din minister mi-au încredințat o sarcină atît de importantă.

De ce trebuia să-i spună mereu cît de-al naibii de important și talentat era el?

Rămaseră tăcuți cît urcă mașina. Erau pe alt drum decît cel pe care mersese cu Niklas Linde, așa că măcar nu se duceau către La Campana. Soarele coborîse spre orizont și colora pereții în roșu. Florile de bougainvillaea se revărsau peste garduri și acoperișuri, strălucind ca flăcările în lumina apusului.

— M-am gîndit mult, spuse ea. Trebuie să ne străduim să ne înțelegem, noi doi, pentru binele copiilor.

El îi aruncă o privire, dar nu zise nimic.

— Ieri i-am luat un interviu unui tip, continuă ea. Are douăzeci și șase de ani și este închis într-o celulă de beton, fără ferestre, la Málaga. Va avea noroc dacă va fi eliberat înainte să împlinească treizeci de ani; dar, în primul rînd, n-ar fi trebuit să ajungă acolo.

Thomas nu răspunse și intră în parcare amplă din fața unui local numit El Picadero.

— Portarul mi-a spus că asta a fost mai de mult o fermă, zise el. Pînă acum cîțiva ani aici se creșteau cai, de fapt. M-am gîndit că s-ar putea să-ți placă.

»

Restaurantul era o clădire lungă, scundă, împodobită t „ plăci de culoarea flăcărilor și o mare terasă acoperită, întinsă pe întreaga lungime a fațadei. Sub acoperiș atârneau lampioane cu luminări aprinse.

— Vrei să stăm afară?

Ea încuviință dînd din cap.

Au fost conduși la o masă pentru două persoane, la oarecare distanță de intrare.

— M-am gândit mai bine și eu, spuse Thomas odată ce se așezară și comandară apă și vin.

Frămînta șervețelul și își mișca întruna picioarele sub masă, așa cum făcea mereu cînd era îngrijorat sau agitat ori într-o stare oarecare.

— Am greșit că nu ți-am spus nimic despre Sophia, zise el. Tu știai și-mi pare rău că nici tu n-ai spus nimic, dar nu este vina ta că lucrurile au ieșit așa cum au ieșit. în orice caz, nu exclusiv.

Annika rămase cu privirea la fața de masă. Știa ce voia el să spună și cît de greu îi era să vorbească. Era tot ce putea obține drept scuze de la el.

Dar era clar că nu încheiase, pentru că își foia în continuare picioarele.

— De aceea cred că trebuie să fim onești.

Ea aprobă dînd din cap.

— Așa că poți să-mi spui...

Annika clipi des.

— ...dacă tu ai avut pe altcineva.

— Niciodată, spuse ea. Pe nimeni, nici măcar o singură dată.

Chelnerul le aduse băuturile. Thomas gustă vinul. Annika bău cu sete o gură de apă minerală.

— Dar după aceea? întrebă el cînd dispăru chelnerul.

Singurul bărbat pe care îl cunoscuse era Niklas Linde.

– Polițistul acela? insistă Thomas. Sau Halenius?

Vechea furie explodează. Annika se ridică, lovind cu scaunul persoana din spate.

– Ce tupeu ai! exclamă. Să mă interoghezi cu cine m-ai culcat, imediat ce ți s-a ivit ocazia.

Pot să mă duc pe jos înapoi la hotel, își spuse. O să întreb pe unde s-o iau. Nu pot fi mai mult de cinci kilometri.

Ceilalți meseni se uitau curioși la ea. Bărbatul pe care îl izbise cu scaunul se trase mai departe.

Era pe punctul să repete gestul: să fugă de confruntare și să se ascundă cu capul în nisip. Roși și se așează.

– Scuză-mă, spuse ea.

– Cei de-acolo sunt suedezi, spuse el arătând cu capul o masă de la intrare. Te-ar fi auzit și dacă ar fi fost surzi.

– Scuză-mă, repetă ea.

Chelnerul apărură lângă ei și îi întrebă dacă erau pregătiți să comande. Se uită repede în meniu.

– Se pare că trebuie să luăm friptură, spuse Thomas. Se gătește direct la masă, pe o piatră fierbinte. Se spune că este deosebit de bună.

Annika închise meniul fără să răspundă.

Thomas comandă câteva antreuri și carne a la Piedra.

Chelnerul dispăru.

– Copiii, spuse Annika. Trebuie să lăsăm la o parte neînțelegerile. Trebuie să putem sta de vorbă unul cu celălalt fără să ajungem mereu la o atmosferă atât de volatilă. De dragul copiilor.

– Așa m-am gândit și eu, spuse Thomas. Cît de mult s-a schimbat situația. Obişnuiam să ne împărțim, dar acum toată responsabilitatea îmi revine mie.

– Nu, Thomas, spuse ea. Cît am fost căsătoriți, eu aveam

grijă de copii și tu aveai grijă de cariera ta. Nu de la început, dar când nu am mai avut serviciu, ai lăsat totul pe umerii mei. Abia acum împărțim responsabilitatea între noi doi.

Uimirea i se citea deplină pe figură.

Annika se uită insistent la el. începuseră să-i apară fire albe la temple. Ridurile de la ochi erau mai pronunțate. Se mai și îngrășase. Poate că Sophia Grenborg Tîrfa Ticăloasă tăcea prăjituri. Thomas avea o slăbiciune pentru dulciuri.

Se lăsă tăcerea. în iarba de lângă ei începu să cînte un greier. Alții îi răspunseră de la oarecare distanță. Lătră un ciine.

Chelnerul sosi cu aperitivele, un platou cu felii subțiri ele șuncă și altul cu brînză și nuci.

— M-am gîndit că le mîncăm împreună, spuse Thomas. Ai încercat asta? *Jamón ibérico bellota*, cel mai bun din lume.

Mîncară fără să scoată o vorbă. Annika înfulecă șunca, brînză și salata de andive cu nuci în cremă de Gorgonzola. Bău apă și, măcar o dată, un pahar cu vin, pînă la capăt.

întinericul, din ce în ce mai adînc, sfîrși prin a construi un zid în jurul lor.

— Ți-am spus ce mi-a zis Ellen zilele trecute, în drum spre școală? întrebă ea. „Cînd voi crește mare, tu ai să mori și atunci ai să vii înapoi.”

Thomas izbucni în rîs.

— Avem o fată care crede în reîncarnare.

— Exact!

— Mă întreb dacă a avut o viață anterioară și cine ar fi putut să fie?

— Mahatma Gandhi? sugeră Annika.

— Păi, în niciun caz Iosif Stalin, spuse Thomas. Prea-i e frică de sînge.

Chicotiră amîndoi.

în momentul acela sună telefonul lui mobil. îl scoase din buzunarul interior, se uită la ecran, apoi se ridică și se întoarse cu

spatele la ea.

— Bună, Kalle! zise el ieșind în parcare.

 îl urmări cu privirea, dezamăgită.

 îi telefona fiul lor, dar el nu voia să știe băiatul că era la masă cu ea, pentru că ar fi fost prea complicat să-i explice Sophiei.

 Se ridică și aruncă șervetul pe scaun. Umilința trebuia să aibă o limită. Ea ar fi trebuit să șadă acolo și să-i povestească lui cu cine se culca, dar el nu putea nici măcar să recunoască faptul că luau masa împreună.

 Annika făcuse câțiva pași în parcare, când o zări Tho- mas.

— Și mie mi-e dor de tine, Kalle, spuse el. Știi cine vine acum? Este aici cineva care cred că ar vrea să vorbească cu tine.

 Annika înlemni. Thomas era la patru sau cinci metri de ea și îi întindea telefonul. Alergă pur și simplu spre el.

— Kalle? rosti ea.

— Mami?

 Un val de căldură o inundă și ochii i se umplură de lacrimi.

— Bună, Kalle, ce faci?

— Mami, ghici! Mi-a căzut un dinte!

 Annika rîse și își șterse cu degetul o lacrimă din vârful genelor.

— Oho, încă unul! Cîți ți-au căzut pînă-acum?

— O mulțime! Crezi că Zîna Măseluță știe adresa din Grev Turegatan?

 Îasă-l într-un pahar cu apă și-ai să vezi că pînă mîine-dimineață se transformă într-o monedă de aur.

— Mami?

—Da?

— Cînd vii acasă?

— Mîine. Și ne vedem luni cînd vin să vă iau de la after-school.

- Mi-e dor de tine, mami.
- Și mie mi-e dor de tine. Ellen s-a culcat?
- Doarme... ea e mică.
- Bine, și tu ar trebui să dormi. Somn ușor, acum. Te

Iubesc.

Așteptă cuvintele pe care le spunea Kalle la sfârșitul fiecărei convorbiri telefonice: „Te iubesc, mami, ești cea mai bună mămică din *luuumel*” Copilul nu le rosti.

- Mami?
- Da?
- Ai să te măriți cu tati din nou?

il văzu pe Thomas învîrtindu-se prin parcare, așa cum făcea de obicei cînd era nervos. Niciodată nu putea să stea liniștit.

— Nu, dragul meu, nu mă mărit. Uite că vine tati și poți să-l pupi și pe el de noapte bună.

ii trecu telefonul lui Thomas și se întoarse la locul ei. Se întunecase de-a binelea. în aer mai plutea încă ceva din căldura zilei, iar vîntul se domolise complet. Thomas încheie convorbirea și băgă telefonul în buzunar.

Chelnerul strînse aperitivele și veni cu un suport pe care instală o placă de piatră înroșită. Apoi le puse în față felii subțiri de cotlet gras, legume și trei feluri de sos și le arătă cum să topească grăsimea direct pe placă și să frigă carnea. Se auziră sfîrșituri și trosnete și ieșiră aburi și fum.

Annika era încîntată de flacăra ce ardea sub placă și de trosnetele pietrei.

- Uneori îmi este dor de tine, spuse Thomas.
- Crezu că el va mai spune ceva, dar el tăcu.
- De ce? întrebă ea în cele din urmă.

Thomas puse încă o felie de carne pe placa de piatră.

— Pentru că pe tine nu te lua niciodată valul. Tu spuneaî întotdeauna ceea ce gîndeai. N-am fost niciodată buciîros cînd discutam ceva cu tine, dar întotdeauna la sfîrșit eram mai

înțelept.

Thomas frigea carnea și o tăia bucăți, o frigea și o tăia bucăți.

Era sătulă după aperitive.

Flacăra de sub piatră pîlpîi și se stinse.

Chelnerul veni și le luă farfuriile goale.

Niciunul nu dori desert sau cafea. Thomas luă nota de plată și achită cu o carte de credit pe care Annika nu o mai văzuse. Semnă cu semnătura lui obișnuită, plină de bucle, și lăsa bacșiș o bancnotă de zece euro.

— Statul achită nota de plată? întrebă ea.

— Nici vorbă, spuse el. Nu vreau să ajung în *Kvällspresen*.

Ea izbucni în râs.

— Este contul meu privat, spuse el. Avem unul comun pentru alimente, călătorii și alte cheltuieli comune...

Annika se întoarse cu fața spre zidul de întuneric. Contul lor comun chiar n-o interesa.

El îi văzu reacția.

— Uneori mă întreb dacă noi doi ne-am străduit destul, spuse el.

Ea tremură: se făcea rece. Era mulțumită că își luase puloverul cel vechi și urît.

— Mergem? întrebă ea.

Vrei să bem ceva undeva? zise el. Undeva pe lângă port?
' Nu cred, răspunse ea. Sunt cam obosită.

Ieșiră din restaurant și intrară în parcare. Nu mai rămăseseră decît cîteva mașini.

Ți-e dor de mine? întrebă el. Vreodată, vreun pic?

Tot timpul, își spuse ea. în fiecare zi. Ori de cîte ori sunt singură. Nu-i adevărat? Trase adînc aer în piept.

- Nu știu, spuse ea. în ultima vreme, mai puțin. La început a fost îngrozitor. Faptul că ai plecat a fost ca o gaură neagră în mine. Parc-ai fi murit.

Annika se opri lângă mașină.

— Poate c-ar fi fost mai ușor dacă ai fi murit, atunci măcar aș fi avut dreptul să jelesc.

— N-am vrut asta niciodată, spuse el. N-am vrut să te fac să suferi.

— Ar fi trebuit să te gîndești la asta de la început, spuse ea.

— Știu, zise el.

Urcară în mașină și străbătură în tăcere străzile din Nueva Andalucia. Cerul era întunecat și lipsit de stele — în cursul serii se adunaseră nori dinspre Atlantic.

— într-o noapte la fel ca aceasta familia Söderström a fost ucisă cu gaze toxice, spuse Annika. O noapte înnorată, dar mai rece. Porniseră încălzirea în toate camerele.

— Ești sigură cu nu vrei să vii să bem ceva? O bere, poate, sau doar o cafea?

— Poate o bere, spuse Annika.

Parcară la Hotelul Pyr și meraseră pe jos pînă în port. Străzile forfoteau de mulțimea de oameni. Se dădeau încet la o parte cînd voia să treacă cîte un Lamborghini. Șirul de baruri și cluburi de noapte de pe chei aruncau trombe de lumini și muzică. Thomas se ducea spre barul Sinatra.

— Nu putem să ne plimbăm pe dig? întrebă Annika.

Nu voia să dea peste Niklas Linde și fetele lui.

Trecură de far și continuară pe dig. Vîntul era rece și Thomas își încheie haina. Annika băgă mîinile în buzunarele pantalonilor. Mergeau unul lîngă altul, fără să se atingă.

— Sunt multe lucruri pe care îmi pare rău că nu le-am făcut altfel, spuse Thomas și cuvintele i se pierdură în vînt. Nu m-am gîndit la consecințe. Am crezut că tu erai foarte rece, dificilă și lipsită de sensibilitate.

— Ea a fost o soluție mai ușoară, spuse Annika. Ai intrade-văr tendința de a *sfîrși* prin a face cîte ceva.

El se opri fără să se uite la ea ..Spre sud-vest se zăreau luminile înșirate pe țărmul Africii.

— Știu că am comis greșeli, spuse Annika. Și eu am fugit. Sunt sigură că am fi reușit să rezolvăm problemele, dac-am fi cerut ajutor.

El se întoarse spre ea.

— Crezi că este prea tîrziu? o întrebă.

La început crezu că nu l-a auzit bine, că vîntul îi juca feste.

— Prea tîrziu?

El îi cuprinse obrajii în palme și o sărută.

La început rămase rigidă. Buzele lui erau moi și reci.

— Vîno, îi spuse el cu voce scăzută.

O prinse de mînă și o conduse înapoi spre luminile de pe chei.

Ea îl urmă, cu degete înlănțuite într-ale lui, cînd o străfulgeră amintirea acestui fel în care o ținuse întotdeauna de mînă — cum să uiți așa ceva? Se apropie mai mult de el, pentru că arătătorul rănit o durea.

Ocoliră portul și se întoarseră la hotel, pe străzile care se goliră și deveniră reci, cînd muzica și luminile nu mai ajunseră pînă la ei.

Ea recepție nu era nimeni, iar din încăperea din spatele li | ghelei răzbatea sunetul unui televizor. Traversară rapid holul,

fără niciun zgomot, și intrară în cel mai îndepărtat llll. Annika apăsă pe butonul etajului trei și Thomas îi dădu părul la o parte. Când el îi sărută lobul urechii, își văzu i liipul în oglindă.

Camera era cufundată în întuneric. Thomas aprinse lampa din tavan.

- Vreau să te privesc, îi spuse el. Să văd dacă te țin minte bine.

Are fantezii cu mine? se întrebă ea.

își trase peste cap puloverul și tricoul, iar sutienul i se prinse în marginea acestuia. îl purta pe cel roșu, cumpărat ca să se potrivească cu rochia elegantă pe care se hotărise să nu o îmbrace.

El îi puse mâinile pe umeri, îi mângâie brațele, îi îmbră- țישă sîinii. Așa cum obișnuia. Așa cum știa că-i plăcea ei.

Ea îi desfăcu cămașa, urmărind cu privirea mișcările propriilor mâini, nasture cu nasture. Apoi își ridică privirea spre chipul lui. Ochii lui, oh, cît de mult îi plăceau ochii lui!

— Știi, spuse el, mi-a fost într-adevăr foarte dor de tine.

Și mie, își spuse ea. *Ori de cîte ori este liniște în jurul meu, ori de cîte ori rămîn singură, atunci îmi lipsești.*

îi desfăcu sutienul și îl puse pe noptieră. îi descheie nasturii de la jeanși și o mângâie pe spate.

— Ai slăbit, spuse el.

Nu ține bine minte, își spuse ea. *Sophia este mai solidă decît mine.*

îi scoase cămașa și o lăsă să cadă pe jos. Făcuse puțină burtă. își așeză mâinile sub buricul lui și le ținu puțin acolo.

Așa cum avea obiceiul.

*

După aceea el adormi pe spate, cu brațele întinse, iar Annika rămase cu ochii deschiși, cu capul pe umărul lui, privind fix în întuneric.

Annika achită hotelul, camera ei și pe a Lottei, apoi ieși cu valiza în stradă. Așteptă câteva minute pe trotuar. În aer se mai simțea încă răcoarea nopții: soarele nu se ridicase peste Sierra Blanca.

Avionul ei decola la ora zece, iar al lui Thomas la patru fără un sfert. O ducea pe ea la aeroport, apoi se întorcea să-și ia lucrurile de la hotelul Parador. Părea că nimic deosebit sau neplăcut nu se întâmplase între ei, niciodată. Divorțul nu era decît un vis. Nimic nu se schimbaseră, iar acum se întorceau acasă, la copii și la apartamentul din Kungsholmen. Aveau de spălat o mulțime de rufe și trebuiau să nu uite să cumpere lapte. Socrii îi așteptau pe insulă și...

Rămase brusc fără aer. Avea o apăsare în piept, iar zgomotele mașinilor de pe șosea se stinseră. Bijbii după valiză și se așeză cu mare grijă pe ea, aplecîndu-se în față, ca să respire mai ușor.

Mașina închiriată trase lin în fața ei.

- Ce este? întrebă el sărînd afară. Nu te simți bine? îi făcu semn cu mîna că nu era nimic grav.
- Nimic, nimic, spuse ea. Am amețit puțin. N-am nimic.

Dimineață n-au făcut dragoste. El n-a făcut duș. Nu a împrumutat periuța ei de dinți — niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să facă ceva atît de neigienic.

Thomas o privi cu îngrijorare sinceră în ochii-i minunați, albaștri, sclipitori. îl prinse de mînă și se lăsă trasă în sus și condusă spre locul pasagerului. Thomas îi îndepărtă părul de pe față și îi fixă centura de siguranță. Apoi puse valiza în portbagaj și verifică dacă acesta era bine încltis. Ocoli mașina spre partea șoferului, urcă și zîmbi. Părul îi căzuse pe frunte, iar cămașa îi era descheiată la gît.

Annika făcu un efort să-i zîmbească și ea.

- Nu regret ce-am făcut, spuse el.

Nu încă, se gîndi Annika.

— Nici eu, îi răspunse ea.

Și porniră.

Autostrada era aproape goală. Cînd ajunseră la tronsonul cu plată, nu mai văzură chiar niciun vehicul. Stăteau tăcuți, unul lîngă celălalt. Thomas conducea concentrat, Annika privea marea. Africa nu se vedea — ceața era prea densă. În condițiile acestea aveau să ajungă la aeroport în jumătate de oră. Va coborî din mașină, îl va săruta ezitant, apoi va intra în terminalul Pablo Ruiz Picasso, iar ușile glisante se vor închide în urma ei. Iluzia va lua sfîrșit.

Avioanele vor decola, va urma recuperarea bagajelor și taxiurile cu prețurile lor fixe. Pe urmă ea va rămîne în apartamentul cu trei camere de pe strada Agnegatan, iar el va lua ultimul vas spre Vaxholm, arhipelagul pe care se afla reședința de vară a părinților săi, unde îl așteptau Sophia și copiii, Kalle și Ellen lipicioși și nerăbdători, Sophia caldă și calină. Această deplasare cu mașina li se va părea stranie, de neînțeles.

414

Simți miros de șosete vechi — treceau pe lîngă atelierul i Ir bere artizanală de la San Miguel, în imediata vecinătate i aeroportului.

Erau aproape de final.

Thomas se îndreptă spre rampa pentru *salidas*, plecări. Aeroportul era cu adevărat haotic, indiferent de ora din zi.

I în angajat cu vestă reflectorizantă galbenă îi dirijă indi- i îndu-le cu mîna un spațiu liber la cîțiva metri de ușile terminalului.

Annika trase adînc aer în piept.

— Te simți mai bine?

Thomas avea un aer degajat și luminos. Dorea tot binele pentru ea, cu certitudine.

— Mai bine, spuse ea și îi dădu la o parte părul de pe Irunte, bretonul blond pe care el nu-și bătea capul să-l pieptene niciodată. Se aplecă și îl sărută ușor.

— Te ajut cu valiza, spuse el.

— Nu este nevoie, zise ea, dar el deschisese deja portiera și ieșise, iar acum se ducea spre portbagaj.

Annika îl urmă tirându-și picioarele, parcă erau de plumb, își luă valiza, el o sărută pe frunte.

— Am să te caut, spuse el ca și cum chiar asta ar fi intenționat să facă și ea zîmbi, apoi se răsuci pe călcîie și se îndreptă spre uși.

Cînd acestea se închiseră în urma ei, se opri.

Totul dispăruse.

*

Annika se plimbă prin magazine pînă la ora îmbarcării. Cumpără pentru copii dulciuri și jucării, pentru ea vin și ceva tărie, deși nu va bea niciun strop, și un set de călătorie cu rujuri pe care nu le va folosi probabil niciodată.

Lotta aștepta la poarta de îmbarcare. Avea cu ea rucsacul cu aparatul de fotografiat și probabil că restul echipamentului îl predase odată cu bagajele de cală. Annika se așează alături fără să scoată un cuvînt.

Lotta tresări și se îndepărtă ușor.

— Nu te speria, spuse Annika, nu mușc decît pe lună plină.

— Știu că nu m-am purtat prea bine, zise Lotta cu gl^js de om terorizat.

Annika îi aruncă o privire. Lotta avea un aer speriat, totuși sfidător. *A vorbit cu cineva. Probabil că a telefonat la ziar și a cerut să discute cu Pelle, șefyi de la Fototecă sau chiar cu Schyman, iar conversația nu s-a desfășurat prea bine. Acum se simte cu atît mai nedreptățită, numai că va trebui să înghită hapul, dacă vrea să-și păstreze slujba.*

— Articolele sunt puse la punct, toate, zise Annika luînd un exemplar din numărul de ieri al ziarului *Daily Mail*. Rămase cu el în față, fără să citească un singur rînd, pînă ce urcară în avion.

Erau așezate una lîngă alta. Annika ocupă locul de la fereastră. Pentru că nu dormise decît cel mult o oră în cursul nopții, adormi imediat ce se ridică avionul și nu se mai trezi

decît la aterizarea pe Aeroportul Arlanda.

Caruselul de bagaje scuipe sacoșele Lottei, pe toate cele cinci, înainte să apară și mica valiză a Annikăi.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai pomeni la ziar despre cum a decurs colaborarea noastră, spuse Lotta după ce-și încărcă toate bagajele într-un cărucior.

Annika se uită la ea încercînd să-și limpezească impresia despre tînăra aceea palidă. Nu putu să găsească nimic în afară de indiferență.

416

— Care colaborare? întrebă ea.

Lotta porni în direcția vămii.

Annika o văzu dispărînd pe coridorul împînzit cu por- l ielele oamenilor celebri ai Suediei, care le urau vizitatorilor Im « venit în orașul lor natal.

în holul de sosiri cumpără ziarele de seară și le citi cît mănă o salată fără niciun gust la un restaurant 7-Eleven. Apoi luă trenul expres spre Stockholm și se hotărî să meargă l > e jos de la gară.

Cerul era cenușiu ca oțelul și în atmosferă plutea miros de ploaie. Aerul umed și rece îi pătrundea în măduva oase- l < ir. Se opinti să traverseze pe podul Kungsbron spre strada l lemingatan. Roțile mici ale valizei se tot împiedicau în di'nivelările asfaltului, așa că pînă la urmă se lăsă păgubașă > l ridică valiza de jos. Cînd ajunse la apartament, brațul îi era complet amorțit.

Lăsă valiza în vestibul cu intenția să o desfacă mai tîrziu, așa cum proceda întotdeauna. în schimb, intră în dormitor, dar încremeni în fața tabloului cu desenul unei fete cu un cal, atîrnat deasupra patului. Micuța My, în vîrstă de opt ani, cine a mai rămas să plîngă după ea? Ce lăsa ea în urmă, pe această lume?

Annika se întinse în pat. Cu ochii deschiși, ascultă respirația blocului și sunetele lui. Mai întii zgomotele puternice, cele care arătau că oamenii erau vii. Apa curgînd prin conducte. Apa trasă la o toaletă. Vocile de la un aparat de radio. Apoi închise ochii și ascultă celelalte sunete. Torsul surd al sistemului de încălzire centrală, scîrțîitul grinzilor vechi de o sută de ani, șuieratul vîntului prin ferestre și grilele de aerisire.

Thomas era probabil în avion la ora aceasta. Probabil că abia decolase, iar Spania dispărea dedesubt, cu munții ei presărați cu măslini, cu satele profilate în alb pe solul roșu.

Poate că Suzette mai era încă în viață. Cine altcineva să fi trimis e-mail acela gol din contul domnului Gunnar Larsson?

Deodată, îi veni o idee care o făcu să sară din pat. Dacă Larsson spărsese chiar el contul? Dacă nu Suzette încercase să trimită un e-mail, ci profesorul, ranchiunos pentru că fusese dat afară, voia să se răzbune pe cei vinovați?

Dacă fusese concediat brusc, din cauza e-mailurilor, probabil că angajatorii îl puseseră în fața acestora. Văzuse adresa, așa că era posibil să se fi dus pe Hotmail și să fi încercat să spargă parola. Nu era chiar ca o operație pe creier. Reușise și ea să fac așa ceva, mai demult.

Sări din pat, ieși în fugă în vestibul, scoase laptopul din valiză și se duse în bucătărie, singurul loc în care avea conexiune- la internet.

Calculatorul încarcă programele și Annika se duse glonț pe pagina ei de Facebook.

Nu avea mesaje noi. Iar Polly Sandman nu era conectată online.

Accesă pagina de Hotmail și tastă numele contului Mr-Gunnar-Larsson. Apoi încercă parolele cele mai la îndemână: polly.

ID sau parolă invalidă. încearcă din nou folosind ID-ul complet din Yahoo!

suzette

ID sau parolă invalidă. încearcă din nou folosind ID-ul complet din Yahoo!

blackeberg

ID sau parolă invalidă. încearcă din nou folosind ID-ul complet din Yahoo!

Se întrebă câte încercări mai putea face înainte ca site-ul să o blocheze. Poate că nu exista un număr fix.

»

Renunță și reveni pe pagina ei de Facebook. îi scrise Iul l'olly și o întreabă dacă ea credea că Gunnar Larsson ar li putut sparge parola.

Nu-i telefonase lui Niklas Linde înainte de a pleca. O nigase să-l sune — era ultimul lucru pe care i-l spusese în /lua aceea, înainte ca ea să coboare din mașină. Poate că el vi »la să-i comunice ceva, dar nu putea vorbi cu Lotta de față.

Ahnika strînse pumnii, pînă ce unghiile îi pătrunseră ⁱⁱⁱ carne.

Apoi se autentifică în registrul național de evidență a Identității și îl căută pe Niklas Linde, fără să specifice nicio /ouă geografică.

Prea multe rezultate (circa 170). Vă rugăm să restrîngeți i lileriile de căutare.

Șterse opțiunea criteriului fonetic de căutare, ca să nu ^{iii.ii} apară cei cu numele Lind sau Lindh și căută din nou. I'atru locuiau în Skîne, unul a fost scos din evidență pen- l ru că s-a mutat în Elveția, iar trei erau înregistrați în zona Stockholm.

Se uită la datele lor de naștere și îl găsi imediat pe Niklas al ei.

Linde, Bo NIKLAS Yngve

Adresă înregistrată: ÄNGSLYCKEVÄGEN 73,

245 62 HJÄRUP

Regiunea: 12 SKÎNE

Consiliu raional: 30 STAFFANSTORP

Parohie: 06 UPPÏKRA

Avea treizeci și șase de ani.

încercă o nouă căutare, după numele de familie, Linde și codul poștal 245 62, genul: femeie.

Bingo! Trei rezultate la aceeași adresă.

Linde, Anna MARIA, treizeci și trei.

Linde, Kajsa ELENA, zece.

Linde, Alva NATALIE, trei.

Soția și două fiice. Avea și fii?

Făcu și a treia căutare, Linde, bărbat, cod poștal.

Din nou, bingo!

Linde, OSCAR, opt.

Rămase cu ochii lipiți pe numele din fața ei. Un hjiat, de vîrsta lui Kalle. Oscar. Probabil era preocupat de căderea dinților și îi telefona tatălui să-i spună, pentru că acesta era plecat la muncă, pe Costa del Sol. *

Frumoasă muncă, Niklas Linde! O soție și trei copii la Hjärup, unde naiba mai era și locul acesta. De presupus că undeva pe lângă Malmö. Un loc idilic, probabil. Așa, ceva de genul Ängslyckevägen – pajiștea fermecată.

Telefonul mobil sună în geantă. Annika se ridică de pe scaunul din bucătărie izbindu-se cu un deget de piciorul mesei și șchiopătă pînă în vestibul.

— Annika?

Era Niklas Linde.

Se uită repede la calculator: exista vreo posibilitate să fi detectat căutările ei? Probabil, dar nu pentru asta o suna.

— Bună! zise ea. M-am întors la Stockholm.

— Ascultă, zise el.

Se exprima succint.

— Poți vorbi?

Annika reveni la masa din bucătărie și dădu un clic ca să închidă baza de date de identitate și detaliile despre Niklas Linde și familia lui.

— Sigur, spuse ea lăsîndu-se cu toată greutatea pe un picior și ridicîndu-l pe celălalt.

I) egețul o durea ca naiba.

În legătură cu Johan Zarco Martínez, suedezul pe care l. îi întîlnit la închisoarea din Málaga, joi.

— Da.

Pot să te întreb despre ce-ai vorbit?

Poți, dar nu știu dacă am să-ți răspund. Nu că ar fi ceva M I ret, dar știi cum e, confidențialitatea surselor, integritatea și...

- Este mort, spuse Niklas Linde. A fost găsit mort în celulă i/i-dimineată.

Annika alunecă înapoi pe scaun, cu genunchii moi.

— Mort? Cum așa?

- Se va face necropsia, dar doctorul a identificat deja câteva elemente. Pupilele erau miotice, extrem de mici. Este o i .uacteristică a supradozei de morfină.

Annika scutură din cap de parcă ar fi încercat să-și lim- I iezească gândurile.

— Morfină? Dar cum să fi făcut rost de ea, izolat cum era l.i închisoare?

— Asta voiam să te întreb pe tine. Ai fost una dintre ultime persoane care l-au văzut. Ți-a cerut droguri când ai lost la el?

Inima îi bătea acum să-i sară din piept și palmele i se umeziseră.

— Nu, spuse ea nervoasă. Dar mi-a spus că nu se dădea în vînt după cocaină. Zicea că prefera berea.

Dădu aprobator din cap pentru ea însăși.

— Da, asta a fost, spuse ea. M-a întrebat dacă n-am adus bere. A zis că era destul de ușor s-o introduci în închisoare clandestin.

— Dar nu aveai bere cu tine, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu.

— Carita ce-a zis în timpul interviului?

— Mai nimic. A făcut traducerea și a reușit să ne bage înă-untru, dar bineînțeles că Jocke vorbea suedeza.

— Și pe urmă ce-a mai spus?

Annika trase adînc aer în piept.

— Nimic. De fapt, m-a întrebat ce mi-a spus el în șoaptă chiar la final, cînd plecam?

— Și ce îți șoptise?

—

Nu

mare lucru. M-a strîns în brațe și mi-a cerut să-l ajut să iasă de-acolo. Nu i-am răspuns, pentru că nu aveam ce să-i spun.

— Carita de ce te-a întrebat?

— Habar n-am.

— Ieri ai avut nevoie de Carita? *

— Ieri... Ce... vineri? Nu. Am făcut niște interviuri în

Gibraltar și la Estepona, în daneză și în suedeză. De ce întrebi?

Niklas Linde tăcu. Legătura telefonică era parazitată cu scrișnete și şuierături. În cele din urmă spuse:

— Ieri după-amiază, Carita Halling Gonzales i-a făcut o vizită lui Johan Zarco Martinez la închisoare. Pentru că ea era deja înregistrată ca vizitator, cei de-acolo n-au găsit niciun motiv s-o împiedice să intre.

— Ești absolut sigur că a fost morfină? Nu putea fi altceva? Annika se simțea amețită, îi era greață.

— Dacă nu i-a dat morfina un gardian, atunci a fost Carita. Este singura persoană care ar fi avut ocazia. Jocke nu intra în contact cu alți deținuți și nici nu primea alte vizite.

— Este imposibil, spuse Annika. Am fost la ea acasă. O cunosc. Este înfumurată, nu-i suportă pe britanici și îl iubește foarte mult pe soțul ei... Dar ea ce spune? N-ai vorbit cu ea?

— Vom emite mandat de arestare pe numele ei, prin Interpol, de îndată ce vom avea rezultatul necropsiei.

' 1) e ce? A dispărut?

I Casa este închisă. Soțul ei nu s-a dus la serviciu M/l dimineață.

Vasăzică, a dispărut toată familia? Și copiii?

I (la rita și-a povestit ceva despre viața ei, despre familie? ■ — Ce vrei să spui?

Începem căutarea de la familie și prietenii apropiați.

* Annika își auzea propria voce de parcă ar fi venit de | i l.l rte departe, de parcă ar fi ieșit din gura altcuiva.

A crescut în Beverly Hills și acolo l-a întâlnit pe soțul 11, Nacho. Este medic pediatru, columbian. La începutul 1111 lor '90 au locuit la Bogotá. Socrul ei, cred că Victor se numea, a fost șeful Poliției de-acolo și a fost ucis de mafie, i u ei au fost siliți să plece, pentru că mafia șterge toată li mi lia de pe fața pământului, ca să nu rămână moștenitori...

Altceva?

Annika strânse din ochi.

Părinții ei au fost patronii unei firme de biotehnologii, i cil Impact. Când au murit ei, Carita a moștenit firma și ,i vîndut-o imediat, pentru că nu știa nimic despre acest domeniu. Cu banii

din vânzarea afacerii și-au cumpărat , .isa din Nueva Andalucia.

Este posibil să te caute colegii mei din Stockholm la un moment dat, pentru un interogatoriu oficial, dar deocamdată este de-ajuns. Bine, ai grijă...

Annika se ridică în picioare.

— O clipă, spuse ea. Moartea a fost anunțată public? Putem scrie despre ea în ziar?

— Trebuie să verificați la biroul de presă al Ministerului , ic Externe. Nimic din ce ți-am spus eu nu este oficial, așa cum cred că vei aprecia.

— Și încă ceva, spuse Annika înainte să se răzgândească. De ce nu mi-ai spus că ești căsătorit?

La celălalt capăt al liniei se lăsă o tăcere adâncă.

— Oh, Annika, spuse el. Ești dezamăgită?

Ea își drese glasul.

— Nu, spuse ea. Mă simt murdară.

Există limite. Ea nu se va transforma niciodată în cineva ca Sophia Grenborg Tîrfa Ticăloasă.

— Maria știe, spuse el. Nu totul și nici nume, dar asta nu contează. N-am s-o părăsesc niciodată. Știe și asta.

*Te amăgești singur, își spuse ea în gând. într-o zi vei întâlni pe cineva și nu vei putea rezista, iar atunci soția ta va*rămăne pe dinafară, la Ångslyckevägen, singim, doar cu empatia și toleranța ei.*

Din nou tăcere pe linia telefonică.

Ar trebui să-i spun despre Suzette, se gândi ea. Despre e-mail și despre faptul că s-ar putea să fie în viață.

— Ar mai fi ceva? întrebă Niklas.

Annika nu răspunse.

— Bine, atunci, ai grijă.

Niklas închise telefonul.

Annika rămase pe loc, paralizată. Simțea că îi venea să vomite sau să plîngă, sau poate ambele simultan.

Ieri după-amiază Carita Halling Gonzales i-a făcut o vizită lui Johan Zarco Martinez la închisoare. Vom emite mandat de arestare pe numele ei, prin Interpol, de îndată ce vom avea rezultatul necropsiei.

Pur și simplu, nu era posibil. Mafia columbiană nu umblă cu poșete cu model leopard și tocuri înalte.

Bere. Morfină. Morfi.

Pantofi mărimea treizeci și șapte. Puțini bărbați au piciorul atît de mic.

Annika se ridică și se duse la chiuvetă, dădu drumul la apa rece și bău direct de la robinet. închise ochii și lăsă apa să-i curgă pe față, pe gît, pe sub guler.

Cine era ea să decidă dacă cineva este sau nu criminal? Cei doi ofițeri de la Poliția țărilor nordice i-au recomandat-o pe Carita Halling Gonzales pentru că și ei au folosit-o ca interpretă.

Opri robinetul, rupse o bucată din sulul de hîrtie de la bucătărie și se șterse pe gît.

Probabil că undeva, spre vîrfurile ierarhiei, criminalii arătau ca oamenii obișnuiți. Ruj, tocuri înalte și poșetă cu model leopard: de ce nu?

Se așeză din nou la masa din bucătărie. închise ochii, revăzu vila din Nueva Andalucia și încercă să înțeleagă ce se petrecuse acolo în seara aceea. încercă să și-o imagineze pe Carita pompînd gazul în casă și călcînd peste cadavrele copiilor...

Lăsă gîndul să se ducă. Era imposibil.

Ar fi putut interveni vreo încurcătură?

Era Carita victima vreunei conspirații?

Sau era nebună?

Nu, nu nebună, obsedată. Nu omori opt oaieni dacă la mijloc nu este ceva extrem de important. Sau nu este așa? Chiar

dacă îți iubești familia și în același timp te superi că vecinii din Marea Britanie nu contribuie la plata salariului pentru îngrijitorul piscinei?

Se ridică și bău din nou apă, de această dată folosind un pahar.

Carita a fost deosebit de inteligentă. Și-a construit o situație strălucitoare. În calitate de interpretă pentru poliție, afla exact ce spuneau cei care erau arestați. Iar aliindu-se cu Annika, reușise să pătrundă în tainele anchetei.

Iar ea, personal, era răspunzătoare pentru accesul în închisoare, primit de Carita.

Tresări când mobilul sună din nou. Număr neidentificat, probabil de la ziar. Probabil Patrik.

— Da, răspunse ea. Am ajuns acasă.

— Hmm, bună! sunt Jimmy Halenius.

Ah! Fir-ar să fie! El mai lipsea.

— Bună! răspunse ea pe un ton neutru.

— Te deranjez?

- Un tip căruia i-am luat un interviu joi a fost găsit mort în celula lui de la închisoare și acum tocmai am aflat că interpreta cu care am lucrat este probabil o criminală din mafia columbiană, spuse ea.

— Oh, pe dracu'! exclamă Jimmy Halenius. Ce închisoare?

— Din Málaga.

— Zarco Martinez? La naiba! Tocmai am cerut extrădarea lui.

— Prea târziu de-acum, spuse Annika.

— Și criminala din mafie?

— O femeie care lucra ca interpretă pentru Poliția din Málaga.

— Pe dracu'! exclamă el încă o dată. Vrei să vii să luăm masa împreună în seara asta?

— Am ceva de scris, spuse Annika. Dacă primesc aprobarea Ministerului de Externe, Zarco Martinez va fi probabil

subiectul zilei mîine.

— înțeleg, spuse Jimmy Halenius. Succes cu Ministerul de Externe. Vei avea nevoie.

Annika lăsă telefonul jos și rămase cu ochii la calculator. Nu putea să scrie despre Carita. Prea era lipsit de substanță. în plus, oficial, deocamdată, nici măcar nu exista mandat de arestare pe numele ei. S-ar fi putut considera norocoasă dacă găsea pe cineva care să-i confirme moartea tînărului. Nu va putea obține o verificare a cauzei decesului sau a ultimului vizitator, Carita.

Și nici cu uciderea familiei Söderström nu putea face o legătură directă.

Annika își întinse spatele și se scărpină în cap.

Unde s-ar fi putut duce? în Columbia nu se puteau întoarce: întreaga familia fusese obligată să fugă, nu-i așa? Fuseseră nevoiți să-și abandoneze viața bună din suburbia confortabilă cînd tatăl lui Nacho, șeful Poliției, fusese ucis de mafie. Iar mafia ștergea de pe fața pămîntului o familie întreagă, astfel încît să nu mai rămînă niciun moștenitor...

Dintr-odată, și-o aminti pe Carita stînd în fața casei, în ziua aceea ploioasă, cînd polițistul le lăsase să intre, cînd își dăduse ea seama că mai exista încă o fiică, o fată pe nume Suzette.

— Alt copil? a întrebat atunci Carita cu ochii mari, complet albă la față.

Remarcase reacția Caritei, dar crezuse că era răscolită de toată povestea.

Nu i-ai omorît pe toți, își spuse Annika. A mai rămas cineva, o moștenitoare. O gravă greșală de calcul. Sirrți nevoia să facă un tur prin casă, prin dormitoarele copiilor, să mîngîie așternuturile lor. Apoi luă calculatorul în brațe și intră pe Google.

Socrul Caritei, șeful de Poliție ucis, s-ar fi putut să apară pe vreo pagină în limba spaniolă, prezentat ca un erou al democrației. Victor? Victor Gonzales?

Găsi 965 000 de rezultate.

încercă *victor gonzales policia bogota*.

Numărul de răspunsuri scăzu la 179 000.

împinse calculatorul la o parte și se uită la ceas. Trebuia să-i telefoneze lui Patrik și să-i spună de Martinez. Dacă în lumea televiziunii nu s-a întâmplat nimic care să zguduie pământul, dacă nu s-a împiedicat nimeni în timpul emisiei în direct sau nu s-a întâmplat altceva la fel de grav, atunci moartea lui va ține mîine prima pagină, presupunînd că ea putea să obțină confirmarea faptelor. Făcu un calcul rapid. Care erau șansele să mai afle și altcineva despre moartea traficantului și să o confirme înaintea ei?

Aproape zero. Așa că nu avea rost să-l sune pe Patrik, cîtă ¹¹ cine nu avea ce să-i ofere.

Se întinse după geantă și scoase carnetul în care își însemnase principalele idei ale interviului realizat la închisoare. Frunzări notițele și întinse mîna după un măr care l'ccuse cîndva printr-o stare mai bună. Apoi luă telefonul mobil și tastă numărul Biroului de presă al Ministerului de fterne. Mușcă adînc din măr, frunzărind în continuare însemnările de la interviurile cu Wilma, de la Estepona, și ilin vizita în Gibraltar. Pe linie se auzi un declic și o voce < le femeie.

— Ați sunat la Biroul de presă al Ministerului de Externe. Vă rugăm să așteptați.

— Cît timp? întrebă Annika, dar femeia o trecuse deja pe așteptare.

Pe linie se transmitea un fîșîit, ca un țiuit îndepărtat.

Annika oftă zgomotos, sperînd să o audă cineva la celălalt capăt. Va folosi interviul de la închisoare pentru mîine: știrea avea prioritate în fața oricărei serii de articole. Luă din nou carnetul și continuă să citească pe sărite.

Mai era și altceva ce ar fi putut folosi acum?

Ochii îi căzură pe adresa unei pagini de web pe care și-o notase. Agenția imobiliară închisă, care avea în vitrină fotografia

vilei familiei Soderstrom.

Pe linie se auzi alt declic.

— Alo? spuse Annika.

Niciun răspuns, doar vîjiituri în continuare.

Lăsă mărul jos, trase laptopul mai aproape și tastă [www.unlocsubsoare.se](#) pe bara de adrese din Internet Explorer.

Cît munci calculatorul, ea mușcă iarăși din măr.

Bine ați venit la UN LOC SUB SOARE, agentul dumneavoastră imobiliar de pe Coastă!

Era o pagină ca a oricărei alte agenții imobiliare pe care o studiasse cînd verificase prețurile caselor și proprietăților prin lume, poate doar ceva mai simplă. Nu era o agenție mare. Logoul se afla în colțul din stînga sus, ostentativ și urît. Poate găsea ceva informații despre vila familiei, încă un declic pe linie.

— Alo? Alo!

în stînga, sub logo, se desfășura o listă de subcapitole: *Case, Căutare proprietăți, Proiecte noi, Despre noi, Contact*. Annika apăsă pe *Căutare proprietăți*, încercînd să găsească vile la Nueva Andalucía, dar legătura nu ducea nicăieri.

— Biroul de presă al Ministerului de Externe, vă rugăm așteptați.

— Alo, spuse Annika. Eu aștept deja de mult... %

Un declic și din nou zumzăitul.

Aruncă cotorul mărului în țeșul de gunoi de la chiuvetă. *Diplomați infumurați*, își spuse ea și apăsă pe link-ul „Despre noi”.

Se trezi în fața obișnuitei sporovăieli introductive, în engleză: pentru mulți, cumpărarea unei case în Spania este un vis, dar totodată și o investiție importantă. De aceea aveți nevoie de cele mai bune sfaturi și îndrumări de la o firmă cu reputație. De cînd ne-am deschis reprezentanța pe Costa del Sol, în 1968, am ajutat mii de oameni să-și găsească o locuință pe coasta Spaniei...

Apăsă din nou ca să iasă de pe pagină și se trezi, în schimb,

pe pagina de contact. Era pe punctul de a închide fereastra, când zări adresele de e-mail ale angajaților agenției:

astrid.paulson@unlocsubsoare.se

ernesto.zarco.martinez@unlocsubsoare.se Pielea i se făcu de găină pe tot corpul.

Astrid Paulson.

Ernesto Zarco Martinez.

Astrid Paulson era numele mamei Veronicăi Soder- drdm. Nu putea fi o simplă coincidență, două femei cu nume identice, imediat după colț de biroul fiicei uneia din- I ic ele.

Astrid Paulson lucrase ca agent imobiliar? Și cine era .11 est Zarco Martinez?

închise telefonul, lăsînd-o în plata Domnului pe femeia de la Ministerul de Externe.

Introduse pe Google numele ernesto zarco martinez și primi 133 000 de rezultate. Inutil.

Se holbă la ecran pînă ce i se adunară lacrimi în ochi, scotocind frenetic prin memorie.

Mai văzuse acest nume undeva, dar cu încă o adăugire. Alt nume, poate, sau o adresă?

Se gîndi o bucată de vreme, pe urmă deschise fereastra de căutare direct din hard-diskul calculatorului. Dădu clic pentru a căuta documentele (procesor de cuvinte, foaie de i alcul etc.) și folosi opțiunea de căutare avansată pentru un i uvînt sau o expresie dintr-un document. Căută Ernesto /arco Martinez în tot hard-diskul, cu literele mari puse corect, la locul lor, ca să fie mai sigură. Va dura ceva, dar dacă a scris vreodată această combinație de nume, funcția de căutare o va găsi.

Pe ecran apără un cățel fericit care dădea din coadă în timp ce calculatorul căuta. Se duse la baie, își făcu necesitățile, se spălă pe mîini și pe față și se întoarse la laptop. (.ățelușul dădea din coadă. Niciun rezultat pînă acum. Se duse la telefonul fix din dormitor.

– Biroul de presă al Ministerului de Externe. Vă rugăm să așteptați.

– Nu! spuse ea cu glas puternic. Categoric nu! Dacă nu-mi răspundeți, voi scrie oricum articolul!

La capătul firului se lăsă o tăcere plină de uimire, fără niciun țuit.

– Ah, despre ce este vorba?

– Sunteți la curent cu faptul că un cetățean suedez a murit într-o închisoare din Málaga?

Persoana de la Ministerul de Externe trase aer în piept, adânc.

– N-am primit nicio informație în acest sens.

– Poate că n-ați primit, dar întimplător eu știu că este adevărat.

Îi comunică femeii toate datele despre caz și îi spuse că va telefona din nou peste o oră pentru confirmare. Asta ar trebui să-i pună în mișcare. 4

Pe urmă se întoarse la bucătărie.

Un rezultat.

Simți pulsul accelerându-i-se când dădu clic pentru a deschide documentul.

Era un site vechi, din ghemul adunat în memoria calculatorului, localizat în fișierele temporare de pe internet, o pagină găsită probabil cu foarte mult timp în urmă, când căutase o companie în baza națională de date. Se referea la firma Advice Investment Management AB¹⁴, despre care se spunea că oferă „consultanță financiară, pentru dezvoltarea afacerii și activități asociate, dar nimic legat, din punct de vedere juridic, de activitatea bancară sau de creditare”. Căută mai jos pe pagină. Firma avea doi membri cu drepturi depline în consiliul de administrație: Lena Yvonne Nordin, din Huddinge, și Niklas Ernesto Zarco

¹⁴ Consultanță pentru managementul Investițiilor. (N.t.)

Martinez, din Skärholmen. Era menționat un director uljunct: David Ze'ev Lindholm din strada Bondegatan «lin Stockholm.

Se strădui să respire calm și regulat.

Se uită încă o dată la imaginea din fața ei. Aici mai văzuse numele Zarco Martinez. Știa exact de unde venea: i cercetase activitățile cam bizare ale ofițerului de Poliție care fusese ucis: David Lindholm.

Niklas Ernesto Zarco Martinez din Skärholmen era t unoscult ca Nicke în Suedia și Ernesto în Spania. Era fratele mai mare al lui Johan Zarco Martinez și pusese pe picioare o afacere cu Yvonne Nordin, femeia care comisese trei crime m strada Sankt Paulsgatan.

Annika reveni la căutare: cățelușul care dădea din coadă mai găsi încă două rezultate ce conțineau numele în chestiune, apoi se opri. Era clar că ajunsese la capăt.

Primul se referea la fișa de evidență a unei defuncte lirme de curățătorie din Skärholmen. Fusese condusă de I ,enna Yvonne Nordin și de Niklas Ernesto Zarco Martinez.

Cel de-al doilea rezultat era fișa din baza națională de informații de identitate.

Niklas Ernesto Zarco Martinez — scos din evidență. Decedat.

Murise în ajunul Crăciunului, în urmă cu optsprezece luni.

Annika dădu din cap afirmativ. Așa este. își amintea cînd căutase, acum că vedea pagina din nou.

Dintr-odată începu să tremure. între frații Zarco Martinez, Yvonne Nordin, David Lindholm și Astrid Paulson, mama Veronicăi Soderstrom, era o legătură: fuseseră împreună proprietari unor companii, lucraseră împreună și muriseră cu toții, de o moarte violentă, atotnemicitoare.

Apoi îi veni o idee și se întoarce pe site-ul www.unloc-subsoare.se. Se uită la logoul strident din colțul din stînga sus, unde cuvintele erau înscrise pe verticală pe fondul unui soare strălucitor.

A
Place
In
The
Sun¹

Citi inițialele de sus în jos și simți că începe să se învîrte camera cu ea.

Apits.

Niklas Linde greșise. Afacerea cu droguri de pe Costa del Sol, Apits, nu își trăgea numele nici de la *sistemele inteligente de transport al pasagerilor pe aeroport*, nici de la *un sistem telefonic analog integrat, brevetat*. Ciînsemna *lin loc sub soare*.

¹ în limba engleză, „Un loc sub soare”. (N.t.)

Îngerașul de la Gudagîrden

La început au fost doar cerul și pajiștile. Aer, spațiu și vînt.

Au fost brațele puternice ale mamei și așternuturile parluate. Desenul plăcilor pe pardoseala frecată temeinic, apa sclipitoare a lacului și cîntecele în asfințit.

A deschis porțile de mărgăritar
Ca să pot intra eu,
Cu sîngele Lui m-a salvat
Ca să mă țină lîngă El.¹

Nu avea amintiri din copilărie legate de tata. El se afla permanent pe-acolo, pe undeva la distanță, mereu la marginea existenței ei, pentru că era atît de mult legat de pămînt: teren, fermă, vînt. Ea însăși era tot timpul cam aeriană, nu avea un contact real cu solul și aceasta pentru că ea era îngerăș.

Așa-i spunea mama mereu.

— Tu ești îngerășul meu, îi spunea ea sau *Du bist mein Engel*, căci mama vorbea numai în propria ei limbă, limba îngerilor.

Iar ea obișnuia să plutească și să danseze peste Gudagîrden ca un copil binecuvîntat ce se afla, conceput fără de păcat, cu îngăduința Domnului. Tatei nu-i plăcea s-o vadă stînd de vorbă cu ceilalți copii de la fermă, dar ea stătea oricum, pentru că Dumnezeu vorbește cu toată lumea; El aude și vede totul. Și toți erau buni și prietenoși cu ea, îi zîmbeau și îi spuneau lucruri frumoase, pentru că, desigur, ea era fiica Predicatorului. Toți, cu excepția Fetiței-trol.

Era un mister.

Îngerăș se cam temea de Fetița-trol. Nu chiar întru totul, pentru că în calitatea ei de înger era supusa Domnului și nimeni nu se afla în mai mare siguranță decît oastea de copii

¹ Imn religios în care apare simbolul Porților Raiului. (N.t.)

a Domnului, dar Fetița-trol își ascundea glasul și avea ochi negri, puțin întredeschiși, cu care putea vedea după colț.

Singura persoană căreia Fetița-trol era pregătită să-și arate vocea era Prințesa, cea mai frumoasă dintre prințesele din lumea întreagă. De fapt, era aproape un îngerăș și ea, pentru că și ea putea să vorbească limba îngerilor. Le auzise pe fetele stînd la taifas acolo sus, sub acoperiș, unde trăiau; nu vorbeau decît atunci cînd credeau că nu le aude nimeni; Prințesa depăna povești despre Castelul dintre Nori, iar Fetița-trol povestea despre Fetița cu Chibrituri, care a murit înghețată și s-a transformat într-o stea căzătoare din Cer.

Dar, cu ochii ei de nevăstuică, Fetița-trol o zări pe scări și o alungă, cu pumnii încleștați.

Apoi veni ziua în care Băiatul-bazaochi puse mîna pe Prințesă pentru prima oară. Fetița-trol îl lovi în cap cu o pia-tră, iar el îi dădu drumul Prințesei și se apucă s-o fugărească pe Fetița-trol, care se ascunse în spatele hangarului de unelte.

Îngerăș văzu totul și știind că rolul îngerilor era să prote-jeze și să ajute, intră după ei în hangar și văzu că Băiatul-bazaochi găsisese un cuțit, pe care îl rotea acum în jurul Fetiței-trol, cu tăișul înainte.

*

— Nu vei ucide! spuse ea cu vocea ei ascuțită și limpede, de înger și Băiatul-bazaochi privi supărat în direcția ei.

— Ieși afară! spuse el.

Dar îngerii îi ajută pe oamenii aflați la nevoie, chiar și pe fetele-trol, așa că ea mai înaintă un pas în hambarul pentru unelte.

— Fă-le cinste mamei și tatălui tău, pentru ca zilele tale să fie numeroase pe pămînt, spuse ea.

— Mama a murit și tata a fost închis să putrezească la răcoare. De aceea mă află în gaura asta de șobolani, spuse Băiatul-bazaochi cu vocea frîntă.

4

— Trebuie să ne temem de Dumnezeu și să-l iubim pe

Dumnezeu și, prin urmare, să nu punem în pericol viața vecinului nostru și să nu-i aducem suferință, ci să-l ajutăm și să-l apărăm de toate amenințările și nevoile, spuse îngerăș ridicându-se deasupra lui și luându-i din mână cuțitul.

Băiatul-bazaochi suspină, renunță și alergă spre ușă.

După ce nu mai fu el, se lăsă o liniște mormîntală. Firele de praf dănțuiau în razele de soare. Fetița-trol se uită la ea cu gura căscată și o lăsă pe îngerăș să-i audă vocea.

*- De ce-ai făcut asta? întrebă ea și dintr-odată îngerăș se intimidă.

— îl vei iubi pe Domnul Dumnezeu! tău din toată inima, spuse îngerăș, și pe vecinul tău la fel ca pe tine însăși. Așa ne învață Isus Cristos.

Fetița-trol se apropie un pas și ochii i se îngustară.

— Ești mai prostuță?

îngerăș dădu din cap în semn că nu.

Și începînd din ziua aceea căpătă permisiunea să meargă împreună cu Fetița-trol și cu Prințesa oriunde umblau ele prin fermă. Tata și mama n-o lăsau să taie cu fierăstrăul și să secere, dar ea le răspundea repetînd cuvintele Domnului: „Din sudoarea frunții vei mînca pita” și atunci ei îi dădeau pace. Împreună alergau prin zorii înghețați și neguroși, se odihneau și se jucau, iar îngerăș învăță că existau și alte lumi, unde trăia un om mare care a pierdut un război teribil și nopți reci în beciuri umede, unde bețivii aduceau băuturi și iubite. Da, făceau totul împreună, și vara, și toamna, și iarna, și primăvara, pînă în noaptea aceea din august, cînd s-a întîmplat acel lucru îngrozitor și Fetița-trol împreună cu Prințesa au dispărut din Gudagîrden pentru totdeauna și astfel a început lunga călătorie a îngerășului spre lumea subterană.

— Mesaj original —

TITLU TT: Filip Andersson achitat.

Conferință de presă: Biroul de avocatură Sven-Goran

Str. Skeppsbron 28, ora 10:30

(nnnn)

Părea că nu va mai fi vară niciodată. N-a fost nicio -i cu temperatură mai blândă. Vîntul dinspre nord strîngea țara ca într-o menghină, iar meteorologii nu anticipau nimic bun.

îndreptîndu-se spre stația de autobuz, Annika își adună haina mai strîns pe lîngă corp. Picăturile de ploaie atîrnau de vîrfurile copacilor. în fața restaurantului 7-Eleven, panourile publicitare anunțau cu litere de-o șchioapă titlurile zilei: „CUM SĂ FACI SĂ PLECI LA SOARE" și „ÎN MIJLO- (UL VERII SE ANUNȚĂ PLOI." Din păcate, ziarul ei publica mesajul negativ, în timp ce concurența venea cu cel optimist. Prin urmare, nu încăpeau dubii cu privire la succesul vînzărilor din ziua aceea.

Pierdu autobuzul și se adăposti în intrarea de la numărul 32 de pe Hantverkargatan, ca să scape de ploaia care se hotărîse pînă la urmă să înceapă. Ridică privirea spre bolta de deasupra capului: aici locuise cîțiva ani împreună cu Thomas. I se părea atît de ireal acum, de parcă perioada aceea i ar fi apărut dintr-un film sau ar fi citit despre ea într-o carte.

Nu mai luase legătura cu Thomas de cînd se întorseseră de pe Costa del Sol. „Am să te caut", fuseseră ultimele lui cuvinte cînd o conduseseră la aeroport, iar ea avusese impresia că spunea adevărul, dar nu era așa.

Nici ea nu îi telefonase. Adevărul era că îi cumpărase lui Kalle un telefon mobil și îl învățase cum să-l încarce, așa că nu mai trebuia să sune la apartamentul din strada Grev Turegatan cînd voia să le spună copiilor noapte bună.

îi era deja dor de ei, deși copiii petrecuseră cu ea weekendul de Rusalii și abia ce se despărțiseră lăsîndu-i la școală.

Nici de la Niklas Linde nu mai primise niciun semn, dar nici nu se aștepta la așa ceva.

Nici măcar Jimmy Halenius nu o mai căutase, însă asta era probabil o urmare a evadării masive din Penitenciarul Osteriker, care produsese consecințe politice serioase. Evident că partidele din opoziție cereau demisia ministrului Justiției, de parcă ar fi

condus el, personal, buldozerul care izbise zidul închisorii. Părea că demnitarul va supraviețui însă, ca întotdeauna, mulțumită câtorva numiri tactice în funcție și a unei ample doze de talent politic înăscut.

Veni autobuzul și Annika se înghesui să se urce. Trebui să rămână în picioare pînă la stația Gjorwellsgatan.

Cînd intră pe ușă, Tore, administratorul, o abordă imediat.

— N-ai făcut plinul ultima dată cînd ai luat mașina, spuse el postîndu-se fix în fața ei.

îi sună mobilul și Annika îl trase de firul căștilor verificîndu-i ecranul: un număr pe care nu-l recunosc.

— Crezi că sunt omul bun la toate, care nu are altceva mai bun de făcut decît să strîngă după tine? spuse el.

— Alo? răspunse Annika la telefon.

— Annika? Bună! Sunt Polly.

Vocea era subțire și cristalină, de fetiță. Annika închise ochii ignorînd scîncelile administratorului. Polly: Polly Ymilman, prietena lui Suzette. Nu i-a mai auzit niciodată vocea pînă acum, n-au făcut decît schimb de mesaje pe e-mail.

Bună! salută ea îndepărtîndu-se de Tore și îndreptîndu-se spre redacție. Ce faci?

Data viitoare cînd vei mai avea nevoie de mașină, să-ți loii pofta-n cui! strigă Tore după ea.

Mi-ai spus să-ți dau telefon, zise Polly, dacă ia legătura cu mine Suzette.

Annika se opri în mijlocul Camerei știrilor. Patrik o zări în la biroul știriștilor și sări în picioare, rostogolindu-se spre ea cu un teanc de notițe în mînă.

— Și? întrebă Annika. A dat vreun semn?

— în numele domnului Gunnar Larsson, spuse Polly. De această dată a și scris ceva în mesaj.

— Conferință de presă la Skeppsbron, într-o jumătate de ora, spuse Patrik înmîinîndu-i o foaie scoasă la imprimantă, din

teancul pe care îl ținea în mână. Te duci chiar acum, cu Steven.

— Poftim? zise Annika scoțându-și casca din ureche. Cine e Steven?

— Filip Andersson a fost eliberat. Noul fotoreporter cu contract temporar.

— Alo? zise Polly în cască.

Annika strecură casca la loc în ureche.

— Ne putem întâlni undeva? Ia și calculatorul cu tine sau adu mesajul imprimat.

Polly îi propuse o cafenea pe strada Drottninggatan, în plin centru al orașului. Annika nici nu auzise de ea, ceea ce însemna că era probabil un local foarte la modă. Văzu venind în fugă spre ea un bărbat înalt, extrem de tânăr, încărcat cu truse de aparate de fotografiat.

— Bună ziua! eu sunt Steven.

Annika își azvîrli telefonul în geantă și dădu mîna cu el.

— Presupun că plecăm chiar acum, spuse ea aruncînd o privire pe foaia trasă la imprimantă cu anunțul agenției de presă, pe care i-o dăduse Patrik: strada Skeppsbron nr. 28. în Gamla stan, așadar, cu parcare pe chei, vizavi de clădire.

— Eu n-am carnet de conducere, zise Steven.

Minuat, își spuse Annika și se îndreptă spre biroul administratorului.

— Nici nu mă gîndesc, zise Tore cînd o văzu apropiindu-se de el. înainte de-a mai cere mașină, învață că trebuie s-o lași cu rezervorul plin.

— Este treaba ta să umpli rezervorul și treaba mea să gîndesc, spuse Annika. Dă-mi o mașină.

Primi tot vechiul Volvo hodorogit, pe care avea obiceiul să i-l repartizeze ei.

— Ce vrem de la această conferință de presă? întrebă fotoreporterul în timp ce Annika ieșea din parcare. Ceva spectaculos sau mai oficial? Cine este victima? Cine este eroul? Există și o

oaie neagră?

Annika se uită la el încercînd să se lămurească dacă își bătea joc de ea, dar el părea teribil de serios.

— Cred că victima este Filip Andersson, iar eroul este avocatul, spuse ea, dar niciunul nu pare a fi la locul lui în fiecare dintre aceste roluri. Filip Andersson seamănă cu un gangster, iar Sven-Goran Olin este moșul cel bun.

— Iar omul rău este bărbatul-elegant, bronzat, cu ochi albaștri care inspiră încredere?

— Omul rău este o femeie obișnuită, care a fost împușcată de Poliție în pădurea de lîngă Garphyttan, anul trecut, în decembrie. Se numea Yvonne.

Ploaia se opri. Annika se strecură prin traficul aglo- H i. il din centrul orașului și parcă pe chei la Skeppsbron, mira unei taxe de 260 de coroane pentru două ore. Cu Iu s iul ar fi fost mai ieftin.

Se întreba cît ar putea dura conferința de presă. Dacă Vii i onstata că se lungește, va pleca. Întîlnirea cu Polly la fti luiea era mai importantă, indiferent ce ar spune Patrik.

„Jr putea fi doar o alarmă falsă, se gîndi ea. Nu este vorba, în mod obligatoriu, de un semn de viață de la Suzette. Polly avea litlidința să dramatizeze.

Sala de așteptare a firmei juridice era deja plină de jurn. illști, camere de filmat ale televiziunilor și reporteri de la iad Io, ceea ce era o surpriză pentru Annika. Reieșise destul .Ic clar, încă de astă-iarnă, că Filip Andersson urma să fie • liberat. *Presupun că au venit să-l vadă, își spuse ea.*

își croi drum prin mulțime și găsi un loc liber în apropiere de toalete. Pe brațul scaunului se găseau diversele ționi ale proaspătului număr al principalului cotidian. Annika oftă și deschise la secțiunea de cultură. O frun- /lri fără să citească nimic, pînă ce ajunse la pagina patru, unde rămase cu gura căscată. Pe două pagini se întindea recenzia unei expoziții de

fotografie de la Kulturhuset, intitulată „Cealaltă față a Costei del Sol". Fotografa, Lotta Svensson Bartholomeus, era lăudată pentru că reușise „să < apteze și să aducă o serioasă documentație despre subteranele supraexpusei Costa del Sol: femei în drum spre piață, uneltele abandonate ale artizanilor..." Articolul era ilustrat cu prim-planul foarfecelor de tăiat tablă de la La Campana.

Cine ar fi crezut, își spuse Annika și lăsă ziarul jos.

Cîteva minute rămase cu privirea ațintită înainte, cu o senzație din ce în ce mai puternică de neliniște în capul pieptului. Pe urmă deschise din nou paginile de cultură și studie fotografia neobișnuită, aducîndu-și aminte ce spusese Lotta, că arta era mai apropiată de adevăr decît jurnalismul. Era ceva aici ce nu înțelegea, măcar atît putea să-și dea seama. În principiu, cum putea fi interesantă o foarfecă stricată de pe podeaua unui depozit? Ce îi scăpa ei? îi lipsea capacitatea de a vedea în acel obiect ceva excepțional.

Mototoli partea de ziar cu secțiunea respectivă și o îndesă sub scaun, apoi se ridică în picioare și așteptă să se deschidă sala de conferințe. La ușă se produse îmbulzeală, îl auzi pe Sven-Goran Olin îndemnîndu-i pe toți la calm. Annika așteptă pînă ce intră mulțimea, apoi trecu și ea de ușă și rămase în apropierea ei.

Fotoreporterii, cameramanii televiziunilor și jurnaliștii de la posturile de radio se înghesuiau să ocupe locuri în față, în apropierea unei mese banale, cu trei scaune așezate pe partea opusă. îl reperă pe Steven în îmbulzeală — era mult mai înalt decît toți ceilalți.

încercă să-l zărească pe criminalul exonerat. încă nu venise.

Senzația de neliniște nu o părăsea.

Filip Andersson făcuse cinci ani de închisoare pentru o crimă grotescă pe care nu o comisese. Puteai ieși cu mintea întreagă din așa ceva sau trebuia să fii Nelson Mandela ca să poți face față?

înțelese că urma să primească răspuns, pentru că la capătul opus al sălii se deschise o ușă și intră Filip Andersson, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de culoare închisă și cămașă albă. Clicurile sporadice ale aparatelor de fotografiat se transformară în toient, lămpile camerelor de filmat se aprinseră plonjind sala într-o strălucire albastră, iar reporterii începură să transmită din fața camerelor.

Andersson nu se uită la niciunul dintre ei. Se trânti pe Uimi dintre cele trei scaune și rămase cu privirea ațintită la Liia, fără să clipească. Annika își întinse gâtul ca să vadă în'il bine. A slăbit de când l-a întâlnit ultima dată în sala de Vi/le de la închisoarea Kumla, toamna trecută. S-a tuns și Liia ras barba. Sven-Goran Olin luă loc lângă el, iar ultima Intră o tânără, care ocupă ultimul scaun.

Am avut astăzi marea plăcere, începu avocatul, să pri- niim sentința Curții de Apel a Suediei prin care Filip Anders- este definitiv achitat în toate cele trei cazuri de crimă tir Li Sankt Paulsgatan.

Zgomotele camerelor de luat vederi se mai domoliră, lui naliștii de radio se așezară.

Liia Andersson a stat închis mai bine de cinci ani, con- Ilinciă avocatul. Așa cum am arătat atunci când a fost anunțat verdictul Tribunalului Municipal, el a fost găsit vinovat pe baza unor dovezi foarte neconvingătoare, în ambele pro- i ese. Toți cei implicați în cazurile respective păreau preo- i și păți doar să-și ușureze propria situație.

Tăcerea în sală era acum deplină.

Annika încercă să deslușească pe chipul bărbatului semne de emoție, de ușurare, de tristețe, bucurie sau amărăciune, dar nu putu citi nimic. Fața lui era complet închisă, ochii priveau fix într-un punct ceva mai sus, peste capetele asistenței. Avea parcă umerii mai lați — poate făcuse sport pregătindu-se pentru eliberare.

— O judecată de felul acesta înseamnă că avem în același I imp și mai multă, și mai puțină încredere în sistemul nos- l ru judiciar, spuse Sven-Goran Olin. Este bine că putem face apel și putem îndrepta lucrurile retrospectiv, dar în același timp este tulburător faptul că se pot produce asemenea erori m Justiție.

Ai fi putut auzi musca. Annika cercetă chipurile colo gilor. Toți se uitau cu ochi mari la Filip Andersson, în timp ce pe fețe li se citea dezamăgire și nesiguranță. Cum vor reflecta toate acestea în ziarele lor?

Filip Andersson era patetic în rolul de victimă. Nu avea o familie frumoasă adunată în jurul lui cu prăjituri și desene ale copiilor, nici o soție superbă care să-l țină de mână și să zîmbească plină de recunoștință spre camerele de filmat, cu ochii în lacrimi. Andersson arăta exact ceea ce era: un finanțist ușor supraponderal și lipsit de scrupule, care se aflase la locul nepotrivit, într-un moment nepotrivit. Era imposibil să atragi prea multă simpatie pentru el din partea cititorilor.

— Deoarece cancelarul pentru Justiție¹⁵ ne-a respins solicitarea, astăzi vom depune o cerere de despăgubire împotriva statului suedez, declară Sven-Goran Olin. Filip Andersson pretinde douăsprezece milioane de coroane, din care cinci milioane reprezintă compensații pentru suferințele îndurate și șapte milioane venitul pe care l-ar fi încasat în acest răstimp.

Femeia de lângă el se ridică în picioare și începu să distribuie niște foi trase la imprimantă, probabil copii ale cererii.

în sală se produse rumoare. Valoarea-record a pretențiilor de despăgubire nu va atrage mai multă simpatie din partea publicului.

— Filip Andersson, cum vă simțiți în libertate? strigă un jurnalist de la un post de radio.

Sven-Goran Olin se aplecă din nou la microfon.

¹⁵ Funcționar guvernamental din sistemul judiciar al unor țări nordice, care supraveghează legalitatea actelor guvernului. (N.t.)

f, Clientul meu preferă să nu comenteze deocamdată, »puse el.

Atunci de ce este aici? strigă altcineva nemulțumit.

I -a forțat Olin, răspunse o voce. El s-a ocupat *pro bono* tli întregul caz și aceasta este recompensa.

Annika aprecia că avocatul nu primea mare lucru penii II ceea ce a investit, deși nici n-a avut mare lucru de făcut. \i ilcolele ei despre Yvonne Nordin au fost cele care au pornii tăvălugul, iar doamna procuror general solicitase chiar i i revizuirea cazului.

Lemeia care distribuia documentația ajunse în fundul

și îi întinse o foaie. Annika se aplecă spre ea și îi șopti

Li ureche:

L'ot face un interviu în exclusivitate cu Filip? Sunt Annika Bengtzon. Eu am scris articolele despre Yvonne Nordin, care...

- Filip Andersson nu face niciun comentariu, spuse impasibilă femeia. Nu acum și pentru nimeni.

Ceilalți reporteri se încruntau la ea de parcă ar fi încercat să se așeze în fruntea cozii la supermarketul COOP.

Se uită neliniștită la ceas. Dacă nu obținea niciun i omentariu, dimineața era pierdută. într-un tabloid de vară nu puteai scrie un articol despre cineva care nu avea nimic de spus.

Jurnaliștii începură să plece. Ea se trase într-o parte, lăcându-se că nu-i vede pe colegii care ieșeau în valuri din sala de conferințe.

— Dacă vrea o despăgubire atât de mare, ar putea măcar să aibă bunul-simț de a vorbi despre anii pe care i-a pierdut, spuse o femeie din mulțime, trecând pe lângă ea.

Filip Andersson se ridică în picioare. Era încă destul de bine făcut. Annika înaintă pe lângă perete și se duse spre el. Tînăra care distribuise documentația deschise ușa din capătul sălii. Sven-Goran Olin se strecură afară primul. Filip Andersson se îndreptă și el spre ușă.

— Filip! strigă Annika. Filip Andersson!

El se opri în prag și se întoarse. Privirea i se opri direct asupra ei.

O recunoștea? Cu siguranță — probabil nu primise multe vizite la închisoare.

— Ce-ai să faci în continuare? întrebă ea cu voce tare. Ce planuri ai?

Cu o mișcare incredibil de lentă, el ridică arătătorul de la mîna stîngă și îl îndoi de mai multe ori, ca și cînd i-ar fi făcut un semn.

Arătătorul mîinii stîngi. îi făcea semn.

Un fior de groază o străbătu pe șira spinării.

Se văzu dintr-odată pe alee din nou, la Yxsmédsgård în Gamla stan, în seara aceea de miercuri, cînd îi făcuse o vizită la închisoarea Kumla. Se ducea spre casă cînd doi bărbați mascați o tîrîseră într-un gang. Unul se aplecase deasupra ei, iar ochii, singurii vizibili de sub masca ce-i acoperea figura, erau transparenți ca sticla. Celălalt îi pusese cuțitul la un centimetru de ochiul stîng. *Lasă-l în pace pe David. S-a terminat. Nu-ți mai băga nasul.* Apoi o înșfăcaseră de mîna stîngă, îi scosese mînușa. Simți din nou durerea ascuțită care o străpunsese de la mîna în sus pe braț, ajungîndu-i în piept. *Data viitoare îi tăiem pe copiii tăi.* Răceala pietrelor din caldarîm cînd îi atinseseră obrazul, bubuitul inimii direct în urechi cînd le văzuse cizmele îndepărtîndu-se pe alee.

îi întîlni privirea lui Filip Andersson, făcu un pas înapoi și involuntar își ascunse mîna stîngă la spate.

Filip Andersson sesiză gestul și zîmbi, apoi îi întoarse spatele și dispăru din încăpere la fel cum intrase.

Cînd se duse înapoi la mașină, mîna încă îi ardea. (li .ilricea de la degetul arătător pulsa — n-o mai simțise I Nț.i din zilele cele mai reci din iarna trecută. Băgă mîna în Buzunarul jachetei și se ghemui cu umerii strînși din i ,uiza vîntului.

Nu pare prea smerit, remarcă Steven. Poate că nici nu |in|i

fi, după ce-ai stat închis cinci ani, nevinovat fiind.

Nimeni nu zice că e nevinovat, spuse Annika. Singura
»ncluzie la care a ajuns Curtea de Apel este că n-au exis- I.tl
suficiente dovezi pentru a-l condamna. Este o diferență uriașă.

Steven rămase tăcut.

*Sint prea severă cu angajații temporar. Așa-mi trebuie dacă
el nu vor să lucreze cu mine.*

Nu mă întorc în redacție, spuse ea încercînd să fie mai
blîndă. Mă tem ca va trebui să iei un taxi.

Tînărul nu păru deranjat. *Probabil este mulțumit să scape
ile mine*, își spuse ea plătind a doua oară 260 de coroane pentru
încă două ore. Lăsa mașina unde se afla, pentru că pe strada
Drottninggatan nu găsea locuri de parcare.

Polly nu sosise încă, așa că Annika se cățăra pe un scaun înalt
de bar, la o masă acoperită cu o foaie de tablă și iluminată cu
leduri. Intenționează să comande o *caffè latte* de la o chelneriță cu
inel în nas, dar fata o informă, aruncîndu-i vorbele peste umăr,
că trebuia să-și ia singură. Deci localul nu e prea „trendy” își
puse ea și hotărî să renunțe la cafea.

Locul îi evoca interiorul unei fabrici dintr-un film de
groază, cu pretenții futuriste. Pereții erau decorați cu lămpi de
metal ruginite, multe înfășurate în spirale de neon. Cafe- tiera
șuiera, iar din bucătărie răzbăteau zgomotul mașinii de spălat
vase și clinchet de tacîmuri. Bubuitul muzicii în difuzoare făcea
stilul metalic al nemților de la Rammstein¹⁶ să pară un foarte
accesibil euro-pop.

O dureau degetul. Nu putea fi o simplă coincidență. Filip i-a
făcut semn cu degetul pe care i-l crestaseră în noaptea de după
vizita ei la închisoare.

Băgă mîna la loc în buzunar.

¹⁶ Trupă de rockeri germani, înființată în 1994 la Benin. (N.t.)

Cafeneaua se umplea — se apropia ora prinzului. Surprinzător de mulți dintre clienți păreau a fi funcționari din ministere și din clădirile de birouri din centrul orașului, în ei era să judeci după aspectul lor conservator: cămăși [tâlc și pantaloni de culoare închisă, exact ca Filip Andersson] la conferința de presă.

Se înfioră.

Într-o noapte atacul din seara aceea fusese comandat de Filip Andersson, înseamnă că el reacționase imediat. Nu trecu mai mult de câteva ore după ce îl vizitase la Kumla. Probabil

îi fusese foarte mult să o împiedice să mai scotocească ni trecutul lui David Lindholm. De ce? Cei doi avuseseră

ii o relație intimă. De asemenea, David avusese o legătură amoroasă cu sora lui și o lăsase însărcinată. Mai mult,

îi fusese curatorul lui Filip Andersson la Kumla, ceea

ce îi acordase sprijin și acționase ca intermediar pentru deținutul condamnat pe viață.

Era clar că existau lucruri pe care ea nu trebuia să le descopere, ceva ce încă nu a aflat. David avusese o mulțime de schelete în dulap.

Annika își aduse aminte ce-i spusese Nina Foffman despre ire felul în care o tratase David pe Julia. David Lindholm avea o obiceiul să-și țină soția încuiată în casă și cite o săptămână întreagă. Altădată o aruncase afară pe scări goală-puşcă, pînă ce femeia se îmbolnăvise atât de grav, încît a trebuit să fie dusă la spitalul universitar A&E. Era renumit pentru infidelitate, dispărea

săptămîni la rînd fără să spună unde se ducea, țipa la ea, îi spunea că e curvă și șleampătă...

Dacă Polly nu venea? începu să bată darabana cu degetele de la mîna dreaptă în suprafața de metal a mesei.

David fusese un personaj cum nu se poate mai contradictoriu. Deși ca soț fusese un porc, reușise cumva să devină unul dintre cei mai renumiți și respectați ofițeri de poliție din Suedia. Annika știa că fusese un om violent, pentru

că investigase reclamațiile făcute împotriva lui, cînd își începuse cariera în Poliție. Și-l aducea aminte pe Timmo Koivisto, un fost dependent de droguri pe care îl întîlnise în centrul de reabilitare Virtuna: el îi spusese că David îl dăduse cu capul de pereții de la toaletă, lăsîndu-l cu urmări pentru toată viața. Timmo Koivisto fusese dealer la capătul lanțului. își susținuse dependența înșelîndu-și angajatorii, micșora cheltuielile folosind materiale mai slabe, apoi factura mai mult, iar diferența o băga în buzunar.

— De ce-a făcut-o? De ce te-a bătut David într-un asemenea hal? l-a întrebat Annika.

— Au vrut să-mi arate că nu aveam scăpare, i-a spus Timmo Koivisto. Că m-ar fi găsit oriunde m-aș fi ascuns.

Cine erau „ei?” a întrebat Annika. Se referea la un fel de mafie a drogurilor?

— Așa li se spune, a lămurit-o el.

Se uită la decorul de coșmar din jur. Acela era locul în care au stabilit să se întîlnească, nu-i așa?

Pentru a fi mai sigură, scoase carnetul și verifică. Da, aici era.

David Lindholm, mafia drogurilor, crimele din Sankt Paulsgatan, Filip Andersson care pusese să-i fie distrus degetul...

— Annika?

Ridică privirea și văzu lingă masă o fată blondă cu un

rucsac și jachetă matlasată.

– Polly?

Fata se așează vizavi și își dădu jos rucsacul.

– Știu, spuse ea aplecându-se peste masă, încît Annika să o poată auzi. Nu mai arăt ca în poza de pe Facebook. M-am gîndit s-o schimb, dar dintr-un motiv sau altul nu vreau.

456

Nu am făcut pozele împreună, Suzette și cu mine, și, dacă 11 schimb, ar fi ca și cînd ea ar mai dispărea puțin.

Părea atît de matură.

Iar acum crezi că a dat un semn de viață? întrebă Aonika.

Polly scutură din cap în semn că da.

Vrei ceva? Mă duc eu să aduc.

Annika scoase portofelul și îi întinse lui Polly o hîrtie • le o sută de coroane.

Pentru mine numai un pahar cu apă, te rog.

Pata se duse la tejehea, care nu era, de fapt, decît o masă de fier, ruginită. Annika se uită după ea. *Trebuie să aibă șai- V»rezece ani, poate șaptesprezece, dar pare mai matură.* Reveni aducînd un pahar cu apă, gheață și lămiie, iar pentru ea im ceai verde. Parcă și-ar fi cerut scuze.

- Știu că a fost o prostie din partea mea, spuse ea. Ce-am spus ultima dată.

Annika ridică o sprînceană.

– Cînd te-am întrebat dacă crezi că se folosește e-mailul ni Ceruri. Bineînțeles că nu, știu asta. Cred că speram...

Se urcă pe un scaun de bar. Nu era prea înaltă, cam tot t ȳt Annika.

– De data asta, știu că este adevărat. Suz este în viață, spuse ea cu calm, concentrată.

– Ai calculatorul la tine? întrebă Annika.

Polly scoase un laptop din rucsac.

– Mă cam grăbesc, spuse ea. Avem ședință la comitetul

studentesc.

Porni calculatorul, se autentifică, apăsă diverse comenzi, apoi întoarse ecranul spre Annika. Era ocupat în întregime < le fotografia unei tinere brunete care zîmbea și strîngea în brațe un cal arămiu.

- Au internet gratis aici, spuse Polly. Stai să intru.

- Minunată fotografia lui Suzette spuse Annika.

- Calul se numește Sultan — era preferatul ei. Școala de călărie l-a vîndut.

Ecranul pîlpîi și sub Windows Live apăru o pagină de Hotmail. O banderolă în partea de sus făcea reclamă unei reviste de știință. Imediat dedesubt, în partea dreaptă, văzu adresa lui Gunnar Larsson. Banderola albastru-închis din partea stîngă specifica „trimis”. Erau două mesaje. Fuseseră trimise pe adresa de Yahoo! a lui Polly, primul la sfîrșitul lui martie, iar cel de-al doilea la 14:37 în ziua anterioară, 13 iunie.

- Prin urmare, acesta este contul de e-mail al lui Gunnar Larsson, spuse Annika. Cel pe care l-ați înființat tu și cu Suzette, ca să trimiteți mesaje deochete colegelor de clasă.

Polly dădu din cap afirmativ.

- După ce a plecat Gunnar, am șters toate mesajele, spuse ea rușinată.

- Dar contul l-ați păstrat?

- N-am știut ce să facem ca să-l închidem.

Annika dădu clic pe primul mesaj, cel din martie. Gol.

Apoi apăsă pe cel de-al doilea, de ieri.

Salut, Polly. Să nu vorbești nimănui despre acest e-mail. Nu-i spune nimic mamei și ÎN NICIUN CAZ celor de la Poliție. Nu am internet la fermă, așa că nu-ți pot scrie. Acum sunt la un internet café. Ei nu știu unde sunt, iar Fatima s-ar înfuria dacă ar afla că-ți scriu.

Sunt cu Amira. Mă aflu aici de la Anul Nou. Am calul meu, se numește Larache. Este minunat, un amestec de rase, englezească și pursînge arab. Cu cine este Adde acum?

Nu-i spune că ți-am scris. Poți să-mi răspunzi, dar nu știu când voi ajunge să citesc. Nu ne ducem decît la Asilah, dar nu foarte des.

Te îmbrățișez cu mare drag, suz

Annika citi mesajul de două ori. Era clar că fusese scris pe o tastatură foarte simplă, fără diacritice suedeze. Asilah părea a fi în... I se părea o denumire cunoscută. Unde o mai auzise?

— Crezi că este autentic? întrebă ea. Este stilul obișnuit al lui Suzette?

Polly sorbi din ceaiul verde și dădu aprobator din cap. întotdeauna spune că mă îmbrățișează cu mare drag și semnează cu „s” mic.

— Cine sunt cei pe care îi menționează? Fatima, Amira și Adde?

Pe chipul lui Polly trecu o umbră sau cel puțin așa i se păru Annikăi.

— Amira este cea mai bună prietenă a lui Suz. Cel puțin .ișa spunea ea, de parcă noi, cei de-acasă, nu contăm. Cred că Fatima este mama ei. Adde este prietenul lui Suz. Bine, poate nu în sensul de iubit, nu pot spune că erau împreună. I)ar Suz se îndrăgostise lulea de el. Adde cunoaște foarte multe fete...

— Și Amira? întrebă Annika. Cum de-a devenit cea mai bună prietenă a lui Suz?

— Prietena din timpul verii. în copilărie Suz a stat mult In ferma lor. Au aceeași vîrstă.

— Unde? in Spania?

Polly făcu semn că nu.

— în Maroc. Au o fermă acolo.

— Știi unde se află? în locul de care vorbește Suz, la Asilah?

Polly ridică din umeri și împinse ceașca de ceai.

— Dar cum se înțeleg una cu alta? întrebă Annika. în Maroc se vorbește franceza și araba, iar Suzette nu vorbește nici engleza, nu-i așa?

Polly o privi indignată.

– Bineînțeles că vorbește engleza.

– Vorbește englezește cu Amira?

Polly negă scuturînd capul și întoarse laptopul cu fața la ea.

– Suedează, bineînțeles.

– Stai puțin, spuse Annika. Poți trimite mai departe acest mesaj pe adresa mea?

Polly ezită.

– Nu, spuse ea. Ți-am promis că te anunț dacă dă un semn de viață. Acum trebuie să plec.

– Vorbesc suedează una cu alta? Cum așa?

– Amira este pe jumătate suedează, nu-i așa? Tatăl ei este suedez. Numele ei de familie este Lindholm.

Tot vacarmul din jurul Annikăi se stinse.

– Lindholm? exclamă ea. Numele de familie al tatălui este Lindholm? Știi și care era prenumele?

Polly băgă laptopul înapoi în rucsac și ridică din umeri încă o dată.

– N-am idee. Nu cred că el locuiește la fermă.

– Ar putea fi David? Știi cumva dacă a fost polițist?

Fata își puna din nou rucsacul în spate.

– Pot să te rog ceva? spuse ea.

– Sigur că da, zise Annika.

– Nu spune nimănui nimic despre toate astea. Promite-mi!

Annika o privi pe tînăra serioasă, cu părul blond, atît de diferită de fata brunetă și puternic machiată de pe Facebook.

N-am să spun nimic, zise ea. Și nici n-am să scriu nimic. Ijf promit!

își strînsesă miinile, apoi Polly ieși pe ușă și dispăru.

Annika îi dădu două minute, apoi plecă și ea. Lăsă în iu mă zgomotul cafenelei infernale, răsuflînd ușurată.

Suzette era în viață; se afla la o fermă, undeva la țară, în Maroc, împreună cu o fată de aceeași vîrstă, al cărei nume Ir lamilie era Lindholm.

Se opri în mijlocul străzii, scotoci în geantă după telefon și îl mișcă mobil, sună la serviciul de informații telefonice internaționale și cere să i se facă legătura la Ambasada Suediei • Ir la Rabat, Maroc.

Intră mesajul unui robot telefonic. Un discurs lung în limba franceză explica între ce ore era deschisă secția 11 insulară și când se putea telefona pentru alte probleme. Annikăi îi fu greu să-l urmărească — franceza ei era la fel de aproximativă ca și spaniola —, dar era deja prea târziu să mai obțină vreo informație azi. Va trebui să încerce «lin nou mâine.

Se uită spre Kungsholmen¹⁷. Ar trebui să se întoarcă la /iar și să le spună că Filip Andersson nu voia să vorbească. < >a menii treceau pe lângă ea, se ciocneau de ea, se agățau de geanta ei, o călcau pe picioare, grăbindu-se, grăbindu-se, grăbindu-se spre masa de prînz sau spre curățătoria chimică sau spre o ședință. Autobuzele scrișneau, mașinile aruncau noroi trecînd prin bălți.

Privi spre strada Hamngatan. îi va lua treizeci de secunde să scrie ceva despre inutila conferință de presă. Ridică telefonul și tastă numărul Juliei Lindholm la domiciliul ei de pe strada Bondegatan.

Era acasă, împreună cu Alexander, iar Annika era mai mult decît binevenită în vizită.

*

Apartamentul se afla la etajul al treilea al unui bloc destul de anost din anii '60. Casa scării era întunecată și mirosea a mucegai. Singurul lucru nou părea a fi înscrisul LINDHOLM pe cutia de scrisori. *Probabil că Poliția l-a distrus pe cel vechi, cînd a pătruns cu forța în apartament după ce a fost ucis David*, își spuse Annika.

Sună la sonerie și auzi ecoul ding-dong răsunînd undeva departe, parcă dincolo de zid.

— Bine-ai venit! o întîmpină Julia deschizînd ușa larg. Ce frumos din partea ta să ne vizitezi! Nu-i așa, Alexander?

Băiatul, care crescuse surprinzător de mult din primăvară, stătea

¹⁷ Insulă din Stockholm (Insula Regilor). (N.t.)

în pragul camerei lui. Nu răspunse nimic.

Annika își lăsă geanta pe jos în vestibul și își agăță jacheta în cuier. Apoi se duse la Alexander și se ghemui lângă el.

— Salut, Alexander! spuse ea. Îți place că te poți juca din nou în camera ta?

Copilul intră în cameră și închise ușa în urma lui.

— Săptămîna viitoare se duce din nou la vechea grădiniță, spuse Julia. Psihoterapeuții au stabilit că este pregătit. Ai mai fost aici?

Annika dădu din cap că nu.

— Nu este mare lucru de văzut, dar, cît am fost cu Alexander la Lejongården, părinții mei au reamenajat și au făcut apartamentul să arate mai bine. Aici este bucătăria.

Îi arătă cu mîna o bucătărie obișnuită, din anii '60, cu dulapuri vopsite și blaturi de oțel inoxidabil, zgîriate.

— Se potrivește cu clădirea, spuse Annika.

I Ți-a, nu-i așa? Mie-mi place. Iar aici este camera de zi... Avea parchet de stejar, televizor și ferestre cu vedere pe două direcții.

. Nu avem balcon, spuse Julia, ceea ce-i păcat. Este chiar impurul lucru care mi-ar fi plăcut să fie altfel. Dormitorul meu...

Deschise ușa camerei unde fusese ucis soțul ei. Patul i i .1 făcut, ordonat. Draperiile erau trase de la fereastră. *Dacă I U i vid a făcut servicii mafiei, banii nu i-a cheltuit pentru acest*

i *amin*, își zise Annika.

ii — Știu la ce te gîndești, spuse Julia. Cum de pot dormi Ici?

Annika respiră profund și fu pe punctul de a protesta, dar nu făcu decît să expire.

El a plecat, dar noi suntem în continuare aici. Nu putem evita realitatea, spuse Julia. Ai mîncat?

Annika recunoscu faptul că nu mîncase.

Mă pregăteam să fac niște chiftele și piure de cartofi.

I »In chiftele congelate și cartofi instant, dar sunt bune. Vrei >1 tu?

— Da, mulțumesc.

Ieșiră înapoi, în vestibul. Annika auzi lovituri din camera lui Alexander.

— Vrea să construiască o farfurie zburătoare, spuse Julia. I'sihoterapeuții mi-au spus să-l las să facă ce vrea.

Annika se așează la masa de la bucătărie în timp ce Julia scoase un pachet de fulgi de cartofi și un pachet de chiftele.

— Progresează? întrebă Annika.

Julia nu răspunse imediat.

— Nu mai este copilul care-a fost, deși chiar nu știu la ce m-aș fi așteptat. Pînă la urmă, în momentul acela era mai mic cu un an.

Se opri cu o spatulă ridicată în mînă.

— Știi ceva? spuse ea. Nici nu contează. Sunt atît de mulțumită că l-am regăsit!

Reveni la făcut chiftele. Nu peste mult timp, acestea începură să sfîrșie în tigaie, în margarina topită. Sunetul era blînd și simplu, bucătăria vopsită proaspăt și ordonată, iar Julia fredona melodia unui cîntec greu de identificat.

Ar trebui să fie un sentiment plăcut, își spuse Annika, dai ceva nu este în regulă. Poate era din cauza sunetelor dezordonate ce răzbăteau din camera copilului sau poate din cauza dotărilor spartane. Ori poate doar ecoul tuturor minciunilor din viața lui David. N-a fost niciodată sub acoperire pe Costa del Sol. Iar stafiile nu există.

— Cum te descurci din punct de vedere financiar? întrebă ea, încercînd să nu pară prea intruzivă.

— Apartamentul nu costă nimic și l-am moștenit, dar economii n-au rămas. David a avut o asigurare de viață care poate fi încasată de urmași, adică de mine, de Alexander și de Hannelore, desigur. A fost vorba despre o sumă de bani considerabilă și în prezent trăim din ea.

— Ce crezi că ai putea să faci? Să revii în poliție?

Julia negă dînd din cap.

— Vreau să studiez arhitectura. Dacă sunt chibzuită, banii îmi vor ajunge pînă la absolvire.

Măsură cu o cratiță o cantitate de apă și o puse pe foc.

— Pot să te întreb altceva? spuse Annika. Știi dacă David a avut vreo legătură cu Marocul?

Julia o privi surprinsă.

— Cu Marocul? Nu, niciuna. De ce ar fi avut?

— N-a vorbit niciodată de Maroc? Nu ți-a spus niciodată dacă cunoștea pe cineva acolo?

— De ce întrebi?

Annika se gândi bine înainte de a răspunde.

S-ar putea să aibă rude acolo.

Julia scoase untul din frigider și un tel din sertarul ui ustensile, turnă lapte într-o cană, adăugă un bulgăre mare de unt și puse totul în cuptorul cu microunde — pe i are il programă la două minute —, apoi apăsă butonul «le pornire.

*- Singura dată când a menționat Marocul a fost atunci i aud mi-a vorbit despre tatăl lui vitreg, Torsten. A dispărut ¹¹¹ Maroc când David ieșea din adolescență.

Annika rămase nemișcată, străduindu-se să-și aducă aminte. La o întâlnire mai de mult, Julia i-a spus ceva des- pre dispariția tatălui vitreg.

- A aflat vreodată ce s-a întâmplat cu el?

Julia scoase trei farfurii, pahare și tacâmuri.

— Cred că n-a reușit niciodată să depășească această întâmplare. Au fost foarte apropiați. David nu l-a cunoscut niciodată pe tatăl lui adevărat, așa că Torsten a însemnat foarte mult pentru el.

Făcu o pauză.

— S-a întâmplat în iarna dinainte de înscrierea lui David la Academia de Poliție, spuse ea.

Annika luă farfuriile și puse masa.

— Când ați locuit la Estepona, David ar fi avut ocazia să se ducă în Maroc ca să-l caute pe Torsten?

— Nu, spuse Julia. Trecuse foarte mult timp. Nu-mi pot închipui că s-ar fi dus.

Cuptorul cu microunde scoase trei semnale sonore.

I .aptele se încălzise, untul se topise. Apa fierbea pe aragaz și Julia turnă fulgii de cartofi în laptele cu unt, amestecînd viguros cu telul.

— Alexander! Masa e gata!

Copilul ieși imediat din camera lui și se opri în faț.i Annikăi.

— Stai pe locul meu, spuse el.

Vorbise cu o voce surprinzător de joasă, nu așa cum își amintea Annika din noaptea aceea în pădure, cu mull timp în urmă.

— Poți să stai aici, Alexander, îi spuse Julia arătîndu-i locul din capul mesei.

Chipul i se contorsionă și copilul începu să urle. Se prăbuși, trupul i se zvîrcoli, mîinile și picioarele loviră podeaua și el începu să țipe. Annika se trase înapoi îngrozită. Julia nu păru nici surprinsă, nici îngrijorată, îl ridică pur și simplu de jos și îl legănă în brațe pînă ce criza trecu.

— Astăzi poți să stai aici, spuse ea așezîndu-l pe scaunul din capul mesei.

Băiatul o săgetă pe Annika cu o privire ostilă, apoi luă furculița și cuțitul și atacă chiftelele.

— Ketchup? întrebă el printre înghițituri.

— Azi nu, spuse Julia.

Annika mîncă în tăcere. Sigur, și copiii ei se supărau uneori, dar nu mai văzuse niciodată ceva asemănător la un copil atît de mic.

— Pot să mă dau jos acum? întrebă el după ce termină.

— Spune mulțumesc pentru masă și du-ți farfuria, îi ceru Julia.

— Mulțumesc pentru masă, zise el, apoi sări de pe scaun, își luă paharul, tacîmurile și farfuria, cu o mișcare cam nesigură și le duse la chiuvetă.

Ieși din bucătărie fără să se uite înapoi, intră la el în cameră și închise ușa.

— Cei șapte ani cît am lucrat în patrulă de poliție mă ajută, spuse Julia cu un zîmbet trist. Cafea?

Aunika se uită la ceas.

(red că ar trebui să plec, spuse ea. Apropo, mai ții legă- IIM cu

soacra ta?

Julia umplu ceainicul cu apă și scoase un borcan cu t Mica,
I Nu tocmai, răspunse ea. Am adus-o aici la sfârșitul săptămânii trecute, dar n-a făcut decît să-l caute pe David peste săptămîni. A fost foarte ciudat, așa că nu cred că vom mai repeta iîft.î curînd.

I ,a ce azil stă?

La Ramsmora.

Unde vine asta?

în Nacka. Știu că nu este departe, dar noi nu avem mașină, iar ca să ajungi acolo cu transportul în comun este <lestul de problematic. N-o vizităm prea des.

Te-ar deranja dacă m-aș duce eu s-o văd? întrebă Annika.

De ce te-ai duce?

Annika se hotărî să vorbească deschis.

îți aduci aminte că te-am întrebat dacă ai auzit de Vero- nlca Soderstrom sau de Astrid Paulson?

Julia dădu din cap afirmativ.

- Soția jucătorului de hochei.

Puse cîteva măsuri de cafea într-un aparat și apăsă butonul de pornire.

— Am motive să cred că David a cunoscut-o cînd erau copii, spuse Annika. N-ai vorbit niciodată cu Nina despre asta?

Julia dădu din cap uluită.

— De ce să fi vorbit?

— Nina mi-a spus odată că au crescut împreună, David și I ilip Andersson, Yvonne Nordin și Veronica Paulson.

Auzind numele lui Yvonne, Julia tresări.

— Am mai vorbit despre asta, spuse Annika, despre faptul că erau apropiați ca frații. înseamnă că părinții lor s-au cunoscut sau cel puțin mamele. Ai auzit vreodată de-o femeie pe nume Astrid Paulson?

— Nu este una dintre persoanele omorîte astă-iarnă în Spania?

— Exact, spuse Annika. A fost mama Veronicăi Söder ström. Ai auzit numele ei într-un context sau altul?

Julia negă dînd din cap.

— Astrid Paulson, mama Ninei și soacra ta, Hannelore, .. cunoșteau.

— Adevărat?

— Nina, Yvonne și mama lui Filip, căreia i se spunea Siv. Ai cunoscut-o, nu-i așa?

Julia puse două căni pe masă.

— A murit la puțin timp după ce ne-am căsătorit noi. întotdeauna mi-a părut rău de Siv. Era alcoolică în ultimul hal. Nu bei cu zahăr, nu-i așa?

— Nu, mulțumesc. Tatăl adevărat al lui David, Klas Lindholm, cu el ce s-a întîmplat?

— Au divorțat înainte să împlinească David un an, spuse ea așezîndu-se pe scaun, la masă. El a plecat. Nu știu unde. N-au mai ținut legătura. A murit acum cîțiva ani. David nu s-a dus la înmormîntare.

— Știi dacă și-a făcut ulterior altă familie?

— La moartea lui, David a moștenit o mașină veche, un Saab și o casă de vacanță lângă Ksamfors. A fost singurul moștenitor.

— Ai idee dacă se ducea prin Maroc?

Julia ridică din sprîncene.

— Ești tare insistentă cu Marocul. Despre ce este vorba?

Annika simți că se înroșește.

Am auzit despre o persoană care se numește Lindholm «i«lespre care se crede că trăiește în Maroc și mă întrebam il>i« .1 ar putea fi o rudă.

Nu prea cred, zise Julia. Lindholm este un nume des- hil» le comun. Stă cineva cu numele acesta și în blocul de MLKuri — întotdeauna ne încurcă poștașul trimiterile.

Mami?

Alexander apăru în ușa bucătăriei.

I)a, dragul meu, ce este?

Am terminat farfuria zburătoare.

Julia se luminează toată.

Nemaipomenit! Trebuie s-o văd și eu. Vrei s-o vezi și Iii, Annika?

Dacă am voie, sigur, spuse Annika.

Alexander încuviință dînd din cap.

Intrară cu toții în camera băiatului, învecinată cu a Itillei. Jumătate din podea era acoperită cu o stivă uriașă de bucăți de placaj și plăci aglomerate, prinse în cuie una de nlt.i. Din mijlocul acestora ieșeau niște bețe, probabil cozi t Ic mătură la origine, care se înălțau spre tavan.

Julia bătu din palme încîntată.

Este minunată! spuse ea. Sunt sigură că ai putea zbura t u ea pînă la Lună.

Alexander o privi solemn.

— Trebuie să ajung și mai sus, spuse el. Trebuie să ajung pînă la stele.

— De ce vrei să ajungi la stele? întrebă Annika.

Băiatul se uită la ea complet surprins.

— Ca să-l întîlnesc pe tati, bineînțeles.

Annika își luă mașina de la Skeppsbron. Tichetul de parcare expirase, așa că primi o amendă de 500 de coroane. Aruncă în geantă anunțul penalizării, sună la serviciul de informații telefonice și ceru să-i fie trimis un mesaj cu numărul de telefon și instrucțiuni pentru a ajunge la azilul din Nacka.

Privirea lui Alexander o ardea încă pe suflet.

Porni mașina. Demară ușor și porni spre Slussen, apoi intră pe Stadsgårdsleden. Traficul era aglomerat și se înainta greu. Nu mai ploua, dar noroiul de pe drum împrășca geamurile mașinii, așa că trebuia să meargă în continuare cu ștergătoarele în funcțiune.

în Maroc, la o fermă de lingă Asilah se afla o adolescentă de șaisprezece ani, pe nume Amira Lindholm.

Torsten Ernsten, tatăl vitreg al lui David Lindholm, dispăruse în Maroc.

Cînd trecu pe lingă Skurusundet i se păru că cerul s-a mai

limpezit către est, direcția spre care se îndrepta.

Ținu mai departe autostrada spre Gustavsberg.

Unde mai auzise denumirea Asilah?

Cine să-i fi vorbit despre ea?

470

I Jeodată îi răsună în minte vocea lui Niklas Linde. îi »punea ceva, iar ea își nota, ceva ce nu folosise în articolul t i pentru că nu i se păruse relevant, dar ce era? Este expe- • Ilit < II navele care pleacă din două orașe de pe coastă, Nador și \sllah, în lunile februarie și martie.

Vorbeau despre canabisul produs de fermierii din M.iroc. Se aflau în restaurantul de tapas de la Centrul de i ■ ailerințe din Málaga, iar Niklas Linde își lipise piciorul ■ Ir .il ei, pe sub masă.

O secundă prea târziu își dădu seama că a ratat breteaua tir ieșire din autostradă. Va trebui să iasă la următoarea, apoi să se întoarcă și să se ducă direct la azilul Ramsmora.

Clădirea era lungă și scundă și părea să fi fost renovată III anii '90. Era zugrăvită într-un roz lucios, cu totul nepoți Ivit și era înconjurată de mesteceni foșnitori.

Annika opri în parcare pentru vizitatori și respiră ușu- rată. N- a condus niciodată distanțe prea lungi, orice-ar fi zis Tore, administratorul, iar când era nevoită să facă acest lucru era întotdeauna foarte încordată.

Tocmai încuiase mașina și se îndrepta spre intrare când sună telefonul mobil. Era Berit Hamrin.

— Scuză-mă, spuse ea. N-am urmărit să te trimită pe tine l.i conferința aceea de presă.

— Ce conferință de presă? întrebă Annika înainte să-și aducă aminte de Filip Andersson.

— A trebuit să merg la dentist azi-dimineață, altfel m-aș I i dus eu. A zis ceva?

— Absolut nimic, spuse Annika aducându-și aminte de semnul pe care i l-a făcut Eilip la final.

— Știi că eu nu cred că e nevinovat.

Annika nu răspunse și continuă să meargă spre intrare.

- Unde ești? întrebă Berit.
- Mă duc să fac o vizită unei doamne în vîrstă, cu minte tulburată. Este o nemțoaică evreică și a venit aici cu autobuzele albe, după război.
- Este nemțoaică? întrebă Berit. Și a venit în Suedia cu autobuzele albe? Cred c-ai înțeles ceva greșit.
- Annika stătu în loc.
- Ce vrei să spui?
- Autobuzele i-au adunat numai pe scandinavii deținuți I în lagărele de concentrare ale nemților, danezi și norvegieni. N-au fost și germani.
- Ești sigură? întrebă Annika.
- S-a spus că autobuzele urmau să elibereze și alte naționalități, dar s-a dovedit a fi o minciună. Singurii germani care s-au apropiat de autobuzele acelea au fost deținuții muribunzi, pe care îi mutau dintr-un lagăr într-altul. S-au stins aproape toți.
- Annika se uită în sus, la vîrfurile copacilor. N-ar fi trebuit să fie surprinsă. Tot ce afla despre familiile acelea era ori neadevărat, ori anormal.
- Dar de ce ai întrebat? se interesă Berit.
- îți spun mai încolo, răspunse Annika. Mă întorc peste cîteva ore.
- Ajunse la ușă, își curăță noroiul de pe pantofi și păși înăuntru.
- Șirurile de lumini de pe plafonul holului de la intrare se reflectau pe podeaua acoperită cu un linoleum lucios. Pe pereții tencuiți atîrnau tablouri cu subiecte incerte și mirosea puternic a dezinfectant.
- Annika se opri și ascultă.
- Din holul de intrare se deschideau două coridoare, unul drept înainte și celălalt la dreapta. Nu se vedea nimeni, dar se auzeau voci. Printr-o ușă întredeschisă zări o sală de

hh se, în partea stîngă. Se apropie de ea și o deschise împin- i'.nul-o. Două femei de vreo cincizeci de ani se întoarseră **tprc** ea. Amuțiră

imediat.

Ilună ziua! spuse Annika. Aș dori s-o văd pe Hannelore I
Itidholm. în ce cameră stă?

I emeile se uitară una la alta, spunându-și ceva în șoaptă.

Ap< »i una se duse în bucătărie și cealaltă veni la ea.

* Mă numesc Annika Bengtzon, spuse Annika întinzînd mana și
zîbind. îi cunosc pe Julia și pe Alexander. Julia ml .1 spus că
Hannelore le-a făcut o vizită la Bondegatan ..iptămîna trecută și...

Știu cine sunteți, zise femeia. Eu sunt Barbro, manage- i ui
Obişnuim să citim ziarele aici, la Ramsmora. Dumneata I .11 găsit pe
Alexander.

Avea pielea de sub nas foarte roșie, ca și cînd ar fi fost i.li ită și
și-ar fi șters nasul exagerat de mult.

O să trimiteți ceva la ziar?

în general, oamenii nu făceau deosebirea între diferi- lele
genuri de articole din cotidiane: rapoarte explicative lungi, interviuri
incisive, știri cu țintă fixă, însemnări zilnice, note, comentarii sau
reclame. Pentru o mulțime de i »ameni, ca și pentru Barbro, toate
erau niște materiale trimise la redacție.

- Nu, răspunse Annika, nu voi scrie nimic. Aș dori doar s o văd pe
Hannelore și să stau de vorbă cu dînsa.

— Despre ce?

Annika își așează mai bine geanta pe umăr.

— Trebuie să vă spun dumneavoastră?

Femeia se înroși.

— Veniți pe-aici, spuse ea.

O conduse traversînd holul și intră în coridorul din lață. Annika
se ținu după ea.

— La Ramsmora ne concentrăm pe mai multe zone specifice,
spuse ea peste umăr. Avem în total patruzeci și opt de
apartamente. Ne străduim să facem o atmosferă cît m.il
apropiată de aceea a unui cămin. Avem o secție de azil, cîteva
apartamente și o secție pentru persoanele afectate de demență.
în aceasta ne aflăm acum.

Pereții erau roz, cu o bandă cu flori roz-închis dese nată pe mijloc. După cîțiva metri coridorul se deschide, i într-un spațiu mai larg, cu covor pe jos. La intervale regn late de-a lungul pereților erau grupate fotolii și măsuțe. Pe partea cealaltă se aflau mai multe uși, unele deschise, altele închise.

– Așadar, Hannelore Lindholm a fost diagnosticată cu demență?

– N-am voie să discut datele medicale ale rezidenților noștri, spuse Barbro oprindu-se în fața unei uși închise, la care bătuse. O deschise și intră fără să aștepte răspuns.

– Hannelore, spuse ea mult prea tare, ca și cînd femeia ar fi fost surdă. Ai un musafir.

Apoi o lăsă pe Annika să intre, iar ea rămase pe loc, cu mîna pe clanță.

– Mulțumesc, îi spuse Annika. La plecare mă descurc singură.

Barbro ezită, apoi ieși și închise ușa.

Annika văzu o baie la dreapta și o bucătărie rudimentară la stînga. Restul apartamentului consta dintr-o singură încăpere, în care fuseseră înghesuite o mulțime de piese de mobilier. O canapea masivă de piele, crăpată, un pupitru cu ornamentații încărcate, rafturi de cărți din lemn de tisă, iar în capătul de lîngă bucătărie, un pat îngust. Pe podeaua acoperită cu linoleum galben, mobila părea așezată ca într-o expoziție în care nu avea ce căuta.

474

() femeie cu păr lung, alb, ședea în picioare la fereastră |1 1)|
făcea de lucru cu o vază de flori. Nu părea să fi observat că Annika a intrat în cameră.

Annika își drese glasul zgomotos.

Nicio reacție.

I) oamnă Lindholm, spuse Annika. Hannelore? Sunt Altul ka Bengtzon. Am venit să stăm de vorbă.

, I emeia îi aruncă peste umăr o privire surprinzător de vie.

Și ce dorești? întrebă ea pe un ton absolut normal, dar tom entrîndu-se din nou asupra plantei.

Aș dori să vorbim despre Astrid și Siv, spuse Annika.

f emeia rămase cu mîinile în aer, lăsînd deoparte ceea . e tăcea. Se răsuci pe călcîie. Annika observă că avea mîinile pline de frunze uscate. Era surprinzător de atrăgătoare.

Astrid este aici? întrebă ea.

Nu avea nici urmă de accent german. Dimpotrivă, vor- I M M cu același accent din Suedia continentală, ca și Annika.

Nu, răspunse ea. Acum nu-i aici. Putem să ne așezăm?

Hannelore Lindholm ezită.

Să scap mai întîi de gunoiul acesta, spuse ea ducîndu-se IM bucătărie.

Annika își scoase jacheta și o lăsă pe jos, împreună cu geanta, apoi se duse spre canapea și fotolii.

— Când vine Astrid? întrebă bătrîna plină de interes.

- Astrid nu va mai veni niciodată, spuse Annika așeza ndu-se într-unul dintre fotolii. Poate îmi vorbiți puțin despre ea.

— Unde este?

Hannelore era înaltă și subțire, cu spatele încovoiat, dar i u umerii drepți. Părul fusese spălat cu grijă și periat. Avea ochi mari, albaștri și strălucitori; aerul ei îi evoca Annikăi Imaginea unei păpuși uimite. Se dăduse cu ruj în obraji.

A scotocit apartamentul din strada Bondegatan cău tîndu-l pe David, deși i s-a spus de nenumărate ore că a murit. Nu avea rost să-i mai vorbească și Annika de moartea lui Astrid, cînd probabil că i s-a mai spus deja și a uitai

— Este pe Costa del Sol, zise Annika, pentru că nu știa dacă au fost luate cadavrele și, dacă da, unde au fost duse.

Hannelore Lindholm se așeză pe canapea.

— Este atît de fericită acolo! zise ea. Mai are agenția imobiliară?

— Oh, da, spuse Annika.

Hannelore rîse.

— Astrid e foarte curajoasă, zise ea. Ea este cea care are întotdeauna curajul să facă treburile periculoase.

Zîmbi și dădu afirmativ din cap, ca să întărească cele spuse.

— Ce fel de treburi are Astrid curaj să facă? întrebă Annika.

Răspunsul veni prompt și fără efort.

— Să sară de pe cea mai înaltă căpiță. Să călărească taurul sălbatic.

Hannelore rîse din nou.

— E nebună!

Risul se stinse. Annika rămase în așteptare. Nu urmă nimic altceva.

— Unde erați cînd a sărit Astrid de pe căpiță? întrebă Annika.

Pe figura lui Hannelore reveni mirarea.

— La Gudagîrden, bineînțeles! Ea era deja acolo cînd am ajuns eu. Ea singură e bună cu mine.

Se aplecă peste măsuta veche și coborî vocea.

— Astrid este o ființă foarte bună, spuse ea încetișor. întotdeauna are grijă de persoanele slabe sau speriate. Nu este deloc o fetiță-trol.

Bătrîna avea mintea complet rătăcită. Poate era mai Itllir să-i pună întrebări mai ușoare.

Puteți să-mi vorbiți despre dumneavoastră? întrebă 'Annika.

I lannelore ridică ochii, apoi privi în jurul ei.

Eu locuiesc într-un castel, spuse ea. într-un castel sus, i I, asupra norilor. Dansez în *die Halle* pentru toate animalele.

Ridică mîinile și făcu cîteva mișcări grațioase în aer, i II brațele unduite și ochii închiși. Avea ceva vrăjit în atitudine, de parcă în azilul de bătrîni din Suedia s-ar fi ascuns Inii adevăr o realitate diferită, ca și cînd ar mai fi existat o

cameră în afara acesteia, din azilul Rams Mora. Annika sl. It u mult timp să o privească, dar în cele din urmă începu '..1 se simtă stînjinită.

Unde sunt părinții dumneavoastră? întrebă ea.

I'emeia se opri și deschise ochii.

N-am voie să vorbesc despre mama și tata, spuse ea.

Părea înspăimântată.

— De ce nu?

Mi-au interzis Onkel Gunnar și Tante Helga.

își strânse mâinile la subsuori.

- Dar mie îmi puteți spune, zise Annika.

Bătrîna scutură puternic din cap.

- O să mă bată și mai rău dacă vorbesc despre mama și tata, spuse ea.

— Cine?

— Onkel Gunnar.

Vocea îi suna acum monoton și rămase cu privirea ațîn- lită înainte.

— Am venit în Suedia cu autobuzele albe pe care Contele I blke Bernadotte și Crucea Roșie Suedează le-au pus cu atîta generozitate la dispoziția celor aflați în nevoie, recită ea.

— Dar nu este adevărat de fapt, nu-i așa? întrebă Annika.

Hannelore Lindholm se uită la ea, dar nu spuse nimic.

— V-au forțat să mințiți, nu-i așa? De ce?

Femeia clipi de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plîns.

— Pentru că tata era ofițer, spuse ea cu un firicel de voce.

— Ofițer? Ofițer german în timpul războiului?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Castelul în care obișnuiați să dansați, ce fel de loc era? Era un castel adevărat?

Ea dădu din nou afirmativ din cap.

— Berghof, spuse ea cu aceeași voce stinsă.

Annika tresări. Nu excela în istorie, dar văzuse aproape toate episoadele din serialul *Camarazi de război*.

— Dar aceea era reședința lui Hitler din Bavaria, spuse ea. Cea pe care o numeau Cuibul Vulturului.

Hannelore își strînse genunchii cu brațele și își ascunse fața între ei. Își ținea palmele încleștate pe antebrațe, miini albe cu

vene albastre și unghii roz palid.

Hannelore Lindholm nu era evreică, își dădu seama Annika. Nu fusese niciodată într-un lagăr de concentrare. Dimpotrivă, era fiica unui ofițer nazist, de rang atât de înalt încât familia lui vizitase Berghof cel puțin o dată. Filiația evreiască era o minciună fabricată de oamenii aceia cărora le spunea Onkel și Tante. Cine erau ei? Annika nu învățase niciodată limba germană, dar cuvintele păreau a desemna grade de rudenie. Gunnar și Helga erau rude îndepărtate care o primiseră la ele după război? Dar cine considerase că era mai bine și mai nobil să ai grijă de o biată fetiță evreică, supraviețuitoare a lagărului de concentrare, decât de fiica unui ofițer superior nazist?

478

Și de ce îi dăduse fiului ei nume evreiesc, David Ze'ev feimuel? Era aceasta o modalitate de a compensa un soi de datorie psihologică?

Nu cumva tatăl băiatului, evazivul domn Lindholm, fusese cel care alesese numele copilului? Și era posibil ca el «A l fost evreu...

Femeia se legăna pe canapea într-un mod cam ciudat.

Îmi poți povesti despre Siv? întrebă Annika.

I lannelore încetă legănatul. își îndreptă spatele, umerii l se relaxară și brațele i se desfăcură. Privirea i se limpezi și st* uită la Annika.

Siv este aici? întrebă ea.

Nu, răspunse Annika, este în Sodermanland.

Bătrîna păru mulțumită de răspuns. Dădu din cap afir- in.it iv, cu un aer ușor preocupat.

Biata Siv! spuse ea.

De ce spunei așa? întrebă Annika.

Hannelore se aplecă spre Annika.

Este atât de ușor de păcălit. Ea chiar crede în Dum- nczeu și în Ceruri, și în toate celelalte lucruri despre care predică Onkel Gunnar. Cînd am ajuns eu prima oară la (iiulagîrden, ea credea că este înger, pentru că așa îi spunea r.inte Helga. Ce prostie!

Annika se uită la ea gînditoare. Hannelore Lindholm i i.l rea că își amintea copilăria fără nicio dificultate. De fapt,

11.1 rea să fi rămas la perioada aceea. Probabil că ceea ce spu- i H M era adevărat.

Fetele crescuseră împreună undeva, la o fermă, probabil în Sodermanland, pentru că Hannelore avea același accent ca și ea. Trăiseră aceleași experiențe în copilărie. Ceva I n*t recut în perioada aceea le unise atît de puternic, încît păstrasera legătura și la maturitate.

— Ce s-a întîmplat la Gudagîrden? întrebă Annika urni.l
rind cu atenție reacțiile femeii.

Hannelore Lindholm clipi.

- Ce s-a întîmplat?
- Cînd ați plecat de-acolo?

Hannelore Lindholm se ridică de pe canapea cu o nnș care atît de rapidă, încît răsturnă măsua cea veche. Se duse la fereastră și începu să smulgă din nou frunzele uscate, cu furie, de această dată.

întrebarea o supărase. Annika se duse lîngă ea și o prinse de mîini.

— Haideți să stați pe canapea, spuse ea. Haideți să vorbim despre Siv și despre Astrid.

Ochii de păpușă îi întîlniră pe ai Annikăi.

- Astrid este aici? întrebă Hannelore.

Annika o conduse înapoi la canapea.

- Aș vrea să vorbim despre Torsten, spuse ea.
- Torsten nu-i aici, spuse Hannelore.
- Nu, știu că nu este, răspunse Annika. Este în Maroc. Ce face acolo?

Hannelore își frămînta agitată fusta. Buzele i se mișcau, dar nu scoteau niciun sunet.

- Se duce des în Maroc Torsten? Ce face el acolo? Știți?

Hannelore începu să cînte, ceva monotон și neinteligibil, poate în germană.

- Nu vreți să vorbim despre Torsten? V-a supărat?

— Torsten nu s-a mai întors, spuse ea. S-a dus la fermă și nu s-a mai întors.

Nu este internet la fermă, așa că nu ți-am putut trimite niciun e-mail.

I lannelore Lindholm rămase cu privirea fixă înainte, mișcată.

limitele memoriei lui Hannelore Lindholm.

A j!ccat la fermă și nu s-a mai întors.

I lannelore Lindholm se animă.

Se ridică în picioare și se apropie de una dintre biblioteci, deschise o ușă și începu să așeze cărțile în teancuri iu l.ita ei.

I lannelore, zise Annika ducîndu-se la ea, veniți să stați pe canapea. David n-a sosit încă. Va trebui să-l mai așteptăm.

bătrîna dădu din cap afirmativ și lăasă cărțile acolo unde erau, pe linoleum.

David n-are o viață ușoară, spuse ea. Copiii ceilalți au io | i un tată.

Annika o făcu să stea jos din nou și se așeză la rîndul ci pe canapea, lîngă ea.

De ce nu are David tată? întrebă ea.

Acum Hannelore începu să adune nervoasă ceva de pe pulover.

— S-au certat. El a țipat la Astrid. David vine repede? Af] fi trebuit să fie deja aici, nu-i așa?

Annika auzi pași și voci pe coridor, clinchet de tacî« muri pe un cărucior. Trase adînc aer în piept și o privi iu ochi pe Hannelore.

— Puteți să-mi vorbiți despre Fatima?

Bătrîna se uită uimită la ea.

— Despre cine?

Annika făcu o pauză înainte de a-i răspunde.

— Fatima este la fermă, zise ea în cele din urmă. Cu Amir.i Hannelore își plimbă rapid privirea prin cameră.

Annika așteptă, apoi întrebă:

— îmi puteți vorbi despre Julia?

Bătrîna își mototoli fusta în miîni.

— Pe Alexander îl țineți minte? Fiul lui David?

Se auzi o bătaie în ușă și Barbro băgă capul în cameră.

— Cum merge? întrebă ea uitîndu-se curioasă la Annika.

— Stăm de vorbă, zise Annika destul de înțepată. Am aprecia foarte mult dacă am fi lăsate în pace.

Barbro intră în cameră și închise ușa în urma ei.

— E timpul să-ți iei medicamentele, spuse ea descuind un dulăpior din baie.

— Nu vreau medicamente, spuse Hannelore. Mă fac să-mi simt capul amețit.

Administratoarea luă ceva din dulăpior și îl încuie la loc, apoi reveni în cameră și se duse la chiuveță.

— Nu arunca frunzele uscate în chiuveță, spuse ea clar și rar. Ține minte că trebuie să venim și să curățăm după dumneata.

Umplu un pahar cu apă, apoi se apropie de bătrîna.

Hannelore oftă, luă pastila și o înghiți sorbind puțînă

apă.

↑
liravo! zise Barbro cu vocea ei puternică, așa cum vor- 11 11
persoanele care nu auzeau bine.

Se întoarse spre Annika.

<

• trebuie să vă cer să plecați acum, spuse ea. Hannelore In
lude să se odihnească.

Annika se uită la ceas. Oricum era timpul să se întoarcă I

*li«ii,

Hannelore se duse să se așeze în pat, cu un aer de I
frwmnare în ochii de păpușă. Annika o urmă și o prinse il< miini.

Mulțumesc foarte mult pentru mica noastră discuție, | fisc

ca.

I lannelore o privi cu ochi mijiți.

('.ine ești? întrebă ea.

Annika o bătu ușor pe mină, apoi își luă geanta, o (.i/v.irl
pe umăr și își puse jacheta pe braț.

Julia și Alexander vă trimit îmbrățișări, spuse ea. Vor veni
curînd să vă mai vadă.

I lannelore se uita cu o privire fixă la fereastră și nu dădu
niciun semn că ar fi auzit-o.

începuse să plouă din nou. Annika alergă spre mașiii
constată că uitase să o încuie, se urcă grăbită pe locul sofe rului
și i își aruncă geanta pe scaunul de alături.

Scoase mobilul și verifică ecranul: un apel pierdut de pe
telefonul lui Patrik.

Șeful de la Știri va trebui să mai aștepte, închise ochii și
începu să se gîndească. Ploaia bătea în capotă deasupra capului
și de acolo se prelingea pe parbriz Hannelore, Astrid și Siv
crescuseră împreună la o ferm.'i din Sodermanland, numită
Gudagården. Patriarhul se numea Gunnar și îi bătea pe copii
fără milă. Hannelore era fiica unui nazist și rudă cu proprietarii
fermei, niște ipocriți i de cea mai joasă speță: o bătuseră pe fetiță

și o forțaseră să mintă în legătură cu trecutul ei.

Cele trei copile crescuseră și păstrasera legătura în viață. Copiii lor crescuseră și ei ca frații: David, Filip, Yvonne și Veronica, și micuța Nina.

Porni mașina și se îndreptă spre autostradă, lansând între timp apelul telefonic.

Nina Hoffman răspunse imediat, așa cum făcea de obicei, prezentându-se cu numele întreg.

(um nu se auzea niciun zgomot în fundal, Annika pre-
că Nina era acasă sau la birou. Cel puțin nu se afla în niciun de
patrula sau pe vreun coridor zgomotos al arestului. * b A în fost la
conferința de presă de la eliberarea fratelui (A11, îi spuse Annika.
Știi ce are de gând să facă în contiguu ie?

Iț I sunt recunoscătoare pentru ceea ce ai făcut, dar nu-ți Un li
ne/ nimic, îi spuse Nina Hoffman. Va trebui să-l întrebi I" 11lip ce
planuri are.

Annika încetini și trecu pe prima bandă.

Iii ne, zise ea. în altă ordine de idei, știi ceva despre o li i mă
din Maroc?

Ștergătoarele de parbriz funcționau la viteză maximă. Nina nu
răspunse.

Alo? zise Annika. Alo? Nina?

I) a, sunt aici.

Tocmai vin de la Hannelore Lindholm, spuse ea. Am s i u bit cu ea despre mama voastră și despre mama Veronicăi 'nclcrstrom, Astrid.

De ce naiba te interesează? De ce-ți tot bagi nasul în la mi Ha noastră? Nu poți să ne lași în pace, pur și simplu?

Nu părea supărată, doar foarte fermă.

Hannelore este o bătrână bolnavă, cu mințile rătăcite. ', .ii altceva mai bun...

Nina, o întrerupse Annika. Mama ta s-a referit vreodată la o fermă din Maroc?

Pe linie se auzi un fisisit.

Nina tăcu preț de câteva secunde.

- De ce vrei să știi?

Știu că există o fermă, undeva lângă Asilah, în nordul Marocului, și are o legătură cu Astrid Paulson, David Lind- Inolm și voi, ceilalți.

— Ce înțelegi prin „voi, ceilalți?”

— O femeie pe nume Fatima, cu o fiică pe nume Amira? Știi ceva de ele?

Se auzi un clic, apoi legătura muri. Nina Hoffmau închisese.

Annika se mușcă de obraz. Fir-ar să fie! Nina știa ceva și nu voia să vorbească.

Un camion ajunsese în dreptul ei și îi împroșcă parbri zul cu noroi.

Annika lăsa mobilul și se strădui să se concentreze la trafic.

*

Tore plecase mai devreme, slavă Domnului! Annika îi dădu cheile de la mașină administratorului din tura de noapte,

spunându-i că trebuia făcut plinul și că mașin.i trebuia spălată. Apoi completă rapid un formular pentru rambursarea cheltuielilor din ziua respectivă, pe care trecu costul parcării, precum și amenda. Amenzile trebuiau să le plătească fiecare din banii proprii, dar nu strica să încerce...

— De cît text ai nevoie despre Filip Andersson? întrebă Annika trecînd pe lîngă biroul celor de la Știri.

— Ai obținut vreo exclusivitate? întrebă Patrik.

— Nici gînd.

Șeful Departamentului de știri își lăsă scaunul pe spate.

— Unde-ai fost toată ziua?

Annika se opri în loc, nevenindu-i să creadă.

— Să verific niște informații, spuse ea. De ce?

— Nu informațiile pe care ar fi trebuit într-adevăr să le verifici, spuse el apucînd un teanc de notițe de lîngă

486

i iik ulator. Cum crezi că putem publica ziarul, dacă repor- Ici Il nu vin la muncă?

Annika își propuse să nu se enerveze.

1)ă-mi notițele, spuse ea. Despre ce sunt — vreo vedetă ilc televiziune care a rîgîit la o emisiune în direct? Sau băr- IMIul cu cel mai lung nas din lume a făcut febra finului?

I'atrik se prinse cu mîna de marginea biroului și se trase i n scaunul mai aproape, fără să-i răspundă.

Ah, bine, spuse Annika, prin urmare nu poate fi ceva al.it de important.

Se duse la biroul turei de zi și își scoase calculatorul.

I irschise un document text obișnuit, în Word, își adună gândurile și începu să noteze ce a aflat în cursul zilei. începu • 11 sfîrșitul, cu Nina, care refuza să stea de vorbă cu ea, i ontinuă apoi cu Hannelore și amintirile ei confuze din i < >|)i lărie, cu Julia, Alexander și existența lor fragilă, apoi .i|imse la Suzette. Se opri și revăzu în minte fotografia din i ilculatorul lui Polly, o fată brunetă care

strîngea în brațe un cal, zîmbetul radios din ochii ei.

— Annika? Poți veni puțin la mine în birou?

Redactorul-șef, Anders Schyman, i se adresa din pragul
i .ibinetului lui de sticlă.

— Poftim? zise Annika. în clipa asta?

— De preferat.

— Sigur, spuse ea și ieși din rețea, ca să evite schimbarea
parolei, un coșmar ce părea să fi devenit noua joacă a redactorilor de
noapte, cînd nu prea aveau ce face. își lăsă lacheta peste geantă și îl
urmă în birou.

— închide ușa.

O închise.

— S-a întîmplat ceva? întrebă ea.

— Stai jos, îi spuse el arătîndu-i un scaun.

Annika rămase în picioare, fără să spună nimu Schyman se
așeză la birou.

— Cum te simți, în munca de reporter de teren?

Annika îl cercetă cu o privire pătrunzătoare, încercînd
să-și dea seama ce urmărea.

— OK, zise ea. Este distractiv. Nu-i chiar știința secolului, mai
ales cu Patrik dirijor de orchestră.

— Am primit mai multe rapoarte îngrijorătoare despre felul în
care te porți cu colegii, spuse el.

Annika se îmbătoșă.

— Patrik zice că vii și pleci după bunul plac. Nu se poate s.î te
porți așa. El este cel care răspunde în fața mea și a echipei de
conducere și trebuie să se poată bizui că vii la muncă în orele pentru
care ești plătită.

Annika încrucișă brațele.

— A venit să-ți vîndă brașoave, spuse ea. îl deranjează că n-am
dat fuga înapoi, pentru notițele lui stupide.

— Patrik nu este singurul care s-a săturat de atitudinea ta.
Unul dintre fotoreporterii angajați temporar m-a sunat plîngînd cînd
ați fost în Spania, pentru cazul acela cu Cocaina Costa. Femeia mi-a

spus că ai abandonat-o în fața unui centru de conferințe, că ai plecat cu un bărbat și că nu te-ai mai întors la hotel toată noaptea. Că pe urmă te-ai dus peste tot fără ea, făcând singură fotografii, în loc să colaborezi cu ea.

Annika inspiră adânc.

— Nimic din ceea ce îi ceream eu nu era destul de „fotogenic”, așa că refuza pur și simplu să scoată aparatul foto. Iar eu aveam o mulțime de lucruri de făcut. Nu puteam s-o țin pe Lotta de mînuță și s-o ascult povestind cît a fost ea de deșteaptă la Teheran.

Redactorul-șef ridică o mîină.

t A |)rimite aprecieri deosebite pentru expoziția de la tiillirhuset, spuse el, așa că nu poate fi complet lipsită de t (lent.

. Acelea sunt fotografiile după care a alergat tot timpul,

să-și facă treaba, zise Annika.

Schyman își sprijini toată greutatea corpului cu coa- Irlr pe birou.

. Trebuie să fii mai atentă cum te porți, spuse el. Față de l' ii i Ik te-ai comportat îngrozitor chiar din prima zi cînd a |Ml luat conducerea Știrilor. La fel de urît cum s-au purtat și i <Haiți cu tine cît ai condus Departamentul de investigații, i' ii i ik nu vrea să mai lucrezi în tura lui și nu pot spune că-l t. mdamn. Așa că am fost de acord să te mut.

Annika simți nevoia să se așeze, dar nu se mișcă din li l» , paralizată.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

Ai idee unde te-aș putea transfera?

Vorbești serios?

Anders Schyman oftă.

Te-ar interesa un contract de jurnalist independent?

Annika oftă uimită.

Ce dracu' e asta? Mă *concediez*!

Redactorul-șef se ridică, se strecură pe lîngă birou, trase imul dintre scaunele pe care ședeau de obicei oaspeții și-i spuse:

— Stai jos.

Annika se așează. Scaunul era mai jos decît se așteptase, așa că se lovi la coloană cînd se așează.

— înțelegi că Patrik are probleme cînd colaborează cu tine?

Din instinct îi venea să riposteze, să scoată în evidență deciziile repezite ale lui Patrik și incompetența lui ca jurnalist, judecățile superficiale în privința știrilor, instinctele deficitare, dar nu spuse nimic din toate acestea.

— Vrei să lucrezi din nou noaptea? întrebă redactorul-scl, Sau să fii editor adjunct? Să răspunzi de pagina de coirs pondentă? Sau să treci la ediția online? Să fii prezentatul de știri pe pagina web? De asta ce zici?

Cum era posibil ca ea să devină o problemă? Ea, care adusese subiectele de care se ocupaseră ulterior redactorii de la Știri — găsisese copii dispăruți prin păduri și dăduse iu vileag teroriști, pe ucigașii de la Premiile Nobel și bandele mafiei iugoslave...

— Cred că ești extrem de nerecunoscător, spuse ea. Voi bești de parcă eu aș sta degeaba toată ziua, să-mi beau cafeaua, cînd de fapt vin cu mai multe subiecte decît ori care altul.

— Nu pun la îndoială competența ta, mă refer doar la atitudine.

— La atitudine? Asta este mai importantă decît faptul c.i. aduc marfă? N-ai destui yesmeni în jur?

Redactorul-șef se făcu negru la față.

— Aici nu vorbim despre dorința mea de a nu fi contra zis...

— Bineînțeles că despre asta vorbim. Ești la fel ca toți ceilalți bărbați deveniți șefi. Vreți reportere la locul lor, drăguți' și prietenoase, care fac întotdeauna ceea ce li se spune. Eu nu voi fi niciodată una dintr-astea.

în încăpere se lăsă tăcerea.

— Ce-o să mi se întîmple? întrebă Annika. Pe bune, acum?

Anders Schyman își mușcă buza de jos.

— Ți-am luat mereu apărarea, spuse el. La dracu', am mers și mult mai departe. M-am luptat pentru tine. Președintele i misiliului a vrut să ne descotorosim de tine, dar mi-am l'ir, în joc propriul

scaun, ca să te păstrez.

Vai, îmi plinge inima! zise Annika. Dacă ajunge Con- tllul să treacă peste tine și începe să angajeze sau să concedieze personal de specialitate, atunci ești terminat ca șef, și iu știi asta foarte bine. Nu trebuie să-mi vinzi mie gogoși.

Se lăsă din nou tăcere.

Te interesează ce-am făcut toată ziua, întrebă Annika, in loc să mă țin de micile notițe ale lui Patrik?

Anders Schyman nu răspunse.

îți aduci aminte de omorul prin intoxicare cu gaze, din i liieva Andalucía? Tinăra de șaisprezece ani, dată dispărută, Su/ette Soderstrom?

El dădu din cap afirmativ.

Cred că este în viață. Cred că este ținută prizonieră la o l« i mă din Maroc. Am stat de vorbă cu mai multe persoane < are ar putea ști ceva despre ferma aceea și unde ar putea 11 ea localizată, cum a ajuns fata acolo, cine s-ar mai putea illa acolo și...

Schyman își acoperi fața cu mîinile și mormăi:

- Annika, Annika, Annika, zise el. La centrala nucleară de la Oskarshamn a fost azi alarmă de sabotaj și noi n-am avut un reporter pe care să-l trimitem acolo.

— Am aflat de la radio, în mașină, spuse Annika. S-a dovedit că n-a fost nimic, de fapt. Un sudor pe a cărui sacoșă de plastic, cu logoul IFK Norrköping¹, s-a găsit o urmă de explozibil.

— Dar nu s-a știut acest lucru de la început. Faptul că n-am avut un reporter care să urmărească subiectul rămîne.

Annika se uită la el uimită.

¹ Club profesionist de fotbal din Suedia, cu sediul la Norrköping. (N.t.)

— Păi, asta nu poate fi greșeala mea \ Nu eu sunt cea cari a dat afară jumătate din personal!

Anders Schyman se ridică în picioare.

— Nu mai discutăm, spuse el. îți dau răgaz pînă la sfîrși tul săptămînii să te gîndești unde vrei să fii transferată.

Annika rămase pe scaun, cu o senzație amețitoare d» cădere în gol. Pe urmă făcu efortul să se ridice, ieși din biroul de sticlă și închise ușa fără să se uite în urmă.

Cînd traversă redacția, Patrik o urmări cu privirea. Știa, desigur, despre ce fusese vorba. Probabil că era în al nouă lea cer.

Nu reușea să se uite la el, se duse direct la laptop străduindu-se să-și rețină lacrimile care o ardeau pe dinăuntru.

Mai erau locuri în care ar fi putut să lucreze. Nu se putea să nu existe în Suedia un organ de presă care să aibă nevoie de serviciile ei. Iar o perioadă se putea descurca, dacă rămînea fără slujbă, din banii pe care urma să-i pri mească de la asigurare. La sfîrșitul lunii iunie trebuia să încaseze compensația pentru casa care arse, șase milioane de coroane, plus un sfert de milion pentru bunuri. Sigur, Thomas lua jumătate din sumă, dar terenul urma să fie pus în vînzare și ar fi trebuit să mai aducă și el cîteva milioane. A verificat pe internet: în toată localitatea Danderyd nu mai era liber decît un singur lot construibil, iar acesta era pus pe piață pentru 4,4 milioane.

Poate că a fi concediată nu însemna, pînă la urmă, chiar așa o nenorocire.

Poate că era începutul unei înnoiri, un început bun.

Poate nu era o idee rea să devină freelancer. Atunci ar fi putut să facă ce vrea, fără să se mai amestece nimeni...

Dar voia să simtă că aparținea cuiva. Voia propriul ei loc, propriul cuib de porumbel în sinul poștei.

492

Se așeză, închise ochii și respiră adînc de mai multe ori, M îl se autentifică în rețea și deschise documentul la care n i »se. Ajunsese la e-mailul expedit de Suzette și încercă h 11 recompună din ce își aducea aminte.

Să nu vorbești cu nimeni despre acest e-mail. Nici cu mama, nici cu Poliția. Nu este internet la fermă, așa că n-am putut să-ți scriu. Fatima s-ar înfuria teribil' ilacă ar ști că îți

scriu.

Sunt cu Amira. Mă aflu aici de la Anul Nou. Am calul meu, se numește Larache. Este un amestec de rase, englezească și pursînge arab. Nu-i spune lui Adde că am luat legătura cu tine. îmi poți răspunde, dar nu știu cînd voi ajunge să citesc. Nu ne ducem decît la Asilah, dar nu foarte des.

Te îmbrățișez cu mare drag, suz

Reciti de două ori, de la început pînă la sfîrșit. Faptul că ziarul nu era interesat de povestea lui Suzette era ridicol. De i e erau atît de plictisitoare fetele care iubeau caii? în plus, ni spatele acestei povești se desfășurau lucruri grave, ceva întunecat și greu de dibuit, în care erau implicate Astrid, Siv, Hannelore și familiile lor, ceva de o amploare pe care ibia începea să o deslușească.

— Ce-a vrut Schyman?

Patrik stătea lîngă ea, incapabil să-și ascundă triumful.

— Să-mi spună La mulți ani! Pentru ziua mea de naștere. Șt ii foarte bine ce-a vrut. Mi-a spus că vrei să scapi de mine.

Șeful de la Știri se așează pe biroul ei, peste hîrtilile cu notițe.

— Ești un reporter bun, Annika, spuse el. Dacă ai putea învăța însă...

— Scutește-ne pe-amîndoi, zise Annika luîndu-și carnetul de notițe. Aș vrea să-mi văd mai departe de ceea ce aveam de lucru.

Patrik se ridică fără chef.

— N-ar trebui să te duci acasă? Mai este și mîine o zi.

Annika se hotări.

— Nu mă simt bine, spuse ea, așa că mîine n-am să viu. Trebuie să mă duc la doctor — probabil e vreun streptococ.

El o privi sceptic, dar nu spuse nimic și se întoarse l.i biroul lui.

Annika închise documentul Word și intră pe inter net. Existau zboruri de la Stockholm la Málaga în fiecare dimineată. Erau vase care făceau naveta de la Algeciras la Tânger în permanență: aflase acest lucru din reclamele care împînzeau autostrăzile pe Costa del

Sol. Exista probabil un mijloc de a ajunge de la Tánger la Asilah, Marocul nu putea fi prea mare.

Deschise Google Earth și tastă *asilah maroc*. După câteva secunde, avea în fața ochilor imaginea din satelit a unui oraș de pe coasta Atlanticului, în nordul Africii. Se afla la vreo cincizeci-șaizeci de kilometri de Tánger. Respiră de câteva ori scurt și aruncă o privire spre biroul de sticlă al lui Schyman. Era întuneric: probabil că tipul plecase acasă fără ca ea să bage de seamă.

Avu o scurtă ezitare, apoi accesă pagina de rezervări pentru zborul de dimineață spre Málaga. Mai erau câteva locuri în avionul care decola la șase patruzeci și cinci.

Căderea din Cer

Îngeraș a căzut la pământ cu un zgomot surd imediat i hi| 1,1 ce Fetița-trol și Prințesa au dispărut. Era ținută la pat de li'hră, iar pe mîini i-au apărut bășici ciudate; i-au recomandat i * .illfie pentru piept și rugăciunile întregii congregații.

Trei zile și trei nopți a scotocit tata împrejurimile, împreună cu muncitorii de la fermă. După aceea fuga fetelor a fost anunțată la Comitetul pentru Protecția Copilului. Fetele au fost (In larete oficial dispărute, dar nu și Băiatul-bazaochi. El nu mai im , sub tutelă, pentru că a trecut de majorat cu o lună în urmă.

Tăcerea s-a înstăpînit pe deplin la Gudagîrden. Tatăl s-a Mințit dator să aplice pedepse și, într-un gest de penitență, ■. ,i apucat să schingiuiască nu numai propriul trup, ci și pe i ul al ajutoarelor de la fermă. Gestul lui nu a fost bine primit. ().imenii au tolerat loviturile aplicate copiilor vitregi, dar adulții i are munceau pentru el n-au acceptat bătaia stăpînului fără s.i crîcnească.

Nu peste mult timp, tata și îngeraș au rămas să se ocupe singuri de semănat și cules. Deși tata s-a rugat la Dumnezeu să-l ajute, cei doi n-au reușit să adune cartofii înainte de lăsarea înghețului.

De dispăruți nu s-a mai aflat nimic, așa că tata a adus alți copii vitregi. N-a mai vrut fete, pentru că acestea aveau obiceiul să fugă, ci numai băieți de vîrstă potrivită pentru muncă. Și i-a primit pe cei mai răi, cei pe care alții nu-i voiau și pe care el i-a biciuit, silindu-i să-și

însușească îndemnul Domnului, pînă ce le-a făcut spinările rană vie. Apoi i-a pus la muncă pînă n-au mai fost în stare nici să gîndească, nici să protesteze. Pe cei care au reușit să fugă nici nu i-a mai căutat, i-a lăsat în plata Domnului și în focul Gheenei.

Îngerăș avea paisprezece ani cînd a venit la fermă Gregorius. Era mai altfel decît ceilalți băieți, pentru că avea pielea tuciurie, era subțire și vorbea cu glas blînd; el n-a provocat niciodată încăierări, nu era lăudăros și nici zgomotos. Zîmbea cu un zîmbet straniu și le inspira respect celorlalți din hoardă, poate chiar frică. Cei care aveau nesăbuiința să-l provoace se trezeau cu răni neobișnuite ori sufereau accidente bizare.

Îngerăș se simți atrasă de el ca fluturele de lampă și, la fel ca insecta neatentă, s-a ales cu aripile arse atît de rău, încît n-a mai putut să zboare niciodată.

Avea cincisprezece ani și opt luni cînd mama și-a dat seama că fata era însărcinată, iar în momentul acela Gregorius părăsise deja ferma, de mai multe săptămîni. Tata a lovit-o peste picioare, peste spate și peste sex pînă a rupt-o în bucăți, cu intenția să scoată păcatul din trupul ei spurcat, dar nu a reușit decît s-o lase cu cicatrici pentru tot restul vieții. Pe urmă a fost închisă în pod, acolo unde fuseseră puse să doarmă Fetița-trol și Prințesa, sub geamul încrustat cu flori de gheață al ferestrei din acoperiș. Și, la fel ca ele, Îngerăș a ieșit pe acoperiș și de acolo a coborît pe scara de incendiu de îndată ce rănilor i s-au vindecat suficient încît să poată fugi.

La adăpostul întunericii a reușit să ajungă la drum, să străbată satul și să iasă la șosea. Nu se crăpase bine de ziuă cînd a luat-o un șofer de camion, care se ducea tocmai la Gnesta. A întrebat ce făcea o fetiță atît de mică pe drum, la ora aceea. Ea i-a răspuns că prefera să păstreze tăcerea și că nu va spune nimic dacă el ar fi vrut să se împrietenească cu ea. Desigur, stricăciunile erau deja făcute, așa că fata n-a mai văzut niciun pericol dacă-l lăsa să-și facă puțin poftă cu ea.

Cînd a pus mîinile pe ea, rănilor au împuns-o și a simțit că pămîntul s-a închis deasupra ei, pentru a nu se mai deschide niciodată.

Șoferul a dus-o la Molnbo. De acolo a luat un camion care

transporta lapte, în drum spre Sodertälje.

Pînă să ajungă, s-a înserat și i s-a făcut foame.

Și-a petrecut noaptea într-o văgăună de lîngă calea ferată, tremurînd ca un cîine, dar știa că nu mai avea cale lungă, pentru că Fetița-trol i-a povestit despre mama ei. Primise de mult permisiunea de a fi eliberată și voia să-și îngrijească în continuare fata, dar Comisia pentru Protecția Copilului a spus „nu”, apreciind că era mai bine pentru Fetița-trol să fie crescută la spiritul drept și disciplinat al Domnului, la Gudagården.

Ceea ce nu au știut ei era că mama-trol venea uneori să-și vîdă fata, numai noaptea, cînd pe acoperiș nu era zăpadă, i.e. fata putea folosi scara de incendiu; iar îngeraș îi știa adresa.

Nu s-a gîndit deloc cum o va găsi în uriașul oraș Stock- holm, dar nu i-a fost prea greu. Un șofer de taxi a dus-o pe •.irada Tyska brinken la numărul 28, în schimbul aceleiași plăți i .1 șoferul de camion din Molnbo. Apoi a sunat la ușă.

I-a deschis Prințesa. N-a recunoscut de la început îngerul Căzut.

Săptămîni la rînd au îngrijit-o în patul de campanie din bucătărie. Rănile i s-au infectat, a fost cuprinsă de febră, iar copilul din pîntece nu era bine nici el. Dar în toamnă, chiar înainte de soroc, Fetița-trol le-a luat pe toate, pe mama, pe Prințesă și pe îngerul Căzut și le-a dus la cinematograful, să vadă un film foarte nou din America.

Fetița-trol îl văzuse deja de nenumărate ori, știa pe dinafară toate dialogurile. Se numea *Un loc sub soare* și era despre un tînăr sărman care muncea pentru rudele lui bogate și care s-a îndrăgostit de o fată frumoasă pentru care era gata să facă orice, chiar să ucidă. Filmul era grozav de trist și îngeraș a vărsat lacrimi pentru fata însărcinată, Al, pentru frumosul, dar neputinciosul George, pentru dragostea pe care i-o purta acesta Angelei și pentru execuția lui nedreaptă pe scaunul electric.

După aceea s-au dus la o cafenea, au băut cafea și au mîncat chifle.

N-au vorbit prea mult, dar s-au gîndit toate cît de nedreaptă era viața.

Fetița-trol a achitat nota de plată și i-a lăsat chelneriței un bacșiș generos.

Înainte de a se ridica de la masă, s-a aplecat spre celelalte și le-a prins de mâini. Vorbea cu voce scăzută și gravă, iar ochii ei de trol s-au întunecat, când a rostit profeția pentru viitorul ce le aștepta.

— Merităm un loc sub soare, le-a spus ea. Fiecare dintre noi în parte, precum și toți cei ce ne sunt apropiați și la care ținem. Și asta vom avea, vă promit!

Cuvintele și-au croit drum în trupul lui îngeraș, arzînd-o ca fierul încins, și atunci s-a produs prima contracție.

Băiețelul s-a născut a doua zi, în zori.

Miercuri, 15 iunie

Nu se deranjă să meargă să doarmă. Rămase la ziar și să scrie la imprimantă tot ce știa despre Hannelore, Astrid, Siv și copiii lor, despre Carita Halling Gonzales și faptele pl; citi tot ce putu găsi despre Algeciras, Maroc și Asilah; se ișindi bine la ce avea de făcut, iar la două și jumătate plecă m asă să-și facă bagajele. Nu luă decît o geantă cu laptopul, aparatul foto cumpărat în Gibraltar, periuța de dinți și un i.lnd de schimburi. La ora patru se urcă într-un taxi cu • li stinația aeroport, se îmbarcă în avion și adormi buștean.

Se trezi cînd aterizară și imediat încercă să telefoneze la Ambasada Suediei din Rabat. Din nou o predică lungă în I t anceză, care însemna, presupuse ea, că încă nu avea cine •..1 răspundă la telefon.

De la avion se duse direct la firmele de închiriat mașini, al iate la subsol. Cum era mai mare aglomerație acolo decît oriunde în altă parte, presupuse că a început sezonul turis- I ic. Se mișca repede și ușor prin mulțime, pentru că de această dată nu avea bagaje.

Închirie un Ford Escort de la Helle Hollis, găsi drumul de ieșire din aeroportul din ce în ce mai haotic și constată că, de cînd nu mai fusese pe-acolo, se construise un foarte

mare magazin Ikea chiar lângă autostradă, asta dacă nu cumva mai înainte îl trecuse ea cu vederea.

Nu era chiar așa de cald cum se așteptase: termometrul de la bord arăta douăzeci și șase de grade. Lumina soarelui, difuză și lipsită de strălucire, totuși destul de puternică, o făcea să mijească ochii. Se îndreptă spre vest, trecu de Tor remolinos și Fuengirola, apoi intră pe secțiunea cu plată a autostrăzii și mări viteza. Vegetația verde dispăruse. Peisajul era galben-marونی și ars, cu câteva nuanțe rătăcite de verde măsliniu.

În curând, pe marginea șoselei apărură anunțurile „Bilele Ceuta Tánger”. Lăsă în stînga Hotelul Pyr din Puerto Banús. Se mai lucra încă la carosabil, așa că în dreptul clădirii nu voia să încetinească. Se uită la etajul trei, încercînd să identifice fosta ei cameră.

În dreapta se înălțau zidurile care împrejmuiau vilele din Nueva Andalucía. Ieși de pe autostradă și o luă în sus, pe lângă arena pentru lupte cu tauri.

— Trebuie să nimeresc ieșirile corecte din șapte sensuri giratorii, i-a spus Carita cînd a invitat-o la petrecere.

O dată greșise și a trebuit să se întoarcă în Piaza de Miragolf, dar după aceea merse corect de fiecare dată.

Poarta era mai puțin ostentativă decît o ținea minte sau poate că începuse ea să se obișnuiască. Teribil gînd! Apăsă câteva butoane, pînă ce casa cu numărul douăzeci și unu deschise poarta fără să pună întrebări. Intră cu mașina.

Ansamblul în care locuise Carita Halling Gonzales i-a apărut în seara aceea ca un sat-model și îi făcea aceeași impresie și acum, la lumina zilei. Casele se cățarau pe panta muntelui, paștea unui sat montan din sudul Spaniei. Cascada de la marginea piscinei susura, tufișurile erau înflorite, iar globurile stîlpilor de iluminat stradal străluceau.

Opri în fața casei *numero seis*, lăsă geamul jos și se uită în

imobil. Toate ferestrele erau închise, cu jaluzelele de aluminiu lăsate. De terase și balcoane, la toate etajele, atârna lumda cu dungi albe și albastre, specifică Poliției.

Annika opri motorul, scoase aparatul foto din geantă >i coborî în lumina soarelui. Rămase cîteva minute lingă m.îșină, cercetînd casa. în jur nu era nicio mișcare. Niciun >:< uiot, în afară de cel al cascadei. Parcă ar fi fost abandonate toate, nu numai vila Caritei.

Reglă obiectivul și făcu mai multe poze, cîteva imagini generale ale zonei și ale locuinței Caritei, împrejmuite cu I unda Poliției. Ezită, apoi se urcă pe un strat înflorit și trase i alcva cadre cu terasa din spatele benzii. Cît rămînea pe stratul de flori nu putea fi învinuită de încălcare a proprietății. Spera, cel puțin.

Terasa era așa cum și-o amintea. Acolo a stat de vorbă • ii Kickard Marmen în seara cu pricina. Și plantele din ghi- \ cce au rămas în același loc. De la robinetul de apă por... un furtun cu programator și se întindea pe marginea terasei. Plantele vor supraviețui mult timp după dispariția proprietarilor.

Sări jos din stratul de flori și se duse să sune la alte case de I >c aceeași proprietate: nu voia să rateze ocazia de a folosi mult prea uzitatul titlu „Un oraș îngrozit". Nu răspunse nimeni. întîlni un îngrijitor al piscinei și îl întrebă dacă știa unde a plecat familia Halling Gonzales.

Nu, nu-i urmărea pe rezidenți. Aceștia veneau și plecau de multe ori sau își închiriau locuințele. Era destul de greu, (Iacă nu chiar imposibil, să știi unde se afla fiecare. îl întrebă cînd a fost Poliția acolo și îi răspunse că a trecut ceva vreme de-atunci, cîndva după Paști. Dar el nu știa nimic despre toate acestea, adăugă omul.

mare magazin Ikea chiar lingă autostradă, asta dacă nu cumva mai înainte îl trecuse ea cu vederea.

Nu era chiar așa de cald cum se așteptase: termometrul de

la bord arăta douăzeci și șase de grade. Lumina soarelui, difuză și lipsită de strălucire, totuși destul de puternică, o făcea să mijască ochii. Se îndreptă spre vest, trecu de *Toi remolinos* și *Fuengirola*, apoi intră pe secțiunea cu plată a autostrăzii și mări viteza. Vegetația verde dispăruse. Peisajul era galben-marونی și ars, cu câteva nuanțe rădăcite de verde măsliniu.

În curînd, pe marginea șoselei apărură anunțurile „Bilete Ceuta Tánger”. Lăsa în stînga Hotelul Pyr din Puerto Banús. Se mai lucra încă la carosabil, așa că în dreptul clădirii fuse nevoită să încetinească. Se uită la etajul trei, încercînd să identifice fosta ei cameră.

În dreapta se înălțau zidurile care împrejmuiau vilele din Nueva Andalucía. Ieși de pe autostradă și o luă în sus, pe lîngă arena pentru lupte cu tauri.

— Trebuie să nimeresc ieșirile corecte din șapte sensuri giratorii, i-a spus Carita cînd a invitat-o la petrecere.

O dată greșise și a trebuit să se întoarcă în Piaza de Miragolf, dar după aceea merse corect de fiecare dată.

Poarta era mai puțin ostentativă decît o ținea minte sau poate că începuse ea să se obișnuiască. Teribil gînd! Apăsă cîteva butoane, pînă ce casa cu numărul douăzeci și unu deschise poarta fără să pună întrebări. Intră cu mașina.

Ansamblul în care locuise Carita Halling Gonzales i-a apărut în seara aceea ca un sat-model și îi făcea aceeași impresie și acum, la lumina zilei. Casele se cățarau pe panta muntelui, pastașa unui sat montan din sudul Spaniei. Cascada de la marginea piscinei susura, tufișurile erau înflorite, iar globurile stîlpilor de iluminat stradal străluceau.

În fața casei *numero seis*, lăsa geamul jos și se uită la Imobil. Toate ferestrele erau închise, cu jaluzelele de aluminiu lăsate. De terase și balcoane, la toate etajele, atîrna banda cu dungi albe și albastre, specifică Poliției.

Annika opri motorul, scoase aparatul foto din geantă .¹¹ obori în lumina soarelui. Rămase câteva minute lângă lu.îșină, cercetînd casa. în jur nu era nicio mișcare. Niciun IV <mot, în afară de cel al cascadei. Parcă ar fi fost abandonate toate, nu numai vila Caritei.

Reglă obiectivul și făcu mai multe poze, câteva imagini generale ale zonei și ale locuinței Caritei, împrejmuite cu banda Poliției. Ezită, apoi se urcă pe un strat înflorit și trase ■ ileva cadre cu terasa din spatele benzii. Cît rămînea pe si latul de flori nu putea fi învinuită de încălcare a proprii- » •tflț ii. Spera, cel puțin.

Terasa era așa cum și-o amintea. Acolo a stat de vorbă < u Rickard Marmen în seara cu pricina. Și plantele din ghi- \ er e au rămas în același loc. De la robinetul de apă porni a un furtun cu programator și se întindea pe marginea ii nișei. Plantele vor supraviețui mult timp după dispariția proprietarilor.

Sări jos din stratul de flori și se duse să sune la alte case de pe aceeași proprietate: nu voia să rateze ocazia de a folosi mult prea uzitatul titlu „Un oraș îngrozit". Nu răspunse nimeni. întîlni un îngrijitor al piscinei și îl întrebă dacă >1 ia unde a plecat familia Halling Gonzales.

Nu, nu-i urmărea pe rezidenți. Aceștia veneau și plecau i le multe ori sau își închiriau locuințele. Era destul de greu, i Iacă nu chiar imposibil, să știi unde se afla fiecare. îl întrebă i înd a fost Poliția acolo și îi răspunse că a trecut ceva vreme de-atunci, cîndva după Paști. Dar el nu știa nimic despre toate acestea, adăugă omul.

Annika îi mulțumi și reveni la mașină, uitîndu-se l.i case și încercînd să-și dea seama care era numărul două zeci. Era clar că undeva era cineva acasă, pentru că i-a «.lat ei drumul să intre pe poartă.

Casa avea culoarea caisei și făcea parte dintr-un șir aflai în

celălalt capăt al piscinei. îi deschise ușa o femeie cu ace lași aer tipic scandinav ca și al Caritei: păr decolorat, ten bronzat, ușor lifting facial și sandale aurii. Annika n-o recii noscu de la petrecerea de anul trecut.

Se numea Tuula, era finlandeză și nu avea de spus decît de bine despre Carita Halling Gonzales. Carita făcea parte din comitetul care se îngrijea de rezolvarea diferitelor probleme ale rezidenților și îi ținea pe toți la curent cu subiectele puse în discuție la ședințe, cu creșterea chiriilor și activitățile comune. Copiii ei nu împinseseră niciodată șezlongurile în bazin, ceea ce nu se putea spune despre ștregarii britanici și părinții lor. *Vă dați seama, să existe asemenea oameni aici!* Carita fusese întotdeauna cea care chema societatea furnizoare cînd lipsea apa sau compania de electricitate cînd se producea cîte o pană, pentru că ea vorbea fluent limba spaniolă.

— Și colectarea gunoiului, spuse Tuula. Cine va mai telefona acum la Consiliu, pentru gunoi?

— Carita este acuzată, se pare, de cîteva infracțiuni grave, spuse Annika încercînd să se arate îngrijorată.

Tuula strîmbă din nas.

— Poliția spaniolă, spuse ea. Știm toți cum sunt ăștia. Leneși și corupți pînă-n măduva oaselor. În țara asta totul nu este decît *mañana, mañana*. Probabil că o învinuiesc doar pentru că este străină.

Annika îi mulțumi și se întoarse la piscină. Reacția finlandezei nu o surprindea. Cei mai înrăiți criminali aveau

ri susținătorii lor. Mai existau încă oameni care credeau il'ti >1 l'ot a fost un mare om.

Se opri să privească terenul de golf întins pe valea de Hlii! 'l'oș își scoase telefonul mobil, găsi numărul și îl sună 1« I nut Garen. îi răspunse la al cincilea apel.

> * Vreau doar să-ți spun că sunt pe Costa del Sol și intenționez

să scriu despre Carita Halling Gonzales, spuse Annika. Știe cineva unde a plecat?

Nu, răspunse Knut Garen. Poliția spaniolă a verificat listele de pasageri ale tuturor avioanelor și feriboturilor, dar înșă nu a găsit nimic.

Ar mai putea fi încă în Spania?

Înșă dacă este, înseamnă că toată familia are o identitate în comun, cu alte școli, locuință și conturi. Considerăm că este înșă probabil. Ce-ai de gând să scrii?

Întreb ce poate fi confirmat — de dumneata, de exemplu. *, și anunțat public că Interpolul a emis mandat de arestare în numele ei?

Încă nu, răspunse Garen.

Annika își mușcă buzele. Făcuse o greșală.

Dar s-ar putea anunța azi după-amiază. Poliția a primit informații din Anglia rezultatele unor teste ADN și a stabilit legătura între ea și incidentul cu gaze toxice care a avut loc la Nueva Andalucía imediat după Anul Nou.

Annika îi creștea pulsul.

— Ce legătură?

Au găsit seiful și al doilea vehicul folosit pentru spargere.

— Unde?

— În parcare pe termen lung de la Aeroportul Málaga.

Annika se întorcea la mașină. Inteligentă, Carita. Dacă ar fi abandonat mașina la marginea drumului sau într-un loc ascuns, mai devreme sau mai târziu ar fi observat cineva. Dar în parcare pe termen lung a unui aeroport care este nepăzită, nimeni nu putea observa nimic.

— Era ceva în seif?

— Fusese spart. Era gol, cu numai câteva urme de exploziv. Dar în mașină au găsit șuvițe de păr și urme de piele descumată, iar ieri s-a confirmat că acestea corespund cu

ADN-ul Caritei Halling Gonzales. *

— Ați avut cu ce să le comparați?

— După percheziționarea casei, spuse Garen. Cred că j- iu obținut ADN-ul de pe perișta de dinți.

Annika ridică privirea spre casă. Bietul Jocke Zarco Mai tinez trebuie să fi furnizat o mulțime de informații. Carita și-a sacrificat stilul de viață ca să-l omoare. Nu și-a luat niii I măcar perișta de dinți cînd a fugit.

Apoi își aminti ce i-a dat prin gînd în timpul nopții.

— N-am văzut niciun zid spart în casa familiei Söder ström, spuse ea. Unde se afla seiful?

— Exista cîte un seif în fiecare cameră. Acesta era într-n cameră de la parter.

Se încruntă. N-a știut că la parter mai erau și alte înc ă peri, în afară de cea a lui Suzette.

— A cui era camera aceea?

— A lui Astrid Paulson.

Annika clipi. Bineînțeles.

— Ce-ar fi putut avea atît de valoros în el?

— Bani, acte, documente, coduri, informații delicate. Tot ce vrei.

Annika se frecă pe frunte. Desigur, seiful lui Astrid putea fi cel mai interesant din toată casa. Nu al Veronicăi, care spăla bani, sau al lui Sebastian, care producea dezastre financiare, ci al lui Astrid. Ea a fost prima; ea a deschis

una afacere; ea a avut o agenție imobiliară pe Costa del ti încă din 1968.

(ît pot să scriu din toate acestea?

Șeful anchetei preliminară va lua în această după-amiază, în mod oficial, decizia de a o aresta pe Carita Halling Gonza- | ri iu absență. Deocamdată există un mandat pe numele ei I m i ii ru uciderea lui Zarco Martinez. Știm că ea i-a dat mor- lin.i, dar

nu este clar dacă a avut intenția să-l omoare. Înce- |iAnd din această după-amiază, suspiciunile vor fi extinse pntru opt cazuri de omor. Iar cînd se întîmplă așa ceva, i ddică toate interdicțiile de comunicare. Nu mă aștept la iillceva.

Annika scoase pixul și carnetul din geantă și se apucă i,1 noteze ce aflase.

Opt cazuri?

Membrii familiei din casă, plus hoții și Zarco Martinez. \i um, cînd știm cum se potrivește totul, procurorul poate presupune că femeia a omorît cu premeditare.

Pot să te sun mai tîrziu după-amiază, ca să-mi con- llrmi?

— Sigur că da.

O clipă nu mai ziseră nimic.

— De ce? întrebă Annika. De ce a făcut așa ceva?

Garen nu răspunse.

— Dar dumneata ai cunoscut-o, spuse Annika. Ai lucrat cu ea. Ce motiv putea să aibă?

Ofițerul de poliție părea obosit.

— Banii, presupun, răspunse el. Statutul și recunoașterea, poate, o viață în lux...

Annika ridică privirea spre terasă, cu tufele ei de hibis- cus înflorite.

— Dar de ce a ales să devină o criminală? Adică, n-a in.il avut așa ceva în familie. Dimpotrivă, cu un socru șef <1# poliție la Bogotá.

Garen tuși.

— Da, spuse el. Am verificat ce ne-ai spus despre famill.» ei. N-a fost chiar corect. Socrul ei, Victor Gonzales, a foit unul dintre cei mai mari baroni ai cocainei din Columhl.i El, soția lui și fiicele au fost executați de alt cartel, acum cincisprezece ani. Le-au aruncat în aer laboratorul de coca înă și le-au dat foc casei.

Annika simți că obrazii i-au luat foc, nu doar din caw/i soarelui.

— Dar Nacho și Carita au supraviețuit, spuse ea, pentru că se aflau în Suedia, în vizită la părinții ei.

Garen oftă.

— Acum cincisprezece ani, amîndoi părinții Caritei erau închiși în Statele Unite. Erau proprietarii unei firme, Cell Impact. Aceasta a dat faliment ulterior, dar, pentru a evita scandalul, s-au apucat să falsifice facturi și să măsluiască registrele contabile.

La naiba! Chiar că a fost naivă.

— Dar acum sunt morți? întrebă Annika.

— Colegii noștri din Suedia au stat de vorbă cu ei, spuse Knut Garen. Trăiesc într-un sătuc de lîngă Borlänge. De cînd au ieșit din închisoare, n-au mai avut nicio legătură cu Carita și asta s-a întîmplat în urmă cu zece ani.

Annika închise ochii. îi spusese interpreta măcar un singur cuvînt adevărat în toate zilele pe care le petrecuseră împreună? Da: numele socrului și faptul că fusese omorît, denumirea companiei părinților. Probabil că era adevărat că fusese crescută în Beverly Hills, poate că și pe soțul ei îl întîlnise așa cum i-a povestit. Iar faptul că își iubea soțul și

i | > lil nu era neapărat o minciună. Annika își aduse aminte îm ciripea Carita prezentîndu-i musafirii de la petrecere, i «le mulțumită și mîndră părase cînd a vorbit despre ei.

ili, i lui a fost manechin de faimă internațională, iar fiica lor h i ampioană la show jumping. Ea este partener într-un birou avocatură din Frankfurt, iar el a condus o bancă în Kenia...

(îrezi că o s-o găsești?

()a menii care s-au obișnuit cu lumina zilei reapar mai v icme sau mai tîrziu. Teroriștii și luptătorii pentru liber- Mte sunt altfel. Ei pot rămîne ascunși definitiv prin peșteri, tlišă (larita

Halling Gonzales vrea să iasă la restaurante, să-și țină copii la școli bune.

A vrut chiar ea să comită crimele? Sau a fost angajată le comită ori forțată?

Crimele se leagă în același timp de Zarco Martinez, iu ma Apis și familia Soderstrom, spuse Garen. Dar nu știm . .ne a fost motivația Caritei Halling Gonzales. Sperăm să îi lămurim cînd o vom prinde.

Annika îi mulțumi pentru ajutor și puse capăt convorbim. Uită să întrebe de Niklas Linde.

— Dar de ce a ales să devină o criminală? Adică, n-a nui avut așa ceva în familie. Dimpotrivă, cu un socru șef <lf poliție la Bogotá.

Garen tuși.

— Da, spuse el. Am verificat ce ne-ai spus despre famillii ei. N-a fost chiar corect. Socrul ei, Victor Gonzales, a Iod unul dintre cei mai mari baroni ai cocainei din Columbia, El, soția lui și fiicele au fost executați de alt cartel, acum cincisprezece ani. Le-au aruncat în aer laboratorul de coca* înă și le-au dat foc casei.

Annika simți că obrazii i-au luat foc, nu doar din cau/i soarelui.

— Dar Nacho și Carita au supraviețuit, spuse ea, pentru că se aflau în Suedia, în vizită la părinții ei.

Garen oftă.

— Acum cincisprezece ani, amîndoi părinții Caritei erau închiși în Statele Unite. Erau proprietarii unei firme, Cell Impact. Aceasta a dat faliment ulterior, dar, pentru a evit.» scandalul, s-au apucat să falsifice facturi și să măsluiast ă registrele contabile.

La naiba! Chiar că a fost naivă.

— Dar acum sunt morți? întrebă Annika.

— Colegii noștri din Suedia au stat de vorbă cu ei, spuse Knut Garen. Trăiesc într-un sătuc de lingă Borlänge. Di¹ cînd au ieșit din închisoare, n-au mai avut nicio legătură cu Carita și asta s-a întîmplat în urmă cu zece ani.

Annika închise ochii. îi spusese interpreta măcar un singur cuvînt adevărat în toate zilele pe care le petrecuseră împreună? Da: numele socrului și faptul că fusese omorît, denumirea companiei părinților. Probabil că era adevărat că fusese crescută în Beverly Hills, poate că și pe soțul ei îl întîlnise așa cum i-a povestit. Iar faptul că își iubea soțul și

qtlll nu era neapărat o minciună. Annika își aduse aminte tun ciripea Carita prezentându-i musafirii de la petrecere, <n < Ic mulțumită și mândră păruse când a vorbit despre ei. |vi lu lui a fost manechin de faimă internațională, iar fiica lor ||ii ampioană la show jumping. Ea este partener într-un birou awcatură din Frankfurt, iar el a condus o bancă în Kenia... K * (irezi că o s-o găsiți?

* ()a menii care s-au obișnuit cu lumina zilei reapar mai devreme sau mai târziu. Teroriștii și luptătorii pentru libertul r sunt altfel. Ei pot rămâne ascunși definitiv prin peșteri. Inșă C ;arita Halling Gonzales vrea să iasă la restaurante, să-și 11imită copiii la școli bune.

A vrut chiar ea să comită crimele? Sau a fost angajată i,1 le comită ori forțată?

Crimele se leagă în același timp de Zarco Martinez, liima Apis și familia Soderstrom, spuse Garen. Dar nu știm < .no a fost motivația Caritei Halling Gonzales. Sperăm să nll.lm când o vom prinde.

Annika îi mulțumi pentru ajutor și puse capăt convorbi i i i. Uită să întrebe de Niklas Linde.

în San Pedro de Alcántara traficul era blocat dintr-un capăt în celălalt, dar dincolo de localitate se desfășura destul de fluent. Trecu prin nedrept blamatul oraș Estepona fără nicio problemă. Când ajunse în vârful dealului, în apropierea joncțiunii cu șoseaua ce ducea la Torreguadiaro, Stinca Gibraltarului se ridică din mare drept în față, ca un aisberg uriaș. Imediat dincolo de ea, se conturau în ceață munții Africii, Rif.

Apoi semnele de circulație începură să fie scrise în două limbi: spaniolă și arabă.

Algeciras era un oraș dezordonat, cu totul diferit de locurile curate, pitorești pe care le-a vizitat ea pînă acum în Andalucía. Iar prețioasele litere arabe, care treceau în fugă pe lângă ea, nu făceau decît să-i sporească sentimentul că pășea în necunoscut.

Se întreba cum avea să nimerească portul, apoi văzu cuvântul „PUERTO”, port, înscris pe asfaltul drumului.

Palmieri pitici mărgineau *autostrada* cu șase benzi. Annika urmări săgețile indicatoare, care o conduseră într-o pădure de macarale-gigant. Navele cargo se îngheșuiau la chei cât vedeai cu ochii. Mii de containere așteptau stivuite

510

Îl încărcate sau descărcate, într-un talmeș-balmeș ce-i linteia de un mușuroi. Citise în Wikipedia că Algeciras era șaselea port, ca volum de activitate, din întreaga lume. Lunci, cum arătau primele cinci, se întrebă Annika.

Într-o mașină lângă Estación Marítima și se îndreptă spre iminai de Pasajeros. Locul îi amintea de Terminalul 1 |. Îi înecă din portul liber din Stockholm, doar că era ceva îi puțin ordonat. Mai multe companii păreau să ofere li îi n sport spre Tánger. Plecărilor și sosirile erau anunțate pe | ui nouri ample, ca într-un aeroport. Constată că pierduse l i mustață unul dintre vapoarele spre Tánger, iar următo- IIII pleca peste aproape o oră. Era deja trecut de ora două.

Îi iiversarea spre Maroc dura câteva ore, pe urmă trebuia să liri. Îi prin vamă și să găsească o modalitate de a călători m.ii departe, spre sud. Citise pe net că între orașe existau limuri și

autobuze în sistem de taxi, așa-numitele *grand lax* Is.

Își cumpără bilet și urcă pe scara rulantă în sala de plecări. Sala de Embarque era construită în întregime din gresie gri marmorată și avea mărimea unui teren de fotbal, iar check-in-ul, dar nu, nu avea bagaje și fu informată că biroul de control al pașapoartelor se va deschide peste

„În sfert de oră, moment în care se va putea îmbarca. Până la o jumătate de oră, la dispoziție serviciile bufetului existent, îi spuse funcționarul, arătându-i cu degetul o ușă din celălalt capăt al terenului de fotbal.

Bufetul era aproape la fel de mare și de gol. Comandă o *ufé cortado* și *bocadillo con jamón serrano y manebego* de la o chelneriță cu un inel de aur în nas; purta lenjerie roz pe dedesubt. Annika nu putu să nu observe acest amănunt pentru că jeansii fetei aveau talia atât de jos, încât abia îi acopereau fundul.

Annika era moartă de foame. Cum în avion dormise, ratase șansa de a cumpăra sendvișul lipicios al companiei aeriene. Așa că devoră bagheta enormă în fix trei minute. Pe urmă încercă să sune din nou la Ambasada Suediei de la Rabat. De data aceasta vocea în limba franceză îi spuse că orarul telefonic s-a încheiat pentru ziua respectivă.

Îl apela în schimb pe Rickard Marmen.

Acesta răspunse de îndată.

— Annika! exclamă el binedispus. Ai reușit să-ți faci o viață nouă, mai adecvată?

— M-am hotărât să rămân la cea veche, spuse ea. De fapt, chiar sunt pe punctul să-o fac mai atrăgătoare. Ascultă, alături de vreo afacere în Maroc?

— Poți să-ți faci o clipă? Spuse ceva în spaniolă unei pe-soane de lângă el.

— Maroc? reveni el. Bineînțeles. Marocul este o țară în plină dezvoltare. La ce anume te gândești? Am două zile cu

vederi' la mare în Tanger și mai multe proiecte în perspectivă.

Annika strânse triumfătoare pumnul stîng.

— Există în Maroc registre de evidență a proprietăților? Publice, vreau să spun?

Dacă întrebarea l-a surprins, Marmen nu lăsă nimii să se vadă.

— Da, zise el, există. Dar numai în formă tipărită. Poți să te uiți prin ele cît poțeste, dar trebuie să te prezinți personal. N-au fost transpuse pe calculator. Le găsești în franceză, spaniolă și arabă.

Annika își mușcă buzele.

— Dacă știu numele și orașul, pot afla unde locuiește persoana respectivă?

— Hmm, făcu Marmen. Vrei să găsești o adresă în Maroc?

— Dacă se poate.

\i numele persoanei și știi în ce localitate trăiește? Exact.

Păi, atunci ai putea încerca să apelezi la *muqaddam*.

La ce?

1 a funcționarul civil local. Există cîte unul pentru fie- t iii>- district. Sunt cei care distribuie cărțile de alegător, păs- |M'a/ă evidența populației domiciliată în zonă, semnează Inlu itările de cărți de identitate și așa mai departe.

Annika închise ochii și răsufală ușurată. Ar fi cumpărat ti i as.l de la Rickard Marmén numai ca să-l facă pe el fericit.

• în cu totul altă ordine de idei, zise ea, ce știi despre inășul Asilah din Maroc?

t) văgăună adormită, deși medina¹⁸ a fost restaurată des- tnl de recent. Se pare că este destul de șic.

Există și acolo *muqaddam*?

Ea Asilah? Trebuie să existe.

¹⁸ Partea veche a unui oraș arab, de obicei împrejmuită de ziduri, în jurul căreia s-a dezvoltat respectiva așezare urbană. (N.t.)

- Și cum îl găsesc?

 Probabil că este la fel de ușor de găsit ca și secția de poli-
|le întreabă pe cineva. Și, dacă te duci la Asilah, nu rata o masă
la Casa García. îți place bucătăria spaniolă, nu-i așa? I sie pe
strada principală din oraș, înspre port. Iubito, acum lirbuie să
plec. Mai e ceva?

 Te anunț dacă fac varză renovările.

— Ești mai mult decît binevenită.

*

 Cînd se deschise biroul de control al pașapoartelor, se așează
prima la o coadă inexistentă. I se puse o ștampilă și

fu îndrumată spre un coridor cu pereți din geam, atam sus, deasupra portului. Dedeșubt, zeci de camioane inii sau ieșeau dintr-un feribot.

Înainte de a urca la bordul navei trebui să mai a rale dată pașaportul, apoi fu copleșită de un sentiment de de vu: excursie cu școala în Finlanda pe la mijlocul anilor MI Recunoștea totul, de la covorul albastru uzat pînă la mag zinu duty-free și barul cu decorațiuni marine.

Se plimbă de la o punte la alta și trase concluzia că ea)| șoferii de camioane, cunoscuți între ei, erau singurii pasager^ în fața toaletei pentru femei, pe puntea a șasea, des» n peri de ce i se părea acest mediu atît de familiar: înstriu și unile de stingere a incendiilor erau în finlandeză. Nava a fost folosită anterior pe ruta Stockholm-Helsinki.

Cu un zăngănit înfundat, feribotul ieși din port și i>| începu drumul spre Africa, într-un tangaj amplu. Anulka se așează la bar.

Pe canalul navigabil ce urmărea spre vest linia coastei spaniole trecură pe lîngă multe alte vapoare. Văzu sat»' >1 orașe, plaje nisipoase, plantații de măslini și turbine eoll ene. Tocmai se gîndea că trecea pe lîngă noua cortină »1« fier, aceea dintre lumea întîii și cea de-a treia, cînd simț I că i se face greață. Uitase că suferea de rău de mare, ori» ,11 de lin ar fi fost mersul.

Își scoase rapid laptopul, ca să-și ocupe mintea cu .iii ceva. Se așează la o masă lîngă o priză de perete, deschise un document nou și scrise un articol despre iminenta ehi cidare a crimelor prin intoxicare cu gaze, comise în Nuev.i Andalucía. Interpolul a emis mandat de arestare pe numele unei suedeze care trăia pe Costa del Sol, în Spania, suspectată că a omorît opt oameni. Printre victime erau Sebastian Söderström și familia lui.

El menționă pe Knut Garen ca sursă, în calitatea lui de v/cntant al Poliției din țările nordice pe Costa del Sol. El îi spune că suspecta și familia ei au dispărut fără urmă din locuința lor și că Poliția credea că au plecat din țară. MIA că mașina lor a fost găsită la aeroportul din Málaga. El îi spune că unul din urmele de ADN, vorbește despre mandatul de arestare extins și despre intervenția Interpolului. Menționă, de asemenea, legătura cu moartea lui Johan Zarco Martinez și faptul că suspecta a fost ultima persoană care l-a vizitat la IUșoare înainte de a muri. Articolul era scurt și concis, îl văd, apoi se uită la ceas.

Mai avea nouăzeci de minute până să tragă la cheie. El deschide un document nou și scrie un articol despre Carita HallingGonzales. Decizia de a publica numele și imaginea unui presupus criminal nu-i aparținea ei, ci poliției care răspundea din punct de vedere juridic de apariția ziarului. Se gândește puțin, apoi se hotărăște să o numească (pe ea) „bogata suedeză”. Povestește că „bogata suedeză” a murit într-un cartier înstărit din Nueva Andalucía (în jurul tabloidelor de seară, orice suburbie în care nu existau încă urme de beton era un „cartier înstărit”) și că ea lucra în mod oficial ca traducătoare și interprete pentru presă și pentru poliția spaniolă. Descrie viața ei socială, întâlnirile cu prietenii, activitatea în cadrul asociației rezidenților. O citește pe linia, vecina finlandeză, dar fără a-i da numele. Apoi salvă Fișierul pe hard-disk, închide documentul și privește marea.

Strâmtoarea era mai îngustă. Munții erau acoperiți de aproape de apă, încât avea senzația că putea atinge ambele continente în același timp, dacă întindea mâinile. În continuare El era rău.

Deschide articolul început deja, referitor la modul în care Carita Halling Gonzales comisese crimele multiple din Nueva Andalucía, o descriere amplă și amănunțită a faptelor din prima noapte de ianuarie.

Descrie cum a planuit femeia uciderea membrilor familiei

Söderström și pe cei doi escroci români. Cum făcut ea rost de gaze, de bere și de morfină, cum a furat și a cumpărat codurile sistemului de alarmă și cum i-a recrutat pe nemernicii de criminali. Cum au mers cu mașinile până la vilă, și-au făcut injecțiile cu preparatul de naloxon, apoi s-au dus la aparatul de ventilație din spatele casei, având asupra lor o canistră cu gaz, un baros și o rangă...

Povesti că hoții au demontat o țeavă din circuitul de aspirație a aerului și au conectat-o la canistra de gaz, iar Mădălina a dat drumul la robinet și au ascultat fîșîitul gazelor care pătrundeau în casă. După care au rămas în așteptare. S-a declanșat alarma de gaze. S-au aprins luminile în dormitoare. Oare țipetele copiilor s-au auzit din locul în care vît 1 afla aparatul de ventilație, în spatele casei?

Reveni la articolele mai vechi și le reciti.

Unul dintre efectele intoxicației cu fentanil era letargia. Mama și cei doi copii au fost găsiți întinși de o parte și de cealaltă a ușii închise de la dormitor, nu au mai fost în stan să strige și nici să o deschidă, deși încă erau conștienți. An murit în câteva minute.

Nu, probabil că nu s-a auzit niciun țipăt.

Annika privi spre orizont, încercînd să uite de greață. Feribotul ieșise din Marea Mediterană și intrase în Oceanul Atlantic.

Se ridică și cumpără o sticlă de apă minerală, apoi continuă cu articolul.

Au intrat pe ușa de la terasă. Alarma de gaze urla, dar în rest era liniște. Pe urmă au oprit alarma și partea cea mai grea a operațiunii era gata. Acum aveau tot timpul la dispoziție.

Au început prin a fura seiful, o treabă consumatoare de timp și zgomotoasă, pe care l-au cărat mai apoi la mașina mică. După ce au plecat, transportînd seiful în portbagaj, precum trebuia probabil, pentru că aceasta nu a mai fost găsită.

Mașina și resturile seifului au fost abandonate în păruși
aeroportului. '

I loții au luat din vilă tot ce au putut: opere de artă, 11 i'are,
bijuterii. Nu știau că mai aveau de trăit doar patru ore.

*

Aunika salvă documentul și apoi îl închise. Feribotul vlră
spre sud, lăsînd în urmă Spania și Europa și apro- lilltnlu-se
rapid de coasta marocană. Soarele intrase după llllva nori și apa
devenise cenușie. Deasupra Munților Rif ai.miau nori grei de
ploaie. Se vedeau deja clădirile de pe mal, înalte și albe,
numeroasele macarale.

Annika închise laptopul. Primi pe mobil un mesaj de
li Meditel, un operator de telefonie care îi ura bun venit în
Maroc. Băgă totul în geantă și ieși pe punte. Vîntul o trăgea i Ir
păr, dar imediat se simți mai bine.

Părea că frenezia de a construi, de pe Costa del Sol,
iiaversase strîmtoarea. Vedea oameni pe plaje, mașini pe și >sele,
magazine cu ferestre din panouri uriașe de geam. Annika nu mai
fusesse niciodată în Africa, dar la așa ceva In orice caz nu s-a
așteptat.

Feribotul reduce viteza, zguduindu-se din toți pereții și luate
punțile în timp ce se apropia de chei. Annika se uită la ceas: au
plecat cu întîrziere din Algeciras, iar traversarea .1 durat cu
aproape treizeci de minute mai mult decît cele două ore promise.
Se plimbă de colo-colo nerăbdătoare, sperînd că *muqaddam*-ul
avea același obicei ca și spîniilll și că și-a ținut biroul deschis
pînă mai spre seară.

Șoferii de camioane și marinarii se adunară pe puni cinci,
sporovăind într-un amestec de franceză, spaniolă arabă. Niciunul
dintre ei nu părea grăbit. Annika se po/i(l< onă strategic în
apropierea ușii pe care intrase la urcare; pe navă, sperînd să

coboare repede, dar nu se întâmplă nimic. Sub ea se auzeau o mulțime de bubuituri și trosnete, iar ctf presupuse că se fixau rampele și pasarelele.

Pe urmă se deschise ușa — nu cea lângă care se așezase ea, ci alta similară de pe partea opusă. Scrișni din din | l frustrată, dar se așeză cuminte în coada cozii.

A durat o veșnicie.

Mai întâi a trebuit să completeze un formular cu info-uri mai detaliate despre propria persoană, profesia și adresa la care urma să locuiască în Maroc, scopul vizitei și durata planificată. Știa că nu era bine să declare că era jurnalistă, așa că a pus „scriitor” în dreptul profesiei. Doi vameși și doi polițiști de frontieră verificau pașapoartele și documentele de călătorie cu o temeinicie iritantă.

— Ce scrieți? a întrebat-o bănuitor un vameș, în limba engleză, pipăind laptopul din geantă.

— Manuale pentru copii, spuse Annika.

Au lăsat-o să treacă fără să o mai întrebe altceva. Ca să ajungă la pasarelă a coborât două punți, a traversat etajul pentru mașini și a străbătut un coridor strîmt, de metal. A ieșit pe țărâna Marocului și a respirat adînc. Mirosea a mare și a cauciuc ars.

A fost dirijată spre un coridor de sticlă, asemănător celui pe care l-a străbătut ca să ajungă la navă în Algeiras, înconjurată de același peisaj de camioane cu remorcă, containere și macarale. Se opri în clădirea terminalului, se așeză pe o

în sala de sosiri și îl sună pe Knut Garen. Compa- | m Mcditel funcționa bine: îl auzi pe ofițerul de poliție de lângă ea.

Mandatul de arestare a fost făcut public, îi confirmă el. Era tot ce-i trebuia Annikăi.

*.i nașe laptopul și se conectă la internet prin telefonul mobil. Probabil că o va costa o avere, dar deschise pagina lăsată de Outlook Explorer și îi scrisese un mesaj lui Anders Schyman.

Folosindu-se de Bluetooth trimise cele lui articole despre Carita Halling Gonzales: mandatul de Atestare, cum era ea, ca persoană, și crima, plus una dintre jurnaliști »grafiile pe care le-a făcut cu mobilul lângă închisoarea Măii din Málaga, când l-a vizitat pe Martínez. Carita apărea în una dintre poze, chiar dacă doar într-un colț, și se putea ști că era blondă, avea o poșetă cu model leopard și purta lănișuri înalte. „Bogata suedeză” în persoană.

La final atașă două fotografii din cartierul în care locuise Garita, o imagine de ansamblu cu piscina și cascada în plan și aceea în care apărea casa împrejmuită cu corăbii mulțumite Poliției. În e-mail puse și câteva explicații pentru fotografiile, povestea pe scurt ce s-a întâmplat, dădu numele întreg al Călaritei și îi spuse lui Schyman că părinții ei locuiau lângă lăncile. îi mai spuse că putea face orice dorea cu articolele.

Dură o veste să trimită e-mailul. Se temea că se va întrerupe legătura și că va trebui să reia toată operațiunea în la capăt, dar nu se întâmplă așa și, în cele din urmă, fotografiile și articolele ajunseră în cyberspace. Annika răsuflă ușurată și își strânse calabalâcul.

Gata cu însemnările acelea nenorocite, își spuse ea ieșind din clădirea terminalului.

Cu toate că norii acopereau compact cerul, lumina ou foarte puternică. Annika privi printre gene orașul întins pe pantele munților. Cum putea ajunge la Asilah?

– Taxi? întrebă un vîrstnic îmbrăcat în blugi și jachetă albastru-cenușie, rezemat de zidul exterior.

– Asilah? făcu ea o încercare.

– Douăzeci și cinci de euro, răspunse omul.

Douăzeci și cinci de euro? Tocmai pînă la Asilah? Era mai puțin de jumătate din cît o costase drumul pînă la Aeroportul Arlanda azi-dimineață.

– De acord, răspunse ea.

– Mașina mea e acolo, spuse omul cu un puternic accent englezesc.

Îl urmă pînă la o parcare înșirată de-a lungul terminalului. Frizura îngrijită și mersul relaxat îi amintea Annikăi de cineva cunoscut – de tatăl lui Thomas, poate? Omul se apropie de un Mercedes galben cu însemnele de taxi pe capotă, îi deschise o portieră din spate și o închise în urma ei.

– Așadar, mergem la Asilah? întrebă bărbatul privind-o în oglinda retrovizoare. Este un orașel foarte frumos.

Annika își instala geanta lângă ea, pe bancheta cu tapi- fle de plastic.

I ste lung drumul pînă acolo? Sunt un pic grăbită.

I. Nu e lung deloc. Mașina este foarte bună. A fost și la Miib.it, la Casablanca, în Sahara, în toată lumea!

Porni motorul și străbătu portul cu îndemînare de pro- h'Hlonist, apoi ieși pe străzile Tangerului. *Seamănă leit cu Uiiirbella*, se gîndi Annika. Străzile erau mărginite de palmii ii. Clădiri moderne, albe se ridicau spre cer, iar pe tro- tii.ire se înșirau baruri, cafenele și firme de închiriat mașini.

I angerul are acum un milion de locuitori, îi spuse șofe- itil

Potul este nou. Vin europenii și cumpără pămînt. Con- struiesc hoteluri, terenuri de golf și centre comerciale. E IUI loc foarte bun pentru afaceri, de-acestea, afaceri legale. Moarte bun.

Annika privi clădirile pe lângă care treceau și se hotări i,1 nu întrebe nimic despre afacerile ilegale. Presupuse că I MI te dintre ele erau cele despre care îi vorbise Knut Garen: I plantațiile pentru hașis din munți și lanțurile de distribuție i are duceau în Europa.

Cum Dumnezeu a reușit Suzette să intre în această țară l iră să aibă pașaport? Verificările pe feribot au fost temeinice. Rareori a mai trecut prin situația de a răspunde la între- I i.lri legate de profesia ei și de scopul călătoriei. Cum a reușit Suzette, la numai șaisprezece ani, fără bani, să intre fără ca luncționarii vamali și Poliția de frontieră să dea alarma?

— Aici este un loc de trai foarte bun, mai spuse șoferul. Atmosfera este relaxată, mîncarea bună, vremea frumoasă.

Treceau printr-un cartier rezidențial cu o pădure de antene de televiziune și farfurii de satelit pe acoperișuri. Văzu femeii în drum spre magazine și spre piață, unele cu capul acoperit, altele nu. Trecură pe lângă benzinării, magazine de telefonie mobilă și un stadion de fotbal, mart', încă în șantier. Cartierul rezidențial se termină, înlocuit treptat de construcții industriale. Trecură pe lângă un hotel Ibis, un salon de prezentare Volvo și un dealer Scania.

Suzette a fost aici mai multe veri la rînd, a mers pe drumul acesta, a privit cîmpurile, saloanele de vînzaii a automobilelor, benzinăriile, stînd în brațele bunicii >1 jucîndu-se cu prietena ei Amira. Pentru ea, a fi în Afric a era ceva foarte firesc.

— Fabricile produc pentru piața europeană, îi explică șose* rul arătîndu-le cu mîna. Muncitorii marocani sunt muli mai ieftini decît europenii.

Arată pe partea cealaltă a drumului, spre o lizieră sul» țire care însoțea linia țărmlui.

— La sfîrșit de săptămînă familiile vin aici, spuse el Gătesc la foc deschis, citesc, se joacă cu copiii.

— Cum de vorbiți atît de bine englezește? întrebă Annik.i Ați trăit în Anglia?

El îi aruncă o privire scurtă în retrovizoare.

— Niciodată, spuse el.

— Ați învățat la școală?

— Nu.

— Atunci aveți prieteni englezi.

El nu răspunse, iar ea nu insistă.

înaintau spre sud pe șoseaua de coastă. Drumul ține.i firul apei: la dreapta se zăreau plaje largi, complet pustii. Li stînga se întindeau cîmpuri cît vedeai cu ochii și dealuri, blînde și prietenoase, deloc abrupte și la fel de spectaculoase precum cele de pe Costa del Sol, pe malul Mediteranei. Peste tot păreau a fi numai flori, un covor copleșitor de culori.

Șoferul continuă să vorbească, povestindu-i cum au descoperit locuitorii Qatarului coasta marocană și cum au în cput să cumpere terenuri și să construiască vile mari, 11 piscine uriașe și altele, probabil adevărate, dar nu foarte Inie u sante. Annika își astupă urechile în fața torentului de \ i 11 be și admiră peisajul.

(!um va găsi un *muqaddam* la Asilah? De unde putea Sil înceapă? Pe cine să întrebe?

Pe urmă se uită la omul de la volan și se lovi cu palma peste

frunte: Doamne, că tare mai era proastă! în fața ei .i.tica cel mai bun ghid din lume, în persoană.

Scuzați-mă, zise ea, aveți idee dacă există vreun *muqaddam* în Asilah?

Șoferul se uită la ea în oglindă, j, —

Un ce?

Annika încercă să pronunțe cât mai corect:

— Un *muqaddam*.

Ah, un *muqaddam*! Omul scurtă toate silabele, pronunțînd ceva de genul *mqdm*. Sigur că există *muqaddam* în Asilah. Annika se uită la ceas. Șase și jumătate.

— Are un birou?

— Bineînțeles.

— Pînă la ce oră este deschis?

— Pînă la cinci.

Rămase dezamăgită. Bine, fie, dacă șoferul o putea ajuta s.i-i găsească biroul, se putea caza la un hotel și se va duce l.i el mîine-dimineață, la prima oră...

— Cred că vom ajunge la timp, spuse șoferul. Nu mai sunt decît cîțiva kilometri pînă la Asilah.

Annika îl privi uimită, apoi se mai uită o dată la ceas.

— Dar ați spus că biroul se închide la cinci.

Ochii bărbatului scînteiară în oglinda retrovizoare.

— N-ați dat ceasul înapoi cînd ați coborît de pe vas, nu-i așa? Este patru și jumătate aici.

Uitase complet că era o diferență de două ore între Spii nia și Maroc, deși cele două țări se aflau pe aceeași longitu dine. își potrivea ceasul. Cînd ridică privirea, văzu firma Cavi Garcia trecînd pe lîngă ei. Era restaurantul pe care i-l rec« mandase Rickard Marmen. Probabil că ajunseseră la Asilah,

în clipa următoare șoferul încetini.

— Mă puteți ajuta? întrebă ea. Trebuie să-i cer ceva acestui *muqaddarn*, iar franceza mea este foarte slabă.

Șoferul intră într-o parcare, opri și se întoarse spre ea

- Vreți să vă interesați de vreo persoană?
- O femeie, pe nume Fatima. Locuiește la o fermă pe-aici, pe undeva.

El dădu afirmativ din cap, ca și când s-ar fi gândit li ceva. Pe urmă întrebă:

- Prin preajmă?
- Tocmai asta-i problema? Nu știu. Credeți că aş putea afla de la *muqaddarn*?

El dădu din nou din cap, de această dată cu mai multă convingere.

- O cheamă Fatima? Dacă Fatima locuiește la o fermă în apropiere de Asilah, atunci *muqaddarn* știe.

Opri motorul.

- Lăsăm mașina aici și ne ducem pe jos la *muqaddarn*.

Urmară un indicator care arăta drumul spre Cartierul administrativ. Annika rămase o jumătate de metru în urma bărbatului, lăsându-l să impună el ritmul. Nu mergea prea repede. Ajunseră la o stradă pietonală cu locuințe de o parte și de cealaltă. Pe asfalt se înșirau vase cu flori și diferite ierburi. Șoferul opri un trecător și întrebă ceva în arabă. Trecătorul îi dădu un răspuns și îi arătă cu mîna, șoferul înclină capul, celălalt făcu o plecăciune, apoi vorbiră și vorbiră, și vorbiră. în cele din urmă plecară mai departe.

I Jsa aceea verde din față, spuse șoferul ridicînd mîna. I'niima? La o fermă lingă Asilah? Are soț? f S-ar putea să fi murit, răspunse Annika.

- Ilărbatul se apropie de ușa verde și ciocăni. Fără să mai Nștepte răspuns, o împinse și păși în întuneric. Annika nu i i i sigură dacă trebuia să-l urmeze sau nu. Decise că era in.il bine să aștepte afară.

- * Șoferul înaintă mai departe pe un coridor întunecat, it|K>i intră într-o încăpere din capătul opus, pe dreapta. Un iilunghi de lumină se contură pe podea cînd se deschise ii*i.i. I'e urmă triumghiul se micșoră și dispăru cu totul cînd 11Sii se închise lent. îl auzi salutînd pe cineva, apoi vorbind în m.ibă. Annika își mută

greutatea de pe un picior pe celălalt.

Ceva mai jos pe stradă, câțiva băieți se jucau pe o bici- i k'tă. Când băgară de seamă că erau priviți, se rușinară, așa i .1 Annika se întoarse în partea cealaltă. O fetiță cu codițe, III uniformă școlară, trecu pe lângă ea ducându-și în spate ghiozdanul roz. O femeie în rochie lungă, cu părul acope- i it, mergea agale pe trotuarul de vizavi, vorbind aprins la telefonul mobil.

Ușa din coridor se deschise și Annika se întoarse văzînd că a reapărut triumphiul de lumină. Șoferul de taxi veni spre ea, urmat de un bărbat îmbrăcat în costumul tradițional arab.

— Muhammad, este *maqaddam* la Asilah, spuse șoferul așezându-se lângă Annika, de parcă ar fi avut intenția să o prezinte și pe ea. Annikăi i se uscăse gura. Cum se saluta în arabă?

Dar *muqaddam*-ul îi întinse mîna și spuse cald:

— *Bonjour, madame!*

Annika îi strînse mîna.

— *Bonjour!* șopti ea stînjenită.

— Muhammad știe ferma Fatimei, spuse șoferul. Este sus, în munți.

— *C'est une ferme très grande*, spuse arabul pe tonul **il** amabil. *Les routes sont très mauvaises. Vous avez besoin d'un grosse voiture por y aller.*

— Ce zice? întrebă Annika uimită.

— Drumurile sunt proaste, spuse șoferul. Aveți nevoie ity o mașină mare. Mi-a explicat unde se află ferma. Vreți vă duc eu acolo?

— încă o întrebare. Soțul Fatimei, locuiește și el la fermii? se interesează ea privindu-l pe *muqaddam*.

Șoferul traduse. Funcționarul scutură din cap, apul ridică și coborî miinile.

— A murit, spuse șoferul.

— Cum se numea?

Alte gesturi, alte înclinări din cap.

— Era european.

Annika se uită la șofer.

— Da, spuse ea. V-aș fi recunoscătoare dacă m-ați putea duce cu mașina la fermă.

— încă douăzeci și cinci de euro.

— Știți să vă tocmiți.

— Dar mai întâi trebuie să mănânc ceva.

Gîndul la masă o făcu pe Annika să simtă că i se înmii iau genunchii. Nu mîncase toată ziua decît bagheta de l.i cafeneaua din terminalul de feribot, de la Algeciras.

— în regulă, zise ea.

îi mulțumiră funcționarului pentru ajutor. Acesta înti.i înapoi în clădire și încuie ușa. Era ora cinci.

*

Șoferul de taxi, al cărui nume se dovedi a fi tot Muham mad, îi mulțumi pentru invitația la masă, dar refuză

tlH icos. Annika îl văzu că se așează într-un mic local unde (ța imediat o conversație cu alți bărbați îmbrăcați în jachete «IL,ist ru-cenușii.

lía se duse după colț și se instală la restaurantul spaniol l avi C Jarcia. Vor sta la masă o oră, a hotărît Muhammad, «Vi < >1 Annika ceru un aperitiv (*jamón ibérico*), felul principal (*tullo a la plancha*) și desert (*flan*). La sfîrșit era atît de sătulă, m, Al du se mai putea mișca. Plăti cu cîrdul, apoi porni pe spre medina, centrul vechi al orașului. Nu se temea că Muhammad va dispărea — încă nu îi dăduse niciun ban.

Soarele se cufunda lent în mare. Annika se opri la poarta • I. nord a orașului și privi spre port. Bărci pescărești mici și l, „irte colorate se legănav în sus și în jos la adăpostul unui «(Avilar. Așa arăta unul dintre principalele porturi prin care v expedia canabisul din Maroc? Greu de crezut.

Dar, desigur, vedetele rapide despre care îi vorbiseră knut Garen și Niklas Linde nu se vedeau. Și nici nu era sigur , .1 aceste

foloseau portul principal, din centrul oraşului, i a să încarce la bord haşişul. Annika porni să se plimbe pe lângă clădirile milenare cuprinse între ziduri. Fuseseră zugrăvite de curînd şi arătau de parcă ar fi fost ridicate ieri.

Şoferul de taxi, Muhammad, o aştepta în maşină. Annika se strecură pe bancheta din spate. El porni moto- mi şi ieşi din oraş.

- Aţi mîncat bine? o întrebă.
- Foarte bine, răspunse ea.
- Marocul are o bucătărie foarte bună, un cuscus grozav.

Nu-i spuse că mîncase la un restaurant spaniol.

Asilah rămase în urmă, înecîndu-se în apusul de soare. Maşina se îndreptă spre est, trecu peste o cale ferată, pe sub o autostradă. Apoi asfaltul se termină şi îi luă locul un drum de pietriş. Muhammad micşoră viteza, aprinse farurile şi

conduse Mercedesul mai departe pe suprafaţa rugoasă. V în faţă, pista arăta în asfinţit ca o fişie de pămînt decolo rată, în timp ce de-a lungul drumului se mai puteau îi u A distinge tufişuri, culturi şi stînci.

Cînd ultima rază de lumină dispăru dincolo de creşii i munţilor, întunericul îi înghiţi cu totul. Muhammad ridii It geamul pînă sus, de parcă ar fi vrut să-l lase pe dinafară.

— E departe? se interesă Annika întrebîndu-se dacă n ar fi făcut mai bine să aştepte dimineaţa şi pe urmă să fi por nit spre fermă.

— Nu, zise el, dar drumul este stricat. Trebuie să fiu ateul cu maşina.

Annika se lăsă pe spate şi se uită în beznă. Nu vedea nimic, dar conturul vag al figurii i se reflecta în geam.

Ce l-a făcut pe David să vină tocmai aici, în aceasta parte a lumii uitată de Dumnezeu? La fel a fost şi el zgîlţit în maşini vechi, pe drumuri poate încă şi mai proaste, ca să ajungă la o mică fermă marocană izolată? Pe aici a umbla i şi Suzette în ultima vreme?

Deodată îşi aduse aminte de o scenă dintr-un film, *Li vie en*

rose\ pe care l-a văzut la cinematograful împreună cu Julia, cu câteva luni în urmă. Boxerul, Marcel, se află alături de Edith Piaf într-un restaurant din New York și îi povestești' despre ferma lui de porci din Maroc. Se ocupă de ea soția, în timp ce el călătorește prin lume, boxează și face sex cu cîntărețe franceze.

Annika închise ochii și se lăsă scuturată și zgîlțită printre gropi și bolovani. Bărbații pleacă în lume, iar soțiile rămîn acasă, ca să hrănească porcii. îi căzu capul pe spate și adormi.

I) oamnă? Doamnă! Am ajuns!

Tresări și se ridică în capul oaselor. Șoferul se întorsese spic ea. Arăta obosit. Era opt și jumătate. Merseseră două ■ >ti\ Annika se frecă la ochi, mînjindu-se de rimei pe încheieturile degetelor.

întunericul era impenetrabil, ca și mai înainte, dar pe t < » una muntelui, spre dreapta, se vedea o lumină puternică.

Pe cer atîrna o farfurie zburătoare de un galben strălucitor.

- Ce-i acolo? întrebă ea privind în sus.
- Acea este ferma.
- Lucrul acela?

Annika lăsă geamul jos. Vîntul pătrunse în mașină, aducînd cu el polen și nisip, involburîndu-i părul.

- Puteți să vă apropiați?
- Să merg chiar pînă acolo?
- Da, vă rog.

Muhammad băgă mașina în viteză și străbătu încet ultima porțiune de drum pînă la fermă.

Annika rămase cu gura căscată, fascinată de imaginea bizară din fața ei.

Bineînțeles că nu era o navă spațială. Era un zid gal ben, înalt de mai mulți metri, care împrejmuia o suprafață amplă, complet scăldat în lumina orbitoare a unor puternice reflectoare cu halogen.

— Sunteți sigur? întrebă ea îndoită.

Se așteptase la o fermă mică, cu câteva oi și vreo doi cai

— Aceasta este ferma la care trăiește Fatima, din ce mi-a spus *muqaddam-ul*.

— Isuse Cristoase! exclamă Annika.

Mașina se opri hurducându-se ușor în fața unei porți uriase de fier forjat. Zidul se termina în partea de sus cu o spirală groasă de sîrmă ghimpată. Peste aceasta erau mon tate reflectoarele, din zece în zece metri, iar două dintre ele erau orientate direct spre poartă. Annika văzu un interfon și o cameră de luat vederi. Semăna mai mult cu închisoarea Kumla, decît cu o fermă.

— Unde ne aflăm, mai exact? întrebă ea.

— între Souk el Had el Rharbia și Souk Trine de Sidi el Yamani.

— Hmm, făcu Annika. Mai sunt case prin preajmă?

— Case nu mai sunt. Acum o oră am trecut pe lângă un cătun. Poate că mai sunt case în alte direcții.

— Cît de departe suntem de Asilah?

— Patruzeci de kilometri, poate un pic mai mult.

— Sus la munte?

— Sus la munte, dar nu foarte sus. E bun pămîntul pentru ferme, în Asilah.

Ea respiră adînc și deschise portiera. Dacă tot făcuse atîta drum, putea, cel puțin, să afle dacă era cineva acasă.

Șoferul își dresă glasul. Annika se opri.

Plata, desigur.

St* așeză înapoi, pe bancheta din spate și Muhammad •i | u
inse lumina slabă de pe plafonieră, pentru ca ea să-și | m,il:3
găsi portofelul. îl scoase din geantă și extrase trei IMITC note de
douăzeci de euro.

Nu am rest, spuse el imediat.

Annika îi zîmbi.

Restul este bacșișul, îi spuse ea. Puteți aștepta pînă vedeți
că m-au primit înăuntru?

El dădu din cap bucuros.

I Bineînțeles.

Coborî din mașină, își atîrnă geanta pe umăr, închise ușa cu
grijă și se întoarse spre zid.

Muhammad se oprise la vreo zece metri de poartă. \miika
se apropie. Alea urca ușor, iar suprafața era rugoasă. \nnika
clipi și privi printre gene în lumina farurilor, apoi III zi un bîzîit
și sesiză camera video focalizînd obiectivul pe ea.

Ajunse la poartă. Strălucea, ca și cînd atunci ar fi fost
lăcuită proaspăt. Atinse ușurel cu degetele suprafața netedă. IV
urmă se apropie de interfon și apăsă pe buton.

Trecură zece secunde.

Era pe punctul să apese încă o dată, cînd se auzi declanșa
rea difuzorului.

— Oui?

Annika își dresе glasul fără să scoată niciun sunet, își
umezi buzele cu limba și încercă să-și aducă aminte ce mai șt ia
din franceza învățată la școală.

— *Je m'appelle Annika Bengtson. Je voudrais parler avec Patima.*

Difuzorul scoase un nou țăcănit și apoi amuți.

Annika rămase lîngă zid, ascultîndu-și propria respirație,
din ce în ce mai puternică. Reflectoarele zumzăiau.

Prin tufișuri, unde lumina nu reușea să ajungă, fișiau an male
și vîntul.

Se uită peste umăr. Taxiul era tot acolo.

Muhammad îi prinse privirea.

- Probleme? întrebă el.
- Nu știu, îi spuse ea. Așa cred.
- Vreți să vă duc înapoi la Tanger? Cincizeci de euro. *Oricum trebuie să te întorci acolo, se gândi Annika și apăs!*

din nou pe buton.

De această dată, difuzorul țacăni instantaneu.

- *Oui?*
- Și mai iritat.
- *Je veux parler avec Suzette aussi.*
- Vreau să vorbesc și cu Suzette.
- Difuzorul sîsîi și pîrîi — nu-l închiseseră.
- *fe sais qu'elle est ici.*
- Știu că este aici.
- Poate că s-au culcat, zise Muhammad.

Nu cred, își zise Annika, ridicînd privirea spre camera de supraveghere. Nu se culcaseră încă: nu avea nicio îndoială în această privință.

Difuzorul scoase un țăcănit și amuți.

- Eu trebuie să plec. Este drum lung pînă la Tanger. Annika ezită. în afara foșnetului din tufișuri, nu se mai auzea nimic, era liniște.

Poate că era mai bine să se ducă înapoi și să încerce din nou mîine-dimineață, pe lumină.

Se răsuci pe călcîie și porni spre mașină cînd se auzi un zăngănit dinspre perete și poarta începu să se deschidă. Prin deschizătură se ivi încă un reflector, care îi străluci direct în ochi și o forță să-și ridice mîna streășină deasupra capului. Privi cu ochii pe jumătate închiși și așteptă, pe

imi. i intră prin deschizătura porții, ținîndu-și respirația, casta începu să se închidă. O cuprinse o panică teribilă, pul se auzi un țăcănit și poarta se încuie, așa că nu mai i . . niciun rost să se gîndească la retragere.

Kreflectorul care îi strălucise în ochi se stinse. Annika illpl în întuneric, încă orbită de lumina puternică. îl auzi |H' Muhammad cînd porni motorul, întoarse și plecă.

în fața ei stăteau doi bărbați. Unul avea în jur de cincilei l de ani, celălalt ceva mai puțin de douăzeci. Amîndoi n.ui înarmați cu pistoale automate. Le țineau îndreptate \ pi c ea.

Se dădu un pas înapoi, vederea îi era încă afectată de di.1 lucirea reflectoarelor, care îi plutea mai departe prin fiiț.i ochilor în diferite versiuni de globuri roz-pal. încercă ftA clipească pentru a scăpa de ele și a desluși totuși ceva || spatele lor. O curte, își spuse. Sub picioare simțea pietriș.

Pardon, spuse ea. Je ne veux pas causer des problèmes.

Bărbatul mai în vîrstă îi spuse ceva în arabă celui mai l.tnăr. Băiatul se apropie de ea și arătă cu vîrful armei spre geantă.

Laissez le sac.

Annika puse geanta jos.

■ — *Donnez-le moi.*

O împinse spre el cu piciorul.

Bărbatul făcu un pas înainte, în timp ce băiatul se aplecă și răsturnă conținutul pe pietriș. îl răscoli cu încăr- i .Itorul armei. Annika se întrebă dacă obiectivul aparatului « le fotografiat va supraviețui.

— *Venez par ici,* îi spuse bărbatul arătîndu-i drumul cu pușca.

O chema să se ducă după el. Băiatul băgă lucrurile la loc în geantă și o aruncă pe umăr. Nu i-o dădu înapoi.

Annika înaintă cițiva pași cu băgare de seamă; aciuir reușea să distingă în întuneric contururile clădirilor și velil culelor. Așa cum bănuise, traversa o curte amplă, împie| multă de ziduri. Pe două laturi se aflau clădiri: în față și ut stînga. Ridică privirea la casa din față și scoase o exclam,i ție de uimire. Era o locuință și era uriașă. Treizeci de mei |1 lungime, două etaje, cu balustrade și balcoane la ambele nivele. Luminile erau aprinse la mai multe ferestre, dai erau palide, ca și cînd ar fi fost filtrate prin draperii

groase, Deasupra ușii de la parter strălucea un felinar.

Bărbatul mai în vîrstă mergea în față, iar tinărlul în spate. Păreau să se îndrepte spre ușa cu felinar.

Bărbatul bătu încetîșor și ușa se deschise, ca o gaură neagră.

— *Entrez*, zise el făcîndu-i semn cu arma să intre.

Annika își auzea inima bubuindu-i în piept și înghițind în sec. Pași înăuntru. Întunericul apăsă greu, dar aerul era ușor. Se afla într-o sală mare, un spațiu amplu, deschis.

— *Î droite*.

Îi trebui o clipă să se gîndească, apoi o luă la dreapta în fața ei se deschise o ușă. Primi un brînci ușor din spate și intra, împiedicîndu-se, într-o încăpere mobilată cu un birou și un scaun vechi.

— *Attendez ici*.

Ușa se închise în urma ei. Auzi o cheie răsucită în broască.

Respiră. Măcar aici, înăuntru, nu era întuneric beznă. Pe birou era aprinsă o mică lampă.

Trebuie să fi fost cineva aici cu numele Fatima, altfel n-ar fi lăsat-o să intre. Iar poarta s-a deschis de îndată ce i menționat numele lui Suzette.

Iăcu cîțiva pași spre fereastra ascunsă în spatele draperiilor. Dădu una la o parte, ca să se uite afară, dar nu reuși să vadă nimic. Îi luă ceva timp să înțeleagă că pe partea ilaltă erau închise obloanele.

Îe urmă auzi un zăngănit de la încuietoare. Dădu drumul draperiei, de parcă ar fi ars-o la mîini și reveni repede în mijlocul camerei, unde o lăsase bărbatul înarmat.

• în cameră intra o femeie de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată în veșminte tradiționale, negre. Spuse ceva pe înăuntru și închise ușa în urma ei. Apoi se întoarse spre Annika.

Înaltă, aproape un metru optzeci, avea ochi negri, contururi impecabile și inele mari pe degete.

Ați dorit să vorbiți cu mine, spuse ea într-o engleză perfectă de Oxford.

Dumneavoastră sunteți Fatima? întrebă Annika.

— Eu sunt Fatima.

Mă cheamă Annika Bengtzon. Sunt din Suedia. Lucrez la un ziar de-acolo, care se numește...

— Știu cine sunteți.

Fatima înconjură biroul și se așează pe scaunul vechi.

— De ce-ați venit?

I se citea în priviri că era obișnuită să dea ordine.

Annika trebuită face un adevărat efort ca să-și țină la reamă și să nu dea înapoi. *Cel puțin am ajuns unde trebuie. Știe și cine sunt. Prin urmare, știe și cu ce mă ocup.*

— Sunt jurnalistă, spuse ea. Vreau răspunsuri la câteva întrebări.

Niciun mușchi nu se clinti pe chipul Fatimei.

— De ce aș răspunde la întrebările dumneavoastră?

— De ce nu? Dacă nu aveți nimic de ascuns?

Annika o privi intens preț de un minut întreg.

>>

— Poate îmi dați dumneavoastră *mie* câteva răspunsuri, spuse ea în cele din urmă.

— Eu? întrebă Annika. Despre ce?

— Unde este Filip?

Annika făcu ochi mari.

— Filip? întrebă ea. Filip Andersson?

Fatima dădu scurt din cap, afirmativ.

Annika își dresе glasul. Nu era un secret faptul că .1 participat la conferința de presă de după eliberarea lui. Nn avea nimic de pierdut dacă răspundea.

— A fost eliberat din închisoarea Kumla ieri-dimineaș.1, L-am văzut la biroul avocatului lui de pe strada Skeppsbron din Stockholm, ieri, chiar înainte de prînz. De atunci nu l-am mai văzut.

Făcu o pauză.

— Habar n-am unde este acum.

— La ce oră l-ați văzut la Stockholm?

Annika se gîndi o clipă.

— Aproximativ la douăsprezece fără un sfert, spuse ea.

— Are pașaport?

— Pașaport?

Deținuții aveau voie să dețină pașaport? Scrisese mai demult un articol despre un deținut căruia nu i s-a per mis să participe la înmormîntarea mamei sale, în Scoția Tînărul era disperat, dar regulile erau inflexibile. Cînd a intrat la pușcărie, i s-a luat pașaportul, așa se întîmpla cu toți cei condamnați la cel puțin douăsprezece luni. Ve/i paragraful doisprezece din Legea pașapoartelor. Era exclus ca un condamnat pe viață să aibă pașaport. Iar dobîndirea unui pașaport nou dura cinci zile lucrătoare, asta știa, pentru că ea însăși a încercat să grăbească procedurile acum cîțiva ani și nu a reușit. La Arlanda ar fi putut să obțină un

Instrument de călătorie provizoriu — Anne Snapphane a avut în acest lucru o dată, când a plecat în vacanță în Turcia și o cursă charter.

Annika dădu din cap.

Un pașaport obișnuit, nu, spuse ea. Poate unul provizoriu.

Suedia face parte din spațiul Schengen?

Annika dădu din cap afirmativ.

Deci se poate călători în Europa numai cu cartea de identitate națională?

Annika încuviință din nou, dând din cap.

Patima se ridică în picioare, se duse la ușă, o deschise și spuse ceva în arabă. Apoi închise ușa la loc.

- îl cunoști? întrebă ea. Știi ce fel de om este?

Annika își ascunse degetul la spate.

Î-am luat o dată un interviu, dar de cunoscut, nu-l cunosc.

Patima se așează din nou la birou.

Am răspuns la mai multe întrebări, spuse Annika. Pot să pun și eu una, în schimb?

Fatima nu se mișcă. Annika aprecie că era o aprobare.

— Suzette este aici?

Femeia nici măcar nu clipi.

— Ce te face să crezi că ar fi aici?

N-a întrebat cine era Suzette. Înseamnă că știa.

Annika se gândi bine ce să răspundă. Nu putea dezvălui că Suzette a reușit să trimită un e-mail, pentru că ar fi însemnat să o bage în bucluc.

— Suzette are o prietenă foarte bună, pe nume Amira. Le-a vorbit prietenelor despre ea, nu este un mare secret. Amira locuiește la o fermă cu cai, de lângă Asilah. Dacă știți cine sunt, atunci știți și că scriu articole la ziar. Am scris despre

Suzette. Am fost foarte afectată de ceea ce i s-a întâmplat] Am vrut s-o gălesc.

Se auzi o bătaie în ușa și Fatima se duse să deschidă, Annika auzi voci șușotind în arabă. Fatima ieși și încuie ușa

Annika avu de așteptat cinci minute, apoi femeia reveni,

— Vom vorbi mai multe mâine. Veți rămîne aici ca o.e. petele nostru. Ahmed vă va conduce la camera dumne.i voastră.

Fatima dispăru și în cadrul ușii apăru tînărul. îi înapoi# Annikăi geanta, în care nu mai rămăseseră decît periuța de dinți, carnetul de notițe, pixurile și lenjeria de schimb. Il luaseră laptopul, telefonul mobil și aparatul de fotografiat

— *Suivez-moi*, spuse el.

Annika își luă geanta mai mult goală și plecă după el.

Străbătură sala întunecată pînă la o scară de piatră, din partea stîngă. Urca abrupt mai multe etaje și se termina la o ușa grea de lemn. Tînărul o deschise împingînd-o și intrară într-un coridor slab iluminat.

— *Allez*, spuse el și o urmă pînă aproape de capătul culoarului.

— Se opri lîngă o ușa îngustă, pe stînga.

— *Ici*, zise el.

Annika intră și simți că ușa se închise în urma ei.

Se întoarse să întrebe cît urma să fie ținută acolo, dai auzi cheia răsucindu-se în broască.

Moarte pe plajă

Băiatul-bazaochi era cam simpluț la minte. Oamenii vor- IH ,ui că tatăl l-a lovit o dată atît de puternic peste față, cînd i l-a mic, încît i-a dislocat ochiul și l-a făcut să surzească de-o i ni'che, dar poate că nu erau decît cleveteli. A fost printre primii copii vitregi aduși la Cudagîrden și niciodată nu s-a plîns.

Avea o singură slăbiciune: nu se putea ține departe de li'te, mai ales de Prințesă. Se ascundea printre trestii cînd se îmbăiau, se cățara pe ele atacîndu-le din spate și le strîngea i le piept și de fund, apoi le ținea strîns și se freca de ele.

Fetița-trol nu-l slăbea din ochi, ca să nu-l lase să se apropie de Prințesă.

Fetele aveau treisprezece și paisprezece ani cînd, într-o seară, Prințesa n-a reușit să scape. A prins-o pe plajă — unde trestile erau foarte dese —, i-a smuls costumul de baie și i-a acoperit gura cu mîna. A posedat-o cu asemenea forță, încît violența actului și nisipul i-au sfîșiat organele, apoi a lăsat-o într-o baltă de sînge.

Fetița-trol și îngerăș se duseseră la magazinul din sat să cumpere zahăr și sare și cînd s-au întors la plajă el își trăgea pantalonii, cu spatele la ele, cu fața spre apă. Prințesa zăcea la picioarele lui, aparent lipsită de viață. Fetița-trol s-a furișat fără zgomot și iute ca fulgerul, iute ca o nevăstuică, precum era, a apucat o piatră, a alergat pînă la el și l-a izbit în cap. Și l-a lovit, l-a lovit fără să se mai oprească. Îngerăș a rămas pe loc, cu gura căscată într-un urlet nerostit, în timp ce Fetița-trol l-a lovit și l-a lovit și l-a tot lovit, pînă cînd nu a mai țîșnit sînge, iar materia cenușie din țeasta lui zdrobită s-a împrăștiat pe nisip.

— Adu cazmale și bandaje, îi spuse ea lui îngerăș în timp ce o ducea pe Prințesă în brațe pînă la apă, ca s-o spele.

Îngerăș a alergat să-i ducă mamei în bucătărie zahărul și sarea și a întrebat dacă puteau dormi în podul cu fîn în noaptea aceea; a primit învoirea, apoi a tîrît cazmalele și o rangă

mai mică pînă la malul lacului și împreună cu Fetița-trol .i petrecut noaptea întreagă săpînd un mormînt potrivit de îngust, dar adînc, în spatele unui stejar bătrîn de pe țarm. Mai întîi au îndepărtat frunzele moarte și crengile căzute la pămînt, iar nisipul era moale și ușor de săpat, numai că rădăcinile copacului erau dure ca oțelul și îngerăș a trebuit să

aducă un topor. Stătea să se lumineze de ziuă cînd au terminat. Prințesa își mai revenise puțin, așa că și-au unit forțele toate trei și au tras trupul inert pînă la mormînt. Una dintre mînele cămășii Băiatului-bazaochi s-a agățat într-o rădăcină, de aceea Fetița-trol a fost nevoită să coboare în groapă și să o desfacă. Cadavrul a căzut peste ea și n-a mai putut să iasă decît cu ajutorul celorlalte.

Au aruncat cu lopata mai întîi sîngele și creierii, pe urmă au umplut groapa cu rădăcini, pămînt și nisip. Pe deasupra au împrăștiat frunze și rămurele.

S-au așezat și au plîns împreună, de frică și de extenuare, strîngîndu-se în brațe toate trei pe nisipul de la malul lacului de la Gudagîrden și făgăduindu-și una alteia că nu vor spune nimic, niciodată.

Prințesa avea paisprezece ani, Fetița-trol treisprezece, iar îngeraș..., ea avea numai zece.

Pentru noi trei am tipărit această carte, în numai trei exemplare, cîte unul pentru fiecare.

Toate acestea sunt adevărate, pînă la ultimul cuvînt. Pentru că eu sunt îngerul.

Annika se trezi cu soarele strălucindu-i pe obraji. În iimera minusculă era o căldură înăbușitoare. După ore întregi de frământări, a reușit în cele din urmă să adoarmă îmbrăcată, întinsă pe patul strîmt ce ocupa jumătate din suprafață.

Se ridică în capul oaselor vlăguită și privi printre gene lumina soarelui de-afară. Se revărsa în încăpere printr-o ușă-fereastră casetată, fără obloane. Se sculă cu intenția să o deschidă, dar era încuiată. Două perdele fine, de culoare galbenă, atîrnau de o parte și de cealaltă a gemurilor și Annika le trase peste fereastră, într-o încercare zadarnică de a stăvili căldura.

Avea nevoie disperată să urineze. Se duse la ușa îngustă și apăsă pe clanță.

încuiată.

Se așeză din nou pe pat, își dădu la o parte de pe frunte câteva bucle transpirate și se uită la ceas. Șase și jumătate, își scoase jacheta; tricoul de dedesubt era ud learcă.

Cu o seară înainte, nu reușise să găsească întrerupătorul și fusese nevoită să-și caute drumul spre pat pe pipăite, apoi se ghemuise în întuneric. Acum înțelegea de ce, în cameră nu exista lumină electrică. Un perete era ocupat în înli gime de patul pe care ședea, iar celălalt de un birou m.i de lemn masiv, pe care erau așezate un felinar și o cutie c chibrituri. În fața

acestuia se afla un scaun şubred.

Ce fel de cameră era aceasta? O cameră de oaspeţi?
cameră pentru copii? De servitgri? Sau era o celulă?

Cu siguranţă, părea a fi adevărată ultima variantă.

Annika se ridică în picioare, se duse la uşă şi bătu în t cu
pumnii cât de tare putu.

– Daţi-mi drumul! strigă ea în suedeză. Ce naiba, trebui să
merg la toaletă! Mă aude cineva?

încetă să mai lovească şi ascultă cu urechea lipită ti uşă.

Nu auzi decît ritmul propriei inimi.

Aşteptă cinci minute, apoi se aşeză din nou pe pat.

Trebuia să urineze. Va fi nevoită să facă pe podea, dat ă nu
avea altă soluţie.

Pe urmă îi dădu prin cap să se uite sub pat. Bineînţeles, Ies,
acolo se afla o oală emailată. Aproape la fel cu aceea pe care o
păstra bunica la Lyckebo, în casa ei de lemn de lingă Hosjon,
unde nu exista sistem de canalizare. O trase afară şi îşi dădu jos
blugii. După aceea o împinse la loc sub pal, cât mai aproape de
perete.

Se aşeză pe scaunul de lingă birou.

în casă domnea tăcerea.

Bunica nu îi cunoscuse pe Kalle şi Ellen. Copiii ei nu
urinaseră niciodată într-o oală emailată dintr-o cabană bîntuită
de curent, în apropierea apei din Hosjon. Cîntl va primi banii de
la compania de asigurări, va cumpăra o căsuţă în pădure, în
Sodermanland.

Se ridică intenţionînd să bată din nou în uşă, dar se abţinu.
Nu-i vor da drumul doar pentru că bătea. Iar să-şi sfişie mîna
lovind nu era deloc constructiv.

(ioanta zăcea pe podea, lingă birou. O ridică şi scoase Ulii i a
carnetul şi un pix. Se apucă să muşte capătul pixu- Itii i ugetînd.
Femeia numită Fatima îl cunoştea pe Filip An't rsson şi aflase că

acesta fusese eliberat de la Kumla. pîrcharea despre pașaport dovedea că o preocupa posibilitățile ale lui de a călători. Nu se mirase deloc cînd Annika hîmnenise de Suzette, așadar fata era acolo sau Fatima știa lin«lc-«ra ținută ascunsă.

Se afla la o fermă mare și bogată. Puțin cît văzuse ea •lin clădire și zidurile înconjurătoare dovedea că locul era Itlnr întreținut.

Annika se ridică și se apropie de ușa-fereastră, trase I h 11 clelele și se uită afară.

Nu se vedea mare lucru, doar curtea pe care o traver- wse cu o seară în urmă, latura dinspre interior a zidului și i ui Inele din spate. Se afla în partea cea mai de sus a casei.

I ,i dreapta era o clădire mai joasă, care adăpostea probabil Ki.iidurile și anexele.

Pe urmă văzu o femeie tînără, cu capul acoperit, ieșind dintr-o anexă, însoțită de doi băieți. Ar fi putut fi Amira? 1)1 turti nasul de geam. Nu, femeia era ceva mai în vîrstă: să

II avut vreo douăzeci și cinci de ani. Ținea de mînă cîte un copil și se îndrepta spre poarta pe care intrase și ea aseară.

în afara zidurilor, atît cît putea ea să vadă, se întindeau platouri de vegetație proaspătă. Nu distingea forma frunzelor, dar cu siguranță nu erau cartofi. Citise pe Wikipedia despre *Cannabis sativa* că era o plantă robustă, cu creștere rapidă, capabilă să reziste în orice fel de climă și la altitudini de pînă la trei mii de metri peste nivelul mării. Cea care ajungea cu predilecție pe piața europeană era crescută mai ales în Munții Rif din nordul Marocului.

Annika își aminti cît de sugestiv îi descrisese kiufi Garen sunetul bătilor ritmice ce răsunau toamna în mini» ții marocani, *du-dum, du-dum*, cînd se scutura polenul din plantele de cannabis peste straturile de pînă fină.

Auzi un zăngănit de la broasca ușii și tînărul din sniM precedentă își făcu apariția în prag, cu arma în mînă.

— *Suivez-moi.*

Annika își puse carnetul și pixul înapoi în geantă și lăsa M. să ducă după el.

*

— *Laissez-le ici.*

Îi ceru Annikăi să-și lase geanta. Așadar, nu pleca nămi 5- ieri și urma să se întoarcă în același loc. Doar dacă?

— *Où allons-nous?* întrebă ea.

Unde ne ducem? într-adevăr, vorbea foarte prost franceză.

El nu-i răspunse.

— *Qu'est ce que vous faites maintenant?*

Ce faceți acum?

Ne vous inquiétez pas, spuse el.

Nu avea de ce să-și facă griji.

Coborîră pe altă scară, Annika înainte, tînărul în urmă în urma ei. Era o scară mult mai lată decît aceea pe care urcaseră în seara precedentă. Era acoperită cu un covor gros și ducea la primul nivel al casei. Se aflau într-un hol larg, cu uși pe trei părți, toate închise și baricadate. Ușile și pereții aveau culori închise și ornamentații încărcate — unele chiar aurite. Statui masive din bronz și piatră ocupau mai multe nișe. În locul celui de-al patrulea zid se ridica un ecran de lumini, din podea pînă sus, la streașină. Scara cobora în continuare, din cîte putea să vadă, pînă la ușa din față, pe care intrase așară.

1.1 năru se opri în fața unei ample uși duble de pe par- slîngă, deschise un canat și o împinse înăuntru. Annika (servă o cheie mare în broască. Auzi ușa închizîndu-se în

iiii.i ei, apoi țăcănitul cheii.

Se afla într-o bibliotecă. Pereții erau acoperiți cu rafturi în .ist rate, pline ochi de cărți, unele cu coperte de piele, iill.'k • mai moderne. Pe cotoare erau scrise atît litere arabe, † Al*și latine.

Altă ieșire nu exista.

Se duse la cele trei ferestre și încercă să le deschidă, pe fAnd.

Erau blocate.

Se opri în mijlocul încăperii, între două canapele cu lăptărie de piele roșie ca sângele. Alături se afla o masă cu lăptărie de marmură, pe care trona o scrumieră de bronz masiv. Annika dădu cu piciorul în masă și se lovi la degete.

Într-un colț se afla altă masă, veche, cu patru scaune, pe care fusese așezată o tavă cu micul dejun pentru o singură persoană. Nu-lăsa să moară de foame. Se apropie și se uită în suspiciune la alimente. Recunoscuseră pâinea arăbească și legumele de alături, dar humusul din mijloc i se păru cam dubios. Se așeză, luă furculița, îl gustă și constată că era, de fapt, foarte bun. Era aromat cu usturoi și pătrunjel. Mîncă lot și la urmă bău ceaiul dulce.

Nici nu termină bine ceaiul, cînd auzi țâcănitul cheii.

Își strînse stomacul. Nu voia să se întoarcă în celula sufocantă de sus.

Dar nu era tînărul cu pușca. Era o fată zveltă, cu ochi mari și păr negru ca abanosul. Annika făcu ochii mari.

— Ha! exclamă ea. Încep să înțeleg limba. Mi s-a părut mie că-ți vor aduce micul dejun în bibliotecă și uite că-am avut dreptate.

Închise grijulie ușa în urma ei și se rezemă de ea, tînd ochii strălucind de curiozitate.

— E-adevărat că lucrezi la un ziar? *

Annika încuviință dînd din cap.

— Iar tu ești Suzette?

Fata zîmbi cu gura pînă la urechi. Purta jeansi, tînd i și pantofi sport.

— Ce faci aici? întrebă ea.

Annika se uită atent la tînăra de șaisprezece ani. Înfăptuit era evident era fericită și sănătoasă, nu părea a avea vină suferință.

— Am vrut să văd dacă ești aici. Te caută mulți.

Fata se întuneacă.

— Nu-i pasă nimănui, spuse ea. Nu cu adevărat.

— Mama ta este chiar foarte îngrijorată.

Fata se dezlipi de uşă şi se aruncă pe una dintre cam» peiele de piele.

— Nu-i pasă decît de slujba ei jalnică. Eu o încurcam, cheltuia prea mult cu mine.

Se întinse pe jumătate, legănîndu-şi un picior peslr braţul canapelei. Annika rămase tăcută, aşteptînd un no» impuls de curiozitate al fetei.

— Nu ştie nimeni că sunt aici. Tu cum ai aflat?

Suzette îşi dădea seama că era ținută ascunsă. Probabil că n-ar fi trebuit să ajungă în bibliotecă.

— Probabil că întrebarea cea mai importantă este *de ce* le afli tu aici, spuse Annika. Şi cum ai ajuns aici.

Suzette ridică indiferentă din umeri şi zîmbi.

— Vrei să-mi iei un interviu?

— Dacă vrei şi tu.

— Ha!

îşi lăsa capul pe spate.

latima n-ar aproba așa ceva nici în ruptul capului.

.1111 voie să spun nimănui unde mă aflu.

I je ce? o întrebă Annika. Eşti prizonieră?

Suzette îşi pigulea unghiile, dar zîmbea în continuare, latima a venit să mă ia, spuse ea. Mi-a zis să le spun

ni uror că plec în altă parte şi pe urmă am venit împreună

Itl.

I ndiferent din ce motiv era ținută în izolare, fata nu I i ea deranjată de situație: măcar atît reieşea cum nu se | nil ea mai clar. Probabil că spunea adevărul. Francis, antre- in n ul de tenis, îi povestise că Suzette era prea dezorganizată i .1 să-şi fi pus la cale singură dispariția.

Dar n-ai avut paşaport, spuse Annika.

Suzette se ridică în capul oaselor pe canapea, cu un aer plictisit, lăsîndu-şi pantofii sport să cadă pe podea.

Patima are propriile vapoare, nu-i așa? N-are nevoie să 1ıvacă

pe la controlul pașapoartelor. Folosește și un port i .ire-i aparține.

Chiar așa? își spuse Annika.

— Și de atunci ești aici?

Fata făcu semn din cap că da.

— Și vrei și tu să stai aici?

Suzette nu mai dădu din cap și rămase nemișcată.

— Ai aflat ce s-a întâmplat? întrebă ea și ochii i se umplură tle lacrimi. Atacul cu gaze?

Annika se ridică de la masa cu micul dejun și se așează pe canapea, în fața lui Suzette.

— Da, am scris despre asta în ziar.

Lacrimile se dezlănțuiră.

— Erau atât de drăguți! Leo putea fi și enervant uneori, dar era tare mic. My era minunată, cu adevărat minunată. Iubea caii, la fel ca mine...

Suzette își acoperi ochii cu mâinile și plânse minute l șir. Annika nu zise nimic, așteptă să-i treacă. într-un tăi/ fata își șterse lacrimile și nasul cu dosul-mîinii și se uită Annika. Machiajul i se întinsese pe obraji.

— Așteaptă, îți dau ceva cu care să te ștergi pe față, s | >i i

Annika și-i aduse șervețelul de pînză de pe tavă, nefoit >\l |,

Suzette își suflă nasul tare și își șterse pudra de pe obraji

— Și bunica la fel, spuse ea. Era prietena mea cea mai bun.l

Annika se așează din nou.

— Astrid, la ea te referi?

— Mereu îmi spunea că sunt mica ei prințesă, deși nu ci a bunica mea adevărată.

își suflă nasul din nou.

— Prima oară ea m-a adus aici. Ferma era locul nost ni special.

Annika se strădui să păstreze un ton calm și neutru

— Veneai aici împreună cu Astrid?

Suzette dădu din cap afirmativ.

— De ce?

— Bunica o cunoaște bine pe Fatima. Fac *bizniz* împreună Iar Amira are aceeași vîrstă ca mine și are calul ei de la patru ani. Veneam să stăm o perioadă aici în fiecare vară.

— Nu este greu să vorbești cu Amira? întrebă Annika deși bănuia răspunsul.

— Vorbește suedeză pentru că tatăl ei este suedez. Cînd a fost mică, a avut guvernante suedeze, iar bunica îi trimitea filme pentru copii, din Suedia.

Suzette izbucni în rîs.

— închipuie-ți, să trimiți Seacrow Island¹⁹ în Maroc!

I Annika se aplecă spre ea.

1-î- Cum îl cheamă pe tatăl Amirei?

Suzette se încruntă.

[- A murit. Eu nu l-am cunoscut. Dar pe mama ei o i cheamă Fatima, iar pe surorile ei Maryam și Sabrina, iar M.iryam este măritată cu Abbas și au doi copii, cei mai K umpi din lume, doi băieți. Sabrina nu este aici în acest moment, pentru că studiază la Harvard, iar Amira se va iluce și ea acolo, imediat după ce va termina examenele de bacalaureat internațional.

Annika încercă să nu reacționeze, ca și cînd era perfect normal să studiezi la Harvard.

— Și Maryam a studiat tot acolo?

— Nu, ea a urmat doi ani la Cambridge, la fel ca Fatima, iar a vrut să se întoarcă acasă și să se mărite cu Abbas, așa

i ă asta a și făcut. Fatima nu obligă pe nimeni la nimic. Nici pe mine nu mă forțează, pentru că mie nu-mi place să învăț. Am propriul meu cal, pe Larache. Este un amestec de rase, englezească și pursînge arab, și este cel mai bun cal din lume. Eu vreau să mă ocup de animale și de cai, iar Fatima crede că-i o idee bună.

Dădu afirmativ din cap, ca să sublinieze cele spuse.

¹⁹ *Insula pescărușilor*, film pentru copii de Astrid Lindgren, despre viața unui familii de pe o insulă din arhipelagul Stockholmului. (N.t.)

- Nu trebuie să fii neapărat prima din clasă, continuă ea.
- ii ajut pe Zine și pe Ahmed – supraveghetorul și fiul lui.
- Bunica Astrid era de acord să te ocupi de cai?
Dădu din cap cu și mai multă convingere.
- Bineînțeles. Adică, bunica a crescut la o fermă, chiar dacă
cei de-acolo nu s-au purtat prea bine cu ea.
Annika se rezemă de spătarul scaunului, străduindu-se să-și
păstreze calmul.
- Bunica ți-a povestit vreodată ceva din copilăria ei?
Suzette se întinse din nou pe canapea și de această d.i.U își
puse amîndouă picioarele pe brațul ei.
- Uneori. Tot ce îmi povestea era foarte trist...
Pe urmă sări în picioare.
- Există o carte despre bunica și prietenele ei.
Se răsuci și alergă spre rafturile^intr-un colț al biblio tecii, din
spatele mesei cu micul dejun.
- O carte? întrebă Annika întorcîndu-se să vadă ce făcea fata.
Suzette parcurgea cu degetele cotoarele cărților.
- Era pe-aici pe undeva... Uite-o!
Scoase o cărtică subțire, legată cu ață, cu o copertă albă
simplă, fără niciun desen sau altă decorațiune, doar titlul și numele
autorului.
- Au aici toate cărțile cu Emil și cu Pippi și Goldie²⁰, spuse
ea, dar aceasta este cam singura carte pentru oameni mari
I-o întinse Annikăi.
- Eu am citit-o. Este mai neobișnuită.
Annika se uită la ea.

Un loc sub soare de
Siv Hoffman

- Ai găsit cartea aici? în bibliotecă?
O deschise la pagina de gardă. Fusese tipărită pe banii autoarei,

²⁰ Eroii unor renumite serii de cărți pentru copii, din Suedia. (N.I.)

în urmă cu douăzeci de ani. Era evident că mama Ninei avusese ambiția de a deveni scriitoare.

— Da, abia am descoperit-o. Cărțile nu sunt ordonate după niciun criteriu, nu sunt ca la biblioteca școlii. Sunt puse alandala...

Se auzi un zgomot la ușă. Annika și Suzette înlemniră. Annika își supse burta și strecură cartea în jeansi, apoi își truse bluza pe deasupra, sperînd că nu se va vedea.

Tînărul numit Ahmed intră în bibliotecă, cu arma în mînă. Făcu ochii mari și strigă ceva în arabă la Suzette. Fata se ridică, iute ca o săgeată, se strecură pe lîngă el și ieși pe palierul de piatră.

- *Aliezi strigă el supărat la Annika. Depechez-vous!* I —

Da, da, mormăi ea.

Bărbatul o zorea.

*

în cămăruță era acum considerabil mai răcoare. Probabil că o aerisise cineva. Ceea ce însemna că fereastra se putea totuși deschide. De asemenea, lăsaseră pe masă o carafă cu apă și un pahar.

Zgomotul de pași se stinse pe coridor; Annika scoase cartea din pantaloni și o așeză pe pătură. Pe urmă se ghemui ca să se uite sub pat. Cineva golise oala și o spălase.

Se așeză la birou și își scoase carnetul și pixul. Notă repede ce-i spusese Suzette, completînd golurile cu propriile gânduri și concluzii. Fatima s-a dus după Suzette fără să știe nimeni. Probabil a aflat că urma să se întîmple ceva și a urmărit să o ia pe Suzette de pe Costa del Sol fără știrea nimănui. De ce? Poate pentru că îi plăcea copila. Pentru că Suzette era cea mai bună prietenă a fiicei ei. Sau a avut și alt motiv, mai puțin nobil? Era Suzette ținută ostatică? în schimbul a ce? Și de la cine?

Gîndul următor o împiedică să mai scrie.

Dacă Fatima a știut că Suzette trebuia salvată, probabil a știut și că familia Soderstrom era în pericol. Poate că ea însăși a fost implicată în omoruri.

Poate că ea a fost cea care le-a comandat.
Deodată, pereții i se părură și mai strâmți.
Annika lăsa pixul jos și se duse la ușă, să o încerce. Între
încuiată, desigur.

Dacă nu-i mai dădeau drumul niciodată?

Dacă o țineau aici pentru totdeauna?

Cine știa unde se afla ea?

Nimeni, cu excepția lui Muhammad, șoferul de taxi din
Tanger.

Simți că i se pune un nod în gât și simptomele clasic* ale unui
iminent atac de panică: halucinația cu tunelul, amorțeala degetelor,
groaza nestăpînită.

Se întoarse la pat împleticindu-se și se întinse pe burtă, cu
capul răsucit într-o parte.

*Nu este niciun pericol, încercă să se convingă singură. Dai-i ar fi
vrut să dispar, m-ar fi omprît pînă acum. Sau nu m-ai fi lăsat să intru
deloc. Poate că Fatima se ocupă de droguri, doi criminali nu este. De
aceea a luat-o pe Suzette la ea. Fatima are grijă de oameni...*

Rămase astfel nemișcată mult timp, concentrîndu-se să respire
normal.

Pe urmă se ridică precaută și se duse la fereastră. Ei a tot
încuiată.

Nu vedea pe nimeni afară. Cerul se întunecase: se adu năseră
nori negri dinspre Atlantic. Urma să plouă.

Se uită în jos, la clădirea de dedesubt. Etajul de sus, unde se
afila ea acum, era mai puțin împodobit decît restul casei, ceea ce
sugera că era rezervat servitorilor sau că fusese adăugat ulterior.
Etajul din mijloc părea a găzdui încăperile de socializare ale
locuinței. Nu-și dădea prea bine seama ce se afla la parter, dar de
afară acesta i s-a părut mult mai simplu decît etajul următor. A
văzut ferme asemănătoare

În drum spre Asilah. Poate așa era obiceiul de a construi în Maroc
începeai cu un parter simplu, apoi construiai de-a »upra, după cum
îți permiteau banii.

Clădirea era extrem de mare, cel puțin o mie de metri pătrați. Iar o parte din ea era amenajată cu mare lux. Această fermă era bogată. Era clar că Fatima făcea parte din liga întâi a femeilor care cultivau hașiș.

În cameră a început să se facă întuneric.

Annika se așeză la birou, ridică pixul care căzuse pe jos și începu să enumere persoanele care locuiau la fermă.

Câți oameni erau? În primul rând, Fatima și cele trei Idee ale ei: Maryam, Sabrina și Amira. Maryam era măritată cu Abbas și avea doi băieți. Probabil că pe ei îi văzuse ca azi-dimineață. Sabrina era la colegiu în Boston. Zine, supraveghetorul, și Ahmed, fiul său, trebuie să fi fost bărbații înarmați.

Și trebuiau să mai fie servitorii: cei care goleau oalele de noapte și munceau la câmp. Doar Zine trebuia să aibă niște oameni pe care să-i supravegheze, nu-i așa?

Lăsă pixul jos și se așeză pe pat. Scoase cartea pe care i-o dăduse Suzette în bibliotecă, rezultatul pasiunii doamnei Siv Hoffman, *Un loc sub soare*. Trase perna de sub pătură și o sprijini de perete ca să se rezeme cu spatele de ea.

O deschise la primul capitol și începu să citească.

Cit citi *Prințesa de la castelul dintre nori*, *Fetița-trol cu chibrituri*, *Îngerașul din Gudağîrden*, *Căderea din Cer*, *Moarte pe plajă* și alte povești neobișnuite, ploaia dinspre Atlantic biciui ferestrele și vîntul rupse plantele pe câmp în jurul fermei.

/

După-amiază se făcu.ătît de întuneric în cameră, înciit trebui să aprindă lampa ca să poată termina de citit. Pai curse ultima pagină și nu știu ce să creadă. Să fi fost întim plări adevărate sau era doar ficțiune, cu pretenții literare?

Lumina fulgerului urmată de bubuitul tunetului o făcu să se ridice și să se uite la munți. Erau negri de tot. Alte fulgere brăzdară cerul, însoțite de bubuituri și detunături. Ce s-ar face dacă ar cădea un trăsnet pe casă și ar izbucni un incendiu?

își aminti fumul și flăcările de lîngă dormitor, în casa din Djursholm, cum a deschis fereastra și i-a coborît pe copii folosindu-se de cearșafuri. Aici era prinsă ca un șobolan în cursă.

Un tunet teribil cutremură clădirea din temelii, iar pe ea aproape că o doborî. Țipă, ajunse la ușă din trei pași și smuci clanța. Aceasta rămase solidă, de neclintit, precum ușa tezaurului din bancă.

Alergă la fereastră și cercetă îndeaproape încuietoea- rea. Canaturile se deschideau spre exterior. încuietoea era înglobată în minerele așezate la mijlocul tocurilor, la nivelul taliei. împinse cu toată forța. Nici nu se clinti.

Se uită în jos, la fermă. Luminile se stinseseră. Pană tie curent.

încercă să se calmeze. Niciodată nu-i mai fusese atît tie frică de fulgere.

Casa era construită din piatră și avea acoperiș de olane, .ișa că nu putea lua foc cu una, cu două.

Dar nu vremea era problema ei principală, ci propria cutezanță.

Se așeză din nou pe pat, străduindu-se să evalueze cît mai bine situația.

Schyman știa că se afla pe Costa del Sol, dacă a primit .articolele

ei prin e-mail. Nu era totuși sută la sută sigur că i-au parvenit.

Dacă pornea cineva în căutarea ei, atunci listele de pasageri și evidențele de la controlul pașapoartelor vor arăta că a intrat în Maroc. Vor ști măcar în ce țară se afla.

Listele de apeluri de pe telefonul mobil, pe care le deținea furnizorul de telefonie, vor arăta că a vorbit cu Rickard Marmen, iar el îi putea conduce spre *muqaddam*-ul din Asilah. La rîndul lui, acesta le putea spune că s-a interesat de ferma Fatimei.

Așa că nu a dispărut fără urmă, chiar dacă a comis o prostie incredibilă nespunînd nimănui unde avea de gînd să se ducă.

Un tunet îi bubui fix deasupra capului și Annika se feri instinctiv.

Cît putea să treacă pînă începea cineva să o caute?

Pînă luni, cel mai devreme, cînd ar fi trebuit să ia copiii de la școală.

încă o detunătură, dar de această dată nu era un tunet, ci altceva, un zgomot mai scurt, mai ascuțit, venind de jos.

Se duse la fereastră și se aplecă în față, străduindu-se să vadă în curte. Flacăra felinarului se reflecta în geam, și, că îl trase la o parte și suflă să o stingă. Pe urmă se împinși cît putu printre barele de la fereastră și privi afară printre ele. Poarta din zid era deschisă pe jumătate. În partea din jos metalul se contorsionase și fumega.

Se încruntă. Poarta de metal fumega.

Zgomotul fusese o explozie. Cineva aruncase în aer incuietoarea.

Văzu mișcare în curte, siluete negre strecurîndu-se printre pînzele cenușii de ploaie. Două, nu, trei, apropiindu-se de casă. Apoi pîlpîi ceva și Annika auzi un zgomot de alt fel.

I se tăie respirația. Aveau arme, le foloseau.

Primul impuls fu să se tîrască și să se ascundă sub pal, dar se abținu. În schimb, îmbrăcă jacheta de culoare închisă peste tricoul deschis, ca să nu fie văzută. Iși trase gluga pe cap și puse mîinile streasînă pe geam.

Alte zgomote, mai multe împușcături de această dată, iar din casă, de undeva, un răspuns tot cu foc. Auzi un strigăt și una dintre umbre se prăbuși: unul dintre intruși. Probabil că fusese lcvit de Zine sau de fiul lui.

Celelalte două umbre străbătură curtea alergînd în zig zag și trăgînd neîncetat. Străfulgerările de la țevile de pușcă le luminară fața și Annika reuși să-i vadă.

Erau europeni.

încă un bărbat căzu, cel care se afla mai aproape de casă. îl văzu prăbușindu-se pe spate chiar sub fereastra ei.

Singurul rămas se opri și se ridică cît era de înalt, păre.i că evalua situația. Pe urmă se apropie calm de casă și ieși din cîmpul vizual al Annikăi. Așteptă și după cîteva clipe bărbatul reapăru. Aducea pe cineva cu el, tot un bărbat sau un lopll pe care îl tîri de păr pînă în mijlocul grădinii, unde îl dădu drumul. Tînărul rămase pe jos, zvîrcolindu-se — probabil că fusese nimerit de una dintre împușcături.

Annika îi zări fața, contorsionată de durere și de frică.

I 1., Ahmed, fiul supraveghetorului. Bărbatul îmbrăcat în negru se aplecă, îndreptă țeava puștii spre capul băiatului și apăsă pe trăgaci. Ahmed se zvîrcoli, apoi rămase nemiș- i al. Annika simți că îi vine să verse.

Focurile de armă încetară. însemna că supraveghetorul Itisese dezarmat și el, poate că era chiar mort.

Bărbatul rămase pe loc în mijlocul grădinii. Annika îl văzu ridicînd capul și cercetînd casa, așa că dintr-un salt se trase înapoi, ca să nu fie văzută la fereastră.

Așteptă puțin pînă își recăpătă curajul de a privi afară din nou.

Bărbatul dispăruse.

Auzi o împușcătură la unul dintre etajele de dedesubt, apoi alte țipete.

Suzette, îi trecu ei prin minte, băiețeei, Amira. Oh, Doamne!, trece dintr-o cameră într-alta și îi execută pe toți.

Pulsul i se acceleră, probabil că și ea va muri. Curînd intrusul va termina cu etajele de jos și va urca pînă la ea.

Se strădui să nu intre în panică. Să strige și să țipe, cum era gata — gata să facă. Ar fi fost o prostie.

Trebuia să iasă de-acolo. Nu se punea problema să spargă geamurile: pe fiecare canat al ferestrei existau patruzeci de ochiuri mici de sticlă cu plumb, așa că n-ar fi reușit probabil să se strecoare afară. Trebuia să găsească o cale de a deschide fereastra și de a coborî pînă jos.

Mai folosisese cearșafuri și altă dată și reușise să supraviețuiască. Iar acum nu ardea nimic, măcar atît.

încercă să se izbească de cadrul ferestrei, dar nu avî suficientă forță, pentru că nu avea spațiu să-și ia avînt.

Pe urmă se uită la birou și înțelese ce av* .de făcui I împinse lîngă fereastră, se urcă pe el, se tîrî în față pînă i« picioarele ajunseră la nivelul încuietorii, își trase genunchi la piept cît putu mai mult și izbi cu toată forța. Un tune asurzitor. Canaturile scîrțîiră și biroul alunecă un pic în.i poi. Ținti din nou și izbi de încă patru ori. Pe urmă trebui să coboare și să împingă biroul la loc.

După a șaptea izbitură fereastra trosni și se deschise, ll răspunse tunetul. Ploaia se repezi în cameră și Annika Iu instantaneu muiată pînă la piele. Din două mișcări rapide smulse perdelele galben-deschis. Trase cearșeafurile de pe pat, observînd, spre ușurarea ei, că erau făcute dintr-o țes.î tură de in de calitate destul de bună. Cu degetele tremu rînd le legă unul de altul cu noduri marinărești — slav.1 Domnului că fusese la Cercetași! Prinse solid un capăt de balustrada balconului și îl azvîrli pe celălalt peste margine Legătura se întinse pînă aproape de pămînt, legă nîndu-se în valurile de ploaie.

Oare pînza va fi alunecoasă din cauza apei?

Probabil. ■*

Ezită.

Poate era mai bine să rămînă în cameră. Poate bărbatul nu va

urca tocmai pînă aici.

în clipa aceea auzi încă o împuşcătură dedesubt. Res piră adînc de trei ori, apoi ieşi pe balconul îngust şi trecu peste balustradă.

Era mult pînă la pămînt.

Se ghemui în exteriorul balustradei, apucă perdeaua în mînă şi încercă să-şi dea seama dacă ţinea. Ținea. Ploaia îi biciuia obrajii, împiedicînd-o să vadă clar. Ei bine, nici mi trebuia să se uite, nu spre pămînt, în orice caz, nu trebuia decît să-şi dea drumul în jos de-a lungul peretelui, pilită ce ajungea la sol. Dacă reuşea să-şi țină în friu răul de înălțime...

Dădu drumul balustradei şi fu cît pe ce să cadă în aceraşi clipă. Respira atît de greu, încît nici nu mai auzea tunetele. Se agăţă să scape cu viaţă şi îşi dădu seama că trebuia s.i se țină cu o singură mînă. Slăbi strînsoarea. Țesătura îi ardea palmele. Pe urmă atinse zidul cu picioarele. Îşi restabili echilibrul şi începu să coboare, un pas, doi paşi, încă un pas, mult prea mare. Trecu de primul nod, de etajul următor şi braţele începură s-o doară. Trecu şi de al doilea nod. Probabil că se afla la jumătatea distanţei. îi amortiseră braţele, așa că slăbi din nou strînsoarea, apoi nodul al treilea şi scăpă frînghia. Se prăbuşi la pămînt căzînd strîmb pe un picior. Pietrişul îi străpunse antebraţele. Rămase nemişcată, trăgînd cu urechea. Turna cu găleata în continuare şi era udă pînă la piele. Glezna o durea îngrozitor.

Auza voci. Veneau din casă.

Se ridică în capul oaselor. Afară părea a fi mai multă lumină decît îşi putuse da seama din cameră. Clădirea grajdurilor se contura ca o formă neagră, la vreo treizeci-patru- zeci de metri distanţă. Poarta distrusă scîrţîia în bătaia vîntului mult în spate, iar în faţa ei şi ușor într-o parte era deschisă uşa casei.

Cu glezna scrîntită nu putea să fugă. O posibilitate era să iasă pe poartă şi să se ascundă printre plantele de cannabis, dacă reuşea să ajungă atît de departe. Grajdurile erau mai aproape, dar atunci ar fi trebuit să traverseze prin mijlocul curţii şi nici nu ştia dacă nu erau încuiate.

Auzi din casă țipătul sfișietor al unui copil. Se uită la ușa deschisă.

La etajul de deasupra se vedea o lumină palidă.

Se ridică în picioare, clătinându-se ușor. La numai câțiva metri de ea zăcea unul dintre bărbații împușcați, holbându-se la cer. Ploaia cădea peste ochii lui deschiși.

Ajunse la el șchiopătînd. Recunoscuse ochii. De culoare* deschisă, au rîs cînd i-au crestat ei degetul arătător de la mîna stîngă.

Arma lui căzuse alături, un fel de pușcă automată do care nu mai văzuse decît în filmele americane. O luă do jos. Era surprinzător de grea.

Zece metri mai încolo zăcea Ahmed. Jumătate din cui la craniană îi fusese sfărîmată. Annika își întoarse privirea.

în sclipirea de o fracțiune de secundă a fulgerului vă/n ceva mișcîndu-se lîngă poartă. Annika încremeni, strădnîndu-se să deslușească prin perdelele de apă ce se afla lîngă deschiderea din zid.

Pe urmă zări din nou mișcare. Era sigură. Silueta umil om care intra pe poartă alergînd.

Picioarele i se înmuiară și arma îi căzu din mîini. *Oh. Doamne, oh, Doamne, ajută-mă să nu mă împuște!*

Se tîrî lîngă peretele casei, se ridică în picioare, apoi alergă aplecată spre ușă, cu adrenalina bubuindu-i în urechi

La intrare se opri și privi pe furiș înăuntru. Nu reuși să vadă nimic și se aruncă în bezna din casă, cu spatele lipii de perete. Se lăsă în ios, cu respirația tăiată, acoperindu-și gura cu mîna ca să-și înăbușe un țipăt. Tunetele continuau asurzitoare. Copilul plîngea. Aruncă o privire afară prin ușă, dar nu zări pe nimeni.

Nu putea rămîne pe loc. Se ridică și încercă să-și lase greutatea pe picior. O dureau îngrozitor, dar putea să suporte.

Străduindu-se să nu facă deloc zgomot, se depărtă de ușă și porni spre scări. Puse mîna pe balustradă și privi în sus.

Vocile veneau din una dintre încăperile de acolo. Auzi \ i m ea unui bărbat, apoi a unei femei. Nu distingea ce spu- lir.iu, dar

păreau să vorbească în limba engleză.

Urcă mai multe trepte.

Ai golit conturile din Gibraltar. Unde sunt banii? Unde Mint banii?

Vocea bărbatului, aproape răcnind.

Da, le-am golit, răspunse Fatima răgușită de frică. Am prevenit-o despre raidurile din Algeiras, dar Astrid nici n-a vrut să audă. Am știut ce va urma și am salvat tot ce-am putut.

Annika mai urcă câteva trepte.

— Ne-ai vîndut, spuse bărbatul, ai vrut să ne forțezi să lolosim filiera ta de aprovizionare, cu prețurile tale groțesti. (Înd Astrid a refuzat, ai încercat să scapi de noi.

Annika recunoscuse vocea. Era a lui Filip Andersson.

Sprijinindu-se de balustradă, se tiră în sus pe ultimele trepte. Pe palierul de piatră al celui mai elegant etaj din casă era întuneric. Vocile veneau din încăperea de lângă biblioteca în care luase ea micul dejun. Se uită la covorul gros de sub tălpi: părea să se întindă pe toată lungimea coridorului.

— Poliția v-a ținut pe toți sub supraveghere, spuse Fatima. Am prevenit-o pe Astrid, dar n-a vrut să mă asculte. A zis că nu avea încotro.

Ușile duble erau întredeschise, lăsînd o rază slabă de lumină să iasă pe hol. Annika înaintă pe coridor cu intenția să arunce o privire în living prin crăpătura dintre tocul și foaia ușii. Filip Andersson stătea cu spatele. De sub jacheta impermeabilă neagră ieșea un guler alb de cămașă. Sub picioarele lui se formase o baltă.

— Bineînțeles că s-a simțit presată, spuse Filip Andersson. A retras bani ca să finanțeze nenorocitul ăla de club de tenis.

Annika se apropie să vadă mai mult din cameră. I u iluminată slab de un candelabru cu două lumînări și două lămpi cu gaz. Fatima se afla în capătul opus al încăperei, ședea pe o canapea cu tapiserie de creton înflorat și îi ni băiețelul în brațe. Unul dintre nepoții ei, bineînțeles. Suzctte și încă o fată, probabil Amira, ședea amîndouă pe un fotoliu, ținîndu-se de mină. Erau terorizate. în fața

lor, în picioare, se aflau alte două femei, servitoare probabil, care plîngeau. Lîngă ele şedeau un bărbat şi femeia pe care o văzuse de dimineaţă în curte. îl ţinea de mîna pe al doilea băieţel: Maryam şi soţul ei, Abbas, cu unul dintre fiii lor.

Filip Andersson părea că i-a adunat laolaltă pe toţi cei pe care i-a găsit, i-a pus să intre în camera de zi. Nimeni nu părea să fi fost împuşcat sau rănit.

— N-ar fi trebuit să aduci transporturi atît de mari, spuse Fatima. Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să mă ocup.

— Iar tu ar fi trebuit să stai departe de conturile din Gibraltar. Unde sunt banii?

Fatima nu răspunse.

— Număr pînă la zece, zise Filip Andersson. Pe urmă încep cu copilul din braţele tale. Unu.

Annika se trase înapoi. îi vîjîiau urechile şi îi tremurau mîinile. Ce-ar fi trebuit să facă? Să cheme pe cineva? Trc buie să existe un telefon pe undeva. Nu văzuse niciunul >1 niciun cablu de telefonie nu era legat de casă.

Se uită în jos pe scări: întuneric şi atît.

— Doi.

Annika înţelese ce avea de gînd să facă Filip Andersson îi va omorî pe toţi, indiferent dacă primea sau nu banii Băieţei, pe Suzette, Amira, servitoarele care plîngeau: îi va împuşca pe toţi, aşa cum îl executase şi pe Ahmed.

Ce-ar fi trebuit ea să facă?

— Trei.

Andersson nu era departe de uşă, la vreo doi metri, doi >i jumătate.

. Se uită în jurul ei prin hol.

Era întuneric: abia dacă reuşea să zărească ceva.

Se apropie şchiopătînd de bibliotecă şi se forţă să dis- I îngă umbrele dinăuntru.

îi auzi vocea în camera de zi.

-n,Patru.

Privi cu atenție prin cameră, canapelele de piele, cărțile
i masa. Tava dispăruse.

Pe urmă văzu scrumiera de bronz de pe masa de marmură
dintre canapele.

Șchiopătă pînă acolo și o luă. Părea solidă și grea, așa cum și
arăta. Cînd se întoarse șonticăind spre ușă, cu scrumiera în mină,
piciorul o duru și mai rău.

— Cinci. Unde sunt banii?

— Nu sunt banii tăi, Filip? Putem ajunge la o înțelegere, tu și
cu mine. Lasă arma jos și dă drumul copiilor și servitorilor să plece.
Pe urmă ne putem așeza să căutăm o soluție.

— Șase. Eu negociez în felul meu. întreb-o pe Astrid.
întreb-o la cine sunt în prezent toate nenorocitele ei de coduri
neprețuite și evidente și acte de firmă. Șapte.

Annika țopăi înapoi spre camera de zi, într-un picior.

— Filip, sunt deja destui morți și destulă nefericire.

— Opt.

— în regulă, Filip. Am să-ți spun unde sunt banii.

Annika se uită din nou, pe furiș, în cameră. Filip
Andersson se apropia de Fatima și de copil, cu pași ușori, aproape
jucăuși.

*Toate acestea îi fac plăcere, se gîndi ea. O să-și ducă intenția
pînă la capăt.*

— Nouă.

Annika nu avea decît o șansă.

Ridică scrumiera deasupra capului; trase adînc aei III piept,
apoi se repezi în cameră. Filip Andersson era la Iu l metri distanță.
O dureau mușchii brațelor și durerea o săget* în picior de cîte ori îl
punea jos.

Una dintre femeile care plîngeau o văzu și scoase mi' țipăt.

Adunîndu-și toate puterile '• izbi pe Filip Andersson cu
scrumiera în cap.

%

*

Bărbatul o zări cu colțul ochilor. Se răsuci pe căli Al«' exact

cînd îl izbi scrumiera.

Annika își dădu seama imediat că a ratat.

Scrumiera nu-l lovi în țeastă, ci îl nimeri în ureche și pe gît. Bărbatul se împletici și scăpă arma, dar rămase în picioare.

— Ce...?

Annika se repezi înainte și apucă arma, similară celei de lîngă bărbatul mort de afară. Încercă să-i facă vînt spie ceilalți, dar Filip Andersson fu mai rapid decît ea. Îi smulse arma și o lovi cu piciorul, iar ea căzu pe spate, sub el. Filip îi puse arma în frunte. Annika îi văzu grimasa cînd o recii noscu.

— Ce naiba cauți tu aici? exclamă el, neputînd să-și ascundă surprinderea.

Annika nu reuși să răspundă. Era să facă pe ea de frică.

Filip Andersson își duse mîna la ureche și se umplu de sînge pe degete. Annika văzu cum surpriza îi dispăru de pe chip, înlocuită de minie.

— Te-am prevenit, zise el. Chiar n-ar trebui să-ți bagi nasul în lucruri care nu te privesc.

Armă și îndreptă țeava puștii spre fruntea ei, așa cum îl văzuse făcînd și cu Ahmed; Annika se gîndi că avea doi u > |)ii și că el nu trebuia să comită așa ceva.

Pe urmă, capul lui explodă.

Femeile țipară cînd zgomotul împușcăturii reverberă în încăpere. Annika văzu uluită trupul legănîndu-se dezarticulat deasupra ei, de parcă nici n-ar fi avut schelet. Panicată, se tîrî îndărăt pe brațe, altfel cădea peste ea. Se prăbuși pe 11 ivorul persan cu o bufnitură surdă. Pantofii lui Anderson .i | unseră direct sub nasul ei.

Țipetele servitoarelor răsunară fals, Suzette și Amira se strîngeau în brațe una pe alta în fotoliu și Fatima acoperi ochii copilului cu mîna. Se holbau cu toții la ușă și Annika întoarse capul să vadă la ce se uitau toți. Zări o umbră în întunericul de pe hol.

Tirându-se se îndepărtă de cadavru, de ușă și dădu peste o statuie, pe care o răsturnă.

în cameră intră o persoană cu o pușcă automată în mână. Era arma pe care Annika o luase de jos în grădină și îi dăduse pe urmă drumul. Țeava fumega.

Suzette și Amira țipară.

Annika ridică privirea la persoana care ținea arma, se uită la profilul ei cu contururi ferme, la umeri, la coada de cal udă și la bărbia ascuțită.

— O să ne omoare! strigă Suzette. O să ne omoare pe toți cu gaze!

Femeia nu părea s-o fi auzit. Puse arma jos și se apropie de bărbatul mort. Îngenunche lângă el și îi mângâie mâna, încă încleștată pe trăgaci.

— Iartă-mă, șopti ea. Iartă-mă, Filip, dar toate astea trebuiau să înceteze.

Pe urmă se prăbuși la podea și începu să plângă.

Abbas se repezi și înșfăcă pușca, o armă și o îndreptă spre intrusă.

Annika se ridică și se așeză în fața femeii, cu brațele întinse.

— Nu trage! strigă ea. Las-o în pace! Este ofițer de poliție! O cheamă Nina Hoffman.

Furtuna trecu. Începu să bată un vânt cald. Se strecură prin ușă deschisă de la intrare, în sus pe scări, prin holul de piatră și pătrunse în camera de zi, în bibliotecă și în toate celelalte încăperi deschise ale casei.

Fatima se ridică în picioare și le întinse lui Suzette și Amirei copilul pe care îl ținuse în brațe. Se apropie de bărbatul mort pe covor și îl privi îndelung. Zăcea cu fața în jos, cu mâinile pe lângă corp și arma în dreapta. Partea din spate a capului îi lipsea. Femeile încetaseră cu țipatul. Nimeni nu puse nimic. Nici măcar copiii nu

scînceau.

Pe urmă ridică ochii spre Annika și Nina.

- Mai sunt bărbați pe-aici?

Annika își dresе glasul și încercă să-i prindă privirea Ninei, dar ofițerul de poliție privea fix în podea și nu părea să fi auzit întrebarea.

- Mai sunt doi în grădină, spuse Annika.
- Zine și Ahmed?
- Ahmed este afară, spuse Annika. Pe Zine nu l-am văzut.

Fatima dădu din cap spre ea și spre Nina.

- Voi două, spuse ea. Duceți cadavrul jos și așezați-l lângă zidul grajdului. Pe urmă întoarceți-vă aici, rulați covorul și lăsați-l pe jos, lângă spălătoria din spatele bucătăriei. Apoi verificați ce covoare mai trebuie spălate, stringeți -Ic și lăsați-le lângă peretele din spate al spălătoriei.

Annika se uită la ea uluită. Fatima îi susținu privirea fără să-i tresară niciun mușchi pe față. După aceea se întoarse spre ginerele ei. Abbas ținea în continuare arma Ninei ridicată, pregătit să tragă.

- Abbas, pune din nou în funcțiune instalația electrică, Apoi adună toate armele și încuie-le la locul lor. Iar la final, scoate excavatorul și trailerul cel mic. Fetelor!

Se întoarse spre Suzette și Amira.

- Voi duceți-i pe băieți la bucătărie. Dați-le ceva de mîncare. Pe urmă duceți-i la mine în dormitor și citiți-le < i poveste. Încercați să-i faceți să doarmă.

Amira fu prima care se puse în mișcare. Își lăsa jos nepotul, se ridică cu greu din fotoliu, o luă pe Suzette de mînă și o ajută să se ridice și ea, apoi se duse la sora ei și îi luă din brațe copilul cel mic. Abbas puse siguranța armei la loc, atîrnă arma pe umăr, se aplecă, luă pușca lui Filip și ieși din cameră.

În cele din urmă se mișcă și Nina. Se apropie de capul cadavrului și se ghemui lângă el.

— Nu-l vom putea transporta, spuse ea în engleză. Vom avea nevoie de ajutor, altfel va trebui să spălăm toate covoile rele din casă.

— Amira! strigă Fatima după fata care se grăbi să iasă cu copilul în brațe și dispăru pe scări în jos.

Fatima le spuse ceva în arabă servitoarelor, iar acestea ieșiră din cameră împreună cu Suzette.

Annika nu suportă să se uite la cadavru și întoarse pri virea.

Amira reveni cu un sac de gunoi pe care i-l întinse Ninei, iar ea îl trase rapid peste capul cadavrului și legă șnururile strâns în jurul gâtului.

— Bine, acum hai să-l întoarcem mai întâi, îi spuse Anni- kăi și ea făcu ce i se spuse. Ia-l de picioare.

Annika procedă întocmai, simțindu-se golită și totodată plină, gata să plesnească. În pofida obscurității, contururile mobilierului se profilau cu toată claritatea, culorile erau vii. Fi lip ar fi putut s-o împuște, nu-i așa?

Cadavrul era într-adevăr incredibil de greu. Nu reușiră să-l ridice cu totul de la început, așa că îl tirară cu spatele pe jos peste covoarele groase, pînă ce ajunseră la scări.

În momentul acela curentul fu restabilit și holul de piatră fu iluminat de candelabre și lămpi bogat ornate.

Nina trecu picioarele peste marginea primei trepte.

— Du-te înainte și trage. Eu o să țin capul și voi încerca să nu las sacul să iasă.

Annika trase de picioare și de pantaloni. Trupul alunecă destul de ușor; de cîteva ori trebui să-l prindă de abdomen ca să nu prindă viteză.

Curtea era luminată de reflectoare puternice. Lăsară capul cadavrului pe pămînt și apucară fiecare de cîte un picior. Sacul se rupse și curse sînge.

Cei doi bărbați îmbrăcați în negru, care intraseră în fugă pe poartă împreună cu Filip Andersson, zăceau unde căzuseră, loviți de mai multe gloanțe în piept. Ahmed fusese mutat: Annika văzu petele

întunecate din locul unde zăcuse, se vedeau bine în curtea puternic iluminată.

— Puteți să-l puneți direct în trailer, spuse Abbas.

Le arată un tractor cu o cupă în partea din față și excavator în spate. În continuarea excavatorului fusese atașat un mic trailer.

și lăsați-l pe jos, lângă spălătoria din spatele bucătăiei. Apoi verificați ce covoare mai trebuie spălate, strângeți și lăsați-le lângă peretele din spate al spălătoriei.

Annika se uită la ea uluită. Fatima îi susținu privirea fără să-i tresară niciun mușchi pe față. După aceea, întoarse spre ginerele ei. Abbas ținea în continuare armă. Ninei ridicată, pregătit să tragă.

— Abbas, pune din nou în funcțiune instalația electrică. Apoi adună toate armele și încuie-le la locul lor. Iar la final scoate excavatorul și trailerul cel mic. Fetelor!

Se întoarse spre Suzette și Amira.

— Voi duceți-i pe băieți la bucătărie. Dați-le ceva de mâncare. Pe urmă duceți-i la mine în dormitor și citiți-U-i poveste. Încercați să-i faceți să doarmă.

Amira fu prima care se puse în mișcare. Își lăsă în nepotul, se ridică cu greu din fotoliu, o luă pe Suzette (În mână și o ajută să se ridice și ea, apoi se duse la sora ei și îl luă din brațe copilul cel mic. Abbas puse siguranța armei la loc, atârna arma pe umăr, se aplecă, luă pușca lui Fi lip și ieși din cameră.

În cele din urmă se mișcă și Nina. Se apropie de capul cadavrului și se ghemui lângă el.

— Nu-l vom putea transporta, spuse ea în engleză. Vom avea nevoie de ajutor, altfel va trebui să spălăm toate covorurile din casă.

— Amira! strigă Fatima după fata care se grăbi să iasă cu copilul în brațe și dispăru pe scări în jos.

Fatima le spuse ceva în arabă servitoarelor, iar acestea

ieșiră din cameră împreună cu Suzette.

Annika nu suportă să se uite la cadavru și întoarse privirea.

570

fiction connection

Amira reveni cu un sac de gunoi pe care i-l întinse Ninei, iar ea îl trase rapid peste capul cadavrului și legă șnururile strâns în jurul gâtului.

— Bine, acum hai să-l întoarcem mai întâi, îi spuse Anni- kăi și ea făcu ce i se spuse. Ia-l de picioare.

Annika procedă întocmai, simțindu-se golită și totodată plină, gata să plesnească. În pofida obscurității, contururile mobilierului se profilau cu toată claritatea, culorile erau vii. * îi lip ar fi putut s-o împuște, nu-i așa?

Cadavrul era într-adevăr incredibil de greu. Nu reușiră să-l ridice cu totul de la început, așa că îl tîrîră cu spatele pe jos peste covoarele groase, pînă ce ajunseră la scări.

În momentul acela curentul fu restabilit și holul de piatră fu iluminat de candelabre și lămpi bogat ornamentate.

Nina trecu picioarele peste marginea primei trepte.

— Du-te înainte și trage. Eu o să țin capul și voi încerca să nu las sacul să iasă.

Annika trase de picioare și de pantaloni. Trupul alunecă destul de ușor; de cîteva ori trebui să-l prindă de abdomen ca să nu prindă viteză.

Curtea era luminată de reflectoare puternice. Lăsară capul cadavrului pe pămînt și apucară fiecare de cîte un picior. Sacul se rupse și curse sînge.

Cei doi bărbați îmbrăcați în negru, care intraseră în fugă pe poartă împreună cu Filip Andersson, zăceau unde căzuseră, loviți de mai multe gloanțe în piept. Ahmed fusese mutat: Annika văzu petele întunecate din locul unde zăcuse, se vedeau bine în curtea puternic iluminată.

— Puteți să-l puneți direct în trailer, spuse Abbas.

Le arătă un tractor cu o cupă în partea din față și excavator în

spate. în continuarea excavatorului fusese atașat un mic trailer.

- Vom avea nevoie de ajutor, zise Nina. împreună reușiră să așeze cadavrul pe trailer.

Fără să scoată o vorbă se duseră înapoi la trupuri li înveșmîntate în negru. Abbas le ridică de brațe, iar Nina și Annika fiecare de cîte un picior.

- Unde-i Zine? întrebă Annika după ce îi puseră pe cei doi bărbați peste Filip Andersson.

- Trăiește, dar a pierdut mult sînge. Singura persoană de-aici cu aceeași grupă de sînge este Ahmed, iar el e mori. Fatima ieși în curte înveșmîntată în negru.

Abbas urcă în tractor, porni motorul și plecă spre platou. Fatima se opri lîngă ele și se uită după tractorul care dispăru peste creasta dealului.

- Nu vor fi găsiți niciodată, spuse Annika. La fel ca Toi sten. Zic bine, nu-i așa?

Fatima închise ochii, dar nu rosti niciun cuvînt.

- Ce-a făcut Torsten? întrebă Annika.
- Ce n-a făcut? A meritat să moară.
- Cine l-a omorît?
- David.

Fatima se întoarse în casă.

Annika percepse zgomotul tractorului estompîndu-se și dispărînd.

în momentul acela luminile din curte se stinseră. Intră înapoi în casă și urcă scările ca să aducă jos covoarele pătate de sînge.

*

Culturile foșneau pe terenurile din afara zidurilor. Annika ședea pe treptele ce duceau spre casă. Rămase cu ochii pironiți pe petele întunecate de pe pietriș, unde se

slîrşise viaţa bărbatului cu ochi decoloraţi. Nina se aşeză lângă ea.

— L-am recunoscut, spuse Annika arătînd cu degetul spre petele întunecate. El este cel care mi-a spintecat degetul.

Stelele scînteiau şi străluceau, mai clar decît le-a mai văzut Annika vreodată. Se simţea nesigură şi totodată neobişnuit de bucuroasă.

Rămaseră tăcute îndelung.

— Cum te simţi? o întrebă în cele din urmă Annika pe femeia de lângă ea.

Nina ridică de jos cîteva pietricele, le cîntări în palmă, apoi le lăasă din nou să cadă.

— Amorţită, spuse ea. N-am mai împuşcat pe nimeni pînă acum. A fost mai uşor decît m-aş fi aşteptat.

Ridică braţele şi ţinti cu o armă imaginară, închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

— Este greu să ocheşti cu un AK-47, spuse ea lăsînd braţul jos. Țasta avea țeava lungă, altfel nu ştiu dacă aş fi îndrăznit. M-am aşezat în genunchi şi am tras de jos, pentru că un glonţ de asemenea calibru ar fi putut să treacă uşor prin corp, şi nu voiam să lovească pe nimeni dincolo de el...

— Ai procedat foarte bine, spuse Annika.

Nina îi aruncă o privire.

— Am vrut să trag în corp, spuse ea. Probabil că s-a mişcat țeava. A fost un noroc chior că n-am lovit şi pe altcineva din greşeală.

Annika se simţea uşurată că femeia era ofiţer de poliţie, obişnuită să se confrunte cu situaţii violente şi antrenată să folosească arme de foc.

— De ce-ai venit?

Nina îi răspunse cu o voce scăzută, concentrată.

— Filip a fost la mine marți la prînz. Voia pașaport. L-am întrebat unde avea de gînd să se ducă. „Costa del Sol”, mi-a spus el, „să pun la punct niște treburi care-au luat-o razna” l-am spus că putea călători cu cartea națională de identitate și atunci s-a supărat. I-am spus că trebuia să se ducă la biroul de pașapoarte și că eu voi încerca să grăbesc formalitățile..

Privi în depărtare pe întuneric și își strînse brațele în jurul corpului.

— în seara aceea a telefonat și m-a întrebat dacă știam unde este ferma. „Astrid a fost întotdeauna foarte sece toasă în privința fermei”, mi-a spus el. Eu i-am răspuns că nu știam despre ce vorbea. „Nu fi ipocrită”, a zis el. „E tim pul să faci ceva util. N-am mai rămas decît noi. în afară de copil.” Nu știu ce-a vrut să spună.

Tăcu și-și lăsă ochii în jos.

— Pe urmă, a zis „Pun pariu că ea e la fermă” și-a închis A fost ultima oară cînd am vorbit cu el.

Annika așteaptă fără să zică nimic.

— Am vrut să stau de vorbă cu el, continuă Nina. M-a ^{III} urcat în avionul de Málaga azi-dimineață. De-asta am venii, ca să vorbesc cu el și să-l fac să-și bage mințile-n cap.

— Dar cum ai reușit să ajungi pînă aici?

Nina trase aer în piept și se uită la Annika.

— Cu ajutorul tău, spuse ea. Ai sunat atunci după-amiază și ai întrebat același lucru ca și Filip, ce știam despre ferm.î, dar mi-ai spus unde este. în Maroc, lîngă Asilah. M-am dus la *muqaddam*, iar el mi-a spus că eram a doua femeie albă, în două zile, care a venit la el cu aceeași întrebare. Tu cînd ai ajuns aici?

— Ieri-seară. M-au încuiat imediat.

Nina se frecă pe frunte și deodată arată extrem de obosită.

— Știau că Filip era pe drum. Probabil că nu voiau decît să te țină deoparte pînă se termina totul.

Multă vreme nu mai spuse nimic. în cele din urmă zise:

— Nu voi putea povesti nimănui ce s-a petrecut aici.

Annika nu știu ce să-i răspundă. încercă să-și imagineze ce simțea Nina.

Ținea minte vizitele făcute fratelui la închisoarea Kumla? Se gîndea la fratele mai mare care o ridica în brațe și o arunca pînă la tavan de Crăciun și de zilele de naștere? Sau nu mai vedea nimic dincolo de criminalul care fusese pe punctul de a ucide oameni și mai mulți?

— Avea de gînd să mă împuște, spuse Annika. I-ai salvat pe toți.

— Eu am rămas ultima. Depindea de mine să fac ordine în toate.

*

Amira veni să le întrebe dacă voiau să mănînce ceva. Vorbea într-o suedeză curată și fluentă, fără nicio urmă de accent străin.

Annika nu credea că va putea înghiți ceva, dar se ridică și o urmă pe fată în casă, traversară holul deschis și străbătură un coridor lung. Bucătăria era uriașă. Ocupa toată aripa stîngă de la parter. în jurul unei mese rustice de lemn, din mijlocul încăperii, se înșirau douăzeci și patru de scaune și tot rămînea spațiu pentru a mai adăuga altele, dacă era nevoie. Aveau brînză și fructe, miel, legume și cuscus rece.

Annika și Nina se așezară și se serviră. Annika reuși să înghită cîteva legume și să bea mai multe pahare cu apă. Se simțea amețită și tremura, avea bășici în palme și o durea glezna.

Cînd terminară, apăru Fatima.

— Voi două, spuse ea, dînd din cap spre Annika și Nina

Veniți cu mine.

Ieși în hol, urcă scările și intră în bibliotecă. Se așează pe una dintre canapelele de piele și le indică Annikăi și Ninci să se așeze pe cealaltă.

— înțeleg că dumneata ești sora lui Filip, îi spuse ea Ninci
Nina ridică bărbia.

— Da, spuse ea.

— Am auzit multe despre dumneata, zise Fatima.

Nina nu răspunse.

Fatima așteptă. Niciuna nu spuse nimic. Annika își dădu seama că își ținea respirația.'

— Ești ofițer de poliție, spuse Fatima în cele din urmă. La fel ca David.

— Da, dar nu ca David. Eu nu m-am amestecat niciodată în afacere, spre deosebire de David, Filip și ceilalți.

Fatima dădu afirmativ din cap.

— Așa a zis și David. Dumneata ai fost singura care s-a distanțat. v*

Nina își drese glasul.

— De ce te preocupă slujba mea? N-are nicio legătură cu toate acestea.

— Ești ofițer de poliție și ți-ai ucis fratele. Am zece martori.

Nina nu răspunse.

— Ai de gând să te duci la superiorii dumitale și să mărturisești ce-ai făcut?

Nina se uită în altă parte.

— Ai de gând să-l dai dispărut?

— Nu.

— Niciodată?

— Nu.

Fatima se uită la ea pătrunzător. Nina nu mișcă.

-- Ceilalți bărbați, ei au familii?

— Nu știu, spuse Nina. Probabil că va băga cineva de seamă că lipsesc.

— Li se poate lua urma pînă aici?

— Presupun că s-au dus la Málaga cu avionul și că au cumpărat armele de-acolo. Filip nu avea pașaport, așa că-mi închipui că au închiriat o barcă și au plătit cu banii jos. Am văzut o mașină afară, un Seat vechi. Ușa pasagerului era spartă.

Fatima făcu semn din cap, încuviințînd.

— Probabil că au furat-o. Abbas s-a ocupat deja de ea.

Annika se uită în jos la mîinile ei pline de bășici.

Urmele lui Filip Andersson și ale complicilor lui nu vor duce niciodată pînă în Maroc. Au fost deja îngropați lîngă Torsten, în cine știe ce ungher izolat al fermei. Nu se va mai auzi niciodată de ei. Se cutremură. Mai erau și alte cadavre îngropate acolo?

— Unde este Carita Halling Gonzales? întrebă deodată Annika privind-o pe Fatima drep în ochi. Știi?

Fatima ridică o sprînceană.

— A fugit. Nu știu unde.

— De ce a omorît toată familia Soderstrom? întrebă Annika.

Ochii femeii se îngustară.

— Ești jurnalistă, spuse ea. Munca dumitale presupune să-ți bagi nasul în treburile altora. Ai să scrii despre ferma mea?

Annika își îndreptă spatele.

— îmi voi face treaba, spuse ea. Voi scrie că Suzette este în viață. Vreau să-i iau un interviu și o las pe ea să decidă

cît de mult vrea să spună despre noua ei viață. Aș vrea \<1 vă citez și pe dumneavoastră, dacă veți fi de acord.

— Despre ceea ce s-a întîmplat astăzi aici?

Annika clipi.

— Ai fi putut fugi, spuse Fatima, dar ai ales să te întorc i
Nu te-a forțat nimeni să intervii.

O vreme nu mai spuse nimic, apoi oftă.

— Carita Halling Gonzales reprezenta ochii și urechile Iul Filip pe Costa del Sol, cît el a stat la închisoare în Suedia, spuse ea. Pe măsură ce au trecut anii, a devenit neglijent.1 Astrid a putut delapida mari sume de bani, unele trans porturi au fost întîrziate și capturate. Cînd Filip a înțeles am ploarea pagubelor, i-a dat Caritei un ultimatum: familia ei sau a lui Astrid.

— Este îngrozitor! mormăi Annika.

Fatima se strîmbă.

— Nu e prima oară r ' nd Carita Halling Gonzales a făcui curățenie. Știi de ce ți s-a permis să intri în această fermă?

Annika dădu din cap că nu, incapabilă să scoată un cuvînt.

— Crezi în Dumnezeu, Annika Bengtson?

Ea înghiți în sec.

— Nu tocmai.

Fatima își împreună mîinile pe genunchi.

— Ei bine, spuse ea, Suedia este destul de laică. Dar îi res pecți pe cei ce au credință?

Annika încuviință înclinînd capul.

— Atunci înțelegi că divinitatea este cel mai important lucru din viața mea. Mai importantă decît copiii și familia, decît proprietatea, decît activitatea mea.

Annika nu răspunse.*

— Potrivit credinței mele, un bărbat poate avea patru neveste. Eu am fost prima și el și-a mai luat încă una. Așa văd eu căsătoria mea. Sunt foarte conștientă de obiceiurile M tradițiile occidentalilor și mă aștept ca și dumneata să le accepți pe-ale mele.

Annika așteaptă tăcută ca femeia să continue.

— Soțul meu și cu mine am avut numai fete. Dar cu cea de-a doua nevestă a avut un băiat, pe Alexander. Dumneata l-ai salvat pe fiul soțului meu, unicul lui fiu. Așa că îți sunt datoare și de aceea ți s-a permis să intri.

— N-am știut că femeile musulmane se pot căsători cu bărbați creștini, spuse Nina.

Fatima era surprinsă, în mod evident.

— David s-a convertit la Islam. N-ai știut?

Se ridică în picioare. La fel făcuse Nina și Annika.

— Puteți rămîne aici în noaptea asta, spuse ea. Abbas o să vă ducă mâine-dimineață cu mașina la Tanger.

Se întoarse spre Annika.

— Mi-am făcut datoria, în privința lui Suzette, spuse ea. Poate decide singură dacă dorește să-ți dea un interviu. Eu cred în liberul-arbitru. Domnul nu este o obligație, este un dar.

Pe urmă vocea îi scăzu brusc.

— Ești liberă să vorbești despre ceea ce ai făcut astă-seară aici la fermă, spuse ea. Eu nu lansez amenințări și n-aș folosi niciodată forța. Rămîne la discernămintul dumitale să-ți asumi responsabilitatea pentru propriile acțiuni.

Voci de femei începură să cînte în altă parte a casei.

— Fereastră din camera dumitale este spartă, îi spuse Fatima Annikăi. Amira vă va conduce pe amîndouă în alt dormitor. O găsiți tot la bucătărie.

Le concedie cu un gest din mină și Annika văzu »t| coada
ochiului că Fatima se întoarse spre întunecimea <!*< dincolo de
fereastră.

é

Annikăi i se restituiră laptopul, aparatul de fotografiat și telefonul. Spre surprinderea ei, constată că avea semnal puternic la telefon.

— Mama a instalat o antenă, spuse Amira. Avem și propria centrală electrică, cu celule solare și turbine eoliene. Sunt suficiente pentru casă și grajduri, dar nu și pentru situațiile în care trebuie să luminăm zidurile cu reflectoarele. Atunci se schimbă totul și rămânem în întuneric, cum s-a întâmplat seara trecută.

— Cum se simte Zine? întrebă Annika.

Chipul frumos al Amirei se crispă.

— A murit, spuse ea. îl înmormîntează mîine. Veniți pe aici. E o scară în spate.

Le conduse sus pe aceeași scară îngustă de piatră, pe care Annika urcase însoțită de Ahmed seara trecută. Lămpile din pereți străluceau mult mai puternic acum, cînd reflectoarele nu erau aprinse.

— Fereastra din dormitorul duminical este spartă, îi spuse ea Annikăi.

— Știu. Geanta mea a rămas acolo. Pot să intru s-o iau?

Amira îi făcu semn că da.

—

Ușa este deschisă. Suzette și cu mine v-am pregătit camera cea mare. Este mult mai frumoasă și are lumină. Baia este aici. 2

Le arată o ușă lîngă ea. 1

Annika și Nina se uită una la alta, apoi pășiră în camera dormitorului pe care urmau să-l împartă. Annika se asigură că ușa rămînea întredeschisă. N-o încuie nimeni.

Camera era cu siguranță mult mai mare decît celula ei anterioară. Avea două paturi largi, cu lămpi, un birou mare, două fotolii și lustre în tavan.

— Mă duc să fac duș, spuse Nina.

Dispăru în baie.

Annika își lăasă lucrurile pe unul dintre paturi, ieși pe coridor și se duse în fosta ei celulă. Când deschise ușa podeaua era plină de apă. Ușa-fereastră se legăna în vînl Salteaua alunecase de pe pat cînd smulsese ea cearșafuri Ir, dar geanta se afla încă pe un capăt al ei. Călcă în baltă și o ridică. Dedesubt se afla cartea cu coperte albe, înscris, cu litere negre.

Un loc sub soare de Siv Hoffman.

Luă cartea de jos și o băgă în geantă, apoi se întoarse în dormitor.

Lăasă ușa întredeschisă, se așeză pe pat și își verifică telefonul. Probabil că rămăsese tot timpul deschis pentru că bateria era aproape descărcată și pierduse trei apeluri. Thomas, pe urmă Anders Schyman, apoi din nou Thomas.

Avea și două mesaje vocale noi. Primul era de la redac-torul-sef, era scurt și la obiect: „Presupun că nu ai trimis articolele de pe patul de suferință. Sună-mă!”

Cel de-al doilea era de la Thomas, lent și ezitant: „Bună, Annika, eu sunt... Da, știu c-am zis c-o să-ți telefonez... bine, știi și tu... dar m-am gîndit mult, Annika, chiar m-am gîndit și mă întrebam... ai putea să mă suni? Curînd? Cînd primești mesajul acesta. Sună-mă pe mobil, ar fi cel mai bine. OK? Pa...”

închise mesageria și duse telefonul la piept.

Cît de ciudat a fost! Cu siguranță, nu li s-a întîmplat ceva copiilor. Ar fi spus dacă s-ar fi întîmplat ceva, nu-i așa?

Rămase o clipă nemișcată, ascultînd zgomotul apei la duș. închise repede ușa, apoi se așeză din nou pe pat, respire precipitat și apăsă butonul de apel.

— Am primit mesajul tău, spuse ea cu voce scăzută cînd el îi răspunse.

— Bine, bună, mulțumesc că m-ai sunat înapoi, zise el pe un ton foarte oficial. Poți rămîne o clipă la telefon?

— Sigur, răspunse Annika.

Apa se opri la baie. La celălalt capăt al legăturii se auzi un

clinchet, apoi o ușă închizându-se și acum un ecou, ca și când Thomas ar fi ieșit pe scări.

— Alo? Annika?

— Da, sunt aici.

— Ascultă, nu este un moment potrivit, dar m-am gândit mult și vreau să stăm de vorbă. Ne putem întâlni?

Annika își dresе glasul și auzi apa trasă la toaletă de partea cealaltă a peretelui.

— Nu sunt la Stockholm, spuse ea. Despre ce vrei să stăm de vorbă?

— Cred că este o mare greșeală, spuse el.

Annika închise ochii.

— Ce este o greșeală?

— Divorțul, spuse el liniștit.

Annika deschise ochii, pe urmă gura, dar nu ieși niciun cuvânt.

— Annika?

Nina intră în cameră cu un prosop în jurul capului și altul în jurul corpului.

— N-a mai rămas multă apă caldă, spuse ea.

— Unde ești? întrebă el.

— Sunt plecată cu o treabă de serviciu, spuse ea. Mesajul .1 părut a fi atit de urgent, încît am vrut să-ți telefonez imr diat. Pot să te sun cînd revin la Stockholm?

— Sigur.

Rămaseră tăcuți.

Nina își desfăcu turbanul și își scutură părul. Puse prt > sopul ud pe un fotoliu și rămase în mijlocul camerei.

— încă ceva, spuse Annika. Ești în casa scărilor din Grev Turegatan?

— Hmm, da. De ce?

Annika se frecă la ochi cu vârful degetelor. Deci ei.i acasă, în intimitate cu noua lui parteneră, pe urmă, cînd l-a sunat fosta

nevastă, s-a strecurat pe casa scării ca să-l spună ei că regretă divorțul.

— Nu, nimic, spuse ea. Îți voi da un semn de viață.

Pe urmă închise.

— Nu m-a ajutat, spuse Nina. Mă simt în continuare murdară.

Părea la fel de stăpână pe sine ca întotdeauna.

Annika își opri telefonul mobil: nu avea încărcătorul cu ea și trebuia să economisească bateria. Pe urmă se întinse după geantă și scoase cartea cu coperte albe.

— Suzette a găsit asta în bibliotecă, spuse ea. Se duse la patul Ninei și i-o puse în față. Ai mai văzut-o vreodată?

— *Un loc sub soare* de Siv Hoffman, citi Nina luând cartea. Ce este?

— Citește-o, mai ales capitolul intitulat „Moarte pe plajă”. Vezi dacă ce scrie acolo ar putea fi adevărat. Mă duc să fac și eu duș.

Apa era caldută și se spală cu un șampon Wella pe care îl găsi pe o poliță. Se uscă, își puse lenjeria curată și se întoarse în dormitor, se duse la ușa-fereastră și privi afară. Spre deosebire de celulă, camera aceasta nu dădea spre curtea fermei. Luna se ridicase peste peisajul deluros și făcea să scînteieze frunzele ude de pe terenurile plantate. *Cannabis sativa*. Omenirea a cultivat această plantă din preistorie, folosind-o pentru a confecționa funii și țesături și pentru a obține semințe, o sămînță dătătoare de energie, un medicament și un mijloc de a se ameți. Când se întoarse cu fața spre cameră, Nina închidea cartea, cu capul plecat.

— Ce părere ai? întrebă Annika. Ar putea fi adevărat?

Nina azvîrli cartea la capătul patului, ca și cînd i-ar fi ars palmele.

— N-am idee.

— N-ai mai văzut-o niciodată?

— Mama nu avea niciun exemplar, sunt sigură.
— Chiar dacă ea a scris-o?
— Am umblat prin toate lucrurile ei după ce a murit. N-am găsit între ele o carte ca asta.

Annika o ridică.

— Dacă este adevărat, nu pot să cred că Astrid și-a lăsat exemplarul ei aruncat pe vreun raft oarecare. Înseamnă că asta trebuie să fie a lui Hannelore.

Dădu afirmativ din cap, pentru ea însăși.

— Așa s-ar explica, așadar, cum a ajuns aici. David a găsit cartea și a adus-o cu el.

O frunză și ochii îi căzură pe fraza „Iar ea obișnuia să plutească și să danseze peste Gudagîrden ca un copil bine-cuvîntat ce se afla, conceput fără de păcat, cu îngăduința Domnului”.

— Cît știi, de fapt, despre copilăria mamei tale?

Nina se ridică și începu să se plimbe neliniștită dintr-o parte în cealaltă a camerei.

— Ce știi toți oamenii, cu adevărat, despre părinții lor?

Nina se așeză din nou.

— Înainte să mă nasc eu, mama a lucrat cu Astrid pe Cost.î del Sol. Nu știu ce făcea acolo.

Annika se întoarse la patul ei. Lăsă cartea pe podea.

— Aveam trei ani cînd mama și cu mine ne-am mutat. Nu am nicio amintire de pe Costa del Sol. Am ajuns în Tenerife, într-un grup de artiști, unde lumea făcea oale, picta apusuri de soare și fuma iarbă. Mama zicea că este poetă...

Nina se opri și rise scurt.

— Poetă, pe naiba...

— Fratele și sora ta n-au venit cu voi în Tenerife? întrebă Annika.

— Au rămas cu Astrid la Marbella. Amîndoi erau deja aproape adulți la vremea aceea — Filip avea douăzeci și unu de

ani, Yvonne șaisprezece. Astrid le-a plătit studiile și amîndoi au devenit economiști. Îmi era dor de ei.

Nina își strînse părul în coadă de cal și îl prinse cu un elastic.

— Nu știu de ce ne-am mutat. Poate că mama voia să se distanțeze de Astrid sau Astrid a dat-o afară.

— De ce să fi făcut Astrid așa ceva?

Nina vorbi cu voce stinsă.

— Mama avea probleme cu tot felul de dependențe. N-a reușit niciodată să scape de ele. După ce s-a mutat în Sodermanland a rămas numai cu băutura și cu metamfetamina spre sfîrșit, dar toată viața ei de adult a folosit droguri de un fel sau de altul.

— Ai întîlnit-o vreodată pe Astrid?

Nina se gîndi puțin.

— A venit de cîteva ori la noi în vizită în Tenerife. Dar mama vorbea destul de mult despre ea și despre Hannelore, întotdeauna după ce băuse. Tot ce știu despre Veronica, Astrid, David, Torsten și Hannelore provine din sporovăială turmentată a mamei. Îi lipsea foarte mult Astrid.

— Pe Hannelore ai văzut-o de mai multe ori?

Nina scutură din cap.

— Niciodată.

— Cît de mult era implicată Hannelore în afacerile lui Astrid?

— Nu prea mult. Ea a fost întotdeauna instabilă din punct de vedere mental, dar Torsten, partenerul ei, a activat ca un fel de comis-voiajor al structurii.

— Pentru escrocheria lor cu drogurile, spuse Annika. Pentru că asta era, pînă la urmă.

O vreme nu mai spuseră nimic.

— Ți-am citit articolul din ziarul de azi, spuse Nina. Despre femeia aceea suedeză din lumea sus-pusă, care a ucis-o pe

Astrid și familia ei.

Annika își îndreaptă spatele.

— A fost publicat?

— Aproape că nu mai era nimic altceva — se întindea aproape pe toate paginile. Cine este femeia asta?

Așadar, nu numai că articolul a ajuns, dar a mai și picat pe un teren fertil.

— Carita Halling Gonzales, o foarte bună actriță. I-a păcălit pe toți din anturajul ei, poate chiar și pe ea însăși. Nimeni nu se poate preface atât de bine. M-am gândit mult la ea.

Annika ridică din umeri.

Se lăasă tăcerea, pînă cînd Nina spuse:

— Am știut că David avea și altă familie.

Annika tresări.

— Cum? Ai știut în toți anii aceștia?

— Mi-a spus Yvonne, dar n-am crezut-o. .

Nina privea fix înainte.

— Sunt mai bine de cinci ani de-atunci. Știam că îl iubea la nebunie pe David — a fost un fel de obsesie încă din copilărie. I-am spus s-o lase în pace pe Julia.

își trecu mâinile prin păr.

— Atunci mi-a spus că David mai avea o familie, o soție și trei fiice. Putea avea mai multe neveste, patru, potrivit Cor. i nului, dar Yvonne considera că ea a fost prima lui nevestă, chiar dacă n-au fost căsătoriți. Ea a fost cea care a ajuns la el prima. Am crezut că înnebunise.

Nina își dădu părul la o parte de pe față.

— Așa că am întrerupt orice contact. Atunci am vorbit cu ea ultima dată.

— Și pe urmă, spuse Annika, niște escroci mărunți au încercat să pună mâna pe banii obținuți din droguri. Filip a fost cel care i-a omorât pe oamenii aceia din Sankt Paulsga- tan? Sau a fost Yvonne?

Nina se ridică în picioare și se duse la fereastră.

— Contează? Amîndoi sunt morți.

Annika se uită la spatele ei țeapăn, la umerii drepti, la coada de cal care se uscaseră și semăna perfect cu un bici.

— N-a fost vina ta, spuse ea.

Nina ridică mâinile și își apăsă palmele pe frunte, cu putere.

— Tîrfa, spuse ea cu voce scăzută. A dispărut în norul ei de hașis sau pe fundul unei sticle și a lăsat totul în seama mea.

Annika așteptă, dar Nina nu mai continuă.

— C? anume? întrebă ea. Ce a lăsat în seama ta?

Um ȝrii încordați ai Ninei părrură să se relaxeze.

— Am crescut fără fratele și sora mea, fără sentimentul de apartenență, dar tot mie mi-a revenit sarcina de a-i ține pe toți laolaltă. Ea m-a înhățat și a plecat.

— Poate că a vrut să te țină departe de un loc sub soare.

Nina nu răspunse.

Annika ridică de jos cartea.

— Știi unde se află Gudagården?

Nina se clătină și se sprijini cu mîna de tocul ferestrei.

— Este locul unde am crescut eu. Mama l-a moștenit. Ne-am mutat acolo după ce au murit Gunnar și Helga — de aceea am plecat din Tenerife. Mama a fost singura moștenitoare. Și-au făcut un testament, în care au specificat că doreau să rămînă totul Bisericii, dar n-a fost încheiat cu martori, așa cum ar fi trebuit, de aceea a fost declarat nul.

Annika o așteptă în tăcere să continue.

— Mama ura ferma, spuse Nina. N-am înțeles niciodată de ce n-a vîndut-o. O consuma în permanență pe dinăuntru.

— Există un lac în apropiere?

— Spetebysjon este imediat sub Gudagården. Sau Solgården, cum a redenumit mama ferma. Este între Ekeby și Solvik, nu departe de Valla.

— La Valla am fost, spuse Annika. Una dintre prietenele mele de la școală locuia acolo, pe Håringsvågen.

— Ferma este pe aceeași parte cu calea ferată, pe drumul care duce la Björkvik.

— Acum știu unde este, spuse Annika.

Nina privi întunericul de afară.

— Imediat mai jos de fermă se află un lac cu o mică plajă nisipoasă, lângă un stejar bătrîn, spuse ea fără nicio intonație. Este uriaș. Dar mama spunea mereu că locul este periculos, că existau curenți neașteptați și nisipuri mișcătoare.

Se duse la pat și luă cartea.

— Ce crezi? întrebă ea. Ar putea fi adevărat ce scrie aici?
De aceea nu m-a lăsat niciodată să înot acolo?

Annika puse o mână pe brațul Ninei.

— Putem afla într-un singur fel, spuse ea.

O bătaie în ușă le făcu să tresară. Se uitară repede unii la
alta.

— Intră, spuse Nina.

Ușa se deschise și în dormitor intrară Suzette și Amira

— Bună! zise Suzette. Putem intra?

— Sigur, răspunse Annika.

Fetele rămaseră lângă ușă.

— Nu vreți să stați jos? le pofți Annika arătându-le cele
două fotolii.

Se așezară fiecare în câte unul. Nina se așează pe pat.

— Vreți să ne spuneți ceva în mod special? întrebă
Annika.

Amira îi dădu un ghiont lui Suzette.

— Fatima spune că acum mă pot duce acasă, zise Suzette.
Nu mai sunt nevoită să mai rămân la fermă, pentru că nu mai
este niciun pericol. Dar eu nu vreau să plec. Vreau să rămân aici,
iar Fatima zice că pot, dacă așa vreau.

Annika o privi cu seriozitate.

— Mama ta, care este în Suedia, are dreptul să știe unde te
afli.

Suzette dădu din cap afirmativ.

— Știu. De aceea vreau să le spun că nu mai trebuie să mă
caute. Nu vreau să le spun unde mă aflu exact, dar aş vrea să-i
pot trimite e-mailuri lui Polly și să-i dau telefon mamei...

Respiră adânc și ochii i se umplură de lacrimi.

— Mi-e dor de mama, spuse ea și mi-ar plăcea să mă duc la
ea în vizită, poate vara viitoare, când voi fi majoră. Dar nu .vreau
să stau cu ea în apartamentul acela. Vreau doar să știe că sunt

OK și că am să mă întorc s-o văd...

✧

Annika își aminti mesajul lui Polly de pe Facebook, își aduse aminte că Lenita vînduse apartamentul și aruncase lucrurile lui Suzette.

— Vrei să scriu eu toate acestea în ziar? întrebă ea.

Fata dădu din cap că da.

— Te-ai gîndit bine ce-ar însemna să rămii aici? Te vei putea duce la școală?

Suzette se foi pe fotoliu, iritată.

— Abbas va fi noul supraveghetor, în locul lui Zine. îl pot însoți și pot învăța să conduc ferma. Va fi ca și cum aș fi un ucenic.

Annika se mută la capătul patului.

— Suzette, spuse ea, știi ce plante cresc la ferma aceasta?

— Sigur că știu.

— Și crezi că este în regulă să te pregătești să lucrezi într-o fermă de hașiș?

Amira sări din fotoliu.

— Familia mea cultivă cînepă pe pămîntul acesta de două sute de ani, spuse ea supărată. De ce-ar trebui să ne oprim numai pentru că așa vrea Comisia Europeană? Nu pot lua ei decizii pentru viața noastră.

Fata își încheștase pumnii.

— Deci crezi că este un lucru bun să cultivi plante pentru droguri?

— Eu voi fi economistă, spuse Amira. Sora mea va fi avocat și vom ajuta la conducerea fermei și afacerilor mamei.

— Crezi că asta ar fi vrut tatăl tău? Ca tu și Sabrina și Maryam să vă implicați în așa ceva?

— Maryam are alt tată, spuse ea, un om rău din Suedia care a violat-o pe mama. Dar tatăl meu l-a omorît și s-a însurat cu

mama salvînd onoarea familiei noastre.

Annika se uită uimită la fată, în timp ce gîndurile îi alei gau prin minte. „Alt tată? Care se numea Torsten?”

— Tata a făcut ceea ce trebuia pentru familie. El ar fi foarte mîndru de mine.

Annika își lăasă ochii în jos. Cînd îi ridică din nou, se întoarse spre Suzette.

— Mîine-dimineață, la prima oră, vom sta de vorbă împreună și vom stabili exact ce vom spune în articol. Și pe urmă am să-ți fac o fotografie cu calul, ca să se vadă că ești bine și sănătoasă.

Suzette zîmbi din toată inima.

Fetele ieșiră din cameră și închiseră ușa în urma lor.

— Așadar, ți-ai obținut articolul, spuse Nina, dar Annika i nu-și dădu seama dacă în vocea ei era resemnare ori sar casm.

— Și totul merge mai departe, spuse Annika.

Cerul era plumburiu. O lumină stinsă răzbea dincolo de straturile de nori, într-atît de mult filtrată încît nu mai rămăsese din ea decît o urmă firavă.

Annika parcă limuzina Volvo a redacției la marginea drumului. Opri motorul, coborî și își dezmoști spatele. Se uită într-o parte și în cealaltă a drumului pustiu de țară. *Acesta ar trebui să fie locul.*

între Ekeby și Solvik, nu departe de Valla. Pe aceeași parte cu calea ferată, pe drumul care duce la Bjdrkvik.

Privi casele tradiționale, zugrăvite în roșu și presărate în peisaj, întrebîndu-se care dintre ele s-a numit cîndva Guda-gîrden. închise ochii pe jumătate, încercînd să zărească lacul. Iată-1! Se vedea de pe drum. Spetebysjon, între Stensjon și Lînghalsen, unul dintre sutele de lacuri și canale din Soder-manland, provincia ei natală, joasă, cu stejarii, gardurile și pajiștile ei.

încuie mașina cu un clic din telecomandă, își puse geanta pe umăr și porni spre apă, de-a lungul unui șanț.

Terenul moale mirosea a iarbă și a balegă. Apa îi intră în pantofii sport. Ar fi trebuit să-și ia cizme de cauciuc.

Zări de la distanță echipa de legiști și cordonul cu care împrejmuiseră locul. Banda cu dungi albe și albastre și prelatele de un galben-aprins erau singurele pete de culoare peste atotcuprinzătorul gri-verzui. Erau patru ofițeri: doi săpau și doi

verificau solul pe care-l scoteau din groapă.

Nina stătea ceva mai departe de cordon, încălțată cu cizme verde-militar, de la firma Tretorn. Cițiva privitori curioși de la fermele din preajmă sfidau vremea închisă și veniseră să vadă ce se întâmpla acolo.

— Au găsit ceva? întrebă Annika.

Nina scutură din cap. Se uită cu duritate la ofițerii de poliție care scormoneau pământul și nisipul de pe plajă, în spatele stejarului.

— Cum ai reușit să-i faci să vină aici? întrebă ea.

— Le-am spus că am primit un pont, spuse Annika, și că cel care m-a anunțat a vrut să rămână anonim. Nu pot face nimic când este vorba de așa ceva. Nici n-au voie să mă întrebe cine este, pentru că ar însemna să încalce Constituția.

— Am citit articolele tale despre Suzette.

— Și-acolo m-a ajutat Constituția. M-a sunat mama ei, în toate stările, somîndu-mă să-i spun unde este.

O clipă rămaseră tăcute.

— Altfel, este totul în regulă? întrebă Annika.

— Sunt detașată temporar ca ofițer de serviciu pe timpul verii.

— Știi dacă a mai auzit cineva ceva despre Carita Halling Gonzales?

— Niciun sunet.

Annika veni un pas mai aproape de ea și își coborî vocea.

— A anunțat cineva că Filip Andersson a dispărut?

Umerii Ninei se încordară.

— A telefonat un tânăr din Gibraltar. Se pare că Filip urma să preia o firmă de consultanță juridică sau cam așa ceva.

Henry Hollister, se gândi Annika.

— Și avocatul lui a sunat de două ori, ceva legat de pretențiile lui la daune-interese. I-am spus exact ce s-a întâmplat, că

Filip a luat legătura cu mine ca să mă întrebe dacă putea accelera rezolvarea cererii lui de pașaport, dar că nu l-am putut ajuta. Nu există un raport oficial privind dispariția lui.

— Și ceilalți?

— Nu știu.

Annika privi spre lac.

— Și Julia? Ea și Alexander ce mai fac?

— Alexander a revenit la grădiniță. Se pare că merge bine.

Se joacă cu vechii lui prieteni ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dar crizele?

— Nu mai apar la fel de des.

Tăcură din nou.

În cele din urmă, Annika își dresă glasul.

— I-ai spus ceva Juliei? Despre Fatima?

— Nu, răspunse Nina. Căsătoriile marocane nu sunt înregistrate automat de autoritățile suedeze. Depinde de fiecare individ în parte dacă decide să anunțe autoritățile financiare că este căsătorit, iar David n-a făcut-o niciodată. Dar sigur că a fost căsătorit și asta anulează căsătoria cu Julia. Ceea ce înseamnă că ea n-ar mai fi considerată cea mai apropiată rudă.

Annika încercă să-i urmărească firul gândirii.

— Iar asta ar însemna mai departe că ea n-ar avea dreptul să încaseze asigurarea lui de viață, însă altă sursă de venit nu are.

— Exact!

Nina se uită la ea.

— Cei de la ziar n-au vrut să știe unde ai fost? Când te-ai întâlnit cu Suzette?

Annika chicoti.

— Nu le pasă unde-am fost. Singurul lucru care-i interesează este unde mă pot trimite ei. Tocmai m-au întrebat dacă aș vrea să fiu corespondentul ziarului la Washington.

Nina ridică o sprânceană.

- Oho! exclamă ea. Impresionant.
- Nu tocmai, spuse Annika. La mijloc este mai ales intenția de a mă trimite cât mai departe posibil de redacție.
- Și cum ai să te descurci cu copiii? întrebă Nina. îi lași în Suedia?

Annika strânse din umeri opunându-se vântului ce sufla dinspre lac.

- S-ar putea să vină și Thomas, spuse ea. S-ar putea să-i facă ministerul o nouă propunere de elaborare a politicilor, pe care el...

O întrerupseră strigătele și chemările dinspre plajă. în groapa săpată se desfășura o activitate frenetică. Ofițerii dădeau telefoane pe mobil și aparatele de radiocomunica- ții pîrîiau.

Spectatorii se apropiară la unison de cordon. Nina și Annika îi urmară.

Cei doi ofițeri cu cazmalele săpaseră atît de adînc, încît abia li se mai vedeau capetele din groapă.

- Ar fi putut trei fete să sape atît de mult într-o singură noapte? șopti Annika.

- Erau obișnuite cu munca fizică grea, spuse Nina în șoaptă. Să secere și să culeagă recolta, să strîngă finul...

- Atunci este adevărat? strigă un om. Ați găsi un cadavru acolo jos?

Unul dintre polițiștii care verificau pămîntul săpat se apropie de privitori.

- Se pare că am găsit rămășițe umane.
- Ale cui? întrebă de la distanță o femeie în vîrstă.
- Nu știm exact care este sexul cadavrului sau de cînd este aici. Medicii legiști și anatomopatologii vor stabili aceste date.

— Ar putea fi fratele meu? strigă femeia. Ar putea fi Sigfrid Englund?

 Polițistul se apropie de ea.

— A fost dat dispărut?

— A dispărut din 1953, cînd avea douăzeci și unu de ani. A fost crescut ca fiu vitreg la o fermă din apropiere.

 Annika porni înapoi către mașină.

 Nina se grăbi după ea.

— Nu vei scrie nimic despre asta?

— Las în seama ziarului local, răspunse Annika.

Mulțumiri

Cartea aceasta este o ficțiune. Toate întâmplările și personajele descrise sunt o creație a imaginației mele oarecum morbide.

Dar, ca în toate romanele mele, evenimentele, locurile, legile și regulamentele se bazează cel mai adesea, deși nu întotdeauna, pe realitate. Prin urmare, ca de obicei, m-am documentat mult.

De aceea aș dori să le mulțumesc celor pe care i-am bombardat cu întrebări ipotetice. Funcțiile pe care le enumăr în continuare se referă la poziția acestor persoane în momentul în care am făcut cercetările.

Pentru informațiile despre comerțul cu droguri la nivel european, despre modalitățile de introducere frauduloasă și de distribuire a narcoticelor, aș dori să-i mulțumesc lui Rolf M. Oyen, atașat al Poliției pe lângă Ambasada Norvegiei la Madrid și totodată ofițer de legătură la Málaga din partea țărilor nordice, precum și inspectorului-detectiv Goran Karlsson și superintendentului-detectiv Jan Magnusson de la Departamentul Regional pentru Narcotice din Stockholm. Doresc să le mulțumesc, de asemenea, ofițerilor din brigada antidrog care lucrează sub acoperire și ale căror nume nu le pot dezvălui aici: le-am mulțumit personal.

Lui Kent Madstedt, procuror-șef districtual la Autoritatea pentru Infraacțiuni Financiare din Stockholm, pentru că mi-a explicat mecanismele spălării de bani și infraacțiunilor financiare din Europa.

Lui Joakim Caryll de la Departamentul de Informații al Poliției din Stockholm, pentru că m-a ajutat cu date de contact.

Lui Hampus Lilja, judecător la Curtea Supremă, pentru informațiile despre cum se iau deciziile în cazul cererilor de revizuire a sentințelor.

Lui Frederik Berg de la Biroul Procurorului General și ofițer de relații publice la Procuratură, pentru ajutorul privind procedurile și formulările utilizate în deciziile Procurorului General.

Lui Anders Sjoberg, inspector-detectiv al Interpolului la Stockholm, pentru informațiile legate de criteriile de alertare prin Interpol, atît în cazul persoanelor dispărute, cît și al suspectilor.

Annei Block Mazoyer, consilier la ambasada Suediei la Rabat, Maroc, pentru informații despre registrele de evidență a locuitorilor și proprietăților din Maroc.

Aș dori să-i mulțumesc lui Peter Ronnerfalk, ofițer medical șef la Consiliul Districtului Stockholm, pentru ajutorul permanent într-o varietate de probleme, dar în acest caz în mod special pentru informațiile despre gazele cu efect narcotic, cum este naloxonul, și despre dozele fatale de morfină.

Lui Thomas Bodstrom, desigur, șeful Comisiei Juridice din Parlament, pentru verificarea textului și pentru discuțiile legate de aspectele judiciare și politice.

Annei Ronnerfalk, asistentă de psihiatrie, pentru ajutorul privind diagnosticarea pacienților care suferă de stres mental și simptomele lor.

Lui Niclas Salomonsson, agentul meu literar, și personalului său de la Agenția Salomonsson din Stockholm.

Emmei Buckley, editorul meu din Marea Britanie, întregului personal plin de abnegație de la Transworld Publishers și, desigur, lui Neil Smith, care a tradus totul în limba engleză.

Lui Tove Alsterdal, editorul meu, evident, care s-a implicat total, de la început pînă la sfîrșit, ca întotdeauna. Îți mulțumesc că ai fost acolo.

Și neapărat, lui Micke Aspberg, iubirea mea din toți acești ani, pentru tot restul.

Orice greșeală sau eroare care s-ar fi putut strecura îmi aparține în exclusivitate.

MARKLUND

21

Lupul Roșu

Titlul original: Den rodavargen

Autor: Liza Marklund Traducere si

note: Daniela Ionescu

Un jurnalist este ucis într-un orășel din nordul friguros al Suediei.

Annika Bengtzon, reporter la un ziar din Stockholm, plănuia să-l intervieveze în legătură cu un atac petrecut cu mult timp în urmă, asupra unei baze aeriene izolate. În ciuda interdicțiilor, reportera începe să investigheze incidentul, care e urmat curînd de o serie de crime șocante, ce par să aibă legătură între ele.

Din umbră pîndește neîncetat Lupul Roșu, un ucigaș cu sînge rece. Annika trebuie să descopere adevărul nu numai despre crime, ci și despre secretele care îi distrug familia.

Liza Marklund este jurnalistă și autoare de romane polițiste. Este, de asemenea, coproprietara Piratforlaget, a treia mare editură din Suedia, și scrie pentru ziarul *Expres- sen*. Liza Marklund a fost reporter de investigații timp de zece ani și a realizat numeroase documentare TV, subiectele abordate fiind în special drepturile copiilor și ale femeilor. Din 2004 este ambasador UNICEF. A publicat opt romane în seria Annika Bengtzon, serie care i-a adus faima internațională. De aceeași autoare, la Editura Trei au apărut: *Pe viață, Fundația Paradis, Studio 69* (Swedish Union's Award), *Testamentul lui Nobel, Explozii în Stockholm* (recompensat cu Polonipriset și Debutantpriset).

Testamentul lui Nobel

Titlul original: Nobels Testament

Autor: Liza Marklund Traducere:

Dina Litzica

în plină iarnă scandinavă, președinta Comitetului pentru Premiile Nobel este ucisă la Stockholm.

Reportera Annika Bengtzon, care a întâlnit privirea asasinului cu doar câteva secunde înainte să răsunе focurile de armă, este martorul-cheie.

Din cauza implicațiilor internaționale ale cazului, poliția îi interzice să vorbească.

Astfel, se vede obligată să găsească singură mobilul crimei.

în timp ce viața de familie se dezintegrează, Annika se trezește în mijlocul unei povești violente despre teroare și moarte, ale cărei rădăcini se întind pe mai bine de un secol.

„În Testamentul lui Nobel, presiunea emoțională pe care o resimte Annika Bengtzon este la fel de intensă ca ritmul evenimentelor.”

eurocrime.co.uk

„Marklund jonglează cu istoria, politica și prezentul Suediei, reușind să păstreze intactă coerența personajelor sale. Seria Annika Bengtzon este admirabilă.”

The Globe and Mail

La prețul de vânzare al cărții se
adaugă 2%, reprezentînd
contravaloarea timbrului literar.
' Ziua solstițiului de vară

(Midsommer) este
sărbătoare națională în
Suedia. (N.I.)

¹ *Viața în roz*, film despre viața

cîntăreței franceze Edith Piaf.

(N.t.)